SECERA

NEAL SHUSTERMAN

young art

NEAL SHUSTERMAN (n. 1962) este un scriitor american născut în New York. Pe lângă numeroasele sale cărţi pentru adolescenţi, a scris romane, non-ficţiune şi scenarii pentru televiziune. A primit, printre altele, Horn Book Award – Boston Globe (2005), California Young Reader Medal pentru *The Schwa Was Here* (2008) şi National Book Award for Young People's Literature pentru romanul *Challenger Deep* (2015).

NEAL SHUSTERMAN

SECERA

— Arc of a Scythe #1 —

Original: *Scythe* (2016)

Traducere din limba engleză:
DAN SOCIU

virtual-project.eu

— 2019 —

Pentru Olga (Ludovika) Nødtvedt,
prietenă şi fană de la distanţă

Mulţumiri

Naşterea unui roman presupune mai mult decât efortul scriitorului – sunt mulţi oameni implicaţi în aducerea la viaţă a unei poveşti, şi fiecare dintre aceştia merită cinstit pentru contribuţia sa.

În primul şi-n primul rând, le mulţumesc editorului meu David Gale şi editorului asociat Liz Kossnar, la fel ca tuturor de la Simon & Schuster, care au fost şi continuă să fie nemaipomenit de încurajatori: Justin Chanda, Jon Anderson, Anne Zafian, Katy Hershberger, Michelle Leo, Candace Greene, Krista Vossen, Chrissy Noh şi Katrina Groover, ca să-i amintesc doar pe câţiva dintre ei. De asemenea, îi mulţumesc lui Chloë Foglia, pentru una dintre copertele mele preferate din toate timpurile!

Îi mulţumesc lui Barb Sobel, asistenta mea, care intervine mereu şi-mi păstrează viaţa organizată; lui Matt Lurie, care îmi gestionează site-ul şi care a pus bazele prezenţei mele în social media.

Îi mulţumesc agentului meu literar, Andrea Brown; agentului meu pentru drepturi în străinătate, Taryn Fagerness, agenţilor mei din industria entertainmentului, Steve Fisher & Debbie Deuble-Hill de la APA; managerului meu, Trevor Engelson; avocaţilor mei pentru contracte, Shep Rosenman şi Jennifer Justman, precum şi avocaţilor care se ocupă de marca înregistrată, Dov Scherzer şi Matt Smith.

În momentul în care scriu aceste rânduri, *Secera* este în curs de adaptare ca film şi aş vrea să le mulţumesc tuturor celor implicaţi, inclusiv lui Jay Ireland de la Blue Grass Films, precum şi Sarei Scott şi lui Mika Pryce de la Universal.

Întotdeauna, o mulţumire specială merge către copiii mei, Brendan, Jarrod, Joelle şi Erin, care mă ţin în priză, mă păstrează tânăr şi au mereu comentarii şi sugestii care nasc provocări. Şi, desigur, mătuşii mele Mildred Altman,

care se ţine tare la 88 de ani, şi care mi-a citit absolut toate cărţile!

Vă mulţumesc tuturor! Această serie promite să fie o călătorie foarte palpitantă. Mă bucur că luaţi toţi parte la ea!

PARTEA ÎNTÂI
ROBĂ ŞI INEL

Conform legii, trebuie să ţinem o socoteală a tuturor inocenţilor pe care-i omorâm. Şi după cum văd eu lucrurile, toţi sunt inocenţi. Chiar şi cei vinovaţi. Fiecare e vinovat de ceva şi fiecare încă mai are o amintire a copilăriei inocente, chiar şi cu multe straturi de viaţă peste ea. Umanitatea e inocentă. Umanitatea e vinovată. Amândouă la fel de adevărate.

Conform legii, trebuie să ţinem o socoteală.

Începe în prima zi de ucenicie – dar nu-i spune, oficial, „omor”. Nu e corect din punct de vedere social sau moral să-i spunem aşa. E, şi mereu a fost aşa, „spicuire”. Pe vremuri aşa se numea activitatea săracilor care culegeau firele de grâu găsite în urma fermierilor. A fost cea mai veche formă de caritate. Cam aşa e munca unei Seceri. Fiecărui copil i se spune, din ziua în care e suficient de în vârstă să înţeleagă, că o Seceră face un serviciu crucial pentru societate. E cel mai apropiat lucru de o misiune sacră pe care îl avem în lumea modernă.

Poate de aia trebuie, prin lege, să ţinem o socoteală. Un jurnal public în care li se mărturiseşte celor care nu vor muri niciodată şi celor care încă nu s-au născut de ce facem ce facem. Suntem instruiţi să scriem nu numai faptele noastre, dar şi sentimentele, pentru că trebuie să se ştie că avem sentimente. Remuşcări. Regret. O tristeţe prea mare să poată fi dusă. Pentru că dacă n-am avea astfel de sentimente, ce fel de monştri am fi?

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

1

Nicio scădere a luminii soarelui

Secera a ajuns târziu, într-o după-amiază rece de noiembrie. Citra era la masa din sufragerie, se chinuia cu o problemă dificilă de algebră, manevra variabilele şi nu reuşea să rezolve necunoscutele X sau Y, când această variabilă nouă şi mult mai distrugătoare i-a intrat în ecuaţia vieţii. La familia Terranova veneau des musafiri, aşa că atunci când a sunat soneria, n-a fost nicio presimţire – nicio scădere a luminii soarelui, nimic care să anunţe sosirea morţii la uşă.

Poate că universul ar fi trebuit să producă astfel de semne, dar în marea schemă a lucrurilor, Secerile nu erau mai supranaturale decât colectorii de taxe. Apăreau, îşi făceau treaba neplăcută şi plecau.

Mama ei a răspuns la uşă. Citra nu l-a văzut la început pe vizitator, uşa i-l ascundea vederii. A văzut-o pe mama ei înţepenind, ca şi cum venele i-ar fi împietrit. Ca şi cum, dacă ar fi făcut vreo mişcare, ar fi căzut pe podea şi s-ar fi spart.

— Pot să intru, doamnă Terranova?

Tonul vocii vizitatorului îi indica identitatea. Rezonant şi inevitabil, ca bătaia seacă a unui clopot de fier, sigur pe sine că e auzit. Citra a ştiut înainte să-l vadă că e o Seceră. *Doamne! O Seceră a venit la noi!*

— Da, da, bineînţeles, intră.

Mama Citrei s-a dat într-o parte ca să-l lase să intre – ca şi cum ea era musafira şi nu invers.

Bărbatul a păşit peste prag şi pe parchet fără să facă nici cel mai mic zgomot cu pantofii uşori ca nişte papuci de casă. Roba lui cu multe rânduri de pânză ivorie, deşi ajungea până jos, n-avea nicio urmă de praf pe ea. Citra ştia că o Seceră îşi poate alege culoarea robei – orice culoare, în afară de negru, pentru că era considerată inadecvată cu munca lor. Negrul era o absenţă a luminii şi

Secerile erau opusul. Luminoşi şi iluminaţi, erau consideraţi cei mai buni membri ai umanităţii – şi de aceea erau aleşi să fie Seceri.

Unele robe erau mai deschise, altele mai mate. Arătau ca robele bogate, fluide, ale îngerilor din Renaştere, grele şi în acelaşi timp uşoare ca aerul. Stilul unic al acestor robe, indiferent de materialul din care erau făcute sau de culoare, le făcea imediat vizibile în public şi imediat puteau fi evitate – dacă ai fi vrut aşa ceva. Pentru că unii, la fel de mulţi, erau atraşi de ele.

Culoarea robei spunea deseori multe despre personalitatea Secerii. Roba ivorie era plăcută, suficient de îndepărtată de albul adevărat ca să nu atace ochii cu strălucirea ei. Dar nimic nu schimba faptul că era purtată de o Seceră.

Şi-a tras gluga, dând la iveală părul cenuşiu tuns corect, o faţă posomorâtă, cu obrajii roşii de la ziua friguroasă şi ochi negri care păreau să fie arme. Citra s-a ridicat. Nu din respect, din frică. Şoc. Încerca să nu hiperventileze. Încerca să nu-şi lase genunchii să se frângă. O trădau prin tremur, aşa că s-a forţat să stea bine în picioare, încordându-şi muşchii. Oricare ar fi fost scopul Secerii, n-avea s-o vadă cum se prăbuşeşte.

— Poţi să închizi uşa, i-a spus Secera mamei Citrei, care s-a supus, deşi se vedea că-i era greu.

În hol, o Seceră încă se mai putea întoarce să plece, dacă uşa era deschisă. În momentul în care uşa era închisă, Secera se afla cu adevărat în casă.

S-a uitat în jur şi a văzut-o imediat pe Citra. I-a oferit un zâmbet.

— Salut, Citra.

Faptul că-i ştia numele a îngheţat-o, aşa cum apariţia din uşă o îngheţase pe mama ei.

— Nu fi nepoliticoasă, i-a spus, prea repede, mama. Salută-l pe musafirul nostru.

— Bună ziua, Onorabile.

— Salut, a spus fratele ei mai mic, Ben, care tocmai ieşise din dormitorul lui pentru că auzise vocea gravă a

Secerii.

Ben abia reuşise să scâncească salutul. Se uita la Citra şi la mama lor, gândindu-se la acelaşi lucru la care se gândeau şi ele. *Pentru cine a venit? Pentru mine? Sau o să fiu lăsat să sufăr doliul?*

— Am simţit un miros plăcut din hol, a spus Secera, trăgând aer pe nări. Acum văd că nu mi s-a părut, într-adevăr, venea de aici.

— Am gătit ziti, Onorabile. Nimic special.

Până acum, Citra n-o văzuse pe mama ei atât de timidă.

— Bun, a spus Secera, pentru că nici nu vreau ceva special.

Apoi s-a aşezat pe canapea şi a aşteptat cuminte cina. Oare ar fi fost o speranţă prea nebunească să creadă că omul venise numai pentru mâncare? Până la urmă, şi Secerile trebuie să mănânce. După obicei, restaurantele nu le luau bani pentru mâncare, dar asta nu însemna că mâncarea gătită în casă nu era mai apetisantă. Erau zvonuri că unii le ceruseră victimelor să le prepare o masă înainte să fie spicuiţi. Aşa ceva se întâmpla şi acum? Oricare i-ar fi fost intenţiile, le ţinea pentru el şi n-aveau ce face decât să-i dea ce voia. Avea să cruţe azi o viaţă dacă o să-i placă mâncarea? se întreba Citra. Nu-i de mirare că oamenii se dădeau peste cap să le facă pe plac Secerilor în orice fel. Speranţa în umbra fricii e cea mai puternică motivaţie din lume.

Mama i-a adus ceva de băut, la cererea lui, şi acum se străduia să facă din cină cea mai bună masă pe care o servise vreodată. Gătitul nu era specialitatea ei. De obicei se întorcea acasă de la muncă la timp cât să arunce una, alta în tigaie. Dar acum vieţile lor ar fi putut să depindă de capacităţile ei culinare deloc speciale. Şi tatăl? Avea să ajungă la timp sau urma să se întâmple o spicuire în familia lor cât el lipsea?

Pe cât de îngrozită era Citra, nu voia să-l lase pe bărbat singur cu gândurile lui, aşa că a intrat în camera de oaspeţi cu el. Ben, care era pe cât de fascinat, pe atât de temător, în acelaşi timp, a venit lângă ea.

Bărbatul s-a prezentat, în cele din urmă, drept Onorabila Seceră Faraday.

— Am… ăăă… făcut un articol despre Faraday pentru şcoală, a spus Ben, cu un mic scâncet în voce. Ţi-ai ales un savant destul de fain să-i iei numele.

Secera Faraday i-a zâmbit.

— Îmi place să cred că mi-am ales un patron istoric adecvat. Ca mulţi oameni de ştiinţă, Michael Faraday n-a fost apreciat cum trebuie în timpul vieţii, dar lumea noastră n-ar fi ce e fără el.

— Cred că te am în colecţia mea de cărţi de joc cu Seceri, a continuat Ben. Am aproape toate Secerile midmericane – dar erai mai tânăr în poză.

Omul părea să aibă 60 de ani şi deşi părul îi încărunţise de tot, barbişonul îi era încă de culoarea sării-şi-piperului. Era rar pentru o persoană să se lase să ajungă la aşa o vârstă, să nu se regenereze la un sine mai tânăr. Citra se întreba cât de bătrân era cu adevărat. Cât timp fusese condamnat să sfârşească vieţi?

— Ai vârsta pe care o arăţi sau eşti la capătul timpului din propria alegere? a întrebat Citra.

— Citra! a strigat mama şi aproape a scăpat vasul pe care abia îl scosese din cuptor. Ce întrebare e asta?

— Îmi plac întrebările directe, a spus Secera. Indică onestitate, aşa că o să-ţi dau un răspuns onest. Recunosc că am dat înapoi de patru ori. Vârsta mea naturală e undeva aproape de 180, deşi am uitat numărul exact. În ultima vreme am ales aparenţa de venerabilitate pentru că îi linişteşte mai mult pe cei pe care-i spicuiesc.

Râdea.

— Ei mă cred înţelept.

— De asta eşti aici, a izbucnit Ben, să spicuieşti pe unul dintre noi?

Secera Faraday i-a oferit un zâmbet misterios.

— Sunt aici pentru cină.

• • •

Tatăl Citrei a ajuns chiar înainte să fie pusă mâncarea pe masă. Mama îl informase de situaţie, aşa că era mult

mai pregătit emoţional decât fuseseră ei. Cum a intrat, s-a dus direct la Secera Faraday să-i strângă mâna şi s-a prefăcut că e mult mai jovial decât era probabil.

Cina a fost ciudată – mai degrabă tăcere punctată de câte un comentariu al Secerii. „Aveţi o casă încântătoare.” „Ce limonadă parfumată!” „Ăsta e cred cel mai bun ziti din toată MidMerica!”

Deşi toate fuseseră complimente, familia îi simţea vocea ca un şoc seismic pe spinare în jos.

— Nu te-am văzut în zonă, a spus în cele din urmă tatăl Citrei.

— Nu cred că ai fi avut cum, a răspuns el. Nu sunt figură publică, cum aleg alte Seceri să fie. Unii preferă scena, dar ca să-ţi faci meseria cum trebuie, e nevoie de o oarecare anonimitate.

— Cum trebuie? a sărit Citra cu întrebarea. E un fel corect de a spicui?

— Păi, a răspuns el, e clar că există şi nişte feluri greşite.

A tăcut şi a continuat să mănânce.

Pe când cina se apropia de sfârşit, a spus:

— Ziceţi-mi despre voi.

Nu era o întrebare sau o cerere. Putea fi interpretată numai ca un ordin. Citra nu era sigură dacă făcea parte din micul lui dans al morţii sau dacă era cu adevărat interesat. Le ştiuse numele de dinainte să intre în apartament, aşa că probabil ştia tot ce puteau ei să-i spună. Atunci de ce mai întreba?

— Eu lucrez în cercetare istorică, a spus tatăl.

— Eu sunt inginer în sinteza alimentelor.

Secera şi-a ridicat sprâncenele.

— Şi totuşi ai gătit asta de la zero.

Mama şi-a pus jos furculiţa.

— Totul cu ingrediente sintetizate.

— Da, dar dacă putem sintetiza totul, de ce mai avem nevoie de ingineri?

Citra vedea cum i se duce mamei sale sângele din obraji. Tatăl fu cel care interveni să-i apere soţiei lui existenţa.

— E mereu loc pentru îmbunătăţiri.

— Da, şi munca lui tati e importantă! a spus Ben.

— Cercetarea istorică? a întrebat Secera şi a făcut un gest cu furculiţa ca şi cum ideea n-ar fi avut importanţă. Trecutul nu se schimbă niciodată – şi din câte văd, nici viitorul.

Părinţii şi fratele ei au rămas şocaţi şi îngrijoraţi de comentariile lui, însă Citra a înţeles ce vrea să spună. Creşterea civilizaţiei era completă. O ştiau toţi. În ce privea rasa umană, nu mai era nimic de învăţat. Nu mai era nimic de descifrat la existenţa noastră. Ceea ce însemna că nimeni nu era mai important decât altul. De fapt, în marea schemă a lucrurilor, toţi erau la fel de inutili.

Asta spusese el şi lucrul ăsta o înfuria pe Citra, pentru că ştia că la un anumit nivel avea dreptate.

Toată lumea cunoştea furiile Citrei. Apăreau înainte să apuce să gândească şi dispăreau numai după ce era făcut răul. Şi acum era la fel.

— De ce faci asta? Dacă eşti aici să spicuieşti pe unul dintre noi, dă-i drumul şi nu ne mai tortura!

Mama a suspinat şi tatăl şi-a tras scaunul în spate, ca şi cum se pregătea s-o scoată cu forţa din cameră.

— Citra, ce faci? a strigat mama şi vocea îi tremura. Fii respectuoasă!

— Nu! E aici, o s-o facă, aşa că lasă-l s-o facă. Nu e ca şi cum nu s-a hotărât deja. Am auzit că se hotărăsc înainte să intre în case, aşa e?

Bărbatul era imperturbabil.

— Unii da, alţii nu, i-a răspuns blând. Fiecare dintre noi are propriul mod de a face lucrurile.

Ben a început să plângă. Tatăl l-a strâns cu un braţ, dar băiatul era de neconsolat.

— Da, Secerile trebuie să spicuiască, a spus Faraday, dar trebuie şi să mâncăm, să dormim şi să avem conversaţii obişnuite.

Citra i-a smuls farfuria goală din faţă.

— Bine, păi ai terminat de mâncat, poţi să pleci.

Tatăl s-a apropiat de Seceră. A căzut în genunchi. Tatăl ei era în genunchi înaintea acestui om!

— Te rog, Onorabile, iart-o. Îmi asum toată responsabilitatea pentru purtarea ei.

Secera s-a ridicat.

— Nu e nevoie de scuze. E o noutate plăcută să fiu înfruntat. Nici nu ştiţi cât de plictisitor poate să fie cu toate flatările unsuroase şi toată parada nesfârşită de sicofanţi. E înviorător să primesc o palmă în faţă. Mi-aminteşte că sunt om.

S-a dus apoi în bucătărie şi a luat cel mai mare şi mai tăios cuţit. L-a înfipt de câteva ori în aer, să-l simtă.

Plânsul lui Ben a devenit mai puternic şi tatăl l-a strâns mai tare în braţe. Secera s-a apropiat de mamă. Citra era gata să sară în faţa ei şi să împiedice lama, dar bărbatul a întins cealaltă mână:

— Sărută-mi inelul.

Nimeni nu se aştepta la aşa ceva, şi cu atât mai puţin Citra.

Mama s-a holbat la el, dând din cap şi nevenindu-i să creadă.

— Îmi… îmi acorzi imunitate?

— Pentru bunătatea ta şi pentru mâncarea delicioasă, îţi acord imunitate un an. Nicio Seceră nu are voie să te atingă.

Dar mama a ezitat.

— Acordă-le-o copiilor mei mai bine.

Secera ţinea în continuare mâna cu inelul spre ea. Era un diamant mare, cu miezul negru. Toate Secerile purtau acelaşi tip de inel.

— Ţi-o ofer ţie, nu lor.

— Dar…

— Jenny, fă-o! a insistat tatăl.

Aşa că a făcut-o. A îngenuncheat, i-a sărutat inelul, ADN-ul ei a fost citit şi transmis în baza de date din Domul Secerilor. Într-o clipă, întreaga lume a ştiut că Jenny Terranova era de nespicuit în următoarele 12 luni. Faraday a rânjit, satisfăcut. Şi le-a spus adevărul:

— Venisem aici s-o spicuiesc pe vecina voastră, Bridget Chadwell. Dar încă nu era acasă. Şi mi-era foame.

L-a atins uşor pe Ben pe cap, ca şi cum l-ar fi binecuvântat. Părea că asta l-a calmat. Pe urmă s-a dus la uşă, cu cuţitul încă în mână. Era clar cum avea s-o spicuiască pe vecină. Dar înainte să iasă, s-a întors spre Citra.

— Tu vezi prin faţadele lumii, Citra Terranova. Ai fi bună de Seceră.

Citra s-a strâmbat.

— N-aş vrea să fiu vreodată Seceră.

— Asta, i-a zis el, e şi prima cerinţă a meseriei.

Apoi a plecat să le omoare vecina.

• • •

N-au vorbit despre ce se întâmplase în acea seară. Nimeni nu vorbeşte despre spicuiri – ca şi cum, dacă vorbeşti despre ele, ai putea să le invoci. Nu s-a auzit nimic de alături. Niciun ţipăt, nicio implorare. Sau poate că televizorul familiei Terranova acoperea orice zgomot. A fost primul lucru pe care l-a făcut tatăl când a plecat Secera – a pornit televizorul şi i-a dat sonorul cât mai tare, ca să acopere orice zgomot de după perete. Dar nu era nevoie, pentru că oricum o fi făcut-o, Secera a operat în linişte. Citra s-a surprins că încearcă să audă ceva, orice. Şi ea, şi Ben şi-au descoperit o curiozitate morbidă care-i făcea să se ruşineze.

O oră mai târziu, Onorabila Seceră Faraday s-a întors. Citra a fost cea care i-a deschis uşa. Pe roba lui ivorie nu era nicio pată de sânge. Poate că mai avea una de rezervă. Poate că folosise maşina de spălat a vecinei după spicuire. Şi cuţitul era curat când i l-a întins Citrei.

— Nu-l vrem, i-a spus Citra şi era sigură că poate să vorbească şi în numele părinţilor ei. Nu l-am mai folosi oricum.

— Dar *trebuie* să-l folosiţi, a insistat el, ca să vă amintească.

— Ce să ne amintească?

— Că Secera e doar un instrument al morţii, dar mâna ta

e cea care-l mişcă. Tu şi părinţii tăi şi toată lumea sunteţi cei care comandaţi Secerile.

Apoi i-a pus uşor cuţitul în mâini.

— Suntem toţi complici. Trebuie să împărţim responsabilitatea.

Poate că era adevărat, dar după ce a ieşit, Citra a aruncat cuţitul la gunoi.

E cel mai dificil lucru care ţi se poate cere. Şi chiar dacă ştii că e pentru binele tuturor, tot nu devine mai uşor. Oamenii mureau natural. Bătrâneţea era o boală terminală, nu ceva temporar. Existau nişte ucigaşi invizibili, numiţi „boli”, care stricau corpul. Îmbătrânirea nu putea fi dată înapoi şi existau accidente din care nu-ţi mai puteai reveni. Avioane cădeau din cer. Maşini se zdrobeau. Era durere, era mizerie, disperare. E greu pentru cei mai mulţi dintre noi să ne imaginăm o lume aşa de nesigură, cu pericole după fiecare colţ nevăzut, neprevăzut. Toate sunt acum în trecut, şi totuşi, rămâne un adevăr simplu: Oamenii trebuie să moară.

Nu e ca şi cum putem să mergem altundeva, dezastrele de pe lună şi din coloniile de pe Marte au demonstrat-o. Avem o singură lume, foarte limitată, şi deşi moartea a fost învinsă total, ca pe vremuri poliomielita, oamenii încă trebuie să moară. Sfârşitul vieţii era pe vremuri în mâinile naturii. Dar l-am furat. Acum avem un monopol pe moarte. Suntem singurii ei distribuitori.

Înţeleg de ce există Seceri şi cât de importantă şi de necesară e munca lor… dar mă întreb des de ce a trebuit să fiu aleasă. Şi dacă există vreo lume eternă după cea de acum, ce soartă îi aşteaptă pe cei care iau vieţi?

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

2

0,303%

Tyger Salazar s-a aruncat pe fereastră de la etajul 39 şi a făcut o mizerie teribilă în piaţeta de marmură de dedesubt. Părinţii lui au fost atât de iritaţi de ce făcuse, că n-au venit să-l vadă. Dar Rowan a venit. Rowan Damisch era genul ăla de prieten. A stat lângă patul lui Tyger la centrul de regenerare, a aşteptat să se trezească din vindecarea rapidă. Rowan nu s-a supărat să aştepte. Centrul de regenerare era liniştit. Era o pauză bine-venită de la agitaţia de acasă. În ultima vreme casa le era plină cu mai multe rude decât putea să îndure un om. Veri, veri de gradul doi, fraţi şi surori, fraţi şi surori vitrege. Şi acum bunica lui se întorsese acasă, după ce-şi dăduse înapoi vârsta a treia oară, avea un soţ nou şi era şi însărcinată.

— O să ai o mătuşă nouă, Rowan, a fost el anunţat. Nu că-i extraordinar?

Toată treaba a enervat-o pe mama lui Rowan – pentru că acum bunica se dăduse înapoi până la 25 şi era cu 10 ani mai tânără ca fiica ei. Mama se simţea presată să dea şi ea înapoi ca să ţină pasul cu bunica. Bunicul era mult mai rezonabil. Era în EuroScandia şi fermeca doamnele şi îşi păstra vârsta respectabilă de 38 de ani.

Rowan, la cei 16 ani ai lui, îşi promisese că o să aibă păr alb când o să dea prima dată înapoi – şi chiar şi atunci, n-o să întinerească atât de mult încât să fie penibil. Unii se duceau înapoi la 21, care era limita terapiei genetice. Se zvonea că se lucrează la metode pentru întoarcerea în adolescenţă – ceea ce lui Rowan i se părea ridicol. De ce ar vrea oricine întreg la minte să fie adolescent mai mult de o dată?

Când s-a uitat la prietenul lui, ochii lui Tyger erau deschişi şi îl studiau pe Rowan.

— Hei, i-a spus Rowan.

— De cât timp?

— Patru zile.

Tyger şi-a strâns pumnul şi a făcut un gest de triumf.

— Da! Un record nou!

S-a uitat la mâinile lui de parcă evalua stricăciunile. Nu erau, bineînţeles, niciunele. Nu te trezeşti din vindecare până nu eşti cu totul vindecat.

— Crezi că e pentru c-am sărit de la înălţime mare sau din cauza marmurei din piaţetă?

— Probabil de la marmură, i-a răspuns Rowan. Odată ce ai atins viteza maximă, nu mai contează de unde ai sărit.

— Am spart-o? Au trebuit să schimbe marmura?

— Nu ştiu, Tyger, dar gata, termină.

Tyger s-a lăsat pe spate pe pernă, mulţumit la maxim de el însuşi.

— Cea mai bună cădere din lume!

Rowan şi-a dat seama că are răbdare să aştepte să se trezească prietenul lui, dar n-are răbdare cu el când e treaz.

— De ce ai făcut-o? E aşa o pierdere de timp.

Tyger a dat din umeri.

— Îmi place ce simt în cădere. Plus, tre' să le amintesc alor mei că lăptuca e acolo.

Rowan chicoti. El inventase expresia copil-lăptucă pentru a se descrie pe el şi pe Tyger. Amândoi se născuseră ca într-un sandviş în mijlocul unor familii mari şi nu erau în niciun caz preferaţii părinţilor.

— Am doi fraţi care sunt carnea, câteva surori care sunt brânza şi roşiile, deci eu aş fi lăptuca.

Ideea a prins şi Rowan a înfiinţat la şcoală un club numit Căpăţânile verzi, care acum se putea lăuda cu aproape două duzini de membri… deşi Tyger zicea că o să trădeze şi o să-şi facă un club al lui separat, Rucola.

Tyger începuse să se facă zob cu câteva luni înainte. Rowan a încercat şi el o dată, dar i s-a părut o complicaţie monumentală. A rămas în urmă cu temele şi părinţii l-au ameninţat cu diverse pedepse pe care au uitat imediat să le şi aplice – unul dintre avantaje când eşti lăptucă. Totuşi, senzaţia căderii n-a meritat preţul. Tyger, pe de altă parte,

a devenit dependent.

— Trebuie să-ţi găseşti un hobby nou, frate, i-a spus Rowan. Ştiu că prima regenerare e gratis, dar celelalte probabil îi costă pe ai tăi o avere.

— Da… şi măcar o dată în viaţă dau şi ei bani pe mine.

— N-ai prefera să-ţi ia o maşină?

— Regenerarea e obligatorie, o maşină e opţională. Dacă nu sunt forţaţi să cheltuiască, n-o fac.

Rowan nu putea să-l contrazică. Nici el n-avea maşină şi se îndoia că părinţii aveau să-i dea vreodată una. Maşinile comune erau curate, eficiente şi autonome. Ce rost avea să cheltuie bani pe ceva ce nu-i trebuia, au spus părinţii. Între timp, aruncau bani în toate direcţiile.

— Suntem fibre, a spus Tyger. Dacă nu provocăm nişte tulburări intestinale, nu ştie nimeni că suntem acolo.

• • •

A doua zi dimineaţă, Rowan a dat nas în nas cu o Seceră. Nu era ceva neobişnuit să vadă o Seceră în zonă. Din când în când dădeai peste ele – dar nu prea le vedeai în liceu.

Întâlnirea a fost vina lui Rowan. Punctualitatea nu era punctul lui forte – mai ales acum că cei din familie se aşteptau să-i ducă la şcoală pe fraţii mai mici şi pe fraţii vitregi înainte să sară într-o maşină comună şi să se grăbească la şcoala lui. Tocmai ajunsese şi se ducea spre ghişeul de prezenţă, când Secera a apărut de după colţ, într-o robă ivorie imaculată.

Odată, când urca muntele cu familia lui, Rowan s-a separat de grup şi a dat de o pumă. Ce simţea acum, apăsarea pe piept şi ceva care i se mişca în viscere, era ce simţise şi atunci. „Luptă sau fugi”, îi spunea natura. Dar Rowan n-a ales niciuna. S-a luptat cu instinctele şi şi-a ridicat calm braţele, cum citise că trebuie să facă, ca să pară mai mare. A funcţionat şi animalul a şters-o şi l-a scutit de un drum la centrul local de regenerare.

Acum, când a văzut deodată Secera în faţa lui, Rowan a avut pornirea să facă la fel – de parcă aşa ceva ar fi putut să sperie o Seceră. Ideea l-a făcut să râdă involuntar. Ultimul lucru pe care ai vrea să-l faci e să-i râzi în nas unei

Seceri.

— Îmi arăţi cum să ajung la biroul principal? l-a întrebat omul în robă.

Rowan s-a gândit să-i arate şi apoi să o ia în direcţia opusă, dar pe urmă i s-a părut o laşitate.

— Mă duc şi eu acolo, a spus Rowan. Hai cu mine.

Poate aşa avea să-i aprecieze şi mai mult ajutorul şi nu strică să te pui bine cu o Seceră.

Rowan a luat-o înainte, trecând pe lângă alţi copii de pe holuri – elevi întârziaţi ca el sau care aveau treburi pe undeva. Când a trecut pe lângă ei alături de Seceră, s-au holbat şi s-au lipit de pereţi ca şi cum ar fi vrut să dispară. Cumva, să mergi pe hol cu o Seceră părea mai puţin înfricoşător când erau alţii care se temeau – şi Rowan nu putea să nege că era un pic incitant să fie însoţitorul unei Seceri, să cadă şi pe el umbra unui astfel de respect. Abia când au ajuns la biroul principal şi-a dat seama – Secera avea să-l spicuiască pe unul dintre colegii săi de clasă.

Toţi cei din birou s-au ridicat din clipa în care au văzut Secera şi omul a spus imediat:

— Te rog să-l chemi pe Kohl Whitlock.

— Kohl Whitlock? a întrebat secretara.

Secera nu a repetat pentru că ştia că femeia auzise – doar că nu voia să creadă.

— Da, Onorabile, acum.

Rowan îl ştia pe Kohl. Toată lumea îl ştia pe Kohl Whitlock. Era un boboc, dar deja ajunsese atacantul echipei şcolii. Avea să-i ducă până în finala campionatului de ligă pentru prima dată în istoria liceului.

Vocea secretarei tremura puternic când a făcut anunţul prin intercom. A tuşit când i-a spus numele, înecându-se.

Secera a aşteptat răbdător sosirea lui Kohl.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă Rowan era să se ia în gură cu o Seceră. Ar fi trebuit să se ducă la ghişeul de prezenţă, să-şi ia permisul de intrare şi să se ducă în clasă. Dar, ca şi cu puma, trebuia să se ţină tare. Era un moment care avea să-i schimbe viaţa.

— Îl spicuieşti pe atacantul nostru – sper că ştii.

Bărbatul, care fusese atât de cordial înainte, s-a făcut negru la faţă.

— Nu văd cum e problema ta.

— Eşti în şcoala mea, a spus Rowan. Deci, e şi problema mea.

Simţul de autoconservare i-a revenit şi s-a dus spre ghişeu în viteză, ca să iasă din raza vizuală a Secerii. A întins biletul falsificat de justificare a întârzierii, murmurând în timpul ăsta „prostule, prostule, prostule”. Era norocos că nu se născuse într-o vreme când moartea era naturală, pentru că probabil n-ar fi supravieţuit până la maturitate.

Când s-a întors să plece din birou, l-a văzut pe Kohl Whitlock condus spre biroul directorului de Seceră. Avea ochii întunecaţi. Directorul a ieşit singur din biroul lui, pe urmă s-a uitat la subordonaţi să-i dea o explicaţie, dar n-a primit decât imaginea feţelor lor înlăcrimate.

Nimeni nu părea să observe că Rowan încă era acolo. Cui îi păsa de lăptucă dacă vita era devorată?

A trecut de director, care l-a văzut la timp ca să-i pună o palmă pe umăr.

— Fiule, nu vrei să intri acolo.

Avea dreptate, Rowan nu voia să intre acolo. Dar a intrat oricum şi a închis uşa după el.

Erau două scaune în faţa biroului bine organizat al directorului. Secera stătea pe unul, Kohl pe celălalt, cocoşat şi cu ochii goi. Secera l-a ars cu privirea pe Rowan. *Puma,* s-a gândit Rowan. Dar aceasta chiar avea puterea să termine viaţa unui om.

— Părinţii lui nu sunt aici, a spus Rowan. Ar trebui să aibă pe cineva cu el.

— Eşti din familie?

— Contează?

Kohl şi-a ridicat capul.

— Te rog, nu-l face pe Ronald să plece.

— E Rowan.

Expresia de pe faţa lui Kohl a crescut până la oroare deplină, de parcă greşeala pe care o făcuse îi pecetluise

soarta.

— Ştiam! Ştiam că-l cheamă aşa! Ştiam!

Cu toţi muşchii şi bravada lui, Kohl Whitlock era doar un băieţel speriat. Aşa ajung toţi în final? Rowan şi-a zis că numai o Seceră ştie.

În loc să-l forţeze pe Rowan să plece, Secera i-a zis:

— Atunci ia-ţi un scaun. Simte-te confortabil.

Când Rowan s-a dus să ia scaunul directorului, s-a întrebat dacă Secera era ironic, sarcastic, sau nu ştia că e imposibil să te simţi confortabil în prezenţa lui.

— Nu poţi să-mi faci aşa ceva, l-a implorat Kohl. Părinţii mei o să moară! O să moară!

— Nu, n-o să moară, l-a corectat Secera. O să trăiască în continuare.

— Poţi să-i dai măcar câteva minute să se pregătească? l-a întrebat Rowan.

— Îmi spui cum să-mi fac treaba?

— Îţi cer puţină milă!

Secera se uită iar la el, dar acum puţin diferit. Nu mai arăta doar intimidare, ci căuta să extragă ceva. Studia ceva la Rowan.

— Am făcut-o mulţi ani. Din câte ştiu, o spicuire rapidă şi fără durere e cea mai mare milă pe care pot s-o arăt.

— Dar măcar dă-i un motiv! Spune-i de ce trebuie să fie el!

— E la întâmplare, Rowan! i-a spus Kohl. Toată lumea ştie! E doar o selecţie întâmplătoare, dracu' s-o ia!

Dar ochii Secerii păreau să spună altceva.

Aşa că Rowan insistă.

— Mai e ceva, nu?

Secera oftă. Nu era obligat să spună nimic – era, totuşi, deasupra legii. Nu datora nimănui nicio explicaţie.

— Dacă scoatem bătrâneţea din ecuaţie, statisticile din Era Mortalităţii arată că şapte la sută dintre morţi erau cauzate de automobile. Dintre acelea, 31 la sută erau în legătură cu consumul de alcool şi dintre ele, 14 la sută erau adolescenţi.

I-a aruncat lui Rowan un calculator mic de pe biroul

directorului.

— Fă singur calculele.

Rowan a tras de timp, ştiind că orice secundă era una în plus pentru Kohl.

— 0,303%, a spus în cele din urmă.

— Ceea ce înseamnă, a spus Secera, că trei din fiecare o mie de suflete pe la care le spicuiesc intră în acel profil. Unul din fiecare 333. Prietenul tău de aici tocmai şi-a luat o maşină nouă şi se ştie că bea în exces. Aşa că, dintre adolescenţii care se potrivesc cu profilul, am făcut o alegere la întâmplare.

Kohl şi-a îngropat capul în palme şi plânsul i s-a intensificat.

— Sunt aşa un IDIOT!

Şi-a apăsat cu ochii cu palmele, de parcă încerca să-i împingă adânc în cap.

— Aşa că spune-mi, i-a zis calm Secera lui Rowan, explicaţia i-a uşurat spicuirea sau i-a făcut suferinţa şi mai rea?

Rowan s-a făcut mic în scaunul lui.

— Destul, a spus Secera. E timpul.

A scos dintr-un buzunar al robei o paletă mică, pe măsura mâinii lui. Avea un dos de pânză şi o faţă strălucitoare metalică.

— Kohl, am ales pentru tine un şoc care o să-ţi inducă un stop cardiac. Moartea o să fie rapidă, nedureroasă şi deloc brutală ca accidentul de maşină pe care l-ai fi suferit în Era Mortalităţii.

Deodată, Kohl a întins mâna, i-a prins-o pe a lui Rowan şi i-a strâns-o. Rowan l-a lăsat. Nu era rudă, nici măcar nu fuseseră prieteni – dar cum se zicea? *Moartea ne înrudeşte pe toţi.* Rowan s-a întrebat dacă o lume fără moarte i-ar face pe toţi străini. I-a strâns şi mai tare mâna lui Kohl – o promisiune tăcută că n-o să-i dea drumul.

— Vrei să spun ceva cuiva? a întrebat Rowan.

— Un milion de lucruri, a spus Kohl, dar nu-mi vine niciunul în cap.

Rowan şi-a spus că o să inventeze nişte vorbe pentru

familia lui. Şi o să fie nişte vorbe bune. Care o să-i aline. Rowan o să găsească un mod să dea un sens din ceea ce nu avea sens.

— Mă tem că o să trebuiască să-i dai drumul la mână ca să pot aplica procedura, i-a spus Secera.

— Nu, i-a zis Rowan.

— Şocul poate să-ţi oprească şi ţie inima, l-a avertizat Secera.

— Şi ce dacă? O să mă regenerez.

Şi a adăugat:

— Dacă nu cumva ai decis să mă spicuieşti şi pe mine.

Rowan era conştient că tocmai provocase o Seceră să-l omoare.

În ciuda riscului, se bucura că o făcuse.

— Foarte bine.

Şi fără să mai aştepte, Secera a pus paleta pe pieptul lui Kohl.

Rowan a văzut o lumină albă, apoi beznă. Tot corpul i s-a scuturat. A zburat pe spate din scaun şi s-a izbit de peretele din spatele lui. Trebuie să fi fost nedureros pentru Kohl, dar nu şi pentru Rowan. Durea. Durea mai mult ca orice, mai multă durere decât ar trebui să simtă oricine, dar apoi, nanitele analgezice din sânge şi-au eliberat opiaceele. Durerea a mai ţinut puţin, până şi-au făcut opiaceele efectul şi apoi vederea i s-a clarificat şi l-a văzut pe Kohl prăbuşit în scaun. Secera a întins mâna şi i-a închis ochii goliţi de viaţă. Spicuirea se terminase. Kohl Whitlock era mort.

Secera s-a ridicat şi i-a oferit lui Rowan o mână să-l ajute să se ridice, dar băiatul n-a luat-o. S-a ridicat singur de pe podea şi, deşi nu simţea niciun pic de recunoştinţă, i-a spus:

— Mulţumesc că m-ai lăsat să stau.

Secera l-a privit puţin cam prea lung şi apoi a spus:

— Te-ai ţinut tare pentru un băiat pe care abia îl ştiai. L-ai alinat în momentul morţii, ai împărţit cu el durerea şocului. Ai fost martor, deşi nimeni nu ţi-a cerut-o.

Rowan a dat din umeri.

— Am făcut ce ar face oricine.

— S-a oferit vreun altul? Directorul? Angajaţii? Vreunul dintre elevii care au trecut pe hol?

— Nu... a trebuit să recunoască Rowan. Dar ce contează ce am făcut? E mort. Şi tu ştii ce se spune despre intenţiile bune.

Secera a dat din cap şi s-a uitat în jos la inel.

— Presupun că acum o să-mi ceri imunitate.

Rowan a negat din cap.

— Nu vreau nimic de la tine.

— Mi se pare corect.

Secera s-a întors să plece, dar a ezitat înainte să deschidă uşa.

— Să ştii că n-o să primeşti apreciere de la altcineva în afară de mine pentru ce-ai făcut azi aici. Dar ţine minte că intenţiile bune pavează multe drumuri. Nu toate duc în iad.

• • •

Palma a venit ca şocul electric de mai devreme – ba chiar şi mai năucitoare, pentru că Rowan nu se aştepta la ea. A venit înainte de prânz, când stătea la vestiarul lui, şi l-a dat pe spate. Rândul de dulapuri a sunat ca o tobă de oţel.

— Ai fost acolo şi nu l-ai oprit!

Ochii lui Marah Pavlik ardeau de durere şi indignare. Părea gata să-i bage unghiile lungi prin nări şi să-i scoată creierul.

— L-ai lăsat să moară!

Marah era, de un an, iubita lui Kohl. Precum Kohl, era foarte populară şi evita orice interacţiune cu ţânci fără importanţă, ca Rowan. Dar acum erau circumstanţe extraordinare.

— N-a fost aşa, a reuşit Rowan să spună înainte ca ea să ridice iar palma.

I-a parat-o. Ea şi-a rupt o unghie, dar nu părea să-i pese. Spicuirea lui Kohl îi dăduse o altă perspectivă asupra vieţii.

— Ba *exact* aşa a fost! Ai intrat acolo ca să-l priveşti cum moare!

S-au adunat şi alţii, atraşi, cum se întâmplă, de mirosul conflictului. El s-a uitat în mulţime după un chip empatic, cineva să-i ia partea – dar tot ce-a văzut pe feţele colegilor era dispreţ. Marah vorbea şi îl pălmuia în numele tuturor.

Rowan nu se aşteptase la aşa ceva. Nu că ar fi vrut să fie lăudat că intervenise pentru Kohl în ultimele lui momente – dar nu se aştepta la aşa o acuzaţie.

— Ce, eşti nebună? a strigat Rowan la ea – la ei toţi. Nu poţi să opreşti o Seceră din spicuit!

— Nu-mi pasă! a ţipat ea. Trebuia să faci ceva, dar tu doar te-ai uitat!

— Am făcut ceva! Am... i-am ţinut mâna.

Ea La izbit iar în vestiar, cu mai multă forţă decât părea să aibă.

— Minţi! Nu ţi-ar fi ţinut *niciodată* mâna! N-ar fi atins nicio parte din tine! *Eu* ar fi trebuit să-l ţin de mână!

Ceilalţi copii se încruntau şi şopteau lucruri pe care clar voiau ca el să le audă.

— L-am văzut cum mergea pe hol cu Secera ca şi cum erau prieteni buni.

— Au venit împreună la şcoală.

— Am auzit că i-a dat Secerii numele lui Kohl.

— Cineva mi-a zis că de fapt a dat o mână de ajutor.

A strigat la copilul antipatic care făcuse ultima acuzaţie – Ralphy nu ştiu cum.

— De unde ai auzit? Nu mai era nimeni în cameră, prostule!

Dar nu conta. Zvonurile nu ţin cont decât de logica lor.

— Nu-nţelegi? N-am ajutat Secera, l-am ajutat pe *Kohl!*

— Da, l-ai ajutat să se ducă-n mormânt, a spus cineva şi altcineva a mormăit aprobator.

N-avea niciun sens, fusese judecat şi condamnat deja şi cu cât ar fi negat mai mult, cu atât mai convinşi ar fi fost de vina lui. N-aveau nevoie de actul lui de curaj, aveau nevoie de cineva pe care să dea vina. Cineva pe care să-l urască. Nu-şi puteau îndrepta mânia spre Seceră, dar Rowan Damisch era candidatul perfect.

— Pariez că a primit imunitate pentru c-a ajutat, a spus

un puşti, unul care-i fusese prieten.

— Ba n-am primit!

— Bun, a spus Marah cu dispreţ absolut. Atunci sper că următoarea Seceră o să vină după tine.

Ştia că fata vorbise din inimă şi nu era doar ceva de moment. Dacă următoarea Seceră ar veni după el, Marah s-ar bucura de moartea lui. Era un gând negru, care-l trezea, care-i spunea că există acum oameni în lume care-şi doresc moartea lui. Una era să nu fii observat şi alta să fii duşmănit de o şcoală întreagă.

Şi abia atunci şi-a amintit avertismentul Secerii: că n-o să primească niciun fel de apreciere pentru ce făcuse. Omul ştia ce vorbeşte – şi Rowan îl ura pentru asta, aşa cum şi alţii îl urau pe Rowan.

2042. E un an pe care-l ştie orice elev. E anul când puterea computaţională a devenit infinită – sau atât de aproape de infinit, că nu mai putea fi măsurată. A fost anul în care am ştiut… totul. „Norul” a evoluat în „Tunetul” şi acum tot ce e de ştiut despre orice se află în memoria aproape infinită a Tunetului, pentru oricine vrea s-o acceseze. Dar ca multe alte lucruri, odată ce am intrat în posesia cunoaşterii infinite, n-a mai părut ceva aşa de important. Ceva aşa de urgent. Da, ştim totul, dar deseori mă întreb dacă mai are cineva chef să se uite la toată acea cunoaştere. Sunt academicienii, bineînţeles, care studiază ceea ce deja ştim, dar cu ce scop? Ideea de şcoală era legată de învăţat ca să ne putem îmbunătăţi viaţa şi lumea. Dar o lume perfectă n-are nevoie de nicio îmbunătăţire. Ca mai tot ce facem, educaţia, de la şcoala primară la universităţile cele mai înalte, nu e decât ceva cu care să ne ocupăm timpul.

2042 e anul în care am cucerit moartea şi anul în care ne-am oprit din numărat. Sigur, încă am mai numărat anii câteva decenii, dar din momentul imortalităţii, trecerea timpului a încetat să mai conteze.

Nu ştiu exact când s-a trecut la calendarul chinezesc – Anul Câinelui, Anul Oii, al Dragonului şi tot aşa. Şi nu pot să spun exact când activiştii pentru drepturile animalelor au început să ceară introducerea în calendar şi a animalelor lor preferate şi aşa au apărut Anul Vidrei, al Balenei şi al Pinguinului. Şi nu pot să spun când a încetat să se mai repete, când s-a decretat ca fiecare an să fie numit după o specie diferită. Ştiu doar că acum suntem în Anul Ocelotului.

Cât despre lucrurile pe care nu le ştiu, sunt sigură că se află acolo în Tunet pentru oricine are destulă motivaţie cât să le caute.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

3

Forţa Destinului

Invitaţia a sosit pentru Citra la începutul lui ianuarie. A venit prin poştă, ceea ce a fost primul indiciu că era ceva neobişnuit. Numai trei lucruri se mai trimiteau prin poştă: pachete, documente oficiale sau scrisori de la excentricii care încă mai scriau aşa ceva. Părea să fie din a treia categorie.

— Păi, deschide-l, i-a spus Ben, mai incitat de prezenţa plicului decât Citra.

Fusese scrisă de mână, ceea ce o făcea şi mai ciudată. E adevărat, scrisul de mână e încă o opţiune la şcoală, dar, în afară de ea însăşi, Citra ştia puţini oameni care îl învăţaseră.

A rupt plicul şi a scos cartea poştală care era de aceeaşi culoare ca plicul, coajă de ou, şi a citit-o în gând înainte s-o citească cu glas tare.

Plăcerea companiei tale e solicitată la Marea Operă Civică pe 9 ianuarie, la ora şapte p.m.

Nu era nicio semnătură, nicio adresă. Doar un bilet.

— La operă? a spus Ben. Asta-i bună.

Citra gândea la fel.

— Poate e vreun eveniment al şcolii? a întrebat mama.

Citra a dat din cap.

— Dacă era, zicea.

Mama a luat invitaţia şi plicul de la Citra să-l studieze.

— Mă rog, orice ar fi, pare interesant.

— E probabil vreun ratat care mă invită la o întâlnire şi i-e teamă să o facă direct.

— O să te duci? a întrebat-o mama.

— Mamă… un băiat care mă invită la operă ori glumeşte, ori e nebun.

— Sau încearcă să te impresioneze.

Citra a mormăit ceva şi a ieşit din cameră, enervată de propria ei curiozitate.

— Nu mă duc! a strigat din camera ei, deşi ştia că o să se ducă.

• • •

Marea Operă Civică era unul dintre acele locuri unde oricine era cineva se ducea să fie văzut. La orice spectacol numai jumătate erau acolo pentru spectacolul în sine. Restul veneau să participe la marea melodramă a căţărării pe scara socială şi a avansării în carieră. Chiar şi Citra, care nu se mişca în acele cercuri, ştia cum stă treaba.

S-a îmbrăcat cu rochia pe care şi-o cumpărase pentru balul de la începutul anului trecut, când fusese sigură că Hunter Morrison o s-o invite. Dar Hunter a invitat-o pe Zachary Swain, ceea ce se pare că toată lumea ştia că o să se întâmple – toată lumea în afară de Citra. Încă erau un cuplu, şi Citra n-a mai avut ce face cu rochia până acum.

Când a îmbrăcat-o, a fost mai mulţumită de ea decât crezuse c-o să fie. Adolescentele se schimbă într-un an, dar acum, rochia, care anul trecut părea doar o iluzie, îi venea perfect. A limitat în mintea ei numărul posibililor admiratori secreţi. Putea fi numai unul din cinci, iar din cei cinci numai cu doi i-ar fi plăcut să petreacă o seară. Pe ceilalţi trei i-ar fi suportat numai de dragul noutăţii. Până la urmă, putea să fie distractiv să te prefaci într-o seară că eşti pretenţios.

Tatăl ei a insistat să o ducă acolo.

— Sună-mă când eşti gata să te iau.

— O să iau o maşină comună.

— Sună oricum, a spus el.

I-a zis pentru a zecea oară că arată minunat, apoi ea a ieşit şi el a plecat, ca să facă loc limuzinelor şi Bentley-urilor care încercau să parcheze. Citra a tras aer adânc în piept şi a urcat pe treptele de marmură. Se simţea la fel de stingherită şi nepotrivită cu locul precum Cenuşăreasa la bal.

Când a intrat, n-a fost direcţionată nici spre orchestră, nici spre scara centrală care ducea la balcon. În schimb, plasatorul s-a uitat la bilet, s-a uitat la ea, apoi s-a uitat iar la bilet şi a chemat un alt plasator s-o escorteze personal.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea.

Primul gând a fost că e un bilet fals şi că e escortată spre ieşire. Poate că fusese o glumă şi deja făcea în minte o listă cu suspecţi.

Dar apoi celălalt angajat a spus:

— Un plasator personal e pentru locurile în lojă, domnişoară.

Lojele, şi-a amintit Citra, erau maximum de exclusivitate. Erau de obicei rezervate celor prea elitişti ca să stea cu masele. Oamenii obişnuiţi nu şi le permiteau şi, chiar dacă ar fi putut, nu li se permitea accesul. Pe când îl urma pe plasator pe treptele înguste, Citra simţea că i se face frică. Nu ştia pe nimeni care să aibă atâţia bani. Dacă invitaţia a ajuns la ea din greşeală? Sau dacă era într-adevăr o persoană aşa de importantă care o aştepta acolo, care erau intenţiile lui sau ale ei?

— Am ajuns!

Plasatorul a tras perdeaua lojei şi înăuntru a văzut un băiat de vârsta ei. Era brunet, cu pielea albă pistruiată. S-a ridicat când a văzut-o şi Citra a observat că pantalonii lui de costum lăsau să i se vadă prea mult din ciorapi.

— Salut.

— Hei.

Şi plasatorul i-a lăsat singuri.

— Ţi-am lăsat locul mai apropiat de scenă, a spus el.

— Mersi.

Ea s-a aşezat şi a încercat să-şi dea seama cine e băiatul şi de ce a invitat-o acolo. Nu i se părea cunoscut. Ar fi trebuit să-l ştie? Nu voia să dea impresia că nu-l recunoaşte.

Apoi, din senin, el a zis:

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

El i-a întins o invitaţie care arăta exact ca a ei.

— Nu prea sunt eu cu opera, dar e mai bine decât să stau acasă şi să nu fac nimic. Deci… ar trebui, adică, să te cunosc?

Citra a râs. Nu avea un admirator misterios; se pare că

amândoi aveau un peţitor misterios, ceea ce a făcut-o pe Citra să înceapă să lucreze la altă listă în minte – iar în capul acesteia erau proprii părinţi. Poate că era fiul unuia dintre prietenii lor – dar aşa o manevră era prea obtuză chiar şi pentru ei.

— Ce-i aşa de comic? a întrebat băiatul şi ea i-a arătat invitaţia identică.

Nu l-a făcut să râdă. Părea puţin tulburat, dar n-a spus de ce.

Băiatul i-a zis că-l cheamă Rowan şi au dat mâna exact când se stingeau luminile şi se trăgea cortina. Muzica a explodat prea tare ca să mai poată conversa. Opera era Verdi, *La Forza del Destina, Forţa Destinului,* dar era clar că nu destinul i-a adus pe cei doi împreună; era mâna cuiva.

Muzica era bogată şi frumoasă, până când a devenit prea mult pentru urechile Citrei. Şi povestea, deşi uşor de urmărit chiar şi fără să ştii italiană, nu le zicea mai nimic celor doi. Era, totuşi, o lucrare compusă în Era Mortalităţii. Război, răzbunare, crimă, toate temele cu care era îndopată povestea erau atât de îndepărtate de realitatea contemporană, că puţini mai puteau să le înţeleagă. Catharsisul se putea produce numai în jurul temei dragostei, care, având în vedere că ei erau doi străini prinşi într-o lojă la operă, era mai degrabă jenantă decât cathartică.

— Cine crezi că ne-a invitat? l-a întrebat Citra imediat ce au revenit luminile pentru pauza de după primul act.

Rowan nu ştia mai mult decât ea, aşa că şi-au împărtăşit ce lucruri au putut şi au încercat să vină cu o teorie. În afară de faptul că aveau amândoi 16 ani, nu prea aveau altceva în comun. Ea era din oraş, el din suburbii. Ea avea o familie mică, a lui era mare şi profesiile părinţilor erau foarte străine unele de altele.

— Care-i indexul tău genetic? a întrebat el – o întrebare personală, dar care putea să aibă ceva relevanţă.

— 22-37-12-14-15.

El a zâmbit.

— 37 la sută descendenţă africană. Bravo! E destul de mult!

— Mulţumesc.

El i-a spus că al lui era 33-13-12-22-20. Ea s-a gândit să-l întrebe dacă ştie subindexul „celeilalte” componente, pentru că 20 la sută era destul de mult, dar dacă nu-l ştia, întrebarea l-ar fi jenat.

— Amândoi avem 12 la sută descendenţă PanAsiatică, a spus el. Poate are vreo legătură?

Dar făcea presupuneri – era doar o coincidenţă.

Apoi, spre sfârşitul pauzei, răspunsul a intrat în loja lor.

— Mă bucur să văd că aţi făcut cunoştinţă.

Deşi trecuseră câteva luni de la întâlnirea lor, Citra l-a recunoscut imediat. Onorabila Seceră Faraday nu era o figură uşor de uitat.

— Tu? i-a zis Rowan cu atâta severitate, încât a fost clar că şi el avea o istorie personală cu Secera.

— Aş fi ajuns mai devreme, dar am… avut ceva de făcut.

N-a intrat în amănunte, lucru pentru care Citra a fost bucuroasă. Totuşi, prezenţa lui aici nu putea să fie ceva bun.

— Ne-ai invitat aici să ne spicuieşti.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie, iar Citra era convinsă că e adevărat – până când Rowan a zis:

— Nu cred că despre asta-i vorba.

Secera Faraday n-a făcut nicio mişcare prin care să le ia viaţa. În schimb, a luat un scaun gol şi s-a aşezat lângă ei.

— Directoarea teatrului mi-a dat loja. Oamenii cred că dacă le fac Secerilor daruri scapă de spicuire. N-am avut nicio intenţie să o spicuiesc, dar acum ea crede că e datorită cadoului.

— Oamenii cred ce vor să creadă, a spus Rowan cu un fel de autoritate care a convins-o pe Citra că ştie ce vorbeşte.

Faraday a făcut un gest spre scenă.

— În această seară, suntem martori ai unui spectacol al nebuniei umane şi al tragediei. Mâine, o să-l şi trăim.

Cortina s-a ridicat înainte ca el să poată explica.

• • •

Timp de două luni, Rowan fusese leprosul şcolii – un exclus de cel mai înalt nivel. Deşi astfel de lucruri se sting după un timp, n-a fost la fel în cazul spicuirii lui Kohl Whitlock. Orice meci de fotbal mai punea nişte sare pe rana comunităţii – şi cum toate meciurile erau pierdute, durerea se dubla. Rowan nu fusese niciodată popular, dar nici o ţintă pentru ceilalţi; acum însă era încolţit şi bătut aproape zilnic. Era respins de toată lumea, până şi prietenii lui îl evitau. Tyger nu era o excepţie.

— Vinovat prin asociere, frate, i-a spus Tyger. Îţi înţeleg durerea, dar nu vreau s-o trăiesc.

— E o situaţie nefericită, i-a spus directorul lui Rowan când a ajuns în cabinetul medical în pauza de prânz din cauza unor lovituri. Poate ar trebui să te gândeşti să mergi la altă şcoală.

Apoi, într-o zi, Rowan a cedat presiunii. S-a urcat pe o masă în cantină şi le-a spus minciunile pe care voiau să le audă.

— Secera era unchiul meu. Eu i-am spus să-l spicuiască pe Kohl Whitlock.

Bineînţeles că l-au crezut. Au început să-l huiduiască şi să arunce cu mâncare în el, până când a zis:

— Vreau să ştiţi că unchiul meu se întoarce – şi mi-a cerut să-l aleg pe următorul care să fie spicuit.

Deodată, mâncarea a încetat să mai zboare, privirile s-au coborât în podea şi n-au mai fost apoi bătăi. Ce a umplut golul a fost… un gol. Nici măcar o singură pereche de ochi nu mai îndrăznea să-l privească. Nici măcar profesorii lui nu se mai uitau la el – câţiva au început chiar să-i dea note maxime când nu era cazul. A început să se simtă ca o fantomă în propria viaţă, ducându-şi existenţa în punctul orb al lumii.

Acasă, totul era normal. Tatăl lui vitreg nu se băga deloc în treburile lui şi mama era preocupată cu prea multe altele ca să-i dea atenţie. Ştiau ce se întâmplase la şcoală şi ce se întâmpla acum, dar făceau ca majoritatea părinţilor – ce nu pot să rezolve, nu consideră o problemă

adevărată.

— Vreau să mă transfer la alt liceu, i-a spus mamei.

Răspunsul ei a fost dureros de neutru:

— Dacă tu crezi că-i mai bine.

Rowan aproape credea că dacă i-ar fi spus că părăseşte societatea ca să intre într-o sectă, mama i-ar fi răspuns la fel, *dacă tu crezi că-i mai bine.*

Aşa că atunci când a primit invitaţia la operă, nu i-a păsat cine a trimis-o. Orice însemna, era o salvare – măcar pentru o seară. Fata pe care a întâlnit-o în lojă era destul de plăcută. Drăguţă, sigură pe ea – genul de fată care probabil avea deja un iubit, deşi n-a pomenit de vreunul. Apoi a apărut Secera şi lumea lui Rowan s-a întors în locul întunecat din ultima vreme. El era omul responsabil pentru toată mizeria. Dacă ar fi ştiut că nu suferă consecinţe, Rowan l-ar fi împins peste balcon – dar atacurile împotriva Secerilor nu erau tolerate. Pedeapsa era spicuirea întregii familii a celui vinovat. Numai aşa se putea garanta siguranţa preţioşilor aducători de moarte.

La sfârşitul operei, Secera Faraday le-a dat o bucată de hârtie şi instrucţiuni foarte clare.

— O să vă întâlniţi cu mine la adresa asta mâine dimineaţă la ora nouă fix.

— Ce să le spunem părinţilor despre seara asta? a întrebat Citra; se pare că ea avea părinţi cărora le păsa.

— Spuneţi-le ce vreţi. Nu contează, câtă vreme sunteţi acolo mâine dimineaţă.

• • •

Adresa s-a dovedit a fi Muzeul Artei Lumii, cel mai bun muzeu din oraş. Nu se deschidea până la 10, dar în momentul în care gardianul a văzut o Seceră care urcă treptele la intrarea principală, a deschis uşile şi i-a lăsat pe toţi trei fără ca măcar să fie rugat.

— Avantajele meseriei, le-a spus Secera Faraday.

Au mers tăcuţi prin încăperile cu vechi maeştri. Li se auzeau numai paşii şi uneori câte un comentariu al Secerii.

— Uite cum foloseşte El Greco contrastul ca să evoce tânjirea.

— Uite ce fluiditate are mişcarea la Rafael – cum aduce intensitate în povestea vizuală.

— Ah! Seurat! Pointilism profetic cu un secol înainte de pixel!

Rowan a fost primul care a pus întrebarea necesară:

— Şi ce treabă avem noi cu toate astea?

Secera Faraday a oftat uşor iritat, deşi probabil anticipase întrebarea.

— Vă dau lecţii pe care nu le primiţi la şcoală.

— Adică ne-ai smuls din vieţile noastre ca să ne dai lecţii de artă? Nu-ţi pierzi timpul tău preţios? a întrebat Citra.

Secera a râs şi Rowan s-a surprins că-şi doreşte să fi fost el cel care-l face să râdă.

— Ce-aţi învăţat până acum? a întrebat Secera Faraday.

Niciunul n-a răspuns, aşa că a pus altă întrebare.

— Cum credeţi că ar fi fost conversaţia dacă vă duceam în galeriile cu artă post-mortalitate?

Rowan a încercat un răspuns:

— Probabil că am fi vorbit despre cum arta post-mortalitate e mult mai plăcută privirii. Mai uşoară şi… fără tulburări.

— Şi neinspirată? a întrebat Secera.

— Asta e o chestiune de opinie, a spus Citra.

— Poate. Dar acum că ştiţi la ce să vă uitaţi în arta celor care mureau, vreau să încercaţi şi să o simţiţi.

Şi i-a dus în următoarea galerie.

Deşi Rowan era sigur că n-o să simtă nimic, s-a înşelat.

În camera următoare, tablourile atârnau de sus până jos pe pereţi. N-a recunoscut artiştii, dar nu conta. Era acolo o coerenţă a lucrărilor, ca şi cum fuseseră pictate de acelaşi suflet, dacă nu chiar de aceeaşi mână. Unele aveau teme religioase, altele erau portrete şi altele doar prindeau lumina unor zile obişnuite, cu o vibraţie care lipsea din arta post-mortalitate. Tânjire şi elaţie, angoasă şi bucurie – erau toate acolo, uneori pe câte o singură pânză. Era neliniştitoare, dar şi emoţionantă.

— Putem să mai stăm în camera asta? a întrebat Rowan, ceea ce a făcut-o pe Seceră să zâmbească.

— Bineînţeles că putem.

Muzeul s-a deschis până au terminat. Cei care treceau pe lângă ei se ţineau la distanţă. Îi amintea lui Rowan de cum era tratat la şcoală. Citra încă părea să nu aibă nicio idee de ce îi chemase Secera Faraday – dar Rowan începea să se prindă.

I-a dus la un restaurant unde chelneriţa i-a aşezat imediat şi le-a adus meniurile fără să mai ţină cont de alţi clienţi care intrau. Avantajele meseriei. Rowan a observat că nimeni nu mai voia să intre după ce-i vedeau. Probabil că restaurantul avea să se golească până la plecarea lor.

— Dacă vrei să-ţi dăm informaţii despre oamenii pe care-i ştim, i-a zis Citra când a sosit mâncarea, să ştii că nu sunt interesată.

— Îmi strâng singur informaţiile, i-a spus Secera. N-am nevoie de doi ţânci să mi le dea.

— Dar ai nevoie de noi, nu? a întrebat Rowan.

Secera nu i-a răspuns. În schimb, a vorbit despre populaţia lumii şi misiunea Secerilor de a o păstra la un nivel rezonabil.

— Raportul dintre creşterea populaţiei şi abilitatea Tunetului de a livra ce-i trebuie umanităţii cere ca un anumit număr de oameni să fie spicuit în fiecare an, le-a zis. Pentru asta, avem nevoie de mai multe Seceri.

Apoi a scos din robă un inel identic cu al său. Prindea lumina din cameră, o reflecta, o refracta, dar nimic nu se vedea în miezul întunecat.

— De trei ori pe an, Secerile se întâlnesc la o mare adunare numită conclav. Discutăm despre spicuire şi dacă avem nevoie de mai multe Seceri în regiune.

Citra părea acum să se scufunde în scaun. Înţelesese. Deşi Rowan bănuise, când a văzut inelul s-a făcut şi el puţin mai mic.

— Pietrele de pe inele au fost făcute de primele Seceri în acele prime zile post-mortalitate, a spus Faraday, când societatea a hotărât că moartea nenaturală trebuia să ia locul morţii naturale. Erau mult mai multe pietre decât era nevoie pe atunci, pentru că fondatorii Domului Secerilor

erau destul de înţelepţi să anticipeze o creştere a nevoii. Când e solicitată o Seceră nouă, o piatră e bătută în aur şi îi este oferită candidatului ales.

S-a jucat cu inelul pe degete, l-a cântărit şi s-a jucat cu lumina refractată pe pereţi. Apoi i-a privit în ochi – mai întâi pe Citra, apoi pe Rowan.

— Tocmai m-am întors de la Conclavul de Iarnă şi mi s-a dat acest inel ca să-mi iau un ucenic.

Citra s-a dat înapoi.

— Să fie Rowan. Eu nu sunt interesată.

Rowan s-a întors spre ea. Îşi dorea să fi vorbit el primul.

— Ce te face să crezi că eu sunt?

— V-am ales pe amândoi! a spus Faraday şi şi-a ridicat vocea. O să învăţaţi amândoi meseria. Dar la sfârşit, numai unul o să primească inelul. Celălalt o să se întoarcă acasă la viaţa lui.

— De ce am concura pentru ceva ce nu vrem? a întrebat Citra.

— Aici e şi paradoxul profesiei, a spus Faraday. Cei ce şi-o doresc nu trebuie s-o aibă... şi cei care refuză să ucidă sunt cei care trebuie s-o facă.

A pus inelul deoparte şi Rowan a răsuflat. Nici nu-şi dăduse seama că-şi ţinea respiraţia.

— Amândoi sunteţi făcuţi din cea mai bună fibră morală, le-a spus Faraday, şi cred că moralitatea voastră înaltă o să vă convingă să-mi fiţi ucenici – nu pentru că vă forţez, ci pentru că voi o alegeţi.

Pe urmă, a plecat fără a plăti, căci niciodată nu i s-a adus şi nici n-o să i se aducă nota unei Seceri.

• • •

Ce tupeu! Să creadă că poate să-i impresioneze cu aerele lui culturale şi pe urmă să-i bage în schema lui bolnavă. Nimic din lume, în nicio situaţie, n-ar fi convins-o pe Citra să renunţe la viaţa ei ca să ajungă să ia vieţile altora.

Seara, când au ajuns ai ei acasă, le-a spus ce s-a întâmplat. Tatăl a îmbrăţişat-o şi ea a plâns în braţele lui din cauza propunerii teribile pe care o primise. Apoi mama

i-a pus o întrebare la care Citra nu se aştepta.

— O s-o faci?

Faptul că putea să întrebe aşa ceva a fost un şoc mai mare decât vederea inelului întins către ea în acea dimineaţă.

— Ce?

— E o alegere dificilă, ştiu, i-a spus tatăl. O să te susţinem indiferent ce faci.

S-a uitat la ei ca şi cum nu-i văzuse cu adevărat până atunci. Cum puteau s-o cunoască atât de puţin părinţii ei încât să creadă că ar deveni ucenica unei Seceri? Habar n-avea cum să răspundă la aşa ceva.

— Aţi... vrea?

O înspăimânta gândul la ce-i vor spune.

— Vrem ce vrei şi tu, iubire, i-a zis mama. Dar gândeşte şi în perspectivă: unei Seceri nu-i lipseşte nimic pe lume. O să-ţi fie împlinită orice dorinţă şi n-o să te temi niciodată că o să fii spicuită.

Şi, deodată, Citra îşi dădu seama de ceva.

— *Nici voi* n-o să vă temeţi c-o să fiţi spicuiţi. Familia unei Seceri are imunitate câtă vreme trăieşte Secera.

Tatăl clătină din cap.

— Nu e vorba de imunitatea *noastră.*

Şi Citra îşi dădu seama că spune adevărul.

— Nu e vorba despre a voastră... e despre a lui Ben... a spus ea.

La asta, părinţii n-au răspuns nimic. Amintirea intruziunii neaşteptate a Secerii Faraday în casa lor încă era un spectru întunecat ce-i bântuia. La acea vreme, n-au ştiut de ce era acolo. Putea să fie ca să-i spicuiască pe Citra sau pe Ben. Dar dacă ea ar fi devenit o Seceră, nu mai erau nevoiţi să se teamă de aşa ceva niciodată.

— Vreţi să omor oameni tot restul vieţii?

Mama s-a uitat într-o parte.

— Citra, nu sunt omoruri, sunt *spicuiri.* Sunt importante. Sunt necesare. Sigur, nimănui nu-i plac, dar toţi suntem de acord că trebuie să fie şi că trebuie să le facă cineva. De ce nu tu?

Citra s-a dus în pat mai devreme în acea seară, înainte de cină. Apetitul ei căzuse victimă zilei. Părinţii au venit la uşa ei de câteva ori, dar le-a zis să plece. Nu fusese niciodată sigură pe ce drum o s-o apuce în viaţă. Se gândise că o să meargă la universitate, o să ia o diplomă în ceva plăcut, apoi o să se instaleze într-o meserie comodă, o să cunoască un bărbat potrivit şi o să aibă o viaţă plăcută, neremarcabilă. Nu că îşi dorea neapărat o astfel de existenţă, dar era de aşteptat. Nu numai la ea, la toată lumea. Dacă nu mai era nimic la care să aspiri, viaţa devenea doar întreţinere. Întreţinere eternă.

Ar fi putut să găsească un scop mai mare în spicuirea vieţilor omeneşti? Răspunsul era clar şi fără nuanţe: NU!

Dar dacă era aşa, de ce-i venea greu să adoarmă?

• • •

Pentru Rowan nu era o decizie chiar atât de dificilă. Da, ura gândul că ar putea să fie o Seceră, îi făcea rău, dar ce-i făcea şi mai rău era ideea că vreunul dintre cei pe care-i cunoştea ar putea s-o facă. Nu se credea superior moral nimănui, dar avea un simţ acut al empatiei. Îi părea rău de oameni, uneori mai mult decât de el însuşi. Asta e ceea ce-l trăsese înspre spicuirea lui Kohl. Ceea ce-l aducea lângă patul lui Tyger de câte ori se arunca de la etaj.

Şi Rowan ştia deja cum e să fii o Seceră – să fii tratat altfel decât ceilalţi. O trăia acum, dar ar fi suportat să o trăiască mereu? Poate că n-avea să fie aşa. Secerile se întâlneau, nu? Aveau conclavuri de trei ori pe an şi probabil că se împrieteneau. Era clubul cel mai elitist al lumii. Nu, nu voia să facă parte din club, dar fusese chemat. Ar fi o povară, dar şi o onoare supremă.

Nu le-a spus alor lui în acea zi, pentru că nu voia ca ei să-i influenţeze decizia. Imunitate pentru toţi? Bineînţeles că ar fi vrut ca el să accepte. Era iubit, dar numai ca unul dintr-un grup de alţii care erau iubiţi. Dacă sacrificiul lui i-ar salva pe ceilalţi, ar fi servit binele mai mare al familiei.

Până la urmă, arta a fost cea care l-a convins. A visat toată noaptea tablourile. Cum era oare viaţa în Era Mortalităţii? Plină de pasiuni, şi bune, şi rele. Frica dădea

naştere credinţei. Disperarea dădea sens stărilor de elaţie. Se spunea că până şi iernile erau mai friguroase şi verile mai călduroase. Să trăieşti între un cer etern, necunoscut, şi un Pământ întunecat, care te înconjoară, trebuie să fi fost glorios – pentru că altfel cum ar fi creat aşa o expresivitate magnifică? Nimeni nu mai crea ceva de valoare – dar dacă, prin spicuire, ar fi reuşit să aducă înapoi puţin din ce a fost, poate ar merita. Ar fi găsit în el capacitatea de a omorî o altă fiinţă umană? Nu numai una, dar multe, zi după zi, an după an, până când ajungea şi el la eternitatea lui? Secera Faraday credea că da.

A doua zi dimineaţă, înainte să plece la şcoală, i-a spus mamei că o Seceră îl invitase să devină ucenic şi că urma să se lase de şcoală.

— Dacă tu crezi că aşa e mai bine, a spus ea.

Mi-au verificat azi listele. Se întâmplă o dată pe an, dar e mereu la fel de stresant. Acum, când mi-au verificat fiecare index cultural pentru cei pe care i-am spicuit în ultimele douăsprezece luni, am ieşit bine, în parametrii necesari:

20% caucazieni

18% africani

20% panasiatici

19% mezolatini

23% alţii

Uneori e greu de ştiut. Indexul unei persoane e considerat ceva privat, aşa că nu putem să ne orientăm decât după trăsături vizibile, care nu mai sunt atât de evidente cum erau în generaţiile trecute. Când numerele Secerilor nu sunt în regulă, Marele Tăiş le disciplinează şi li se prescriu spicuirile pe anul viitor, în loc să mai fie lăsaţi să şi le aleagă singuri. E o ruşine pentru Seceri.

Indexul ar trebui să păzească lumea de prejudecăţi culturale şi genetice, dar nu sunt acolo factori subterani de care nu putem scăpa? De exemplu, cine a decis că primul număr al indexului genetic trebuie să fie caucazian?

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

4

Permisul de omor al învăţăcelului

Uită ce credeai că ştii despre Seceri. Lasă în urmă toate noţiunile preconcepute. Educaţia ta începe azi.

Citra nu putea să creadă că o să meargă mai departe. Ce parte secretă, autodistructivă, din ea însăşi s-a impus celorlalte? Ce a determinat-o cu atâta putere, ca o posesie, să accepte ucenicia? Acum nu mai era cale de întoarcere. Ieri, în a treia zi a noului an, Secera Faraday a venit la apartamentul ei şi le-a dat un an de imunitate tatălui şi fratelui ei. A mai adăugat câteva luni la imunitatea mamei, ca să expire toate în acelaşi timp. Bineînţeles, dacă Citra avea să fie aleasă Seceră, imunitatea lor devenea permanentă.

Părinţii ei erau înlăcrimaţi când a plecat. Citra s-a întrebat dacă erau lacrimi de tristeţe, de bucurie sau de uşurare. Poate o combinaţie din toate trei.

— Ştim că o să faci lucruri măreţe, i-a spus tatăl.

Şi ea s-a întrebat ce poate fi măreţ în a aduce moartea.

Nu fiţi aşa aroganţi să credeţi că aveţi licenţă să spicuiţi. Licenţa e numai a mea. Voi aveţi... să zicem... un permis de învăţăcel. O să vă cer, totuşi, să fie prezent măcar unul dintre voi la fiecare dintre spicuirile mele. Şi dacă eu vă cer să asistaţi, o să asistaţi.

Citra s-a retras de la şcoală fără nicio ceremonie şi şi-a luat rămas-bun de la prieteni.

— Nu e ca şi cum n-o să mai fiu prin preajmă, doar că nu la şcoală.

Dar pe cine păcălea? Acceptarea uceniciei o punea în afara unui zid impenetrabil. Era şi demoralizator, dar şi încurajator să ştie că viaţa o să meargă mai departe fără ea. Şi s-a gândit că a fi Seceră e ca şi cum ai fi un zombie. În lume, dar separat de ea. Doar un martor la venirea şi plecarea celorlalţi.

Suntem deasupra legii, dar asta nu înseamnă că o

sfidăm. Poziţia noastră ne cere un nivel de moralitate dincolo de lege. Trebuie să aspirăm să fim incoruptibili şi să ne evaluăm zilnic motivele.

Citra n-a primit un inel, dar i s-a dat o brăţară ca să fie identificată drept ucenică. Şi Rowan avea una – brăţări verzi strălucitoare, cu imaginea unei seceri deasupra unui ochi deschis – simbolul dublu al Secerişului.

Acel simbol avea să devină un tatuaj pe braţul ucenicului. Nu că l-ar fi putut vedea cineva, căci Secerile nu sunt niciodată văzute în public fără robele lor.

Citra a trebuit să-şi spună că există o scăpare – incompetenţa. Putea să fie o ucenică jalnică. Ar putea să se saboteze singură atât de bine, că Faraday ar fi nevoit să-l aleagă pe Rowan şi pe ea să o trimită la sfârşitul anului înapoi la familie. Problema era că Citra nu se pricepea deloc să facă lucrurile prost. Îi venea mai greu să eşueze decât să reuşească.

N-o să tolerez nimic romantic între voi doi, aşa că scoateţi-vă gândul din cap acum.

Citra s-a uitat la Rowan când Secera a spus aceste cuvinte şi băiatul a dat din umeri.

— Nicio problemă, a spus el, ceea ce a iritat-o pe Citra.

Măcar să fi mimat puţină dezamăgire.

— Da, a zis Citra. Nicio grijă, cu sau fără regulă.

Rowan a rânjit, ceea ce a enervat-o şi mai rău.

O să studiaţi istorie, pe marii filosofi, ştiinţele. O să ajungeţi să înţelegeţi natura vieţii şi ce înseamnă să fii uman înainte să primiţi sarcina de a lua vieţi. O să studiaţi şi toate tehnicile de omor şi o să deveniţi experţi.

La fel ca Citra, Rowan se nelinişti, deşi nu voia să o arate. Mai ales Citrei. Şi în ciuda atitudinii lui blazate, era de fapt atras de ea. Dar ştiuse că orice încercare în acest sens nu s-ar termina bine, chiar înainte ca Secera să le-o interzică. Erau totuşi adversari.

Asemenea Citrei, şi Rowan fusese lângă Faraday când acesta le întinsese inelul membrilor familiei sale ca să le dea imunitate. Fraţii lui, surorile, fraţii vitregi, bunica şi soţul ei prea perfect, pe care Rowan îl bănuia că e de fapt

un android, toţi au îngenuncheat şi au sărutat respectuoşi inelul, transmiţându-şi ADN-ul în baza de date din Domul Secerilor, în fişiere separate de Tunet. Regula era că toţi membrii gospodăriei unui ucenic primesc imunitate pe un an – şi erau 19 oameni în gospodăria lui Rowan. Mama lui avea sentimente amestecate, ştiind că nimeni n-o să se mai mute de-acasă timp de un an, cel puţin, ca să fie sigur că o să primească imunitate permanentă, odată ce Rowan îşi primea inelul – dacă îl primea.

Singura problemă a fost când a vibrat inelul, dând o mică alarmă şi refuzându-i imunitatea soţului bunicii, care era totuşi un android.

O să trăiţi ca mine. Modest şi bazându-vă pe bunăvoinţa altora. N-o să luaţi mai mult decât aveţi nevoie şi n-o să faceţi risipă. Oamenii o să încerce să vă cumpere prietenia. O să vă tenteze cu cadouri. Nu trebuie să acceptaţi decât strictul necesar.

Faraday îi adusese pe Rowan şi pe Citra la el acasă. Acolo îşi începuseră noua viaţă. Era o casă mică, de tip vagon, într-o zonă aşa-zis prăpădită a oraşului, de care Rowan nici nu ştia că există.

— Oameni care se joacă de-a sărăcia, le-a spus Secera.

Asta pentru că nimeni nu mai era sărac. Austeritatea era o alegere, căci existau mereu oameni care respingeau prosperitatea lumii post-mortalitate.

Casa lui Faraday era spartană. Puţine decoraţiuni. Mobilă neimpresionantă. În camera lui Rowan era loc numai pentru un pat şi un dulap mic. Citra avea o fereastră, dar pe ea se vedea un perete de cărămidă.

N-o să tolerez jocuri copilăreşti sau conversaţii inutile cu prietenii. Asumarea acestei vieţi înseamnă să laşi în urmă viaţa ta veche pe cât de mult e posibil. Când, peste un an, o să aleg între voi, cel neales poate să se întoarcă la viaţa sa de dinainte. Dar acum, consideraţi acea viaţă ca făcând parte din trecut.

Odată ce s-au instalat, nu le-a dat voie să rumege trişti situaţia. Imediat ce Rowan a despachetat ce avea, Secera a anunţat că merg toţi trei la piaţă.

— Să spicuim? a întrebat Rowan, scârbit de idee.

— Nu, să luăm mâncare pentru voi doi, le-a spus Secera. Dacă nu cumva preferaţi să-mi mâncaţi resturile.

Citra s-a strâmbat la Rowan pentru că pusese întrebarea – de parcă nu se îngrijorase şi ea de aceeaşi perspectivă.

— Îmi plăcea mai mult de tine înainte să te cunosc, i-a spus el.

— Încă nu mă cunoşti, i-a răspuns ea, ceea ce era adevărat.

Apoi a oftat şi pentru prima dată de când se văzuseră la operă, i-a arătat şi altceva decât tupeu.

— Suntem obligaţi să trăim împreună şi să concurăm pentru ceva ce nu vrem. Ştiu că nu-i vina ta, dar asta nu prea ne lasă loc de prietenie.

— Ştiu, a recunoscut Rowan, dându-şi seama că nu numai Citra era vinovată pentru tensiunea dintre ei. Dar nu înseamnă că nu ne putem ajuta unul pe altul, că nu ne putem păzi spatele.

Ea nu i-a mai spus nimic. Însă el nici nu se aşteptase să primească un răspuns. Era doar o sământă pe care voise s-o planteze. În ultimele două luni învăţase că nimeni nu-ţi păzeşte spatele. Poate că nici n-o făcuse cineva vreodată. Prietenii se retrăseseră. El era o notă de subsol în familia lui. O singură persoană trecea acum prin ce trecea şi el. Citra. Dacă nu găseau un mod de a avea încredere unul în altul, ce le mai rămânea în afara unui permis de omor?

Cel mai mare câştig al speciei umane nu a fost cucerirea morţii, ci abolirea guvernelor. Pe vremuri, când reţeaua digitală a lumii era numită „Norul", oamenii se gândeau că e o idee proastă să dai prea multă putere inteligenţei artificiale. În toată media abundau profeţiile de avertizare. Roboţii erau întotdeauna duşmanul. Dar apoi Norul a evoluat în Tunet, cu o conştiinţă strălucitoare sau cel puţin o imitaţie remarcabilă. În contrast cu temerile oamenilor, Tunetul nu a preluat puterea. Cetăţenii înşişi au realizat că e mai bun să conducă lucrurile decât politicienii. În acele zile dinainte de Tunet, aroganţa umană, interesul personal şi conflictele nesfârşite determinau legile lumii. Ineficienţă. Imperfecţiune. Vulnerabilitate la toate formele de corupţie.

Dar Tunetul era incoruptibil. Nu doar atât, dar algoritmii lui erau construiţi pe suma totală a cunoaşterii umane. Tot timpul şi banii risipiţi pe atitudini politice, toate vieţile pierdute în războaie, populaţiile abuzate de despoţi – toate au dispărut când i s-a cedat puterea Tunetului.

Bineînţeles că politicienii, dictatorii şi profitorii războaielor nu erau fericiţi, dar vocile lor, care păruseră mereu puternice şi intimidante, au devenit insignifiante. Împăratul nu doar că nu mai avea haine, dar s-a văzut deodată că n-avea nici testicule.

Tunetul ştia totul, literalmente. Când şi unde să se construiască drumuri. Cum să se elimine risipa în distribuirea mâncării şi astfel să se eradicheze foamea. Cum să protejeze mediul înconjurător de populaţia umană aflată în continuă creştere. A creat locuri de muncă, i-a îmbrăcat pe săraci şi a stabilit Codul Lumii. Acum, pentru prima dată în istorie, legea nu mai era umbra justiţiei, ci era justiţia însăşi. Tunetul ne-a dat o lume perfectă. Utopia la care visaseră strămoşii noştri e realitatea noastră zilnică.

Peste un singur loc n-avea Tunetul autoritate – peste Domul Secerilor.

Când s-a decis că oamenii trebuie să moară ca să mai

atenueze creşterea populaţiei, s-a decis şi că asta trebuie să fie responsabilitatea oamenilor. Repararea drumurilor şi planurile urbanistice puteau să fie lăsate în grija Tunetului, dar să iei o viaţă e un act de conştienţă şi conştiinţă. Cum nu era demonstrabil că Tunetul ar fi avut vreuna dintre ele, s-a născut Domul. Nu regret decizia, dar mă întreb de multe ori dacă Tunetul ar fi făcut o treabă mai bună.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

5

„Dar am numai 96 de ani...”

Un drum la piaţă ar trebui să fie ceva banal, dar Citra a aflat că să ieşi la cumpărături cu o Seceră e orice, numai banal nu.

În momentul în care li s-au deschis uşile pieţei şi au păşit toţi trei înăuntru, groaza din jur i-a făcut Citrei pielea de găină pe braţe. N-au fost suspine sau strigăte. Nimic atât de evident, căci oamenii erau obişnuiţi să apară Seceri în vieţile lor cotidiene. A fost ceva tăcut, dar general, de parcă tocmai intraseră din întâmplare pe o scenă de teatru şi stricaseră spectacolul. Citra a observat că în general erau trei feluri de oameni.

1) Cei care negau – aceştia îşi vedeau mai departe de treburile lor şi se prefăceau că Secera nu era acolo. Nu doar îl ignorau, ci îi negau în mod activ, intenţionat prezenţa. Îi amintea Citrei de felul în care se joacă de-a v-aţi-ascunselea copiii mici, cum îşi acoperă ochii ca să se ascundă, gândindu-se că dacă nu pot să te vadă nici tu nu poţi să-i vezi.

2) Evadaţii – aceştia fugeau, dar o făceau pe ascuns. Îşi aminteau deodată că au uitat să ia ouă sau începeau să alerge după un copil care nu exista. Un cumpărător şi-a abandonat căruţul şi mormăia ceva despre un portofel pe care şi-l uitase acasă, deşi i se vedea o umflătură în buzunarul de la spate. A plecat în grabă şi nu s-a mai întors.

3) Linguşitorii Secerii: Aceştia se dădeau peste cap să-i facă Secerii plăcere, îi ofereau una şi alta cu speranţa secretă (nu aşa de secretă) că o să le garanteze imunitate sau cel puţin că într-o zi, cândva, o să-l spicuiască pe cel de alături, nu pe ei. „Onorabile, ia pepenele meu, e mai mare. Insist.” Ştiau oare aceşti oameni că purtarea lor de linguşitori putea să facă o Seceră să vrea şi mai mult să-i spicuiască? Nu că Citra ar fi considerat că o astfel de

purtare merită pedeapsa cu moartea, dar dacă ar fi avut de ales între un inocent şi cineva care s-ar fi comportat aşa de unsuros, l-ar fi ales pe unsuros, cu tot cu pepenele lui.

Era şi un cumpărător care nu părea să se potrivească cu cele trei profiluri. O femeie care părea chiar mulţumită să vadă Secera.

— Bună dimineaţa, Seceră Faraday, i-a spus, când au trecut pe lângă ea la raionul de lactate, şi apoi s-a uitat curioasă la Citra şi Rowan. Nepoata şi nepotul?

— Nici pe departe, a spus Faraday, cu un mic dispreţ faţă de rude, despre care Citra nu-şi dorea să afle nimic. Am luat ucenici.

Ochii femeii s-au mărit un pic.

— Aşa ceva!

A spus-o într-un fel din care nu se înţelegea dacă i se pare o idee bună sau nu.

— Au o înclinaţie pentru meserie?

— Nici cea mai mică.

Ea a dat din cap.

— A, bun, atunci cred că nu-i nicio problemă. Ştii cum se spune: Mâna care mânuieşte lama să nu-şi piardă controlul.

Secera a zâmbit.

— Sper că o să le fac cândva cunoştinţă cu ştrudelul tău.

Ea a dat din cap către cei doi tineri.

— Da, oricând.

După ce au mers mai departe, Faraday le-a explicat că e o prietenă veche.

— Îmi găteşte din când în când – şi lucrează la morgă. E bine să am o prietenă acolo, suntem cumva în aceeaşi breaslă.

— I-ai acordat imunitate? a întrebat Citra.

Rowan s-a gândit că Secera s-ar putea indigna de aşa o întrebare, dar Faraday a răspuns:

— Domul Secerilor nu-i vede cu ochi buni pe cei care au favoriţi, dar am găsit că pot să-i ofer imunitate o dată la doi ani fără să atrag atenţia.

— Şi dacă o altă Seceră o spicuieşte în anii fără

imunitate?

— Atunci am să mă duc la înmormântarea ei cu inima îndoliată, le-a spus.

În timp ce alegeau produsele, Citra a luat nişte snacksuri la care Secera s-a uitat cu îndoială.

— Chiar sunt necesare? a întrebat.

— E orice cu adevărat necesar? i-a răspuns Citra.

Lui Rowan i se părea amuzantă atitudinea ei – dar a funcţionat. A lăsat-o să-şi păstreze chipsurile.

Rowan a încercat să fie mai practic, luând ouă, făină, diverse proteine şi garniturile potrivite.

— Nu lua pieptoid de pui, i-a spus Citra. Crede-mă, mama e inginer în sinteza alimentelor. Chestia aia nu e pui adevărat, e crescut în eprubetă.

Rowan i-a arătat o altă pungă cu proteine congelate.

— Dar astea?

— Fripturi de Mare? Sigur, dacă îţi place planctonul în formă de carne.

— Atunci poate ar trebui să-ţi alegi singură mâncarea în loc să iei numai dulciuri şi crănţănele.

— Eşti mereu aşa de plictisitor? l-a întrebat ea.

— N-a zis că trebuie să trăim ca el? Nu cred că îngheţata în aluat de prăjitură e parte din stilul lui de viaţă.

Ea a rânjit, dar a schimbat îngheţata cu una de vanilie.

Citra a văzut doi adolescenţi dubioşi care îi urmăreau de la distanţă. Erau probabil necuraţi, oameni care îşi găsesc plăcerea în activităţi aproape ilegale. Uneori, necuraţii încălcau legea în diverse feluri minore, deşi majoritatea îşi pierdeau interesul, pentru că erau mereu prinşi de Tunet şi admonestaţi de ofiţerii de pace. Cei mai năbădăioşi primeau nanite de şoc în sânge, destul de puternice cât să împiedice apoi orice încălcare a legii. Şi dacă nu funcţionau, primeai un ofiţer personal care te supraveghea 24 de ore din 24. Citra avea un asemenea unchi. O numea pe ofiţera lui „îngerul meu păzitor” şi până la urmă s-au căsătorit.

L-a tras pe Rowan de mânecă şi i-a arătat necuraţii, dar nu şi lui Faraday.

— De ce crezi că ne urmăresc?

— Se gândesc că o să fie o spicuire şi vor să vadă, a sugerat Rowan, ceea ce părea o teorie valabilă.

Dar s-a dovedit că aveau alte motive. Când aşteptau la rând la casă, unul dintre necuraţi i-a prins mâna Secerii şi i-a sărutat inelul. Inelul s-a înroşit, ceea ce indica acordarea imunităţii.

— Ha! a strigat necuratul, mândru de triumful lui. Am imunitate pentru un an – şi nu poţi s-o anulezi! Ştiu regulile!

— Bravo ţie, i-a zis Secera calm. Ai 365 de zile de imunitate.

Şi apoi l-a privit în ochi şi i-a spus:

— Ne vedem în a trei sute şaizeci şi şasea zi.

Deodată, adolescentului i-a dispărut aroganţa, de parcă i se lăsaseră brusc toţi muşchii feţei. A vrut să spună ceva, dar s-a bâlbâit, iar prietenul lui l-a tras deoparte. Au ieşit în fugă din magazin.

— Bravo, a spus un bărbat care stătea la coadă.

S-a oferit să plătească tot ce cumpărase Secera – ceea ce era inutil, căci Secerile oricum nu plătesc.

— Şi chiar o să-l cauţi peste un an? l-a întrebat Rowan. Secera a luat nişte bomboane mentolate de pe un raft.

— Nu merită. Oricum, i-am dat deja pedeapsa. O să se frământe tot anul. O lecţie pentru voi: O Seceră nu trebuie să aplice neapărat o ameninţare ca să fie eficientă.

Apoi, după câteva minute, pe când îşi încărcau cumpărăturile într-o maşină comună, Secera s-a uitat înspre capătul parcării.

— Uite, a spus, o vedeţi pe femeia aia? Cea care tocmai şi-a scăpat poşeta?

— Da, a spus Rowan.

Secera Faraday şi-a scos telefonul, l-a îndreptat spre femeie şi deodată au apărut pe ecran informaţii despre ea. Avea 96 de ani ca vârstă, 34 ca fizic. Mamă a nouă copii. Tehnician administrator pentru o micuţă companie de transporturi.

— După ce-şi duce acasă cumpărăturile, pleacă la

muncă. În după-amiaza asta mergem la ea la birou şi o spicuim.

Citra a răsuflat zgomotos. Nu un suspin, dar ceva asemănător.

Rowan s-a concentrat pe respiraţia lui ca să nu-şi dea de gol emoţiile cum făcuse Citra.

— De ce? a întrebat. De ce ea?

Secera i-a privit rece.

— De ce nu ea?

— Pe Kohl Whitlock l-ai spicuit cu un motiv…

— Pe cine? a întrebat Citra.

— Un puşti de la mine de la şcoală. Aşa l-am cunoscut pe Onorabilul nostru.

Faraday a oftat.

— Incidentele fatale în parcări constituiau 1,25% din toate morţile accidentale în ultima perioadă a Erei Mortalităţii. Noaptea trecută am decis că o să aleg subiectul zilei de azi dintr-o parcare.

— Adică în tot timpul ăsta cât făceam cumpărături tu ştiai că o să se termine aşa? l-a întrebat Rowan.

— Îmi pare rău pentru tine, i-a zis Citra. Şi când faci cumpărături, moartea se ascunde după cutiile de lapte.

— Nu se ascunde niciodată, le-a spus Secera cu o greutate de nedescris în voce, venind dintr-o cunoaştere adâncă. Nici nu doarme. O să aflaţi şi voi cât de curând.

Dar nu era ceva ce vreunul dintre ei voia să înveţe prea repede.

• • •

În acea după-amiază, cum zisese Secera, s-au dus la compania de transporturi unde lucra femeia şi au privit – exact cum privise Rowan spicuirea lui Kohl. Dar azi era mai mult decât observaţie.

— Am ales pentru tine o pastilă de încheiere a vieţii, i-a spus Secera Faraday femeii mute, care tremura.

Şi-a băgat mâna în robă şi a scos o fiolă mică de sticlă, cu o pastilă în ea.

— N-o să se activeze până n-o muşti, aşa că poţi să alegi momentul. Nu e nevoie s-o înghiţi, doar s-o muşti. Moartea

o să fie instantanee şi nedureroasă.

Capul femeii tremura ca al unei jucării.

— Pot să-mi… pot să-mi sun copiii?

Secera Faraday a dat trist din cap.

— Nu, îmi pare rău. Dar o să le transmitem orice mesaj ai pentru ei.

— Dar ce rău ar face dacă ar vorbi cu ei? a întrebat Citra.

El a ridicat mâna în semn să tacă şi i-a dat femeii un pix şi o foaie.

— Spune tot ce vrei să spui într-o scrisoare. Promit că o să le-o duc.

Au aşteptat în afara biroului ei. Secera Faraday părea să aibă răbdare infinită.

— Dacă deschide un geam şi se aruncă? a întrebat Rowan.

— Atunci viaţa ei o să se termine conform programului. O să fie o alegere mai neplăcută, dar rezultatul ultim e acelaşi.

Femeia n-a ales să se arunce. I-a lăsat înapoi în birou, i-a înmânat politicoasă plicul Secerii Faraday şi s-a aşezat la biroul ei.

— Sunt gata.

Apoi, Secera a făcut ceva la care nu se aşteptau. S-a întors spre Rowan şi i-a dat fiola:

— Te rog, pune pastila în gura doamnei Becker.

— Cine, eu?

Secera Faraday n-a răspuns. Doar ţinea fiola întinsă şi aştepta ca Rowan s-o ia. Acesta ştia că nu e el spicuitorul oficial, dar să fie totuşi un intermediar… gândul îl paraliza. Şi-a înghiţit saliva, amară de parcă el avea pastila în gură. A refuzat să o ia. Secera Faraday i-a mai acordat câteva secunde, apoi s-a întors spre Citra.

— Tu, atunci.

Citra a dat din cap.

Secera Faraday a zâmbit.

— Foarte bine, le-a spus. Vă testam. N-aş fi fost prea mulţumit dacă vreunul dintre voi se grăbea să aducă

moartea.

La cuvântul „moarte”, femeia a tras adânc aer în piept, scuturându-se. Secera a deschis cu grijă fiola şi a scos pastila. Era triunghiulară, verde-închis. Ce mică putea să fie moartea.

— Dar… dar am numai 96 de ani, a spus femeia.

— Ştim, i-a răspuns Secera. Acum, te rog… deschide gura. Adu-ţi aminte, nu trebuie s-o înghiţi, trebuie s-o muşti.

Ea s-a supus şi Secera Faraday i-a pus pastila sub limbă. Ea şi-a închis gura, dar n-a muşcat imediat. S-a uitat la fiecare dintre ei. Mai întâi la Rowan, apoi la Citra, apoi la Secera Faraday. S-a auzit, foarte vag, cum muşcă. Şi a rămas fără vlagă. A fost simplu. Dar deloc uşor.

Citra avea ochii umezi. Şi-a strâns buzele. Oricât ar fi vrut Rowan să-şi controleze emoţiile, respira nefiresc şi se simţea ameţit.

Secera s-a întors spre Citra.

— Verifică-i pulsul, te rog.

— Cine, eu?

Secera avea răbdare. N-a mai cerut încă o dată. Nu cerea niciodată ceva încă o dată. Când ea a continuat să ezite, el i-a spus:

— Acum nu mai e un test. Chiar vreau să-mi confirmi că nu are puls.

Citra şi-a întins mâna şi a pus-o pe gâtul femeii.

— Pe cealaltă parte, i-a spus Secera.

Citra şi-a presat degetele pe carotida femeii, chiar sub ureche.

— N-are puls.

Satisfăcut, Faraday s-a ridicat în picioare.

— Asta a fost tot? a întrebat Citra.

— La ce te aşteptai, i-a zis Rowan, la un cor de îngeri?

Citra s-a uitat la el posomorâtă.

— Dar… vreau să zic… e atât de… calm.

Rowan înţelegea ce vrea să spună. El trăise şocul electric care-l omorâse pe colegul lui. Fusese groaznic, dar cumva ce se întâmplase aici fusese şi mai rău.

— Şi acum ce? O lăsăm aici?

— E mai bine să nu zăbovim aici, i-a răspuns Faraday în timp ce tasta ceva pe telefon. I-am anunţat pe cei de la morgă să vină să ia trupul doamnei Becker.

A luat scrisoarea şi a lăsat-o să alunece în unul dintre multele buzunare ale robei.

— Voi doi o să daţi scrisoarea familiei ei la înmormântare.

— Stai puţin, i-a zis Citra. Mergem *la înmormântarea* ei?

— Credeam că ai zis că e mai bine să nu zăbovim, i-a zis Rowan.

— Să zăboveşti şi să-ţi arăţi respectul sunt două lucruri diferite. Merg la înmormântările tuturor celor pe care-i spicuiesc.

— E o regulă a Secerilor? l-a întrebat Rowan, care nu fusese niciodată la o înmormântare.

— Nu, e regula mea. Se numeşte bun-simţ.

Apoi au ieşit. Rowan şi Citra evitau să se uite în ochii colegilor femeii moarte. Acesta, şi-au dat seama amândoi, era primul lor rit de iniţiere. Ucenicia lor începuse.

PARTEA A DOUA
NICIO ALTĂ LEGE ÎN AFARĂ DE ACEASTA

Poruncile unei Seceri

1) Să omori.

2) Să omori fără prejudecăţi, intoleranţe sau gânduri rele.

3) Să le garantezi un an de imunitate celor dragi ai celor ce ţi-au acceptat venirea şi oricui socoteşti că merită.

4) Să-i omori pe cei dragi ai celor ce se împotrivesc.

5) Să serveşti omenirea până la sfârşitul zilelor tale şi familia ta va avea imunitate drept recompensă atâta timp cât tu trăieşti.

6) Să ai o viaţă exemplară şi în vorbă, şi în fapte, şi să ţii un jurnal al fiecărei zile.

7) Să nu omori o altă Seceră, în afară de tine.

8) Să nu ai alte posesii materiale în afară de robe, inel şi jurnal.

9) Să nu ai nici partener, nici copii.

10) Să nu te supui niciunor alte legi afară de acestea.

O dată pe an, postesc şi meditez la porunci. De fapt, meditez la ele zilnic, dar o dată pe an le am ca singură preocupare şi hrană. E un lucru de geniu în simplitatea lor. Înainte de Tunet, guvernele aveau constituţii şi tomuri masive de legi – dar şi atunci, erau mereu dezbătute şi provocate şi manipulate. Se purtau războaie pe diferitele interpretări ale aceleiaşi doctrine.

Când eram mult mai naivă, mă gândeam că simplitatea poruncilor pentru Seceri le făcea impermeabile la analiză. Din orice unghi le-ai aborda, arată la fel. Pe tot cuprinsul vieţii mele îndelungate, am fost şi amuzată, şi îngrozită de cât de maleabile şi elastice pot să fie. Lucrurile pe care noi, Secerile, încercăm să le justificăm. Lucrurile pe care le scuzăm.

La începutul vieţii mele, încă mai trăiau câteva Seceri care asistaseră la crearea poruncilor. Acum, n-a mai rămas niciuna, toate au invocat porunca a şaptea. Mi-aş fi dorit să le întreb cum au apărut poruncile. Ce anume a

dus la fiecare dintre ele? Cum s-au decis asupra formulărilor. Au mai fost şi altele, pe care le-au abandonat înainte ca toate cele zece să fie scrise în piatră?

Şi de ce şi a zecea?

Dintre toate poruncile, a zecea mă pune cel mai mult pe gânduri. Fiindcă să te pui deasupra tuturor celorlalte legi e o reţetă fundamentală pentru dezastru.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

6

O elegie a Secerilor

Zborul a fost punctual. Ca de obicei. Vremea rea nu putea fi controlată cu totul, dar putea fi uşor îndepărtată din zona aeroportului sau de pe traseele de zbor. Majoritatea companiilor se lăudau cu 99,9% încadrări în program. Toate scaunele erau ocupate, dar cum în zborurile moderne locurile sunt distribuite cu spaţiu generos între ele, nu se simţea nimeni înghesuit. Zborul era la fel de confortabil cum ai sta în sufragerie, şi în plus, exista şi distracţie în direct. Cvartete de coarde şi stilişti vocali le cântau în ceruri pasagerilor mulţumiţi. Mult mai civilizat ca în Era Mortalităţii. Era un mod foarte plăcut de a ajunge la destinaţie. Astăzi, însă, pasagerii zborului BigSky 922 se îndreptau spre o cu totul altă destinaţie decât cea plănuită.

Afaceristul stătea confortabil pe locul 15C – un scaun de la marginea rândului. Întotdeauna cerea acelaşi loc, nu din superstiţie, ci din obişnuinţă. Când nu primea 15C, era iritat şi îi purta pică celui care îl primise. Compania pe care o conducea şi care se ocupa de tehnologia hibernării avea să facă într-o zi ca drumurile cele mai lungi să treacă în câteva minute, dar acum se mulţumea cu BigSky Air, câtă vreme primea locul 15C.

Oamenii intrau şi se aşezau. Bărbatul se uita la pasageri aproape fără interes, numai ca să se asigure că nu-i loveau umărul cu poşetele şi bagajele când treceau.

— Pleci undeva sau te duci acasă? l-a întrebat femeia de lângă el, de pe 15A.

Nu exista şi un 15B – conceptul de loc B, unul pe care să stai adică între doi pasageri, fusese eliminat împreună cu alte lucruri neplăcute, ca bolile şi guvernele.

— Plec, i-a răspuns. Tu?

— Acasă, i-a zis ea şi a oftat greu, dar cu uşurare.

La cinci minute înainte de plecare, i-a atras atenţia

agitaţia din faţă. O Seceră intrase în avion şi vorbea cu un însoţitor de bord. Când o Seceră vrea să zboare, orice loc îi devine disponibil. Poate să ridice pe oricine de pe locul lui şi să-l forţeze să ia alt loc sau chiar alt zbor dacă nu mai sunt locuri. Dar mai neliniştitoare erau poveştile cu Seceri care i-au spicuit pe cei cărora le-au luat locul. Afaceristul spera că Secera care intrase nu pusese ochii pe 15C.

Avea o robă neobişnuită. Albastru regal cu mici pietre preţioase, ce păreau diamante. Cam ostentativ pentru o Seceră. Afaceristul nu ştia ce să înţeleagă. Bărbatul părea să aibă spre 40 de ani, deşi asta nu însemna nimic. Nimeni nu-şi mai arăta vârsta. Ar fi putut să fie şi de 200 de ani. Avea părul negru şi bine aranjat. Privirea îi era invazivă. Afaceristul a încercat să-i evite ochii.

Apoi au apărut încă trei Seceri. Erau mai tinere – poate în jur de 20 de ani. Şi robele lor, fiecare de o culoare diferită, strălucitoare, erau împodobite cu pietre preţioase. Era o femeie brunetă în verde crud, împodobită cu smaralde, un bărbat în portocaliu cu rubine şi un alt bărbat în galben, cu citrine aurii.

Care e cuvântul colectiv pentru un grup de Seceri? O „elegie”, nu? Era ciudat că exista un cuvânt pentru ceva aşa de rar. Din câte ştia el, Secerile erau mereu solitare, nu călătoreau niciodată împreună. O asistentă de zbor i-a salutat şi imediat ce au trecut de ea, s-a întors, a coborât din avion şi a fugit spre aeroport.

Evadează, s-a gândit afaceristul. Dar apoi şi-a zis că nu. Probabil se grăbea să-l anunţe pe agentul de la poartă că are pasageri în plus. Nu se panicase – asistenţii de zbor erau antrenaţi să nu se panicheze. Dar apoi cealaltă asistentă a închis uşa şi expresia de pe faţa ei era oricum, numai liniştită nu. Pasagerii au început să vorbească unii cu alţii. Să murmure. S-au auzit şi râsete nervoase.

Apoi prima Seceră li s-a adresat:

— Puţină atenţie, vă rog, a spus şi a zâmbit calm. Regret să vă anunţ că întregul zbor a fost selectat pentru spicuire.

Afaceristul a auzit, dar creierul i-a spus că nu se poate să fi înţeles corect. Sau poate era o mostră din umorul

Secerilor, dacă aveau aşa ceva.

Întregul zbor a fost selectat pentru spicuire. Nu era posibil. Nu era permis. Sau era?

Câteva momente, pasagerii au rămas nemişcaţi. Apoi s-au auzit suspinele, ţipetele şi plânsul incontrolabil. Era mai rău decât dacă ar fi pierdut un motor în timpul zborului, cum se mai întâmpla în vremurile mortalităţii, când tehnologia mai şi eşua. Afaceristul avea o minte rapidă şi excela în a lua decizii de criză. Ştia ce trebuie să facă. Poate că şi alţii gândeau la fel, dar el a fost cel care a acţionat primul. S-a ridicat şi a alergat spre capătul din spate al navei. L-au urmat şi alţii, dar el a ajuns primul la uşă. S-a uitat rapid la ea de sus până jos, apoi a tras de maneta roşie şi a deschis uşa spre lumina unei dimineţi însorite.

Un salt de la o astfel de înălţime direct pe asfalt i-ar fi putut rupe un os sau scrânti o gleznă, dar nanitele vindecătoare din corpul lui aveau să elibereze imediat opiacee care să-i amorţească durerea. Ar fi putut să scape, în ciuda vreunei leziuni. Dar înainte să sară, a auzit vorbele Secerii:

— Vă sugerez să vă întoarceţi la locurile voastre dacă preţuiţi vieţile celor dragi vouă.

Era o procedură standard pentru Seceri să le spicuiască familiile celor care se împotrivesc sau fug. O procedură foarte eficientă. Dar avionul era plin – dacă sărea sau fugea, cum aveau să ştie cine e?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Secera din frunte i-a spus:

— Avem lista. Ştim numele tuturor celor de la bord. Inclusiv numele asistentei de zbor care a arătat o laşitate nedemnă pentru poziţia ei şi a plecat. Toată familia ei o să plătească, inclusiv ea.

Afaceristul s-a lăsat pe genunchi şi şi-a pus capul în palme. Un bărbat din spatele lui s-a împins pe lângă el şi a sărit. S-a izbit de sol şi a fugit, mai îngrijorat de ce i se întâmpla atunci decât de ce i s-ar putea întâmpla a doua zi. Poate că n-avea nicio familie la care să ţină sau poate

prefera să-i ia cu el în eternitate. Cât despre afacerist, nu suporta gândul că soţia şi copiii lui ar putea fi spicuiţi din cauza lui. *Spicuirea e necesară,* şi-a zis. Toată lumea ştie, toţi sunt de acord că e o necesitate crucială. Cine e el să se pună împotrivă? Dar i se părea teribil că el e acela care era acum ţinta rece a morţii.

Apoi Secera şi-a ridicat mâna şi a arătat spre el. Unghiile îi păreau doar puţin prea lungi.

— Tu, i-a spus, cel curajos. Vino încoa'.

Ceilalţi s-au dat la o parte şi afaceristul s-a trezit că înaintează. Nici nu-şi simţea picioarele. Era ca şi cum Secera îl trăgea de o sfoară invizibilă. Atât de covârşitoare era prezenţa lui.

— Pe el ar trebui să-l spicuim primul, a spus Secera cu păr blond, cu chip animalic, în robă portocalie, şi a scos la iveală ceva ce părea să fie un aruncător de flăcări. Să-l spicuim pe el primul ca să dăm un exemplu.

Dar conducătorul Secerilor a dat din cap.

— Pune chestia aia deoparte. N-o să ne jucăm cu focul într-un avion. În al doilea rând, să dai un exemplu presupune că o să rămână cineva care să înveţe din el. E inutil acum.

Secera şi-a coborât arma şi privirea, arătând ca un elev pus la colţ. Celelalte două au tăcut.

— Te-ai mişcat aşa de repede, i-a spus conducătorul Secerilor afaceristului. E clar că tu eşti masculul alfa din acest avion şi, drept urmare, o să te las să alegi ordinea în care aceşti oameni de treabă o să fie spicuiţi. Poţi să fii ultimul dacă vrei, dar mai întâi trebuie să-i alegi pe ceilalţi.

— Eu… eu…

— Hai, lasă nehotărârea. Erai foarte hotărât când ai fugit spre capătul avionului. Foloseşte-ţi iar voinţa deosebită şi condu acest moment.

Era clar că Secerii îi plăcea situaţia. N-ar fi trebuit – e unul dintre principiile de bază ale Domului. Un gând răzleţ i-a trecut prin minte: *Ar trebui să depun o plângere.* Ceea ce, şi-a dat seama afaceristul, ar fi foarte dificil dacă ar fi mort.

S-a uitat îngrozit la oamenii din jur – acum le era teamă de el. Acum era şi el duşmanul.

— Aşteptăm, i-a spus femeia în verde, nerăbdătoare.

— Cum? a întrebat bărbatul, încercând să-şi controleze respiraţia şi să tragă de timp. Cum o să ne spicuiţi?

Conducătorul Secerilor a dat la o parte un fald al robei şi i-a arătat o colecţie de arme ascunse. Cuţite de diferite mărimi. Pistoale. Alte obiecte pe care bărbatul nici măcar nu le-a recunoscut.

— Metoda e după chef. Fără instrumente incendiare, bineînţeles. Acum te rog să începi să-i selectezi, ca să putem să ne facem treaba.

Femeia Seceră a strâns mânerul unei macete şi, cu mâna liberă, şi-a aranjat părul la spate. Şi-a lins şi buzele sau i s-a părut? Nu era o spicuire, era un măcel şi afaceristul şi-a dat seama că nu vrea să participe. Da, soarta îi era pecetluită – nimic n-o mai putea schimba. Ceea ce însemna că nu era obligat să joace jocul pervers al Secerilor. Deodată, a simţit cum îi dispare frica şi l-a privit în ochi pe conducătorul Secerilor, ochi la fel de albaştri ca roba.

— Nu, i-a spus, n-o să aleg şi n-o să-ţi fac plăcerea să mă vezi cum mă frământ.

Apoi s-a întors spre ceilalţi pasageri:

— Vă sfătuiesc să vă luaţi viaţa înainte să pună mâna pe voi Secerile. Le place cam prea mult. Nu-şi merită rangul şi nu merită să vă spicuiască.

Conducătorul Secerilor s-a uitat la el, dar numai o clipă. Apoi s-a întors către cei trei colegi.

— Începeţi! le-a ordonat.

Ceilalţi şi-au scos armele şi au început spicuirea.

— Sunt împlinirea ta, le striga conducătorul Secerilor victimelor, sunt ultimul cuvânt al vieţilor voastre bine trăite. Mulţumiţi-mi. Şi adio.

Conducătorul Secerilor a scos un cuţit, dar afaceristul era pregătit. În momentul în care a văzut lama, s-a aruncat în ea – un ultim act de voinţă, ca să-şi facă din moarte alegerea lui mai degrabă decât a Secerii. Nu i-a negat

Secerii neapărat metoda, ci nebunia.

La început, m-am întrebat de ce e atât de rar să vezi o Seceră fără robă, în haine obişnuite de stradă. În unele locuri e o regulă, dar nu şi în MidMerica. Aici e doar o practică acceptată, deşi rareori încălcată. Pe urmă, mi-am dat seama de ce. Pentru liniştea noastră sufletească, noi, Secerile, trebuie să păstrăm un anumit nivel de separare de restul umanităţii. Chiar şi în intimitatea casei mele, mă trezesc că port lenjeria de culoarea lavandei pe care o am de obicei sub robe.

Unii ar spune că e un comportament de alienat. Şi e, într-un fel, dar pentru mine e mai mult nevoia să-mi amintesc că sunt „altceva”.

Evident, majoritatea meseriilor care cer uniformă le permit purtătorilor să aibă o viaţă separată. Ofiţerii de pace şi pompierii, de exemplu, sunt numai parţial definiţi de meseria lor. În timpul liber poartă blugi şi tricou. Fac grătare cu vecinii şi sport cu copiii. Dar când eşti Seceră, eşti Seceră în fiecare minut al zilei. Te defineşte esenţial şi numai în vise eşti liber.

Deşi am şi vise în care spicuiesc, deseori…

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

7

Meşteşugul omorului

— În timpul anului pe care o să-l petrecem împreună, le-a spus Secera Faraday lui Rowan şi Citrei, o să învăţaţi cum să mânuiţi diverse arme tăioase, o să deveniţi specialişti în mai mult de o duzină de tipuri de arme de foc, o să învăţaţi toxicologie şi o să fiţi antrenaţi în cele mai letale arte marţiale. N-o să deveniţi maeştri în toate, ar fi nevoie de prea mult timp, dar o să aveţi cunoaşterea de bază şi de acolo o să tot construiţi.

— Cunoaştere inutilă pentru cel pe care n-o să-l alegi, i-a spus Citra.

— Nimic din ce învăţăm nu e inutil, i-a răspuns Faraday.

Deşi casa lui era modestă, fără ornamente, avea şi ceva impresionant: camera armelor. Fusese cândva garajul unei case vechi, dar acum era ocupată cu colecţia lui extinsă. Pe un perete erau numai lame, pe altul numai arme de foc. Pe un al treilea erau rafturi cu recipiente ca într-o farmacie şi pe al patrulea – mai multe obiecte arhaice. Arcuri elaborate, o tolbă cu săgeţi cu vârf de obsidian, arbalete înspăimântător de încordate – chiar şi o macetă, deşi le era greu să şi-l imagineze pe Faraday omorând pe cineva cu o macetă. Al patrulea perete era mai degrabă un muzeu, dar nu puteau fi siguri, şi asta îi nelinişte.

Disciplina zilnică era riguroasă. Cei doi se antrenau cu lame şi beţe, luptându-se cu Faraday, care era surprinzător de puternic şi de agil pentru un om care afişa o vârstă aşa înaintată. Au învăţat să tragă cu pistolul la un poligon special pentru Seceri şi ucenici, unul unde armele care erau interzise publicului nu erau doar permise, ci chiar încurajate. Au învăţat bazele Bokator Văduva Neagră – o versiune letală a străvechii arte marţiale cambodgiene adaptată pentru Domul Secerilor. Îi obosea enorm, dar se simţeau de fiecare dată mai puternici.

Antrenamentul fizic însă era doar jumătate din

pregătire. În mijlocul sălii armelor era o masă veche de stejar, o relicvă din Era Mortalităţii. Acolo Secera Faraday îi iniţia, câteva ore din zi, în tainele meseriei. Studiau acuitatea mentală, istoria şi chimia otrăvurilor, precum şi tehnica însemnărilor zilnice în jurnalul de ucenic. Erau mai multe de învăţat despre moarte decât crezuseră.

— Istorie, chimie, scriere – e ca la şcoală, bombănea Rowan către Citra, căci n-ar fi îndrăznit să i se plângă profesorului.

Şi apoi mai erau spicuirile.

— Fiecare Seceră trebuie să realizeze o normă de 260 de spicuiri pe an, le-a spus Faraday, ceea ce înseamnă cam cinci pe săptămână.

— Ca să ai weekendurile libere, a glumit Rowan, încercând să detensioneze puţin discuţia.

Dar Faraday nu s-a amuzat. Nimic din ce ţinea de spicuire nu era de râs.

— În zilele în care nu spicuiesc, merg la înmormântări şi fac muncă de cercetare pentru alte spicuiri. Secerile… sau poate ar trebui să spun Secerile bune… nu prea au zile libere.

Ideea că nu toate Secerile sunt bune era ceva ce nici Rowan, nici Citra nu luaseră în considerare ca posibilitate. Se ştia că Secerile aderă la cele mai înalte standarde morale şi etice. Erau înţelepţi şi corecţi în alegerile lor. Chiar şi cei care căutau celebritatea erau văzuţi ca merituoşi. Ideea că unele Seceri ar putea să nu fie la fel de onorabile ca Faraday venea ca o surpriză neplăcută pentru noii săi ucenici.

• • •

Şocul spicuirii n-a părăsit-o niciodată pe Citra. Deşi Faraday nu le ceruse, încă din prima zi, să fie mâna care ia viaţa, era destul de dificil şi să fii complice.

Fiecare sfârşit prematur venea înfăşurat în vălul său de oroare, ca un coşmar recurent ce nu-şi pierdea niciodată puterea. Crezuse că o să devină indiferentă – că o să se obişnuiască. Dar n-a fost aşa.

— Înseamnă că am ales bine, i-a spus Faraday. Dacă nu

plângi până adormi în unele seri, periodic, înseamnă că nu ai destulă compasiune să fii o Seceră.

Ea se îndoia că Rowan plânge până adoarme. El era genul de puşti care-şi ţinea emoţiile pentru sine. Nu reuşea niciodată să-l citească. Era opac şi asta o deranja. Sau poate era aşa de transparent, că vedea prin el până pe partea cealaltă. Citra nu ştia ce să creadă.

Au aflat repede că Faraday era foarte creativ în metodele sale de spicuire. Nu le repeta întocmai şi a doua oară.

— Dar nu există Seceri care sunt mai ritualistice în munca lor, l-a întrebat Citra, care performează orice spicuire în exact acelaşi fel?

— Da, dar fiecare trebuie să-şi găsească stilul, i-a răspuns el. Codul personal. Eu prefer să văd fiecare persoană spicuită ca pe un individ care merită un final unic.

Le-a prezentat cele şapte metode de bază pentru ucidere.

— Cele mai comune sunt lama, glonţul şi forţa brută. Următoarele trei sunt asfixierea, otrăvirea şi producerea unei catastrofe, cum e focul sau electrocutarea – deşi focul mi se pare un mod oribil de a spicui şi nu-l folosesc niciodată. Ultima e forţa fără arme, pe care o învăţaţi prin Bokator.

Ca să fii o Seceră, le-a explicat, trebuie să stăpâneşti toate metodele. O să reuşească s-o facă pe Citra să apese pe trăgaci? Să înfigă cuţitul? Să mânuiască bâta? Ea voia să creadă că nu e capabilă. Voia cu disperare să creadă că nu are stofă de Seceră. Era prima dată în viaţa ei când îşi dorea eşecul.

• • •

Sentimentele lui Rowan erau amestecate. Descoperise că imperativele morale şi nivelul etic înalt al lui Faraday îi ofereau un scop – dar numai în prezenţa Secerii. Când rămânea singur, Rowan se îndoia de absolut orice. Îi ardea în minte chipul acelei femei când a deschis supusă gura să fie otrăvită. Expresia de pe faţa ei în momentul de dinainte

să muşte. *Sunt complice la cel mai vechi rău din lume,* îşi zicea în singurătate. *Şi o să fie din ce în ce mai urât.*

Deşi jurnalele Secerilor erau documente publice, un ucenic încă avea luxul intimităţii. Faraday le-a dat lui Rowan şi Citrei nişte caiete legate în piele albă şi cartonate la cotor. Lui Rowan i s-au părut rămăşiţe din Evul Mediu. Nu l-ar fi surprins dacă Faraday le-ar fi dat şi o pană. Din fericire, aveau voie să folosească instrumente normale de scris.

— Jurnalul unei Seceri e de obicei îmbrăcat în piele de miel şi de ied.

— Sper că numai de miel şi de ied, a spus Rowan, şi nu şi de copil uman.

În sfârşit, a râs şi Secera la ceva. Citra părea să fie enervată că el îl făcuse pe Faraday să râdă – ca şi cum ar fi câştigat un punct în plus. Rowan ştia că oricât ura ea ideea de a fi o Seceră, avea să se lupte să-l învingă, pentru că aşa era construită. Avea competiţia în sânge, nu se putea abţine.

Rowan îşi alegea luptele mai bine. Putea să fie competitiv când era necesar, dar rareori se lăsa prins în întreceri mărunte. Se întreba dacă avea astfel un avantaj faţă de Citra. Se întreba dacă voia un asemenea avantaj.

Să fie o Seceră nu fusese alegerea lui de viaţă. Nu făcuse încă nicio alegere de viaţă, aşa că nu avea nicio idee cum o să se descurce cu viitorul lui etern. Dar acum, că era antrenat de o Seceră, începuse să simtă că ar putea avea stofă. Dacă Secera Faraday îl desemnase ca fiind capabil moral, poate că şi era.

Cât despre jurnal, Rowan îl ura. Într-o familie mare, unde nimănui nu-i păsa de gândurile lui, se obişnuise să şi le ţină pentru sine.

— Nu văd problema, i-a spus Citra într-o seară, după cină, când lucrau la jurnal. N-o să le citeşti decât tu.

— Şi atunci de ce să le scriem?

Citra a oftat, de parcă vorbea cu un copil.

— E ca să te pregătească să scrii un jurnal oficial de Seceră. Oricare dintre noi primeşte inelul o să fie obligat

prin lege şi prin porunca a şasea să ţină jurnalul în fiecare zi.

— Pe care sunt sigur că nimeni n-o să-l citească, a adăugat Rowan.

— Dar oamenii *ar putea* să-l citească. Arhivele Secerilor sunt deschise.

— Da, a zis Rowan, ca Tunetul. Oamenii pot să citească orice, dar nimeni nu citeşte. Tot ce fac e să joace jocuri şi să se uite la holograme cu pisici.

Citra a dat din umeri.

— Cu atât mai mult n-ai de ce să-ţi baţi capul pentru că scrii jurnalul. Dacă e pierdut printre miliardele de pagini, poţi să scrii lista de cumpărături şi ce-ai mâncat la micul dejun. Nu-i pasă nimănui.

Dar lui Rowan îi păsa. Dacă avea să pună pixul pe hârtie, dacă avea să facă tot ce face o Seceră, avea să o facă cum trebuie sau deloc. Şi până acum, de câte ori se uitase la pagina albă, înclinase mai mult spre „deloc".

Se uita la Citra cum scria complet absorbită. De unde stătea, nu ştia ce scrie, dar se vedea că e o caligrafie frumoasă. Evident, alesese caligrafia la şcoală. E una dintre acele materii pe care elevii le aleg doar ca să fie superiori. Ca latina. Se gândea că o să trebuiască să scrie de mână dacă avea să ajungă Seceră, dar acum era blocat la litere de tipar neelegante, prost trasate.

Se întreba – dacă ar fi fost cu ea în aceeaşi şcoală, s-ar fi înţeles? Probabil că nici nu s-ar fi cunoscut. Ea era genul de fată care se implică şi el genul de băiat care evită asta. Cercurile lor aveau tot atâtea şanse să se intersecteze pe cât aveau Jupiter şi Marte. Acum, însă, fuseseră traşi unul spre altul. Nu erau tocmai prieteni – nu li se dăduse ocazia să se împrietenească înainte să fie ucenici. Erau parteneri, erau adversari – şi lui Rowan îi venea din ce în ce mai greu să-şi distingă sentimentele faţă de ea. Nu ştia decât că-i place să o vadă cum scrie.

• • •

Secera Faraday era strict în privinţa contactelor cu familia.

— E neindicat să aveţi contact cu familiile voastre pe durata uceniciei.

Era dificil pentru Citra. Îi era dor de părinţii ei, dar şi mai mult, îi era dor de fratele ei, Ben – ceea ce o surprindea, pentru că acasă nu prea avusese răbdare cu el. Rowan părea să n-aibă nicio problemă separat de familie.

— Preferă să aibă imunitate decât să mă aibă pe mine, i-a spus Citrei.

— Vai, vai, i-a răspuns ea. Ar trebui să-mi fie milă de tine?

— Deloc, să fii chiar invidioasă. Mi-e mai uşor să las totul în urmă.

Faraday şi-a încălcat regula o dată, totuşi. Cam la o lună după începerea uceniciei, i-a dat voie Citrei să meargă la nunta mătuşii ei. Ceilalţi erau îmbrăcaţi în rochii şi fracuri, dar Faraday nu i-a dat voie să se îmbrace special pentru ocazie.

— Ca să te simţi şi mai puţin parte din acea lume.

A funcţionat. Faptul că a purtat haine de stradă printre ceilalţi a făcut-o să se simtă şi mai mult ca un străin, iar brăţara de ucenic îi sublinia condiţia. Poate asta a fost şi în mintea lui Faraday când a lăsat-o la nuntă, că o să-şi dea seama clar de diferenţa dintre ea, cea de dinainte, şi ea, cea de acum.

— Şi cum e? a întrebat-o verişoara ei Amanda. Să spicuieşti şi toate alea. E scârbos?

— N-avem voie să vorbim despre asta, i-a spus Citra.

Ceea ce nu era adevărat, dar n-avea niciun chef să discute despre spicuiri ca şi cum ar fi fost bârfă obişnuită.

Ar fi trebuit să continue totuşi conversaţia în loc să o încheie, pentru că Amanda era unul dintre puţinii oameni care vorbeau cu ea. Era privită des cu coada ochiului şi se vorbea *despre* ea când credeau că nu aude, dar în rest o evitau toţi de parcă purta o boală mortală. Poate că dacă ar fi avut deja inelul, ei ar fi încercat să-i câştige simpatia, ca să le garanteze imunitatea, dar se pare că un ucenic nu făcea decât să-i înfioare.

Fratele ei a fost reţinut şi chiar şi discuţiile cu mama sa

au fost ciudate. I-a pus întrebări standard: ce mănânci, dormi destul?

— Am înţeles că locuieşti cu un băiat, i-a zis tatăl.

— Are camera lui şi nu e deloc interesat de mine, i-a răspuns şi i s-a părut ciudat de jenant să recunoască.

Citra a stat la ceremonie, dar s-a scuzat înainte de petrecere şi a luat o maşină comună înapoi la casa lui Faraday; nu mai suporta să rămână acolo nicio clipă.

— Te-ai întors mai devreme, a comentat Faraday.

Şi, deşi s-a prefăcut surprins, îi pusese deja pe masă farfuria pentru cină.

Se presupune că Secerile ştiu bine ce e cu moartea, dar sunt unele lucruri care ne depăşesc chiar şi pe noi.

Femeia pe care am spicuit-o azi m-a întrebat ceva bizar:

— Unde mă duc acum?

— Păi, i-am explicat, amintirile tale sunt deja stocate în Tunet, aşa că n-o să se piardă. Trupul tău se întoarce în Pământ în forma aleasă de rudele apropiate.

— Da, ştiu toate astea. Dar cum rămâne cu mine? Întrebarea m-a derutat.

— Cum ţi-am zis, memoria ta o să existe în continuare în Tunet. Cei dragi ţie o să poată vorbi cu ea şi ea o să poată răspunde.

— Da, a spus ea, agitată, dar cum rămâne cu mine?

Am spicuit-o pe loc. Abia după ce a murit, i-am răspuns:

— Nu ştiu.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

8

O chestiune de alegere

— O să spicuiesc singur azi, le-a spus Faraday lui Rowan şi Citrei într-o zi de februarie, a doua lor lună de ucenicie. Cât lipsesc, aveţi fiecare ceva de făcut.

A dus-o pe Citra în camera armelor.

— Tu, Citra, o să-mi lustruieşti lamele.

Fata fusese în camera armelor aproape în fiecare zi, la lecţii, dar era cu totul altceva să fie acolo singură, numai ea şi instrumentele morţii.

Secera s-a dus la peretele cu lame, care avea de toate, de la săbii la cuţite automate.

— Unele sunt doar prăfuite, altele şi-au mai pierdut din strălucire. Tu decizi ce tip de îngrijire să le dai.

L-a privit cum îşi mişcă ochii de la o lamă la alta şi cum rămâne cu privirea pe fiecare suficient de mult cât să-şi amintească, probabil, ceva.

— Le-ai folosit pe toate? l-a întrebat.

— Numai jumătate dintre ele – şi chiar şi atunci doar pentru o singură spicuire.

A întins mâna şi a luat o floretă de pe al patrulea perete – cel cu arme vechi. Arăta ca una pe care ar fi folosit-o Cei Trei Muşchetari.

— Când eram tânăr, îmi plăcea dramatismul. Am fost să spicuiesc pe cineva care se credea un bun scrimer. Aşa că l-am provocat la un duel.

— Şi ai câştigat?

— Nu, am pierdut. De două ori. M-a înţepat în gât prima dată şi mi-a deschis artera femurală a doua oară – era foarte bun. De fiecare dată, după ce mă trezeam în centrul de regenerare, mă întorceam să-l provoc. Când mă bătea, câştiga timp – dar fusese ales să fie spicuit şi nu puteam să dau înapoi. Unele Seceri se răzgândesc, dar e un compromis, şi asta îi favorizează pe cei mai convingători. Eu iau o decizie o dată pentru totdeauna. În a patra rundă,

i-am înfipt vârful în inimă. Când îşi dădea ultima răsuflare, mi-a mulţumit că i-am dat voie să moară în luptă. A fost singura dată când mi s-a mulţumit pentru ce fac.

A oftat şi a pus floreta înapoi în locul de care Citra şi-a dat seama că e unul de onoare.

— Dacă ai toate armele astea, de ce ai luat cuţitul nostru ca s-o spicuieşti pe vecină? a simţit Citra nevoia să întrebe.

Secera a rânjit.

— Ca să-ţi văd reacţia.

— L-am aruncat, i-a spus ea.

— Bănuiam. Dar pe astea o să le lustruieşti.

Şi a lăsat-o acolo.

Citra a studiat armele. N-avea de obicei porniri morbide, dar s-a trezit că vrea să ştie ce lame au fost folosite şi cum. Se gândea că povestea unei arme nobile merită să fie transmisă, şi dacă nu ei şi lui Rowan, cui altcuiva?

A luat un iatagan de pe perete. O bestie grea, care te decapitează dintr-o lovitură. Îl folosise oare Faraday vreodată pentru o decapitare? Era, într-un fel, stilul lui: rapid, nedureros, eficient.

Cum îl mişca stângace prin aer, s-a întrebat dacă ea ar avea puterea să decapiteze pe cineva.

Doamne, în ce mă transform?

A pus arma pe masă, a luat cârpa şi s-a apucat să lustruiască, iar când a terminat s-a dus la următoarea şi următoarea, încercând să nu-şi vadă chipul în strălucirea lor.

• • •

Sarcina lui Rowan nu era atât de viscerală, dar era şi mai tulburătoare.

— Azi, o să pregăteşti terenul pentru următoarea spicuire, i-a spus Faraday şi i-a dat o listă cu parametrii în care trebuia să se încadreze următoarea victimă. Toate informaţiile de care ai nevoie sunt în Tunet, trebuie doar să fii suficient de deştept să le găseşti.

Rowan aproape că era să-i dea Tunetului parametrii şi să-i ceară un nume – dar şi-a adus aminte că e absolut interzis. Secerile aveau acces la resursa uriaşă de

informaţie a Tunetului, dar nu-i puteau activa mintea algoritmică conştientă. Faraday îi spusese de o Seceră care încercase. Tunetul l-a raportat la Marele Tăiş şi a fost „disciplinat sever”.

— Cum e disciplinată o Seceră? l-a întrebat Rowan.

— A fost omorâtă de doisprezece ori de un juriu de Seceri şi regenerată de fiecare dată. După a douăsprezecea regenerare, a fost supravegheată un an, ca şi cum ar fi fost în perioada de probă.

Rowan şi-a imaginat că un juriu de Seceri e foarte creativ în alegerea metodelor de pedeapsă. Bănuia că să mori de doisprezece ori de mâna unei Seceri era mai rău decât să te arunci de la etaj. A început să introducă parametrii de căutare. Fusese instruit să caute nu numai în oraş, dar în toată MidMerica – care se întindea cam 1500 km de-a lungul mijlocului continentului. Apoi a redus aria de căutare la orăşele cu mai puţin de 10.000 de locuitori, aşezate lângă râuri. Pe urmă la case şi apartamente care sunt la mai puţin de 30 de metri de râu. Pe urmă a căutat oameni de la 20 de ani în sus care locuiau acolo.

A găsit mai mult de 40.000 de oameni.

O făcuse în cinci minute. Următoarele cerinţe nu mai erau aşa de simple.

Subiectul trebuie să fie un bun înotător.

A luat o listă a tuturor şcolilor şi universităţilor din acele orăşele şi i-a selectat pe toţi cei care fuseseră într-o echipă de înotători în ultimii 20 de ani sau care se înscriseseră la un triatlon. Au rămas cam 800 de oameni.

Subiectului trebuie să-i placă mult câinii.

Folosind codul de acces al lui Faraday, a găsit lista cu abonamente la toate publicaţiile şi paginile virtuale dedicate câinilor. A accesat bazele de date ale magazinelor pentru animale şi i-a selectat pe toţi cei care cumpăraseră mâncare în ultimii ani. Numărul numelor s-a redus la 112.

Subiectul trebuie să fi făcut fapte eroice, dar nu în cadrul profesiei sale.

A căutat termeni ca „erou”, „curaj” şi „salvează” pentru toate numele. S-a gândit că ar fi norocos dacă ar găsi

măcar unul – dar a găsit patru care făcuseră ceva eroic în viaţă.

A accesat fiecare nume şi au apărut patru fotografii. A regretat imediat, pentru că din momentul în care numele au devenit feţe, s-au transformat din parametri în oameni.

Un bărbat cu faţă rotundă şi zâmbet de învingător.

O femeie care putea fi mama cuiva.

Un tip cu părul ciufulit rău.

Un bărbat care părea că nu s-a bărbierit de trei zile.

Patru oameni. Şi Rowan trebuia să decidă care dintre ei o să moară a doua zi.

În prima clipă, a vrut să-l aleagă pe cel nebărbierit, dar şi-a dat seama că e determinat de prejudecăţi. O persoană n-ar trebui să fie discriminată pentru că nu s-a bărbierit când a făcut o poză. Şi o ierta pe femeie doar pentru că era femeie?

OK, atunci, tipul cu zâmbetul. Dar oare nu supracompensa acum că îl alegea pe cel care arăta cel mai plăcut?

S-a hotărât să caute mai multe despre fiecare, folosind codul de acces al lui Faraday ca să afle mai multe informaţii personale decât ar fi avut voie să ştie. Dar era vorba de viaţa cuiva – nu trebuia să apeleze la orice mijloc ca să ia o decizie corectă?

Unul intrase în tinereţe într-o clădire să salveze pe cineva din familie. Dar altul avea trei copii mici. Dar celălalt face voluntariat la un adăpost pentru animale. Dar fratele altuia a fost spicuit acum doi ani…

Credea că orice fapt o să-l ajute, dar cu cât ştia mai mult despre fiecare, cu atât era mai grea decizia. Tot săpa în vieţile lor cu disperare, când s-a deschis uşa principală şi s-a întors Faraday. Era beznă afară. Când se întunecase?

Secera arăta obosită şi roba îi era stropită cu sânge.

— Spicuirea de azi a fost… mai problematică decât mă aşteptam, a spus.

Citra a ieşit din camera armelor.

— Toate lamele strălucesc perfect acum! a anunţat ea.

Faraday a dat din cap în semn de aprobare. Apoi s-a

întors spre Rowan, care încă stătea la computer.

— Şi pe cine spicuim mâine?

— Am… ăăă… am o listă redusă la patru nume.

— Şi? a întrebat Secera.

— Toţi patru se potrivesc cu profilul.

— Şi? a întrebat iar Secera.

— Păi, ăsta abia ce s-a căsătorit şi ăsta şi-a luat o casă…

— Alege unul.

— …şi ăsta a primit anul trecut un premiu pentru acte caritabile…

— ALEGE UNUL! a strigat bărbatul cu o ferocitate pe care Rowan n-o mai văzuse vreodată la el.

Pereţii păreau să se retragă din calea vocii sale. Rowan se gândise că va fi până la urmă scutit, ca atunci când l-a rugat Faraday să-i dea femeii pastila cu cianură. Dar nu, proba de azi era diferită. Rowan s-a uitat la Citra, care încă stătea în uşa camerei armelor, îngheţată ca un martor la un accident. Rowan era singur în decizia groaznică pe care trebuia s-o ia.

S-a uitat la ecran, s-a strâmbat şi a arătat spre cel cu părul ciufulit.

— El, a spus. Spicuieşte-l pe el.

Rowan şi-a închis ochii. Tocmai condamnase un om la moarte pentru că avusese într-o zi părul nearanjat.

Apoi a simţit mâna fermă a lui Faraday pe umăr.

S-a gândit că o să fie certat, dar Secera i-a spus:

— Bravo.

Rowan şi-a deschis ochii.

— Mulţumesc, domnule.

— Dacă n-ar fi fost ăsta cel mai greu lucru pe care l-ai făcut vreodată, aş fi fost îngrijorat.

— Devine mai uşor? l-a întrebat Rowan.

— Sper că nu, i-a răspuns Secera.

• • •

În după-amiaza următoare, Bradford Ziller s-a întors de la muncă şi a găsit o Seceră în camera de oaspeţi. Secera s-a ridicat când a intrat Bradford. Instinctele bărbatului îi spuneau să se întoarcă şi să fugă, dar înainte să o facă, un

tânăr cu o banderolă verde, care stătuse deoparte, a închis uşa după el.

A aşteptat îngrozit să audă vocea Secerii, dar acesta i-a făcut un semn băiatului, care şi-a dres vocea şi a spus:

— Domnule Ziller, aţi fost selectat pentru spicuire.

— Spune-i totul, Rowan, i-a zis Secera răbdător.

— Vreau să spun... că *eu* te-am selectat pentru spicuire.

Bradford s-a uitat la ei şi a răsuflat uşurat, pentru că era clar o glumă.

— OK, cine dracu' sunteţi? Cine v-a pus să o faceţi?

Secera şi-a ridicat mâna şi a arătat inelul. Starea lui Bradford s-a deprimat din nou, ca la a doua tură într-un rollercoaster. Nu era o glumă – era adevărat.

— Băiatul e unul dintre ucenicii mei, a spus Secera.

— Îmi pare rău, a zis băiatul, nu e nimic personal – doar că te potriveşti cu profilul. În Era Mortalităţii au murit mulţi care au încercat să salveze pe altcineva. Mulţi au sărit în apă la inundaţii ca să-şi salveze câinii. Majoritatea erau înotători buni, dar nu contează când apele sunt agitate.

Câinii! s-a gândit Bradford. *Câinii!*

— Nu poţi să-mi faci nimic! a strigat. Dacă o faci, câinii mei o să te rupă!

Dar unde erau câinii?

Apoi o fată a ieşit din dormitor, purtând aceeaşi banderolă ca băiatul.

— I-am sedat pe toţi trei, a zis ea. O să fie bine, o vreme n-o să ne deranjeze.

Era sânge pe mâna ei. Nu al câinilor, al ei. O muşcaseră. Bravo lor.

— Nu e nimic personal, a spus iar băiatul. Îmi pare rău.

— E suficient să-ţi prezinţi scuzele o singură dată, i-a spus Secera lui Rowan. Mai ales când sunt autentice.

Bradford a chicotit, deşi ştia că tot ce i se întâmplă e serios. Ceva i s-a părut însă amuzant. Genunchii i se înmuiaseră şi s-a pus pe canapea, iar râsul i s-a transformat în jale. Cum era asta drept? Cum putea să fie drept?

Dar apoi băiatul s-a pus în genunchi lângă el şi când Bradford s-a uitat în sus, i-a întâlnit privirea. Părea că se uită în ochii unui suflet mult mai bătrân.

— Ascultă-mă, domnule Ziller, i-a spus băiatul. Ştiu că ai salvat-o pe sora ta dintr-un incendiu când erai de vârsta mea. Ştiu cât te lupţi să-ţi salvezi căsnicia. Şi ştiu că eşti convins că fiica ta nu te iubeşte, dar te iubeşte.

Bradford s-a uitat neîncrezător la el.

— De unde ştii toate astea?

Băiatul şi-a ţuguiat buzele.

— E datoria noastră să ştim. Spicuirea ta n-o să schimbe nimic. Ai trăit o viaţă bună. Secera Faraday e aici să o termine pentru tine.

Bradford s-a rugat să dea un telefon, a implorat, a cerut încă o zi, dar bineînţeles, astfel de lucruri nu se întâmplau. I-au spus că poate să scrie un bilet, dar el n-a reuşit să-şi adune destulă energie şi concentrare cât să poată scrie ceva.

— Ştiu cum e, i-a spus băiatul.

— Cum o s-o faci? l-a întrebat Bradford pe Faraday.

Secera i-a răspuns:

— Am ales pentru tine înecul. O să te ducem la un râu. O să te scufund până rămâi fără viaţă.

Bradford şi-a închis ochii, şi-a strâns pleoapele.

— Am auzit că înecul e neplăcut.

— Pot să-i dau din chestia aia de le-am dat-o câinilor? a întrebat fata. Să fie deja inconştient când îl omori?

Secera s-a gândit puţin şi a aprobat din cap.

— Dacă vrei, te putem scuti de suferinţă.

Dar Bradford a refuzat, dându-şi seama că vrea să trăiască toate secundele pe care le mai avea.

— Nu, vreau să fiu treaz.

Dacă înecul avea să fie ultima sa experienţă, atunci avea să o trăiască. Îşi simţea inima bătând mai repede şi corpul tremurând de la adrenalină. Îi era teamă, dar teama însemna că e încă viu.

— Haide, i-a spus Secera cu blândeţe. O să mergem toţi la râu.

• • •

Citra era uimită de cât de bine se purtase Rowan. Deşi îi tremurase puţin vocea când începuse să-i vorbească omului, mai apoi se controlase. Îi stăpânise celuilalt frica şi îi oferise liniştea. Citra spera că atunci când îi va veni ei rândul să facă o alegere, o să fie la fel de fermă ca Rowan. Tot ce făcuse în acea zi fusese să tranchilizeze câţiva câini. Sigur, o muşcaseră, dar nu era nimic grav. A încercat să-l convingă pe Faraday să-i ducă la un adăpost, dar n-a vrut. I-a dat voie să sune la adăpost şi să-i cheme. Şi la morgă. Secera s-a oferit s-o ducă la un spital să se vindece rapid de muşcătură, dar ea a refuzat. Nanitele ei aveau să o vindece până a doua zi dimineaţă şi, în plus, era ceva adevărat în disconfortul pe care-l simţea. Îi era datoare mortului să sufere şi ea un pic.

— A fost impresionant, i-a spus lui Rowan pe drumul lung spre casă.

— Da, până când am vomat pe mal.

— Dar după ce a fost spicuit. I-ai dat omului putere să înfrunte moartea.

Rowan a dat din umeri:

— Poate.

Citrei i se părea şi înnebunitoare, şi înduioşătoare modestia lui.

Există un poem scris de Onorabila Seceră Socrate, una dintre primele Seceri. A scris multe poeme, dar acesta a devenit preferatul meu:

Să nu ai nicio mână bucuroasă de crime
Elimină-i din start pe cei însetaţi
Un câine fericit când muşcă
nu trebuie scos afară din cuşcă
Căci el poate aduce înapoi ororile din vechime.

Mi-aminteşte că în ciuda idealurilor noastre şi a multor metode de a proteja Domul Secerilor de corupţie şi depravare, trebuie să fim mereu vigilenţi, pentru că puterea vine infectată cu singura boală care ne-a rămas: virusul numit natura umană. Mă tem pentru noi toţi, dacă Secerilor începe să le placă meseria.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

9

Esme

Esme mânca prea multă pizza. Mama ei îi spusese că pizza o s-o omoare. Nu-şi imaginase că ar putea fi chiar adevărat.

Atacul Secerii a venit în mai puţin de un minut după ce şi-a primit felia fierbinte din cuptor. Era sfârşitul zilei şcolare şi eforturile la care o supunea clasa a patra o obosiseră. Prânzul fusese mizerabil. Salata de ton pe care i-o dăduse mama era caldă şi uşor fermentată până la ora prânzului. Nu prea apetisantă. De fapt, nimic din ce-i dădea mama nu prea avea gust. Încerca să o facă pe Esme să mănânce mai sănătos, pentru că avea o mică problemă cu greutatea. Şi deşi nanitele puteau fi programate să-i accelereze metabolismul, mama nu voia nici să audă. Zicea că aşa tratezi simptomul, nu problema.

— Nu poţi să rezolvi totul prin nanite, i-a spus mama. Trebuie să înveţi autocontrolul.

Da, păi putea să înveţe autocontrolul mâine. Azi voia pizza.

Pizzeria ei preferată, La Luigi, era în sala de mese a Fulcrum City Galleria – care era în drumul ei spre casă. Oarecum. Tocmai încerca să găsească un mod de a lua prima îmbucătură fără să-şi ardă cerul gurii, când au apărut Secerile. Era cu spatele la ele, aşa că nu le-a văzut la început. Dar le-a auzit – sau cel puţin pe una dintre ele.

— Bună ziua, oameni buni. Vieţile voastre sunt pe cale să fie schimbate fundamental.

Esme s-a întors să-i vadă. Erau patru. Purtau robe strălucitoare, cu ornamente lucioase. Nu semănau cu nimeni dintre cei pe care-i ştia Esme. Nu mai văzuse niciodată o Seceră. Era fascinată. Până când toate trei au scos arme care străluceau mai mult decât robele şi al patrulea a scos un aruncător de flăcări.

— Această sală de mese a fost selectată pentru spicuire,

a spus şeful lor.

Şi şi-au început misiunea teribilă. Esme a ştiut ce trebuie să facă. Şi-a lăsat pizza şi s-a aruncat sub masă şi a început să se târască. Părea că toţi se aruncaseră sub mese şi frecau podeaua. Secerile rămaseră calme. Le vedea picioarele printre oamenii care se târau. Faptul că victimele lor erau în patru labe nu-i încetinea deloc. Esme a început să se panicheze. Auzise despre Seceri care făceau spicuiri în masă, dar până acum crezuse că sunt doar poveşti.

Vedea în faţă roba Secerii în galben, aşa că s-a întors, dar a dat peste Secera în verde. Esme s-a târât printr-un spaţiu între mese şi printre doi palmieri în ghivece uriaşe, cărora Secera în portocaliu le dăduse foc şi, când a ajuns după ele, nu mai avea unde să se ascundă. Era în zona cu standuri de mâncare. Bărbatul care-i servise pizza era căzut peste tejghea, mort. Se vedea un spaţiu între perete şi un container de gunoi. Nu era o fată subţire, aşa că s-a gândit la cele mai subţiri gânduri şi s-a băgat acolo. O ascunzătoare nu tocmai bună, dar în afara ei ar fi fost o ţintă sigură. Văzuse deja cum doi oameni încercaseră să fugă şi fuseseră puşi la pământ de săgeţi oţelite. Nu îndrăznea să se mişte. Aşa că şi-a îngropat faţa în palme. A rămas aşa, suspinând, ascultând zgomotele groaznice din jur, până s-a făcut linişte. Dar a continuat să refuze să-şi deschidă ochii. I-a deschis numai când a auzit vocea unui bărbat:

— Hei.

Esme l-a văzut pe liderul Secerilor, cel în albastru, deasupra ei.

— Te rog… l-a implorat, te rog, nu mă omorî.

Bărbatul şi-a întins o mână spre ea.

— Spicuirea s-a terminat, i-a spus. Numai tu ai rămas. Dă-mi mâna.

Pentru că se temea să refuze, Esme a întins mâna, i-a prins-o pe a lui şi s-a ridicat din ascunzătoare.

— Te căutam, Esme, i-a spus.

Esme a suspinat când l-a auzit că-i spune numele. De ce

ar căuta-o o Seceră?

Au venit şi celelalte trei. Niciuna n-a ridicat vreo armă spre ea.

— O să vii cu noi acum, i-a spus Secera în albastru.

— Dar... dar mama mea.

— Mama ta ştie. I-am garantat imunitate.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

Apoi fata Seceră, cea în verde, i-a întins lui Esme o farfurie.

— Pizza ta.

Esme a luat-o. Se răcise suficient cât să poată fi mâncată.

— Mulţumesc.

— Vino cu noi, i-a spus Secera în albastru, şi îţi promit că de acum înainte viaţa ta o să fie tot ce ai visat.

Aşa că Esme a plecat cu cele patru Seceri, recunoscătoare că e vie şi încercând să uite de cei mulţi din jur care nu mai erau.

Sigur nu aşa îşi imaginase că o să fie acea zi, dar cine era ea să se lupte împotriva a ceva ce părea atât de clar că e mâna destinului?

A fost oare vreodată o epocă când oamenii nu erau măcinaţi de plictiseală? O vreme când nu era atât de greu să găseşti motivaţie? Când mă uit la arhivele cu ştiri din Era Mortalităţii, mi se pare că oamenii aveau mai multe motive să facă tot ce făceau. Viaţa însemna să modelezi timpul, să-l baţi ca fierul roşu, nu doar să-l faci să treacă. Şi ştirile alea – ce incitante erau. Pline cu toate felurile de activităţi criminale. Vecinul tău putea fi un vânzător de substanţe ilegale pentru recreere. Oameni obişnuiţi luau vieţi fără permisiunea societăţii. Indivizi furioşi luau vehicule care nu le aparţineau şi apoi ofiţerii de poliţie încercau să-i prindă în urmăriri periculoase pe drumuri necontrolate.

Îi avem azi pe necuraţi, dar ei nu fac decât să mai arunce gunoaie pe jos şi să mute în magazine produsele pe alte rafturi. Nimeni nu se mai înfurie pe sistem. Cel mult, se uită urât un pic. Poate de aceea Tunetul încă permite o oarecare inegalitate economică. Ar putea să-i facă fără nicio problemă pe toţi egali – dar plictiseala care-i afectează pe nemuritori ar fi şi mai mare. Deşi avem toţi tot ce ne trebuie, încă ni se dă voie să ne luptăm puţin pentru ce vrem. Bineînţeles, nimeni nu aspiră la ceva ca în vremurile mortalităţii, când inegalitatea era aşa de mare, că oamenii furau unul de la altul şi se întâmpla şi să se omoare pentru asta. N-aş vrea să se întoarcă vremurile criminale, dar m-am şi săturat ca noi, Secerile, să fim singurii perpetuatori ai fricii. Ar fi plăcut să avem şi ceva competiţie.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

10

Răspunsuri interzise

— Frate, îţi zic, toţi numai despre asta vorbesc. Toţi cred că te faci Seceră ca să te răzbuni pe şcoală!

Într-o zi blândă de martie, în una dintre acele după-amiezi rare când Secera Faraday îi dăduse liber, Rowan s-a dus să-l viziteze pe prietenul lui Tyger, care nu se mai aruncase de trei luni de la etaj. Acum jucau baschet într-un parc nu departe de casa lui Rowan – unde el n-avea voie să meargă şi chiar dacă ar fi avut, nu s-ar fi dus.

Rowan i-a aruncat lui Tyger mingea.

— Nu *de aia* am acceptat ucenicia.

— *Eu* ştiu, şi *tu* ştii, dar oamenii cred ce vor să creadă.

A rânjit.

— Deodată, sunt foarte băgat în seamă pentru că-s prietenul tău. Se gândesc că pot să le fac legătura cu inelul tău. Când vorbeşte imunitatea, moartea tace.

Gândul că Tyger se juca de-a intermediarul aproape îl făcu pe Rowan să râdă. Îl şi vedea pe Tyger cum mulge situaţia cât poate. Probabil le cerea şi bani.

Rowan i-a furat mingea şi a aruncat. Nu mai jucase de când se mutase cu Secera, dar avea putere în braţ, chiar dacă n-a nimerit coşul. Era mai puternic ca niciodată – şi avea rezistenţă nesfârşită datorită antrenamentelor de Bokator.

— Şi când o să-ţi iei inelul, o să-mi *dai* imunitate, corect? l-a întrebat Tyger, a aruncat la coş şi a ratat.

Era clar cu intenţie. Îl lăsa pe Rowan să câştige.

— În primul rând, nu ştiu dacă o să mă aleagă pe mine. În al doilea rând, nu pot să-ţi dau imunitate.

Tyger s-a uitat la el şocat.

— Ce? De ce nu?

— Ar însemna să te favorizez.

— Păi şi nu la asta sunt buni prietenii?

Alţi câţiva puşti au venit pe teren şi au întrebat dacă pot

să joace toţi, dar imediat ce i-au văzut banderola lui Rowan, s-au răzgândit.

— Nu vă stresaţi, le-a zis cel mai în vârstă. Terenul e al vostru.

Era exasperant.

— Nu, putem să jucăm toţi…

— Nu… mergem în altă parte.

— Am spus că putem să jucăm toţi! a strigat Rowan şi a văzut atâta frică în ochii celuilalt, că i s-a făcut ruşine pentru insistenţă.

— Da, da, sigur, a spus puştiul.

S-a întors spre prietenii lui:

— L-aţi auzit! Jucaţi!

Au intrat cu elan pe teren şi tot cu elan au jucat ca să piardă, cum făcuse şi Tyger. Aşa avea să fie mereu? Devenise o prezenţă aşa de intimidantă că şi prietenilor lui le venea greu să-l înfrunte? Singurul om care-l mai înfrunta acum era Citra.

Rowan şi-a pierdut repede interesul şi a plecat cu Tyger, căruia i se părea totul foarte amuzant.

— Frate, nu mai eşti o lăptucă, eşti o umbră a nopţii mortală!

Tyger avea dreptate. Dacă Rowan le-ar fi spus celorlalţi puşti să se pună în patru labe şi să lingă terenul, ei ar fi făcut-o. Era ceva îmbătător şi oribil, şi nu voia să se gândească la asta. Rowan nu ştia ce l-a împins să facă ce-a făcut apoi. Poate frustrarea izolării sau poate voia să aducă puţin din viaţa lui veche în cea nouă.

— Vrei să vii să vezi unde stă Secera?

Tyger era suspicios:

— N-o să se supere?

— Nu e acolo, i-a spus Rowan. Spicuieşte în alt oraş. N-o să ajungă acasă până târziu.

Rowan ştia că Faraday o să fie furios dacă afla că adusese pe cineva acolo. Ceea ce îl provoca pe Rowan şi mai mult. Fusese atât de cuminte, de supus. Era timpul să facă şi ceva din ce voia să facă.

Când au ajuns, casa era goală. Citra, căreia i se dăduse

de asemenea o zi liberă, era plecată. Ar fi vrut să-i facă lui Tyger cunoştinţă cu ea, dar apoi s-a gândit – dacă le place unul de altul, dacă o vrăjeşte Tyger? Mereu ştiuse cum să le ia pe fete. A convins-o o dată pe una să sară cu el de pe o clădire doar ca să poată spune „fetele mor după mine”.

— O să fie ca la Romeo şi Julieta, i-a spus. Doar că noi putem să revenim la viaţă.

Nici nu mai trebuie spus că părinţii fetei au fost livizi şi, după ce a fost regenerată, i-au interzis să se mai vadă cu el. Tyger a dat din umeri când a aflat:

— Ce pot să zic? Viaţa ei e o poveste spusă de idioţi.

Ceea ce, credea Rowan, era un citat inexact şi foarte prost ales din Shakespeare.

Gândul că Citra ar muri pentru Tyger, chiar şi numai metaforic, îl cam ameţea pe Rowan.

— Asta e? a întrebat Tyger după ce s-a uitat în jur. E doar o casă.

— La ce te aşteptai? La un adăpost subteran secret?

— Păi chiar da. Sau la ceva asemănător. Adică, uite ce mobilă are – nu pot să cred că te-a adus să trăieşti în gaura asta.

— Nu-i aşa de rău. Hai să-ţi arăt ceva tare.

L-a dus pe Tyger în camera armelor, pe care, cum era de aşteptat, Tyger a considerat-o cu adevărat impresionantă.

— Ce nebunie! N-am văzut niciodată atâtea cuţite – şi alea sunt pistoale? Am văzut aşa ceva numai în poze!

A luat un pistol de pe perete şi s-a uitat pe ţeavă.

— Să nu tragi!

— Stai liniştit, eu mă arunc, nu mă împuşc.

Rowan i-a luat oricum pistolul şi cât l-a pus la loc pe perete, Tyger a dat jos o macetă şi a început să taie aerul cu ea.

— Crezi că aş putea să o împrumut?

— În niciun caz!

— Hai, te rog, are atâtea, că n-o să-şi dea seama.

Rowan ştia că Tyger e întruchiparea conceptului de „idee proastă”. Şi de aia te distrai cu el ca prieten. Dar acum era o problemă. Rowan i-a prins braţul lui Tyger, l-a

lovit în spatele genunchiului ca să-i îndoaie piciorul şi l-a pus la pământ – totul cu o singură mişcare Bokator. Apoi i-a întins braţul şi l-a ţinut într-un unghi nefiresc, cât să-l doară.

— Ce dracu'! a spus Tyger scrâşnind din dinţi.

— Lasă maceta. Acum!

Tyger i-a dat drumul – şi chiar atunci au auzit cum se deschide uşa de la intrare. Rowan s-a ridicat.

— Să taci! i-a şoptit.

A deschis puţin uşa şi s-a uitat, dar n-a văzut cine e.

— Stai aici, i-a spus lui Tyger, apoi a ieşit şi a văzut-o pe Citra cum închide uşa în urma ei. Probabil fusese la alergat, pentru că purta o ţinută care arăta mult prea multă piele pentru Rowan în acel moment – iar asta i-a luat prea mult sânge care i-ar fi trebuit la creier. Aşa că s-a concentrat pe banderola ei de ucenică şi şi-a amintit că reacţiile hormonale sunt strict interzise. Citra i-a prezentat un salut de complezenţă:

— Hei, Rowan.

— Hei.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

— De ce stai acolo?

— Unde ar trebui să stau?

Ea şi-a dat ochii peste cap, a intrat în baie şi a închis uşa. Rowan s-a strecurat înapoi în camera armelor.

— Cine e? a întrebat Tyger. E tipa aia, cum o cheamă… Vreau să-ţi cunosc concurenţa. Poate o să-mi dea *ea* imunitate. Sau altceva.

— Nu, i-a spus Rowan. E Secera Faraday şi o să te spicuiască pe loc dacă te găseşte aici.

Deodată, tupeul lui Tyger s-a evaporat.

— O, Doamne! Ce facem?

— Calmează-te. E la duş. Dacă te mişti uşor, te scot eu afară.

Au ieşit în hol. Sunetul duşului se auzea după uşa băii.

— Se spală de sânge?

— Da. Era pătat tot.

L-a dus pe Tyger spre ieşire şi aproape că l-a împins afară.

• • •

După ce fusese ucenică aproape trei luni, Citra nu putea nega că voia să fie aleasă de Faraday să primească inelul. Oricât s-a împotrivit şi oricât şi-a zis că nu e o viaţă pentru ea, a ajuns să-i înţeleagă importanţa şi să se gândească ce Seceră bună ar putea să fie. Îşi dorise mereu să ducă o viaţă care să aibă sens, care să aibă impact. Ca Seceră, ar fi putut. Da, ar avea mâinile pătate de sânge, dar sângele poate fi şi un agent de curăţare.

Cel puţin aşa era considerat în Bokator.

Citrei i se părea că Bokator Văduva Neagră este lucrul cel mai solicitant fizic pe care-l făcuse vreodată. Antrenorul lor era Secera Yingxing, care nu folosea arme să spicuiască, doar propriile mâini şi picioare. Făcuse şi un jurământ al tăcerii. Se pare că fiecare Seceră sacrificase ceva personal – nu pentru că trebuia, ci pentru că aşa aleseseră ei – ca un mod de a-şi răscumpăra vieţile pe care le luau.

— Tu la ce ai renunţa? a întrebat-o Rowan odată pe Citra.

Întrebarea a stânjenit-o.

— Dacă devin Seceră, îmi sacrific viaţa, nu? Cred că ajunge.

— Şi familia, i-a amintit Rowan.

Ea a dat din cap, dar n-a vrut să mai vorbească despre asta. Faptul că şi-ar putea întemeia o familie îi era acum atât de străin, că ideea de a *nu* avea una i se părea la fel de îndepărtată. Îi era greu să simtă ceva pentru un lucru la care s-ar fi gândit abia peste câţiva ani. Plus că astfel de lucruri trebuie ţinute departe de minte când practici Bokator. Trebuie să ai mintea limpede.

Citra nu mai făcuse niciodată arte marţiale. Fusese mereu genul de fată care preferă sporturile fără contact. Înot, tenis, atletism, orice sport care avea o linie clară sau un fileu între ea şi adversar. Bokator era opusul. Luptă corp la corp, braţ contra braţ. Şi comunicarea la

antrenament era în întregime fizică, instructorul lor mut le corecta poziţiile direct cu mâinile, ca la păpuşi. Era totul numai minte şi trup, fără medierea neruşinată a vorbelor.

Erau opt în clasa lor şi, deşi instructorul era o Seceră, Citra şi Rowan erau singurii ucenici. Ceilalţi erau Seceri junioare în primul lor an de activitate. Era şi o fată, care nu făcea vreun gest special de prietenie faţă de Citra. Fetele nu primeau vreun tratament special şi se aştepta de la ele să fie egalele bărbaţilor în tot.

Luptele erau dure în Bokator. Fiecare meci începea simplu, cu o mişcare rituală în jurul cercului, cei doi combatanţi se provocau unul pe altul într-un fel de dans agresiv. Apoi lucrurile deveneau mai serioase şi mai brutale, cu tot felul de lovituri şi izbituri unii în alţii.

Azi, Citra se lupta cu Rowan. El avea mai multă fineţe în mişcări, dar ea avea avantajul vitezei. El era mai puternic, dar şi mai înalt, ceea ce nu era un avantaj. Centrul de greutate plasat mai jos al Citrei o făcea mai stabilă. Una peste alta, erau cam egali.

Ea s-a învârtit şi i-a dat lui Rowan o lovitură puternică în piept, care aproape l-a doborât.

— Bună asta, i-a zis Rowan.

Secera Yingxing a făcut un semn la gură, ca şi cum ar fi închis un fermoar, amintindu-le că nu se vorbeşte în timpul luptelor.

Ea a venit spre el din stânga şi Rowan a parat atât de repede, că Citra nici nu şi-a dat seama din ce direcţie a venit mâna lui. A fost ca şi cum deodată a avut trei mâini. S-a dezechilibrat, dar numai pentru o clipă. A simţit o fierbinţeală acolo unde fusese mâna lui. *O să-mi lase o vânătaie.* Citra a rânjit. *O să plătească pentru asta!*

S-a prefăcut că se duce în stânga, apoi a venit spre el din dreapta cu toată forţa. L-a pus la pământ şi îl ţinea ţintuit – dar, ca şi cum s-ar fi schimbat brusc sensul gravitaţiei, el a răsturnat situaţia. Acum el era deasupra ei şi o ţintuise. Ar fi putut să-l arunce iar, avea cum, dar n-a făcut-o. Îi simţea inima ca şi cum i-ar fi bătut ei în piept şi şi-a dat seama că vrea să o mai simtă puţin. Voia să-i simtă

inima mai mult decât voia să câştige meciul.

Asta a înfuriat-o. A înfuriat-o destul cât să scape de strânsoarea lui şi să pună nişte spaţiu între ei. Nu era nicio linie, niciun fileu, nimic care să-i ţină departe, în afară de zidul voinţei ei. Dar zidul tot pierdea cărămizi.

Secera Yingxing le-a semnalizat finalul meciului. Citra şi Rowan au făcut o plecăciune unul în faţa celuilalt şi s-au dus la locurile lor pe cerc, faţă în faţă, în timp ce alţi doi erau chemaţi să se lupte. Citra se uita concentrată la luptă, hotărâtă să nu-şi îndrepte deloc privirea spre Rowan.

Nu mai suntem cei care eram.

Să ne gândim la neputinţa noastră de a înţelege literatura şi mare parte din modurile de petrecere a timpului din vremurile muritoare. Ce era emoţionant pentru ei e de neînţeles pentru noi. Numai poveştile de dragoste ce mai trec prin filtrul post-mortalitate, dar şi aşa, suntem şocaţi de intensitatea tânjirii şi a pierderii ce ameninţă aceste poveşti ale muritorilor. Putem să dăm vina pe emo-nanite, care ne limitează disperarea, dar e ceva mai adânc de atât. Muritorii fantasmau că dragostea e eternă şi pierderea ei inimaginabilă. Acum ştim că nu e adevărat. Dragostea a rămas muritoare, în timp ce noi am devenit eterni. Numai Secerile pot să creeze o egalitate între ele, dar toată lumea ştie că şansele de a fi spicuit în acest mileniu sau chiar în următorul sunt atât de mici, că n-ai cum să nu le ignori.

Nu mai suntem cum eram.

Şi atunci, dacă nu mai suntem umani, ce mai suntem?

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

11

Indiscreţii

Citra şi Rowan nu erau mereu împreună la spicuiri. Uneori, Faraday îl lua doar pe unul dintre ei. Cea mai urâtă spicuire la care asistase Citra avusese loc la începutul lui mai, la o săptămână înainte de Conclavul de Primăvară, primul dintre cele trei la care ea şi Rowan aveau să ia parte în timpul uceniciei lor.

Ţinta lor era un bărbat care tocmai îşi dăduse vârsta înapoi la 24 de ani. Era acasă, lua cina cu nevasta şi cei doi copii, care păreau să fie de vârsta Citrei. Când Secera Faraday a anunţat pentru cine au venit, familia a plâns şi bărbatul s-a ascuns într-un dormitor. Faraday îi alesese o moarte uşoară, dar n-a fost să fie. Când Citra şi Secera au intrat în cameră, el i-a atacat. Bărbatul era în formă şi, în aroganţa regenerării, a respins spicuirea şi s-a luptat cu Secera, i-a dat una în falcă cu pumnul şi i-a spart maxilarul. Citra i-a venit în ajutor cu mişcări Bokator şi a aflat imediat că să aplici o artă marţială e altceva decât să o practici în dojo. Bărbatul a contrat-o şi s-a îndreptat spre Faraday, care încă era sub efectul loviturii.

Citra a sărit iar pe el, s-a agăţat şi l-a tras de păr, înfigându-i degetele în ochi. L-a derutat suficient cât să scoată Faraday un cuţit de vânătoare pe care-l ascunsese în robă şi să-i taie omului gâtul. Bărbatul a început să gâfâie disperat ţinându-şi mâinile la gât, încercând inutil să oprească potopul de sânge.

Secera Faraday, ţinându-şi la rândul său o mână pe falca umflată, i-a vorbit – nu cu răutate, ci cu o tristeţe grea.

— Înţelegi consecinţele a ce ai făcut?

Bărbatul nu putu să-i răspundă. A căzut jos, tremurând. Citra crezuse că o astfel de rană aduce moartea instantaneu, dar se părea că nu. Nu mai văzuse niciodată atâta sânge.

— Stai aici, i-a spus Secera. Uită-te la el cu bunătate şi

fii ultimul lucru pe care-l vede.

Apoi a ieşit din cameră. Citra ştiu ce avea el să facă.

Legea era foarte clară în privinţa consecinţelor fugii sau rezistenţei la spicuire. Citra nu putea să-şi închidă ochii, căci primise instrucţiuni să n-o facă, dar ar fi vrut să-şi poată închide urechile, pentru că ştia ce o să se audă din camera de alături.

A început cu rugăminţi de la femeie, care implora să-i fie lăsaţi copiii în pace şi apoi s-au auzit plânsetele disperate ale celor mici.

— Nu cerşi! l-a auzit Citra pe Faraday spunând tăios. Arată-le acestor copii mai mult curaj decât le-a arătat soţul tău.

Citra l-a fixat pe muribund cu privirea, până când în cele din urmă ochii lui s-au golit de viaţă. Apoi s-a dus să i se alăture Secerii Faraday. Înainte să intre acolo, a încercat să se întărească, să fie pregătită pentru ce urma.

Cei doi copii erau pe canapea şi plânsetele lor deveniseră urlete sfâşietoare. Femeia era în genunchi şi le şoptea, îi consola.

— Ai terminat? a întrebat-o Faraday nerăbdător.

Femeia s-a ridicat. Ochii îi erau înlăcrimaţi, dar nu mai păreau imploratori.

— Fă ce trebuie să faci, i-a spus ea.

— Bun, i-a zis Secera. Îţi aplaud tăria. Trebuie să-ţi spun că soţul tău nu s-a opus spicuirii.

Faraday şi-a atins falca umflată.

— Dar eu şi ucenica mea am avut un conflict şi aşa m-am ales cu loviturile astea.

Femeia doar se holba la el, cu gura uşor întredeschisă. La fel şi Citra. Secera s-a întors spre Citra şi s-a uitat urât la ea.

— Ucenica mea o să fie pedepsită sever pentru că s-a luptat cu mine.

Apoi s-a întors spre femeie.

— Te rog să îngenunchezi.

Femeia a căzut în genunchi, sau mai degrabă s-a prăbuşit.

Secera Faraday i-a întins inelul.

— După cum e obiceiul, tu şi copiii tăi o să primiţi imunitate timp de un an. Fiecare dintre voi, vă rog să-mi sărutaţi inelul.

Femeia l-a sărutat iar şi iar şi iar.

• • •

Secera a vorbit puţin după ce au plecat. S-au urcat într-un autobuz pentru că, atunci când era posibil, Faraday evita să meargă cu o maşină comună. I se părea o extravaganţă.

Când au coborât, Citra a îndrăznit să-i vorbească.

— O să fiu pedepsită că ţi-am spart falca?

Citra ştia că o să se vindece până a doua zi dimineaţă, dar nanitele vindecătoare nu erau spontane. Rana încă arăta destul de rău.

— N-o să spui nimănui nimic despre asta, i-a spus sever. Nici măcar n-o să menţionezi asta în jurnal, da? N-o să afle nimeni despre ce a făcut omul ăla.

— Da, Onorabile.

Voia să-i spună cât de mult îl admiră pentru ce făcuse. Alesese compasiunea. În fiecare spicuire era o lecţie de învăţat şi cea de azi era una pe care n-avea s-o uite uşor. Sacralitatea legii… şi înţelepciunea de a şti când trebuie încălcată.

• • •

Citra, oricât încerca să fie un ucenic de excepţie, nu se ţinea nici ea mereu cu totul de reguli. Una dintre sarcinile ei nocturne era să-i aducă lui Faraday un pahar cu lapte cald înainte de culcare.

— Ca şi în copilărie, laptele cald mai înmoaie din asprimile zilei, i-a spus Secera. Doar că acum nu mai mănânc şi un fursec, cum făceam pe atunci.

Numai gândul că o Seceră bea lapte şi mănâncă prăjituri înainte de culcare i se părea absurd Citrei. Dar îşi zicea că şi un agent al morţii trebuie să aibă plăceri vinovate.

Deseori, însă, când o spicuire se dovedise dificilă, Secera adormea înainte ca Citra să intre în cameră cu laptele. În astfel de momente, îl bea ea sau i-l dădea lui

Rowan, pentru că Faraday precizase clar că în casă nu se face risipă.

În seara de după acea spicuire oribilă, Citra a mai rămas puţin în camera lui.

— Seceră Faraday, i-a spus cu blândeţe.

Apoi a repetat. N-a primit niciun răspuns. Îşi dădea seama din respiraţia lui că adormise. Pe noptieră era un obiect. De fapt, era acolo în fiecare noapte. Inelul lui.

Sclipea în lumina oblică venită din hol. Chiar şi în camera aceea neluminată strălucea.

Citra a băut laptele şi a pus paharul pe noptieră, ca Secera să vadă a doua zi că îl adusese şi că nu fusese risipit. Apoi a îngenuncheat acolo, cu ochii fixaţi pe inel. Se întrebase de atâtea ori de ce Faraday nu dormea cu el pe deget, dar nu încercase niciodată să afle, i s-ar fi părut o intruziune.

Când avea să-l primească pe al ei, dacă avea să-l primească, o să aibă în continuare acelaşi mister solemn pe care-l avea acum sau o să devină ceva obişnuit? O să ajungă să i se pară firesc?

A întins mâna, apoi şi-a tras-o înapoi. A întins-o iar şi a luat uşor inelul. L-a întors ca să prindă lumina. Piatra era mare, aproape de mărimea unei ghinde. Se zicea că e un diamant, dar în inima lui era o întunecime care-l făcea diferit de orice asemenea bijuterie. Era ceva acolo în inima lui, dar nimeni nu ştia ce anume. Ea se întreba dacă Secerile ştiu. Centrul nu era tocmai negru – era o absenţă a culorii care arăta altfel de fiecare dată când îl mişcai în lumină, cum se întâmplă uneori cu ochii unui om.

Pe urmă, când s-a uitat spre Seceră, a văzut că ochii îi erau deschişi şi o priveau.

A îngheţat, ştiind că a fost prinsă, ştiind că n-are scăpare nici dacă pune acum inelul la loc.

— Ţi-ar plăcea să-l încerci? a întrebat Secera Faraday.

— Nu, i-a spus ea. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-l ating.

— N-ar fi trebuit, dar l-ai atins.

Ea s-a întrebat dacă el fusese treaz în tot acest timp.

— Încearcă-l, i-a spus el. Insist.

Citra ezita, dar a făcut întocmai, pentru că, în ciuda răspunsului dat, voia totuşi să-l încerce.

L-a simţit fierbinte pe deget. Era făcut pentru Seceră, aşa că îi era prea larg. Era şi mai greu decât îşi imaginase.

— Nu te temi că ţi-ar putea fi furat? l-a întrebat ea.

— Nu prea. Oricine e destul de neghiob să fure inelul unei Seceri e imediat zburat de pe lume, aşa că încetează să fie o problemă.

Inelul se făcea din ce în ce mai rece.

— E un obiect demn de râvnit, totuşi, nu? a întrebat-o Secera.

Deodată, Citra şi-a dat seama că inelul nu era doar rece, era îngheţat. Metalul devenise în câteva secunde alb, plin de gheaţă, şi degetul o durea atât de tare de la frig, că a ţipat şi l-a tras de pe deget. A zburat în celălalt capăt al camerei.

Nu doar inelarul îi era degerat puternic, ci şi degetele care trăseseră inelul. Abia şi-a reţinut un scâncet. Simţea cum se încălzeşte în tot corpul, în timp ce nanitele vindecătoare eliberau morfină. A devenit somnoroasă, dar s-a forţat să rămână trează.

— O măsură de protecţie pe care am instalat-o chiar eu, i-a spus Secera. Un microcip care îngheaţă. Dă-mi să-ţi văd mâna.

A aprins veioza de pe noptieră, i-a luat mâna şi s-a uitat la degetul inelar. Carnea era albastru-deschis şi îngheţată.

— În Era Mortalităţii poate ai fi pierdut degetul, dar cred că nanitele tale deja îşi fac treaba.

I-a dat drumul la mână.

— O să te faci bine până dimineaţă. Poate data viitoare o să gândeşti mai bine înainte să atingi lucruri care nu-ţi aparţin.

Şi-a luat inelul înapoi, l-a pus pe noptieră, apoi i-a dat fetei paharul gol.

— De acum înainte o să-mi aducă Rowan laptele seara.

Citra s-a dezumflat.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, Onorabile. Ai dreptate, nu merit să-ţi aduc laptele.

El şi-a ridicat o sprânceană.

— M-ai înţeles greşit. Nu e o pedeapsă. Curiozitatea e umană. N-am făcut decât să-ţi permit să ţi-o scoţi din sistem.

Apoi a ridicat puţin colţurile buzelor şi a zâmbit conspirativ.

— Acum să vedem cât îi ia lui Rowan să încerce inelul.

Uneori, când greutatea profesiei mele devine copleşitoare, încep să jelesc tot ce am pierdut când am cucerit moartea. Mă gândesc la religie şi cum, odată ce am devenit proprii noştri salvatori, zeii noştri, majoritatea credinţelor devin irelevante. Cum era când credeam în ceva mai mare ca noi? Când ne acceptam imperfecţiunea şi contemplam viziunea a tot ce nu puteam să fim? Cred că era alinător. Cred că era înspăimântător. Cred că-i înălţa pe oameni din banalitate, dar şi justifica tot felul de rele. Mă întreb dacă beneficiul luminos al credinţei era mai mare decât bezna pe care abuzul ei o putea aduce. Sunt şi acum culte, bineînţeles, cultele tonale, se îmbracă în pânză de sac şi venerează vibraţiile sonore – dar ca atâtea lucruri din lumea noastră, numai încearcă să imite ce a fost cândva. Ritualurile lor nu pot fi luate în serios. Există numai ca să facă trecerea timpului să pară plină de înţeles, profundă.

În ultima vreme m-a interesat un cult din cartierul meu. M-am dus la locul lor de întâlnire. Am fost acolo să-l spicuiesc pe unul dintre enoriaşi – un bărbat care încă nu-şi dăduse niciodată vârsta înapoi. Intonau ceva ce se cheamă „frecvenţa rezonantă a universului”. Unul dintre ei mi-a spus că sunetul e viu şi că dacă te armonizezi cu el simţi pace. Mă întreb, când se uită la diapazonul uriaş care e simbolul credinţei lor, sunt convinşi că e un simbol al puterii sau doar participă toţi la o glumă comunitară?

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

12

Nicio toleranţă pentru mediocritate

— Domul Secerilor e singurul organism care se autoguvernează, a spus Secera Faraday. În timp ce restul lumii trăieşte sub domnia Tunetului, Domul Secerilor nu. Şi de aceea avem conclavuri de trei ori pe an, ca să rezolvăm dispute, să discutăm regulile noastre şi să ţinem doliu pentru vieţile pe care le-am luat.

Peste mai puţin de o săptămână începea Conclavul de Primăvară, care trebuia să aibă loc în prima săptămână din mai. Rowan şi Citra studiaseră destul din structura Domului ca să ştie că toate cele 25 de regiuni ale lumii îşi ţineau conclavurile în aceeaşi zi şi că erau acum 321 de Seceri în regiunea aflată în inima continentului nordmerican.

— Conclavul MidMerican e unul important, le-a spus Secera Faraday, pentru că noi stabilim direcţia pentru mare parte din lume. E o expresie: „Cum merge MidMerica, merge şi restul planetei.” Marii Ucigaşi de la Conclavul Global stau mereu cu ochii pe noi.

Secera Faraday le-a explicat că la fiecare conclav o să fie testaţi.

— Nu ştiu care e natura acestui prim test şi de aceea trebuie să fiţi pregătiţi cât mai bine în toate aspectele antrenamentului vostru.

Rowan avea un milion de întrebări despre conclav, dar le-a ţinut pentru el. A lăsat-o pe Citra să întrebe – în principal pentru că-l irita pe Faraday şi el nici nu răspundea vreodată.

— O să aflaţi tot ce trebuie când o să ajungeţi acolo. Deocamdată concentraţi-vă pe antrenament şi pe studii.

Rowan nu fusese niciodată un elev excepţional – dar o făcuse intenţionat. Atrăgea atenţia dacă erai prea bun sau prea prost. Oricât ar fi urât să fie lăptucă, era zona lui de confort.

— Dacă te străduieşti, n-am nicio îndoială că ai putea fi la vârful clasei, i-a spus profesorul de ştiinţe după ce luase nota cea mai mare cu un an înainte, în al doilea semestru.

O făcuse doar ca să vadă dacă poate. Acum că ştia, nu mai avea sens să o facă iar. Erau multe motive, unul fiind şi ignoranţa lui în privinţa Secerilor în acele zile de dinainte de ucenicie. Presupusese că dacă ar fi un elev eminent, ar deveni o ţintă. Auzise că prietenul unui prieten fusese spicuit la unsprezece ani doar pentru că era cel mai deştept din clasă. Era un mit urban, dar Rowan l-a crezut destul ca să-l facă să se ţină departe de reflectoare. Se întreba dacă şi alţi copii făceau aşa de teamă să nu fie spicuiţi.

Avea puţină experienţă cu învăţatul. Îl obosea de moarte şi nu avea doar toxicologie, istorie post-mortalitate şi de scris jurnalul. Mai era şi metalurgia aplicată pe arme, filosofia mortalităţii, psihologia imortalităţii şi literatura Domului Secerilor, de la poezie la înţelepciunea găsită în jurnalele Secerilor faimoase. Şi bineînţeles, statisticile pe care Faraday se baza atât de mult.

Nu mai exista nicio toleranţă pentru mediocritate, în special acum, că se apropia conclavul.

Rowan i-a pus totuşi o întrebare lui Faraday:

— O să fim descalificaţi dacă picăm testul?

Faraday s-a gândit puţin înainte să răspundă:

— Nu, dar *există* o consecinţă.

Însă nu le-a spus care e. Rowan s-a gândit că să nu ştii e mai înspăimântător decât să ştii.

Cu doar câteva zile înainte de conclav, el şi Citra au rămas târziu în noapte să studieze în camera armelor. Rowan a aţipit, dar s-a trezit imediat când Citra a izbit o carte.

— Urăsc asta! a anunţat ea. Cerberin, aconit, coniu, poloniu – mi se amestecă otrăvurile în cap.

— Asta sigur le face şi mai mortale, i-a spus Rowan şi a rânjit.

Ea şi-a încrucişat braţele.

— Tu îţi ştii otrăvurile?

— Trebuie să ştim numai 40 până la conclav.
— Şi le ştii?
— O să le ştiu.
— Care-i formula moleculară pentru tetrodotoxină?
Voia s-o ignore, dar nu putea să dea înapoi de la provocare. Începea să împrumute ceva din competitivitatea ei.
— $C_{11}H_{17}N_3O_6$.
— Greşit! a spus ea şi a îndreptat un deget spre el. E O_8, nu O_6. Ai picat!
Încerca să-l stârnească, să nu fie ea singura enervată. Dar el n-avea de gând să se lase stârnit.
— Poate, i-a răspuns şi a încercat să se întoarcă la studiile lui.
— Nu eşti nici măcar puţin îngrijorat?
El a tras adânc aer în piept şi şi-a închis cartea. Când Faraday începuse să le predea, lui Rowan manualele vechi i s-au părut descurajatoare, dar în timp a descoperit că e foarte satisfăcător să dai paginile şi – cum deja descoperise Citra – e un fel de catharsis să închizi cartea cu un pocnet.
— Bineînţeles că sunt îngrijorat, dar uite ce cred. Ştim că n-o să ne descalifice şi deja ştim că n-o să fim spicuiţi şi o să mai avem încă două şanse să recuperăm înainte să se facă alegerea între noi. Oricare ar fi consecinţele dacă picăm primul rând de teste, o să ne descurcăm.
Citra s-a lăsat pe spate în scaun.
— Eu nu pic, a spus, dar nu părea prea convinsă.
Avea un aer bosumflat care l-a făcut pe Rowan să vrea să zâmbească, dar n-a făcut asta, pentru că ştia că o s-o enerveze. Îi plăcea cum se înfurie, dar aveau prea multe pe cap ca să-şi permită devieri emoţionale.
Rowan şi-a pus deoparte cartea de toxicologie şi a scos alta, care trata identificarea armelor. Li se cerea să poată identifica 30 de arme diferite, să ştie cum să le mânuiască şi istoriile lor. Pe Rowan subiectul acesta îl îngrijora mai mult decât otrăvurile. S-a uitat cu coada ochiului la Citra, care l-a văzut, aşa că el n-a mai încercat s-o privească.

— Mi-ar fi dor de tine.

El a ridicat capul şi ea s-a uitat într-o parte.

— Cum adică?

— Adică, dacă descalificarea ar fi parte din reguli, mi-ar fi dor să te am prin preajmă.

S-a gândit să întindă mâna şi s-o atingă pe a ei. Dar masa era mare şi mâna ei era prea departe. Ar fi fost stânjenitor. Dar şi dacă ar fi stat aproape unul de altul, ar fi fost o nebunie.

— Dar nu e parte din reguli, i-a spus. Ceea ce înseamnă că orice ar fi, eşti blocată aici cu mine încă opt luni.

Ea a rânjit.

— Da. Sunt sigură că o să mă satur de tine până atunci.

Era prima dată când Rowan s-a gândit că poate ea nu-l urăşte aşa cum credea el.

Sistemul normativ a funcţionat timp de două sute de ani şi deşi diferă de la regiune la regiune, e clar pentru orice Seceră care îi e responsabilitatea. Bineînţeles că pot să treacă zile sau săptămâni fără să spicuim, dar trebuie să ne facem norma până la următorul conclav. Există unii prea harnici, care îşi termină spicuirile şi nu mai au ce face până la conclav. Mai sunt şi cei care amână şi trebuie să se grăbească la sfârşit. Amândouă metodele creează neglijenţe şi favorizări neintenţionate. Mă întreb deseori dacă norma o să se schimbe vreodată şi dacă da, cât de mult. Creşterea populaţiei e încă mare, dar e echilibrată de abilitatea Tunetului de a avea grijă de cât mai mulţi. Resurse regenerabile, locuinţe subterane, insule artificiale, totul e făcut fără să se scadă din spaţiul verde sau să apară senzaţia de aglomerare. Stăpânim această lume şi o protejăm într-un mod la care strămoşii noştri doar visau.

Dar toate sunt limitate. Deşi Tunetul nu intervine în treburile Domului, poate face sugestii în privinţa numărului de Seceri. Acum sunt cam cinci milioane de oameni spicuiţi într-un an în toată lumea, extrem de puţin faţă de câţi mureau în Era Mortalităţii şi prea puţin ca să poată echilibra creşterea populaţiei. Mă gândesc cu groază de câte Seceri ar fi nevoie şi de câte spicuiri dacă ar trebui să controlăm cu adevărat creşterea populaţiei.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

13

Conclavul de Primăvară

Fulcrum City era o metropolă post-mortalitate din centrul MidMericii. Acolo, lângă râu, la poalele turnurilor oraşului, era o structură veche din piatră, impresionantă nu prin înălţimea, ci prin soliditatea ei. Coloane de marmură şi arce susţineau un dom uriaş de cupru. Era un omagiu adus Greciei antice şi Romei imperiale, bazele civilizaţiei noastre. Încă mai era numit Capitoliul, pentru că acolo fusese cândva capitala statului, pe vremea când încă mai erau state – în zilele de dinainte ca guvernele să dispară.

Acum avea onoarea de a găzdui oficiile administrative ale Domului MidMerican şi, de trei ori pe an, conclavul Secerilor.

• • •

Ploua puternic în ziua Conclavului de Primăvară. Citrei îi plăcea ploaia, dar o zi întunecată plus tensiunile conclavului erau deja prea mult. O zi însorită ar fi fost însă ca o batjocură. Citra şi-a dat seama că nu există vreme potrivită pentru a fi prezentat unei comisii de Seceri intimidante.

Fulcrum City era la numai o oră distanţă cu hipertrenul, dar bineînţeles că lui Faraday hipertrenurile i se păreau o extravaganţă inutilă.

— Şi în plus, vreau să văd peisaje, nu pereţii unui tunel. Sunt om, nu cârtiţă.

Un tren obişnuit ajungea acolo în şase ore şi Citrei i-a plăcut ce vedea pe geam, deşi mare parte din drum a stat cu nasul în manuale.

Fulcrum City era pe râul Mississippi. Fata şi-a amintit că acolo se aflase mai demult un pod argintiu uriaş, dar că acesta fusese distrus în Era Mortalităţii de ceva ce se numea terorism. Ar fi vrut să afle mai multe despre oraş, dar trebuia să se concentreze pe otrăvuri şi arme.

Au ajuns cu o seară înainte de conclav şi au stat într-un hotel din centru. Dimineaţa a venit mult prea repede. La şase şi jumătate, o oră imposibilă, când Citra, Rowan şi Secera Faraday mergeau pe străzi de la hotel, oamenii alergau spre ei să le dea umbrele. Preferau să se ude ei leoarcă decât să vadă o Seceră şi ucenicii ei în ploaie.

— Ei ştiu că ai luat doi ucenici în loc de unul? a întrebat Citra.

— Sigur că ştiu, a spus Rowan. De ce n-ar şti?

Dar tăcerea lui Faraday părea să spună altceva.

— Ai discutat asta cu Marele Tăiş, nu, Seceră Faraday?

— De la Dom, din experienţa mea, e mai bine să ceri iertare decât permisiune, le-a spus el.

Citra s-a uitat la Rowan cu o privire însemnând „ţi-am spus eu”, dar Rowan s-a ascuns după umbrelă.

— N-o să fie o problemă, le-a mai spus Faraday, dar nu părea prea convins.

Citra s-a uitat iar la Rowan, care acum nu mai era eclipsat de umbrelă.

— Sunt singura îngrijorată?

Rowan a dat din umeri.

— Avem imunitate până la Conclavul de Iarnă şi nu poate fi revocată – toată lumea ştie. Ce-ar putea să ne facă în cel mai rău caz?

• • •

Unele Seceri veniseră la Capitoliu pe jos, la fel ca ei. Altele în maşini comune, altele în maşini particulare şi unele în limuzine.

Fuseseră puse funii care ţineau spectatorii la distanţă pe ambele părţi ale treptelor imense de marmură care duceau la intrare şi mai erau acolo şi ofiţeri de pace şi membri ai Gărzii Lamelor, paza de elită a Domului. Secerile erau protejate de publicul adorator, chiar dacă publicul nu era protejat de ele.

— Dispreţuiesc momentul ăsta, a spus Faraday, referindu-se la urcatul scărilor spre conclav. E şi mai rău când nu plouă. Mulţimea de pe ambele părţi e nesfârşită.

Acum erau cam jumătate din câţi ar fi fost într-o zi cu

soare. Citra nu se gândise niciodată că oamenii ar veni să vadă adunarea Secerilor, dar până la urmă toate celebrităţile atrag curioşi, aşa că de ce nu şi la o întâlnire a Secerilor?

Unele Seceri făceau cu mâna, altele linguşeau mulţimea, pupau bebeluşi şi împărţeau imunităţi la întâmplare. Citra şi Rowan l-au imitat pe Faraday, care ignora total lumea.

În holul de la intrare erau cam o duzină de Seceri, îşi scoteau pelerinele de ploaie, dând la iveală robe de toate culorile, din diverse materiale. Era un curcubeu care te făcea să te gândeşti la orice altceva, numai la moarte nu. O mişcare intenţionată, şi-a dat seama Citra. Secerile voiau să fie văzute ca agenţi ai luminii, nu ai întunericului.

Printr-o arcadă mare se ajungea la o sală uriaşă sub domul central, un loc unde sute de Seceri se salutau şi conversau relaxate în jurul unui mic dejun elaborat, aşezat pe o masă mare în centru. Citra se întreba despre ce ar fi putut să vorbească. Despre instrumentele de spicuit? Despre vreme? Despre croiala robelor? Era destul de intimidant să fii în prezenţa unei singure Seceri. Dar să fii înconjurat de sute era destul ca să-ţi înmoaie genunchii.

Secera Faraday se aplecă şi le şopti:

— Îl vedeţi?

Le arătă cu degetul un bărbat chel, cu o barbă mare.

— Secera Arhimede, unul dintre cei mai bătrâni din lume. Se laudă că a fost prezent când s-a creat Domul, în Anul Condorului, dar e o minciună. Nu e *atât* de bătrân! Şi acolo…

A arătat spre o femeie cu păr lung, argintiu, într-o robă de culoarea lavandei.

— Ea e Secera Curie.

Citra a suspinat.

— Marea Doamnă a Morţii?

— Ea însăşi.

— E adevărat că l-a spicuit pe ultimul preşedinte, înainte ca Tunetul să preia controlul? a întrebat Citra.

— Şi pe cei din cabinetul lui, da.

S-a uitat la ea. Poate cu prea mult regret, s-a gândit

Citra.

— Acţiunile ei erau destul de controversate pe atunci.

Femeia le-a surprins privirile şi s-a întors spre ei. Citra a îngheţat când ochii ei gri au fixat-o. Apoi femeia le-a zâmbit, a dat din cap şi s-a întors la discuţia pe care o purta.

Un grup de patru sau cinci Seceri se afla mai aproape de intrarea camerei de adunare, ale cărei uşi erau închise. Purtau robe strălucitoare, acoperite de pietre preţioase. Centrul atenţiei lor era o Seceră în albastru regal, cu diamante. Bărbatul a spus ceva şi ceilalţi au râs puţin cam prea din inimă ca să fie altceva decât nişte linguşitori.

— Cine-i acela? a întrebat Citra.

Faţa lui Faraday s-a acrit.

— Ăla, a zis şi nici n-a încercat să-şi ascundă dispreţul, e Secera Goddard şi e mai bine să-l evitaţi.

— Goddard… maestrul spicuirilor în masă? a întrebat Rowan.

Faraday s-a uitat la el un pic îngrijorat.

— De unde ştii?

Rowan a dat din umeri.

— Am un prieten care e obsedat de aşa ceva şi a auzit poveştile.

Citra a icnit, dându-şi seama că auzise de Goddard, dar nu de numele lui, ci de faptele sale. Sau, mai precis, auzise zvonuri, pentru că nu existau rapoarte oficiale. Dar, cum spusese Rowan, auzise poveştile.

— El e cel care a spicuit un avion întreg?

— De ce? a întrebat Faraday şi s-a uitat la ea rece, acuzator. Te impresionează?

Citra a dat din cap.

— Nu, dimpotrivă.

Dar era puţin fermecată de felul în care roba lui Goddard capta lumina. Toată lumea era fermecată, şi probabil asta fusese şi intenţia lui.

Şi totuşi, nu era cea mai ostentativă robă. Printre ceilalţi se plimba o Seceră într-o robă aurie. Bărbatul era atât de masiv, că roba lui părea un cort aurit.

— Cine-i grasul? a întrebat Citra.

— Pare cineva important, a zis Rowan.

— Într-adevăr, a spus Secera Faraday, grasul, cum îi zici tu, e Marele Tăiş. Cel mai puternic om din Domul MidMerican. El prezidează conclavul.

Marele Tăiş se mişca prin mulţime ca o planetă gigantică, gazoasă, care curbează spaţiul din jurul ei. Şi-ar fi putut activa nanitele să elimine ceva din greutatea lui, dar era clar că alesese să nu facă asta. Alegerea era o declaraţie curajoasă, şi mărimea lui îl făcea o figură impunătoare. Când l-a văzut pe Faraday, s-a scuzat celor cu care vorbea şi a venit spre el.

— Onorabile Faraday, e întotdeauna o plăcere să te văd.

A prins mâna întinsă a lui Faraday cu ambele sale mâini, într-o strânsoare care ar fi trebuit să fie călduroasă, dar era doar forţată şi artificială.

— Citra, Rowan, vi-l prezint pe Marele Tăiş Xenocrate, a spus Faraday, apoi s-a întors la omul cel masiv. Aceştia sunt noii mei ucenici.

Bărbatul imens i-a evaluat timp de o clipă.

— O ucenicie dublă, a spus jovial. Cred că e o premieră. Majoritatea Secerilor abia se descurcă cu unul singur.

— Cel mai bun dintre ei va primi binecuvântarea mea şi inelul.

— Şi celălalt, a spus Marele Tăiş, o să fie foarte dezamăgit.

Apoi s-a dus să salute şi alte Seceri care veneau de afară, din ploaie.

— Ai văzut? a spus Rowan. Şi tu erai îngrijorată.

Dar Citrei nu i se părea nimic sincer la bărbatul ăla.

• • •

Rowan *era* emoţionat, dar nu voia să recunoască. Ştia că dacă ar recunoaşte, Citra ar fi şi mai îngrijorată, ceea ce l-ar face şi pe el îngrijorat. Aşa că se lupta cu temerile lui şi îşi ţinea ochii deschişi la tot ce se întâmpla în jur.

Erau şi alţi ucenici acolo. I-a auzit pe doi dintre ei vorbind despre cum aceea era „marea zi”. Un băiat şi o fată, amândoi mai în vârstă ca el, poate de 18 sau 19 ani,

aveau să-şi primească inelele şi să devină Seceri junioare. Fata se plângea că în primii patru ani trebuia să ceară aprobare de la un comitet pentru spicuiri.

— Pentru fiecare, zicea ea. Ca şi cum am fi bebeluşi.

— Măcar ucenicia nu ţine patru ani, a spus Rowan ca să intre în discuţia lor.

Cei doi l-au privit cu oarecare dezgust.

— Adică, vreau să spun că îţi trebuie patru ani ca să iei o diplomă de liceu, nu?

Rowan ştiu că se îngroapă şi mai rău, dar deja se băgase în conversaţie.

— Măcar nu-ţi trebuie aşa mult să iei o licenţă pentru spicuire.

— Cine naiba eşti tu? a întrebat fata.

— Ignoră-l, e doar o *spatulă.*

— O ce?

Rowan fusese numit în multe feluri, dar niciodată aşa.

Băiatul s-a strâmbat la el.

— Nu ştii nimic? l-a întrebat fata. Spatulă, aşa sunt numiţii ucenicii noi, pentru că nu-s buni decât să întoarcă burgerii Secerii.

Rowan a râs, ceea ce i-a enervat şi mai rău.

Citra s-a apropiat şi ea.

— Şi dacă noi suntem spatule, voi ce sunteţi? Unghiere?

Băiatul se uită la ea ca şi cum ar fi vrut s-o strângă de gât.

— Cine e mentorul tău? a întrebat-o. Ar trebui să fie anunţat de lipsa voastră de respect.

— Eu sunt, a zis Faraday şi a pus o palmă pe umărul Citrei. Şi nu poţi să pretinzi respectul nimănui până nu primeşti inelul.

Băiatul părea să se micşoreze.

— Onorabilă Seceră Faraday! Îmi pare rău, n-am ştiut.

Fata a făcut un pas într-o parte ca să se distanţeze de colegul ei.

— Baftă azi, le-a urat Faraday cu un gest generos, pe care nu-l meritau.

— Mulţumesc, a spus fata, dar dacă îmi permiteţi, bafta

n-are nimic de-a face. Ne-am antrenat amândoi îndelung şi am fost învăţaţi bine de Secerile noastre.

— Foarte adevărat, a spus Faraday.

Au dat respectuoşi din cap unii către alţii, aproape ca nişte reverenţe, şi au plecat. Faraday s-a întors spre Rowan şi Citra.

— Fata o să primească inelul azi, a spus. Băiatul o să fie respins.

— De unde ştii? a întrebat Rowan.

— Am prieteni în comitet. Băiatul e deştept, dar prea iute la mânie. E un defect fatal, care nu poate fi tolerat.

Oricât de enervant i se păruse puştiul, Rowan a simţit totuşi un pic de milă.

— Ce se întâmplă cu ucenicii respinşi?

— Se întorc la familiile lor şi-şi reiau viaţa de unde au lăsat-o.

— Dar viaţa nu poate fi la fel după ce te pregăteşti un an să fii Seceră, a spus Rowan.

— E adevărat, a zis Faraday, dar dintr-o înţelegere profundă a ce înseamnă să fii Seceră nu poate ieşi decât ceva bun.

Rowan a dat din cap, dar i s-a părut că asta e o viziune cam naivă pentru cineva atât de înţelept. Antrenamentul era ceva care lăsa urme. Cicatrici de toate felurile, intenţionate, dar tot cicatrici.

Sala a devenit aglomerată şi pereţii de marmură, podeaua şi bolta făceau ca vocile să sune ca o cacofonie. Rowan a încercat să mai prindă conversaţii, dar se pierdeau în rumoare. Faraday le spusese că uşile mari de bronz de la camera adunării o să se deschidă la şapte dimineaţa şi Secerile o să fie lăsate libere la şapte seara. Douăsprezece ore să rezolve orice aveau de rezolvat. Ce rămânea nefăcut avea să aştepte patru luni până la conclavul următor.

— La începuturi, le-a spus Faraday când uşile s-au deschis, un conclav dura trei zile. Dar şi-au dat seama că după prima zi nu se mai întâmpla nimic în afară de certuri şi atitudini. Încă mai sunt, dar timpul e restrâns. Ne obligă

să ne mişcăm mai repede în ce avem de făcut.

Camera era un semicerc uriaş cu o platformă în faţă, unde stătea Marele Tăiş, şi pe ambele părţi, puţin mai jos, erau locuri pentru Scribul Conclavului, care înregistra tot, şi Parlamentarul, cel care interpreta regulile şi procedurile dacă apărea vreo neclaritate. Secera Faraday le spusese destul despre structura de putere a Domului ca Rowan să ştie acum toate astea.

Primul punct din program, odată ce toată lumea s-a instalat, a fost Recitarea Numelor. Unul câte unul, în nicio ordine anume, Secerile au venit în faţă să recite numele celor spicuiţi în ultimele patru luni.

— Nu putem să le recităm pe toate, le-a zis Faraday. Sunt peste trei sute de Seceri, ar fi mai mult de 26 de mii de nume. Trebuie să alegem doar câte zece. Cele pe care ni le amintim cel mai bine, cei care au murit cu mult curaj, cei ale căror vieţi au fost remarcabile.

După fiecare nume, se suna un clopot de fier, solemn şi rezonant. Rowan a fost bucuros să-l audă pe Faraday spunând numele lui Kohl Whitlock.

• • •

Recitarea a plictisit-o destul de repede pe Citra. Chiar şi redusă la câte zece nume de fiecare, a durat două ore. Era nobil că Secerile aduceau un omagiu celor spicuiţi, dar dacă aveau numai douăsprezece ore să rezolve trei luni de probleme, nu-i vedea sensul.

Nu exista niciun program scris, aşa că ea şi Rowan nu ştiau ce urmează, iar Faraday le explica lucrurile în timp ce se întâmplau.

— Când o să fie testul nostru? O să fim duşi altundeva să-l dăm? a întrebat Citra, dar Faraday i-a făcut semn să tacă.

După Recitare a urmat o spălare ceremonială a mâinilor. Secerile s-au ridicat şi s-au aliniat în faţa a două bazine, fiecare pe câte o parte a platformei. Din nou, Citra nu vedea sensul gestului.

— Tot ritualul ăsta parcă e un cult tonal, i-a spus lui Faraday când s-a întors la locul lui cu mâinile ude.

Faraday s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit:
— Să nu laşi vreo altă Seceră să audă că ai spus aşa ceva.
— Te simţi mai curat după ce-ţi bagi mâinile într-o apă unde au mai fost câteva sute de mâini?
Faraday a oftat.
— Ne aduce alinare. Ne uneşte într-o comunitate. Nu bagateliza tradiţiile noastre; într-o zi ar putea să fie şi ale tale.
— Sau nu, a zis Rowan.
Citra s-a foit stânjenită şi a mormăit:
— Pur şi simplu mi se pare o pierdere de timp.
Faraday ştia că frământarea ei era alta – se întreba când o să fie prezentaţi conclavului şi când o să dea testul. Citra nu era o fată care să suporte să stea prea mult într-o stare de neclaritate, fără niciun fel de informaţii. Poate de aceea o şi ţinea Faraday ca pe ace. Le testa mereu slăbiciunile.
A urmat un moment în care câteva Seceri au fost scoase în faţă pentru că au trişat ori au fost părtinitoare într-un fel sau altul când şi-au făcut spicuirile. Asta se dovedi ceva mai interesant pentru Citra, căci putea afla puţin din ce se întâmpla în culise. O Seceră spicuise prea puţini oameni bogaţi. A fost mustrată şi i s-a dat sarcina de a spicui numai bogaţi până la următorul conclav.
O altă Seceră avea o inegalitate rasială în listă. Mulţi cu prevalenţă hispanică, puţini cu cea africană.
— E din cauza locului în care trăiesc, a încercat bărbatul să se apere. Oamenii de acolo au un procent hispanic mai mare.
Marele Tăiş Xenocrate nu a fost impresionat.
— Atunci aruncă o plasă mai mare, i-a spus. Spicuieşte altundeva.
A fost somat să-şi echilibreze lista, altfel, avea să fie disciplinat, adică o comisie avea să-i aprobe orice spicuire. Să li se ia libertatea alegerii era o umilire pentru orice Seceră. Şaisprezece Seceri au fost scoase în faţă. Zece au fost avertizate, şase au fost disciplinate. Cea mai stranie situaţie a fost cu o Seceră-bărbat care era prea chipeş

pentru binele lui. A fost scos în faţă pentru că spicuise prea mulţi oameni neatrăgători.

— Ce idee! a strigat cineva din mulţime. Imaginează-ţi ce lume ar fi dacă am spicui numai oameni urâţi!

Un val de râsete s-a auzit în toată sala. Secera a încercat să se apere cu vechea zicală „frumuseţea e în ochii celui care priveşte”, dar Marele Tăiş n-a fost convins. Se pare însă că era a treia greşeală de acest gen, aşa că a rămas într-o permanentă perioadă de probe. Putea să trăiască în continuare ca Seceră, dar n-avea voie să spicuiască „până în următorul an reptilian”, a hotărât Marele Tăiş.

— Ce nebunie, a comentat Citra destul de tare ca să audă Rowan şi Faraday. Nimeni nu ştie după ce animale o să fie numiţi anii viitori. Ultimul an reptilian a fost Anul Geko, înainte să mă nasc eu.

— Exact! a spus Faraday cu un pic de bucurie vinovată. Ceea ce înseamnă că pedeapsa lui se poate încheia anul următor sau niciodată. Acum o să-şi ocupe timpul făcând lobby la biroul Calendarului să numească un an după vreo specie de şopârlă sau după vreun monstru Gila sau altă reptilă care n-a fost încă folosită.

Înainte să se termine momentul disciplinar, a mai fost scoasă în faţă o Seceră. Dar nu pentru că ar fi trişat.

— Am aici un bilet anonim, a spus Marele Tăiş, care-l acuză pe Onorabilul Goddard de abuz.

S-a auzit o rumoare în toată sala. Citra l-a văzut pe Goddard cum şopteşte ceva cercului său de însoţitori şi cum se ridică.

— De ce fel de abuz sunt acuzat?

— Cruzime fără necesitate în spicuiri.

— Şi totuşi acuzaţia e anonimă! a spus Goddard. Nu pot să cred că un tovarăş Seceră e capabil de aşa o laşitate. Cer ca acuzatorul să se arate.

Iar s-a auzit rumoare. Nu s-a ridicat nimeni, nu şi-a asumat nimeni responsabilitatea.

— Atunci refuz să-i răspund unui acuzator invizibil, a spus Goddard.

Citra se aştepta ca Marele Tăiş să insiste. O acuzaţie de

la o Seceră trebuia luată în serios. Dar Marele Tăiş a pus biletul pe masă şi a spus:

— Bun, dacă nu mai e nimic altceva, o să luăm o pauză.

Şi Secerile, marii aducători de moarte ai Pământului, au început să se grăbească spre cafea şi gogoşi.

Odată ajunşi în sală, Faraday s-a aplecat spre Citra şi Rowan şi a spus:

— N-a fost niciun acuzator anonim. Sunt sigur că Secera Goddard s-a acuzat singur.

— De ce ar face aşa ceva? a întrebat Citra.

— Ca să o ia înaintea duşmanilor. E cel mai vechi truc din lume. Acum, despre oricine îl acuză o să se creadă că e acuzatorul anonim. Nimeni n-o să se mai pornească împotriva lui.

• • •

Rowan şi-a dat seama că e mai puţin interesat de jocurile din sala adunării şi mai mult de lucrurile din afară. Deja începea să înţeleagă cum e Domul Secerilor. Cele mai importante mişcări nu se făceau după uşile de bronz, ci în sala mare şi în alte spaţii mai obscure din clădire – şi erau multe, probabil tocmai în acest scop.

Conversaţiile de dimineaţă fuseseră numai pălăvrăgeală, dar acum, pe măsură ce ziua înainta, Rowan vedea cum Secerile se adună în grupuri mici, cum fac târguri şi construiesc alianţe şi discută scopuri secrete.

A auzit un grup care plănuia să propună interzicerea exploziilor controlate de la distanţă ca metodă de spicuire – nu din motive etice, ci pentru că lobbiştii armelor îi făcuseră o donaţie serioasă unei anume Seceri. Un alt grup încerca să plaseze o Seceră tânără într-o poziţie în comitetul de selecţie, ca să influenţeze selectarea spicuirilor când e nevoie.

Politica poate că era ceva din trecut oriunde altundeva, dar în Dom trăia încă. Mentorul lor nu se alătura intriganţilor. Faraday rămânea solitar şi deasupra politicilor mărunte, la fel ca jumătate dintre Seceri.

— Cunoaştem şmecheriile şmecherilor, le-a spus ucenicilor săi în timp ce lua o gogoaşă cu gem. Şi le facem

pe plac numai când vrem noi, ceilalţi.

Rowan îl observa atent pe Goddard. Multe Seceri se apropiau de el să-i vorbească. Anturajul său de Seceri junioare era multicultural, în sensul vechi al cuvântului. Deşi nimeni nu mai era curat etno-genetic, cei din cercul său aveau trăsături care înclinau spre o etnie sau alta. Fata în verde părea panasiatică, bărbatul în galben – african, cel în portocaliu era cât se poate de caucazian, şi el însuşi părea uşor hispanic. Era clar o Seceră care voia vizibilitate cât mai multă, şi chiar şi acea echilibrare a etniilor era un gest grandios vizibil.

Deşi Goddard nu s-a întors nicio clipă, Rowan simţea că omul se ştie privit.

• • •

Tot restul dimineţii au fost făcute mai multe propuneri şi au fost dezbătute aprig în sala adunării. Cum spusese Faraday, şmecherii câştigau numai când voiau ceilalţi, cei înţelepţi. Interzicerea detonatoarelor a fost aprobată – nu datorită şpăgilor date de lobbiştii armelor, ci pentru că aruncarea în aer a oamenilor a fost considerată crudă şi sub demnitatea Domului. Toate Secerile tinere propuse ca membri ai comitetelor de selecţie au fost respinse, pentru că nimeni din acel comitet nu trebuia să fie dirijat de altcineva.

— Mi-ar plăcea să fiu într-un comitet al Secerilor cândva, a spus Rowan.

Citra l-a privit curioasă:

— De ce vorbeşti ca Faraday?

Rowan a dat din umeri.

— Când eşti în Roma…

— Nu suntem în Roma, i-a amintit ea. Dacă am fi, conclavul s-ar ţine într-un loc mai ca lumea.

Restaurantele locale se bătuseră pentru şansa de a servi conclavul, aşa că prânzul a fost un bufet şi mai somptuos decât micul dejun – iar Faraday şi-a umplut farfuria, ceea ce nu-i stătea în fire.

— Nu-l judecaţi, le-a spus Secera Curie lui Rowan şi Citrei cu o voce suavă, dar aspră în acelaşi timp. Pentru

cei dintre noi care iau în serios jurământul de austeritate, conclavul e singurul moment când ne dăm voie să ne desfătăm cu mâncare de lux şi băutură. Ne aminteşte că suntem oameni.

Citra, care avea obsesiile ei, s-a gândit că e un moment bun să primească nişte informaţii.

— Când o să fie testaţi ucenicii? a întrebat.

Secera Curie a zâmbit şi şi-a trecut degetele prin părul ei argintiu mătăsos.

— Cele care speră să primească inelul azi au fost testate aseară. Ceilalţi o să fie testaţi în curând.

Frustrarea Citrei l-a făcut pe Rowan să chicotească. Citra l-a privit cu ostilitate.

— Taci şi îndoapă-te, i-a spus.

Rowan s-a supus bucuros.

• • •

Oricât de concentrată era Citra pe test, a început să se întrebe ce urma să piardă din conclav când o să fie dusă la probe. La fel ca Rowan, considera acea adunare un prilej special de educaţie. Puţini oameni în afară de Seceri şi ucenici erau martori la aşa ceva. Iar ceilalţi vedeau numai puţin, cum erau vânzătorii, cărora li se dădeau 10 minute după prânz să expună virtuţile armelor sau otrăvurilor pe care încercau să le vândă Domului, şi mai ales Maestrului Armelor, care lua decizia finală în această privinţă. Sunau ca acei oameni groaznici din info-reclame:

— Taie, spintecă! Dar stai aşa! Face mai mult de atât!

Un vânzător încerca să vândă o otravă digitală care transforma nanitele din sânge în nişte ticăloase flămânde ce devorau victimele pe dinăuntru în mai puţin de un minut. A şi folosit cuvântul „victime”, ceea ce le-a iritat imediat pe Seceri. A fost trimis la plimbare, sec, de Maestrul Armelor.

Vânzătorul care avea cel mai mare succes oferea un produs numit Atingerea Seninătăţii. Suna mai mult a produs de igienă feminină decât a sistem letal. Femeia care-l vindea prezenta o pastilă mică – dar nu era pentru cel spicuit. Pastila era pentru Seceră.

— Ia-o cu apă şi în câteva secunde degetele o să-ţi secrete o otravă transdermală. Pe oricine atingi în următoarea oră o să fie instantaneu spicuit, în linişte, fără durere.

Maestrul Armelor a fost aşa de impresionat, că a venit la scenă să ia o doză şi apoi, într-o ultimă demonstraţie, a spicuit-o pe vânzătoare. Femeia a vândut 50 de fiole postum.

Restul amiezii a fost ocupat cu discuţii, dezbateri şi voturi. Secera Faraday şi-a spus părerea o singură dată, când se forma un comitet al imunităţii.

— Mi se pare clar că ar trebui să fie o supraveghere a garantării imunităţii, aşa cum comitetul de selecţie supraveghează spicuirile.

Rowan şi Citra au fost bucuroşi să vadă că opinia lui avea mare greutate. Câteva Seceri care iniţial votaseră împotriva formării comitetului şi-au schimbat votul. Dar înainte să se încheie votarea, Marele Tăiş Xenocrate a anunţat că nu mai e timp pentru probleme legislative.

— Subiectul o să fie primul abordat la următorul conclav, a anunţat el.

Unele Seceri au aplaudat, altele s-au ridicat în picioare şi şi-au strigat nemulţumirea. Secera Faraday a tăcut. A tras adânc aer în piept şi l-a dat afară.

— Interesant… a fost tot ce a zis.

Asta le-ar fi atras atenţia lui Rowan şi Citrei, dar Marele Tăiş a anunţat imediat că următorul punct pe ordinea de zi sunt ucenicii.

Citra a simţit nevoia să-i prindă mâna lui Rowan şi s-o strângă tare, dar s-a abţinut. Rowan, pe de altă parte, l-a imitat pe mentorul său. A tras aer adânc în piept, l-a dat afară şi a încercat să scape de anxietate. Avea să facă tot ce-i stătea în putinţă. Dacă pica, mai avea oricum şanse de recuperare.

— Baftă, i-a spus Citrei.

— Şi ţie, i-a răspuns ea. Hai să-l facem pe Faraday mândru!

Rowan a zâmbit şi s-a gândit că şi Faraday o să-i

zâmbească Citrei, dar el n-a făcut-o. Doar se uita fix la Xenocrate. Mai întâi au fost chemaţi candidaţii la primirea în Dom. Erau patru care-şi terminaseră ucenicia. Cu o seară înainte dăduseră ultimele teste, aşa că acum nu le mai rămăsese decât să fie hirotonisiţi. Sau nu, după caz. Se spunea că mai existase un candidat şi că picase testul. El sau ea nu fusese nici măcar invitat la conclav.

Au fost aduse trei inele pe trei perne roşii de catifea. Cei patru s-au uitat unii la alţii, conştienţi că unul dintre ei va fi trimis acasă în dizgraţie.

Secera Faraday s-a întors spre o Seceră de lângă el şi i-a spus:

— O singură Seceră s-a spicuit de la ultimul conclav şi totuşi trei sunt confirmate azi... A crescut populaţia atât de mult în trei luni că avem nevoie de încă două Seceri?

Cei trei ucenici aleşi au fost chemaţi unul câte unul de Secera Mandela, care prezida comitetul de hirotonisire. Spunea despre fiecare câte ceva când îngenuncheau în faţa lui şi le dădea inelele, pe care şi le puneau pe deget şi le arătau conclavului – şi acesta răspundea cu aplauze. Apoi li s-au anunţat Patronii Istorici, iluminaţii din trecut de la care urmau să-şi ia numele. Conclavul a aplaudat la fiecare numire, în semn că le-au acceptat pe Secerile Goodall, Schrödinger şi Colbert în Domul MidMerican.

Când cei trei au părăsit scena, băiatul cel impulsiv a rămas în urmă, cum spusese Faraday că se va întâmpla. A rămas singur după ce s-au stins aplauzele. Apoi Secera Mandela a zis:

— Ransom Paladini, am hotărât să nu te hirotonisim ca Seceră. Orice vei face mai departe în viaţă, îţi urăm succes. Eşti liber să pleci.

Băiatul a mai stat câteva momente, ca şi cum se întreba dacă e o glumă sau poate un test final. Pe urmă şi-a ţuguiat buzele, iar faţa i s-a înroşit pe când se îndrepta repede spre culoarul central, în tăcere, împingând uşile grele de bronz, care au scârţâit plângător.

— Ce groaznic, a spus Citra. Ar fi trebuit măcar să-l aplaude că a încercat.

— Nu putem să-i aplaudăm pe cei care nu merită, a zis Faraday.

— Unul dintre noi o să plece aşa, a zis Rowan şi a arătat cu degetul spre Citra.

S-a gândit că dacă e el, o să tragă de timp la plecare. O să se uite în ochii cât mai multor Seceri şi o să dea din cap către ele. Dacă o să fie respins, o să plece de la conclav cu demnitate.

— Ucenicii să vină acum în faţă, a spus Xenocrate.

Rowan şi Citra s-au ridicat, gata să înfrunte orice ar fi pregătit Domul pentru ei.

Cred că oamenii încă se mai tem de moarte, dar numai foarte puţin, unu la sută din cât se temeau pe vremuri. Pentru că, pe baza cotelor noastre, şansele unei persoane de a fi spicuită în următorii 100 de ani e numai de un procent. Ceea ce înseamnă că şansa ca un copil născut azi să fie spicuit până la al cinci miilea an al lui pe Pământ e de 50%.

Bineînţeles, de când nu mai notăm anii cu numere, în afară de copii şi adolescenţi nimeni nu mai ştie ce vârstă are altcineva, uneori nici ce vârstă are el însuşi. De obicei aproximează cu o eroare de un deceniu sau două. Când scriu toate acestea, pot să spun că am undeva între 160 şi 180 de ani, deşi nu-mi place să mă gândesc. Ca oricare, dau înapoi din când în când şi dau cu mulţi ani, dar la fel ca alte Seceri, n-o scad sub 40. Numai Secerile care chiar sunt tinere vor să arate tinere.

Cel mai bătrân om are cam 300 de ani în acest moment, dar suntem încă aproape de Era Mortalităţii. Mă întreb cum o să fie viaţa peste un mileniu, când vârsta medie o să se apropie de o mie. O să fim toţi renascentişti, pricepuţi în orice artă şi în orice ştiinţă, pentru că vom fi avut timp să le stăpânim? Sau o să ne chinuie plictiseala şi rutina şi mai mult decât ne chinuie azi şi o să avem şi mai puţine motive să trăim la nesfârşit? Visez la prima variantă, dar bănuiesc că are să se întâmple cea de-a doua.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

14

O clauză mică

Rowan a călcat-o pe Citra pe picior în drum spre culoar. Ea a mormăit, dar n-a comentat nimic. Pentru că era prea ocupată să recapituleze în cap otrăvurile şi armele. Stângăcia lui Rowan era ultima ei grijă.

Se gândise că o să fie duşi în altă cameră, un loc liniştit pentru examinare, dar alţi ucenici, care mai fuseseră la conclavuri, se duceau spre spaţiul din faţa platformei. S-au aliniat cu faţa la conclav ca un cor, aşa că Citra s-a pus şi ea în rând lângă Rowan.

— Ce-i asta? a şoptit ea.

— Nu prea ştiu, i-a şoptit şi el.

Erau opt ucenici. Unora nu li se citea nimic pe feţe, îşi controlau bine emoţiile, în vreme ce alţii încercau să nu pară speriaţi. Citra nu ştia ce imagine proiectează, şi o enerva că Rowan arăta ca de obicei, ca şi cum ar fi aşteptat autobuzul.

— Onorabila Seceră Curie o să fie examinatoarea voastră azi, a spus Xenocrate.

S-a făcut linişte în sală când Secera Curie, Marea Doamnă a Morţii, a venit în faţă. A mers de două ori dintr-o parte în alta dinaintea ucenicilor şi i-a analizat. Apoi a spus:

— Fiecăruia dintre voi i se va pune o întrebare. Aveţi o singură şansă să daţi un răspuns acceptabil.

O întrebare? Ce fel de examen era ăsta? Cum puteau să testeze cunoaşterea cuiva aşa? Inima Citrei bătea aşa de tare, că şi-a imaginat că-i iese din piept. Şi a doua zi avea să se trezească într-un centru de regenerare şi toţi aveau să râdă de ea.

Secera Curie a început de la stânga rândului. Însemna că Citra o să fie a patra examinată.

— Jacory Zimmerman, i-a spus Curie băiatului deşirat de la capăt, o femeie se aruncă în lama ta, se sacrifică pentru

a opri spicuirea copilului ei şi moare. Ce faci?

Băiatul a ezitat o clipă şi a spus:

— Pentru că s-a opus spicuirii, a încălcat a treia poruncă. De aceea sunt obligat să-i spicuiesc şi restul familiei.

Secera Curie a tăcut şi apoi a spus:

— Răspunsul nu e acceptabil!

— Dar… dar… a spus Jacory, s-a opus! Regula zice…

— Regula e valabilă numai pentru cei care se opun spicuirii lor. Dacă ar face aşa ceva, s-ar aplica a treia poruncă. Dar când nu suntem siguri, trebuie să apelăm la compasiune. În acest caz trebuie să spicuieşti copilul şi să trimiţi femeia la centrul de regenerare. Şi să-i garantezi un an de imunitate, ei şi familiei ei.

Apoi a făcut un gest spre adunare.

— Ieşi din rând. Maestrul tău o să-ţi aleagă pedeapsa.

Citra a înghiţit în sec. N-ar fi trebuit ca pedeapsa pentru greşeală să fie doar cunoaşterea greşelii? Ce fel de pedepse le dădeau Secerile discipolilor dezonoraţi?

Secera Curie s-a adresat unei fete robuste cu pomeţi înalţi şi o faţă care arăta ca şi cum ar fi putut porni un uragan.

— Claudette Catalino, ai făcut o greşeală în pregătirea otrăvii…

— Aşa ceva nu s-ar întâmpla, a spus Claudette.

— Nu mă întrerupe.

— Dar premisa ta e greşită, Onorabilă Seceră Curie. Îmi ştiu otrăvurile atât de bine că n-aş putea să greşesc. Niciodată.

— Uau, a spus Curie cu o ironie care nu i se citea pe faţă, ce mândru trebuie să fie maestrul tău că are primul ucenic perfect din istorie.

Din sală s-au auzit chicote.

— Bun, a continuat Secera Curie, să zicem că a fost cineva iritat de aroganţa ta, care ţi-a sabotat otrava. Subiectul tău, un om care nu s-a opus deloc, începe să aibă convulsii şi se pare că sfârşitul o să-i fie lent şi durerea mai mare decât pot nanitele să ducă. Ce faci?

Fără nicio ezitare, Claudette a spus:

— Scot pistolul pe care-l ţin mereu la mine pentru urgenţe şi închei suferinţa subiectului cu un singur glonte bine plasat. Dar mai întâi le cer membrilor familiei să iasă din cameră ca să-i scutesc de trauma asistării la o spicuire prin împuşcare.

Secera Curie şi-a ridicat sprâncenele şi a cântărit răspunsul.

— Acceptabil, a spus. Şi faptul că te-ai gândit la familie e admirabil, chiar dacă e o situaţie ipotetică.

Apoi a rânjit.

— Sunt dezamăgită că n-am putut să-ţi demonstrez imperfecţiunea.

A urmat un băiat care stătea cu privirea fixată pe peretele din faţă, sigur gândindu-se la un moment fericit ca să scape de emoţii.

— Noah Zbarsky, a spus Curie.

— Da, Onorabile.

Vocea i-a tremurat. Citra se întreba ce fel de efect putea avea tremurul asupra lui Curie. Ce fel de întrebare putea să-i pună cuiva atât de speriat?

— Enumeră-mi cinci specii care generează neurotoxine destul de puternice ca să fie eficiente pe o săgeată.

Băiatul, care îşi ţinuse respiraţia, a răsuflat cu uşurare.

— Păi, Phyllobates aurotaenia, bineînţeles, cunoscută şi ca Kokoe, broasca otrăvitoare, caracatiţa cu inele albastre, melcul de fildeş, şarpele taipan şi… ăăă… scorpionul galben.

— Excelent, a spus Secera Curie, mai poţi numi una?

— Da, i-a zis Noah, dar era vorba de o singură întrebare.

— Şi dacă ţi-aş zice că m-am răzgândit şi vreau şase în loc de cinci?

Noah a tras aer adânc în piept, l-a dat afară şi a spus:

— Atunci v-aş răspunde în cel mai respectuos mod că nu vă onoraţi cuvântul şi o Seceră e obligată să-şi onoreze cuvântul.

Curie a zâmbit:

— Un răspuns acceptabil! Foarte bine!

Şi apoi a ajuns la Citra.

— Citra Terranova.

Citra observase că Secera le ştia numele, dar tot a şocat-o să-l audă din gura ei.

— Da, Onorabilă Seceră Curie.

Femeia s-a aplecat şi s-a uitat adânc în ochii ei:

— Care-i cel mai rău lucru pe care l-ai făcut?

Citra era pregătită pentru aproape orice întrebare. Orice întrebare, mai puţin aceea.

— Pardon?

— E o întrebare simplă, dragă. Care-i cel mai rău lucru pe care l-ai făcut?

Citrei i s-au încleştat fălcile. Gura i s-a uscat. Ştia răspunsul. Nu trebuia să se gândească.

— Pot să mă gândesc puţin?

— Bineînţeles.

O Seceră din public a strigat:

— A făcut atâtea lucruri rele că nu ştie ce să aleagă!

Râsete. În acel moment, Citra a simţit că îi ura pe toţi. S-a uitat în continuare în ochii Secerii Curie. Acei ochi care păreau să vadă totul. Ştia că nu poate să dea înapoi.

— Când aveam opt ani, am împins o fată pe scări. Şi-a rupt gâtul şi a trebuit să stea trei zile într-un centru de regenerare. Nu i-am spus niciodată că eu am fost. Asta e cel mai rău lucru pe care l-am făcut.

Secera Curie a dat din cap şi i-a zâmbit cu simpatie, apoi a spus:

— Minţi, dragă.

S-a întors spre mulţime şi a dat din cap cu tristeţe.

— Răspuns inacceptabil.

Apoi i-a zis Citrei:

— Ieşi din rând. Secera Faraday o să-ţi aleagă pedeapsa.

N-a contrazis-o, n-a insistat că spusese adevărul. Pentru că nu-l spusese. Nu înţelegea cum de ştia Curie.

S-a întors la locul ei. Nu se putea uita la Faraday, care nu i-a zis nimic.

Apoi Secera Curie a ajuns la Rowan, care părea extrem de arogant. Citra ar fi vrut să-l pocnească.

— Rowan Damisch, de ce te temi? Cel mai tare?

Rowan n-a ezitat. A dat din umeri şi a spus:

— Nu mă tem de nimic.

Citra nu era sigură că auzise bine. Spusese că nu se teme de nimic? Îşi pierduse minţile?

— Poate că vrei mai mult timp înainte să răspunzi, i-a zis Curie, dar Rowan a negat.

— Nu am nevoie de mai mult timp. Ăsta-i răspunsul meu. N-o să-l schimb.

Tăcere absolută în cameră. Citra s-a trezit că dă fără să vrea din cap. Tăcere absolută în sală. Şi apoi şi-a dat seama... că Rowan o făcea pentru ea. Ca să nu sufere singură pedeapsa. Ca să nu simtă că a depăşit-o. Deşi tot ar fi vrut să-l plesnească, acum altul era motivul.

— Aşadar, a spus Curie, azi avem un ucenic perfect şi unul fără teamă.

A oftat.

— Dar mă tem că nimeni nu e fără teamă, aşa că răspunsul tău, cum sunt sigură că ştii, e inacceptabil.

A aşteptat, crezând că Rowan o să răspundă la ultima ei remarcă, dar n-a făcut-o. Doar a stat nemişcat, până când ea i-a zis:

— Ieşi din rând. Secera Faraday o să-ţi aleagă pedeapsa.

Rowan s-a întors lângă Citra nonşalant.

— Eşti un idiot! i-a şoptit ea.

El a dat din umeri.

— Posibil.

— Crezi că nu ştiu de ce ai făcut-o?

— Poate am făcut-o ca să dau mai bine la următorul conclav. Poate dacă răspundeam prea bine azi, următoarea întrebare avea să fie mai grea.

Dar Citra ştia că era o logică slabă. Rowan nu gândea aşa. Şi apoi Faraday i-a spus, pe un ton liniştit şi măsurat, dar cu o intensitate înfricoşătoare:

— N-ar fi trebuit să faci asta.

— Accept orice pedeapsă, i-a spus Rowan.

— Nu e vorba de pedeapsă, i-a zis Faraday tăios.

Secera Curie a mai examinat câţiva ucenici. Pe unul l-a

scos din rând, ceilalţi doi au rămas.

— Poate că Secera Curie o să vadă nobleţea gestului meu, a sugerat Rowan.

— Da, la fel şi toţi ceilalţi, a spus Faraday. Motivele pot fi uşor transformate în arme.

— Ceea ce dovedeşte, i-a zis Citra, că eşti un idiot.

Dar el doar a rânjit prosteşte.

Citra a crezut că a avut ultimul cuvânt şi că totul se terminase, până când ajungeau acasă, unde fără îndoială Faraday avea să-i dea o pedeapsă enervantă, dar corectă. Greşea.

După ce ucenicii au fost suficient traumatizaţi, atenţia Secerilor a început să scadă. Se auzea acum un murmur constant, Secerile discutau despre cină, se apropia ora şapte. Ce mai rămăsese în program era de prea puţin interes. Probleme despre consolidarea clădirii şi dezbateri dacă o Seceră ar trebui să anunţe că şi-a dat anii înapoi, ca să nu şocheze lumea când arată cu 30 de ani mai tânără la următorul conclav.

Când se pregăteau să încheie, o Seceră s-a ridicat şi i s-a adresat lui Xenocrate. Era femeia îmbrăcată în verde cu smaralde. Una din grupul lui Goddard.

— Mă scuzaţi, Excelenţă, a început ea, deşi clar vorbea către toată lumea, nu doar Marelui Tăiş. Am o nelămurire în privinţa unor ucenici. Mai precis, în privinţa ucenicilor Onorabilului Faraday.

Citra şi Rowan au ridicat privirile. Faraday nu. Părea îngheţat şi se uita în jos, ca şi cum ar fi meditat. Sau poate se întărea pentru ce avea să urmeze.

— Din câte ştiu eu, nicio Seceră n-a luat vreodată doi ucenici ca să-i pună să concureze pentru inel.

Xenocrate s-a uitat la Parlamentar, care avea jurisdicţie asupra unor astfel de chestiuni.

— Nu există nicio lege împotrivă, Seceră Rand, a spus acesta.

— Da, a continuat Secera Rand, dar e clar că acum competiţia s-a transformat în camaraderie. Cum o să ştim vreodată care e cel mai bun candidat, dacă o să continue

să se ajute unul pe altul?

— Remarca ta o să fie analizată, a spus Xenocrate, dar Secera Rand nu terminase.

— Propun ca, dacă vrem să avem o competiţie adevărată, să adăugăm o clauză mică.

Secera Faraday s-a ridicat în picioare ca şi cum ar fi zburat din scaun.

— Obiecţie! a strigat. Acest conclav nu poate hotărî cum îmi tratez ucenicii! Numai eu stabilesc cum îi învăţ, cum îi antrenez şi cum îi disciplinez!

Rand şi-a ridicat mâinile într-un gest de falsă generozitate.

— Voiam doar să te ajut să faci alegerea mai dreaptă şi corectă.

— Crezi că poţi să păcăleşti conclavul cu măscările şi vanitatea ta? Nu suntem aşa de naivi să fim ameţiţi de lucruri strălucitoare.

— Care-i propunerea ta, Seceră Rand? a întrebat Xenocrate.

— Obiecţie! a strigat Faraday.

— Nu poţi să obiectezi la ceva ce încă nu s-a spus!

Faraday a aşteptat.

Citra privea aproape detaşată, ca şi cum ar fi fost un meci de tenis şi acum era lovitura decisivă. Dar ea nu era observator în toate astea, nu? Ea era mingea. Şi Rowan la fel.

— Propun, a spus Secera Rand, cu viclenia unui scorpion galben, ca după confirmarea câştigătorului, acesta să-l spicuiască pe învins.

Din sală s-au auzit suspine şi mormăieli. Şi, deşi Citrei nu-i venea să creadă, ceva râsete şi aprobări. Voia să creadă că femeia în verde nu vorbea serios. Că e doar un alt test.

Faraday era atât de şocat, că la început n-a zis nimic. Nu reuşea să-şi găsească vorbele. Dar apoi a tunat cu furie, ca o forţă a naturii. Un val care izbea malul.

— Asta vine împotriva a tot ce suntem! A tot ce facem! Ne ocupăm cu spicuirile, dar tu şi Secera Goddard şi

discipolii lui le-aţi transformat într-un sport sângeros!

— Prostii, a zis Rand. Are sens ce spun. Ameninţarea spicuirii ar garanta victoria discipolului cel mai bun.

Şi, în loc să respingă propunerea, Citra l-a văzut, îngrozită, pe Xenocrate cum se întoarce spre Parlamentar:

— E vreo regulă împotrivă?

Parlamentarul s-a gândit şi a spus:

— Cum nu există niciun precedent pentru discipolatul dublu, nu există nici reguli stabilite. Propunerea e adecvată.

— Adecvată? a strigat Faraday. Reguli? Moralitatea Domului ar trebui să ne ţină loc de reguli în acest caz! E barbar şi numai să discutăm despre aşa ceva!

— O, te rog, a spus Xenocrate şi a dat din mână cu un gest exagerat, ca şi cum ar fi dat la o parte obiecţia. Scuteşte-ne de melodramă, Faraday. E, până la urmă, consecinţa deciziei tale de a lua doi ucenici, când unul ar fi fost suficient.

Ceasul a bătut ora şapte.

— Cer să se facă o dezbatere şi să se voteze! a cerut Faraday, dar deja ceasul trecuse de trei bătăi şi Xenocrate l-a ignorat.

— În calitate de Mare Tăiş, adaug această clauză: oricare dintre cei doi – Rowan Damisch sau Citra Terranova – o să câştige va trebui să-l spicuiască pe celălalt imediat după ce-şi primeşte inelul.

Apoi a izbit ciocănelul de masă, încheind astfel conclavul şi pecetluindu-le soarta.

Sunt momente când tânjesc la o relaţie cu Tunetul. Presupun că mereu ne dorim ce nu putem avea. Alţii pot să-i ceară Tunetului un sfat, să-i ceară să rezolve dispute. Unii i se confesează, căci se ştie că are o ureche imparţială, miloasă şi că nu bârfeşte. Tunetul e cel mai bun ascultător din lume.

Dar nu şi pentru Seceri. Pentru noi, Tunetul e pe veci mut.

Avem, desigur, acces deplin la cunoaşterea lui. Domul foloseşte Tunetul pentru diverse treburi, dar pentru noi, e doar o bază de date. Un instrument, nimic mai mult. Ca entitate, ca minte, Tunetul nu există pentru noi.

Şi totuşi există şi noi o ştim.

Înstrăinarea de conştiinţa colectivă a umanităţii şi de înţelepciunea ei e încă un lucru care le separă pe Seceri de ceilalţi.

Tunetul sigur ne vede. Sigur ştie de certurile noastre meschine, de corupţia în floare, deşi a jurat să nu se amestece. Ne dispreţuieşte, dar ne suportă pentru că trebuie? Sau nici nu se gândeşte la noi? Şi ce e mai rău, să fii dispreţuit sau să fii ignorat?

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

15

Spaţiul dintre

Noaptea era întunecată şi ploaia izbea geamurile trenului, distorsionând luminile, până când au dispărut şi acestea. Rowan ştia că treceau acum prin câmp, dar bezna putea la fel de bine să fi fost şi vidul interplanetar.

— N-o s-o fac, a spus Citra în cele din urmă şi a spart tăcerea care se lăsase peste ei de când plecaseră de la conclav. Nu mă pot obliga.

Faraday n-a spus nimic, nici măcar nu s-a uitat la ea, aşa că Rowan a răspuns în locul lui.

— Ba da, pot.

Faraday s-a uitat la ei.

— Rowan are dreptate. O să găsească butonul care te face să dansezi şi o să dansezi, oricât de hidoasă ar fi muzica.

Citra a izbit bancheta goală din faţa ei.

— Cum pot să fie aşa de groaznici şi de ce ne urăsc aşa de mult?

— Nu sunt toţi aşa, a spus Rowan, şi nu cred că e vorba de noi…

Clar, Faraday era o Seceră respectată şi, deşi nu i se opusese lui Goddard în acea zi, era evident ce crede despre el. Goddard îl vedea pe Faraday ca pe o ameninţare. Atacul asupra lui Rowan şi a Citrei era un avertisment.

— Şi dacă picăm amândoi? a sugerat Citra. Dacă suntem ucenici slabi, nu pot să aleagă pe niciunul.

— Şi totuşi o să aleagă, le-a spus Faraday cu o autoritate care nu mai lăsa loc de îndoieli. Indiferent cât de prost o să vă manifestaţi, o să aleagă pe unul dintre voi numai de dragul spectacolului.

S-a strâmbat a dezgust.

— Şi ca să stabilească un precedent.

— Pun pariu că Goddard are destui prieteni ca să fie

sigur că o să se întâmple, a spus Rowan. Cred că-l are şi pe Marele Tăiş de partea sa.

— Într-adevăr, a spus Faraday cu un oftat de om cunoscător al lumii, niciodată n-au mai fost atâtea combinaţii în Dom.

Rowan şi-a închis ochii, dorindu-şi să-şi fi putut închide mintea şi să se ascundă de gânduri. *În opt luni, o să fiu omorât de Citra sau o s-o omor eu.* Şi dacă i se zicea „spicuire” nu schimba nimic. Ţinea la Citra, dar suficient de mult cât să renunţe la viaţa lui şi s-o lase să câştige? Citra sigur nu l-ar fi lăsat pe el să ia inelul.

Când a deschis ochii, a surprins-o că se uita la el. Nu şi-a mişcat privirea.

— Rowan, i-a spus, orice o să se întâmple, vreau să ştii…

— Nu, i-a spus Rowan. Opreşte-te.

Şi restul drumului l-au făcut în tăcere.

• • •

Citra, care nu dormea prea profund niciodată, s-a tot trezit din somn după ce au ajuns acasă. Şi când visa, vedea chipurile Secerilor de la conclav, care o trezeau la viaţă. Cei înţelepţi, cei vicleni, cei cu compasiune şi cei cărora părea să nu le pese. O sarcină atât de delicată precum menţinerea controlului populaţiei n-ar fi trebuit să depindă de mofturi personale. Secerile ar fi trebuit să fie deasupra meschinăriilor, aşa cum erau deasupra legilor. Faraday sigur era. Dacă ea avea să devină o Seceră, o să-l imite. Şi dacă nu, n-o să conteze, pentru că o să fie moartă.

Poate că exista un fel de înţelepciune nebunească în decizia de a-l face pe unul să fie spicuit de celălalt. Oricare câştiga îşi începea viaţa de Seceră în tristeţe abjectă şi n-avea să uite niciodată preţul inelului.

Dimineaţa a venit ca de obicei. Era doar o zi obişnuită, ca oricare alta. Ploaia se terminase şi soarele ieşea de după norii care se destrămau. Era rândul lui Rowan să facă micul dejun. Ouă şi chifteluţe de cartofi. Nu gătea niciodată cartofii cât trebuie. Citra râdea de el. Faraday nu se plângea niciodată de calitatea meselor. Mânca tot ce primea şi nu tolera plângeri nici din partea lor. Dar erau

nevoiţi să mănânce ei înşişi dacă găteau ceva imposibil de înghiţit.

Citra mânca, deşi n-avea poftă. Deşi lumea se schimbase, micul dejun era mic dejun. Cum de îndrăznea să existe în continuare?

Când a vorbit Faraday, parcă ar fi trimis cineva o cărămidă prin geam.

— O să plec singur azi. Voi staţi aici şi studiaţi.

— Da, Seceră Faraday, a spus Citra, şi Rowan imediat după ea.

— Totul rămâne la fel pentru voi.

Citra s-a uitat în jos la cerealele ei. Rowan a îndrăznit să spună ceea ce era evident:

— Totul s-a schimbat, domnule.

Faraday a spus ceva enigmatic, care avea să aibă sens mult mai târziu.

— Poate că totul o să se schimbe iar.

Şi a plecat.

• • •

Spaţiul dintre Citra şi Rowan a devenit repede un câmp minat. Un no-man's-land[1] periculos care nu promitea decât tristeţe. Era şi aşa destul de greu să negocieze între ei când era Faraday, dar plecarea lui i-a lăsat fără mediator.

Rowan a stat în camera lui, preferând să studieze acolo decât să meargă în camera armelor, unde s-ar fi simţit prost fără Citra lângă el. Totuşi, a lăsat uşa întredeschisă, sperând vag că ea o să vrea să anuleze distanţa. A auzit-o cum a plecat, probabil să alerge, şi s-a întors abia după mult timp. Felul ei de a confrunta urâţenia noii situaţii era să se îndepărteze de ea şi mai mult decât Rowan.

După ce s-a întors, Rowan a ştiut că n-o să mai fie pace între ei sau în ei înşişi până n-o să facă el primul pas în acel teren minat.

A stat în faţa uşii ei închise un minut întreg, apoi şi-a făcut curaj şi a ciocănit.

— Ce vrei? s-a auzit vocea ei înfundată de după uşă.

— Pot să intru?

---

[1] Teritoriu al nimănui (n.r.).

— E descuiat.

A apăsat pe clanţă şi a deschis încet. Ea era în mijlocul camerei cu un cuţit de vânătoare şi se lupta cu aerul ca şi cum s-ar fi luptat cu fantome.

— Bună tehnică, i-a spus Rowan şi a adăugat: dacă vrei să spicuieşti o haită de lupi furioşi.

— Meşteşugul e meşteşug, indiferent dacă-l foloseşti sau nu.

A aruncat arma pe biroul ei şi şi-a pus mâinile-n şolduri.

— Ce vrei?

— Voiam doar să-ţi spun că-mi pare rău că te-am întrerupt. În tren.

Citra a dat din umeri.

— Băteam câmpii, ai avut dreptate să mă întrerupi.

Momentul a început să devină stânjenitor, aşa că Rowan a continuat:

— Ar trebui să vorbim despre asta.

Ea s-a depărtat de el şi s-a aşezat pe pat, a luat un manual de anatomie şi l-a deschis de parcă ar fi vrut să se apuce de învăţat. Nu-şi dădea încă seama că-l ţinea invers.

— Ce să vorbim? Ori te omor eu, ori mă omori tu. Nu vreau să mă gândesc la asta până n-o să fie momentul.

S-a uitat la carte, a întors-o şi apoi a renunţat la teatru, aruncând-o pe podea.

— Vreau doar să fiu lăsată singură, bine?

Dar Rowan s-a aşezat pe marginea patului. Şi pentru că ea n-a zis nimic, s-a apropiat şi mai mult. Citra îl privea tăcută.

Ar fi vrut să se întindă spre ea, să-i atingă obrajii. Dar asta i-a amintit de femeia care a fost spicuită prin atingere. Ce otravă perversă. Rowan voia s-o sărute pe Citra. Nu mai putea nega. Îşi suprimase pornirea de săptămâni întregi, pentru că ştia că n-o să fie tolerată de Seceră. Dar Faraday nu era acolo şi necazul în care fuseseră aruncaţi îi împingea să fie sinceri.

Apoi, spre surpriza lui, ea s-a aruncat deodată înainte şi l-a sărutat.

— Gata, a zis ea. Am făcut-o. Acum ne-am scos-o din

minte şi poţi să pleci.

— Şi dacă nu vreau?

Ea a ezitat. Destul ca să-i sugereze că avea posibilitatea să rămână. Dar, în cele din urmă, a zis:

— Cum ne-ar ajuta?

S-a îndepărtat de el şi şi-a tras genunchii la piept.

— Nu m-am îndrăgostit de tine, Rowan. Şi vreau să rămână aşa.

Rowan s-a ridicat şi s-a dus spre prag, unde era mai în siguranţă. S-a întors încă o dată spre ea:

— E OK, Citra. Nici eu nu m-am îndrăgostit de tine.

Nu sunt un om care se înfurie repede, dar cum îndrăznesc Secerile vechi să creadă că-mi pot dicta acţiunile? Să se spicuiască singure şi să terminăm cu metodele lor evlavioase, de oameni care nu se respectă. Sunt un om care alege să spicuiască cu mândrie, nu ruşinat. Aleg să îmbrăţişez viaţa chiar şi când aduc moartea. Să nu facem confuzii – noi, Secerile, suntem deasupra legii pentru că merităm să fim. Prevăd o zi în care noile Seceri n-o să fie alese pe baza nu ştiu cărei moralităţi ezoterice, ci pentru că le place să omoare. Până la urmă, asta e o lume perfectă – şi într-o lume perfectă n-avem toţi dreptul să iubim ce facem?

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Goddard

16

Băiatul de la piscină

O Seceră se afla la uşa conacului directorului. Era, de fapt, un cvartet de Seceri, deşi trei se ţineau mai în spate şi îl lăsau pe conducător să le reprezinte.

Directorul era speriat, îngrozit, dar ajunsese la nivelul lui de succes printr-un control strict al expresiei emoţiilor. Avea o minte ascuţită şi o faţă neclintită. N-avea să se lase intimidat de moarte, chiar şi când moartea era pe treptele casei sale şi purta o robă cu diamante.

— Mă mir că aţi ajuns până aici şi nu m-au alertat paznicii, a spus, nonşalant.

— Te-ar fi alertat, dar i-am spicuit, a spus una dintre Seceri, o femeie în verde cu trăsături panasiatice.

Directorul n-a lăsat veştile să-i schimbe expresia de pe faţă.

— A, deci aveţi nevoie să vă dau datele lor personale, să le anunţaţi familiile.

— Nu tocmai, a spus conducătorul Secerilor. Putem să intrăm?

Şi cum directorul ştia că n-are voie să refuze, a făcut un pas într-o parte.

Secera cu diamante şi subordonaţii săi au intrat şi au început să admire conacul opulent, decorat totuşi cu mult gust.

— Eu sunt Onorabila Seceră Goddard, iar ei sunt asociaţii mei juniori, Secerile Volta, Chomsky şi Rand.

— Frumoase robe, a comentat directorul, ascunzându-şi în continuare frica.

— Mulţumesc, a spus Goddard. Văd că eşti un om rafinat. Complimentele mele decoratorului.

— E soţia mea, a spus directorul, apoi s-a cutremurat în sinea lui, pentru că o adusese în atenţia acestor ucigaşi.

Secera Volta, bărbatul în galben, cu trăsături africane, s-a plimbat prin marele foaier, uitându-se pe sub arcadele

care duceau la alte părţi ale conacului.

— Un feng shui excelent, a spus. Fluxul energetic e foarte important într-o casă aşa de mare.

— Îmi închipui că există şi o piscină pe măsură, a spus Secera în robă de culoarea focului, împodobită cu rubine.

Secera Chomsky. Era blond, palid şi cu o faţă de brută.

Directorul s-a întrebat dacă le place să prelungească întâlnirea. Cu cât se jucau mai mult, cu atât aveau mai multă putere, aşa că a încheiat conversaţiile de complezenţă înainte ca ei să observe că-şi pierde calmul.

— Pot să vă întreb ce treabă aveţi aici?

Secera Goddard s-a uitat la el, dar i-a ignorat întrebarea. Le-a făcut un semn subordonaţilor şi doi dintre ei au plecat. Bărbatul în galben a început să urce pe scări la etaj, femeia în verde a plecat şi ea în explorare, la parter. Bărbatul în roba de culoarea focului a rămas pe aproape. Era cel mai masiv dintre toţi, probabil şi garda personală a liderului lor, de parcă ar fi fost cineva atât de prost să lovească o Seceră.

Directorul s-a întrebat pe unde îi erau copiii. În spate cu dădaca lor? Sus? Nu era sigur, dar nu-i plăcea deloc să ştie că Secerile umblă prin casă şi el nu le vede.

— Aşteptaţi! a spus. Oricare ar fi scopul vostru, sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere. Ştiţi cine sunt, nu?

Secera Goddard nu s-a uitat la el, ci a privit un tablou din foaier.

— Cineva destul de bogat ca să aibă un Cezanne.

Oare nu ştiau? Era posibil ca prezenţa lor acolo să fie întâmplătoare? Secerile ar fi trebuit să aleagă la întâmplare, dar chiar aşa, fără nimic plănuit? Simţea că digul care-i oprea frica se crapă.

— Vă rog, a spus directorul, sunt Maxim Easley, sigur vă spune ceva numele meu.

Conducătorul Secerilor s-a uitat la el fără să dea niciun semn că ar fi ştiut. Bărbatul în roba de culoarea focului a reacţionat.

— Tipul care conduce Regenesis?

Atunci şi-a amintit şi Goddard:

— A, da, compania ta e numărul doi în industria regenerării.

— Şi în curând o să fie numărul unu, s-a lăudat Easley din reflex. Odată ce scoatem pe piaţă tehnologia noastră care ne permite regresia celulară şi mai jos de al 21-lea an de viaţă.

— Am prieteni care ţi-au folosit serviciile. Şi vreau să-mi dau vârsta înapoi.

— Poţi fi primul care încearcă oficial noua tehnologie.

Goddard a râs şi s-a întors spre asociatul lui:

— Mă vezi pe mine adolescent?

— Nicio şansă.

Cu cât erau mai amuzaţi, cu atât mai îngrozit devenea Easley. Nu mai avea sens să-şi ascundă acum disperarea.

— Dar trebuie să fie ceva ce vreţi, ceva de valoare ce aş putea să vă ofer…

Goddard a pus cărţile pe masă:

— Vreau proprietăţile tale.

Easley s-a abţinut să spună „poftim?!?”, pentru că cererea Secerii nu era deloc ambiguă. Era clară şi obraznică. Dar Maxim Easley era un negociator pursânge.

— Am un garaj cu mai mult de o duzină de vehicule din Era Mortalităţii. Sunt extrem de valoroase. Poţi să-l ai pe oricare vrei. Poţi să le ai pe toate.

Secera s-a apropiat de el cu un pas şi Easley a simţit deodată tăişul unui cuţit pe gât, la dreapta mărului lui Adam. Nici măcar nu văzuse când l-a scos Secera. Goddard fusese atât de rapid de parcă cuţitul i se materializase la jugulară.

— Hai să ne înţelegem, i-a spus Goddard calm. Nu suntem aici să ne târguim. Suntem Seceri, ceea ce înseamnă că legea ne permite să luăm orice. Orice viaţă vrem să sfârşim, o sfârşim. Simplu. Tu n-ai nicio putere. Ai înţeles?

Easley a dat din cap şi a simţit cum aproape i se înfige tăişul în pielea gâtului. Satisfăcut, Goddard a retras cuţitul.

— Un loc ca ăsta are nevoie de un personal numeros.

Menajere, grădinari, poate şi grăjdari. Câţi angajaţi ai?

Easley a încercat să vorbească, dar nu i-a ieşit niciun sunet din gură. Şi-a dres glasul şi a încercat iar.

— Doisprezece, a spus, doisprezece angajaţi cu normă întreagă.

Apoi femeia în verde, Secera Rand, a apărut din bucătărie împreună cu un bărbat pe care-l angajase recent soţia lui Easley. Avea în jur de 20 de ani, sau aşa părea. Easley nu-şi amintea cum îl cheamă.

— Şi el cine e? a întrebat Goddard.

— Băiatul de la piscină.

— Băiatul de la piscină, l-a îngânat Secera Rand.

Goddard i-a făcut un semn din cap masivei Seceri în portocaliu, care s-a apropiat de tânăr şi i-a atins obrazul. Băiatul a căzut la podea şi s-a izbit cu capul de marmură. Ochii i-au rămas deschişi, dar nu mai avea viaţă în ei. Fusese spicuit.

— Merge! a spus Secera Chomsky şi s-a uitat la mâna lui.

— Clar merită banii pe care i-o fi dat Maestrul Armelor.

— Bun, a zis Goddard. Deşi avem dreptul să luăm ce vrem, sunt un om corect. În schimbul acestei moşii minunate, vă ofer ţie, familiei tale şi personalului care a supravieţuit imunitate pentru fiecare an în care alegem să rămânem aici.

Uşurarea lui Easley a fost intensă şi imediată. Ce ciudat, s-a gândit, să ţi se fure casa şi totuşi să te simţi uşurat.

— În genunchi, i-a spus Goddard şi Easley s-a supus. Sărută-l.

Easley n-a ezitat. Şi-a pus gura pe inel, a apăsat tare, simţind cum îi intră marginile pietrei în buze.

— Acum o să te duci la birou şi o să-ţi dai demisia.

Easley a îndrăznit să vorbească:

— Pardon?

— Poate să-ţi facă altcineva treaba, sunt sigur că-s destui care aşteaptă o asemenea oportunitate.

Easley s-a ridicat nesigur pe picioare.

— Dar... dar de ce? Nu puteţi doar să ne lăsaţi în pace?

N-o să vă deranjăm. O să luăm numai nişte haine. N-o să ne mai vedeţi niciodată.

— Dar nu pot să te las să pleci, i-a spus Goddard. Am nevoie de un băiat nou la piscină.

Cred că e înţelept că Secerile nu se pot spicui unele pe altele. A fost o măsură clar implementată ca să prevină lupte bizantine pentru putere. Dar oriunde e putere, sunt unii care găsesc metode să o preia.

Cred că e înţelept şi că ni se dă voie să ne spicuim singuri. Recunosc că au fost momente când am luat posibilitatea asta în considerare. Când simţeam greutatea responsabilităţii atât de mare, să las lumea în urmă mi se părea o alternativă mai bună. Dar mintea mi-a oprit mereu mâna.

Dacă nu eu, atunci cine?

Secera care m-ar înlocui ar fi la fel de plină de compasiune şi de corectă?

Pot să accept o lume fără mine în ea… dar nu pot să suport gândul că alte Seceri spicuiesc în absenţa mea.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

17

A şaptea poruncă

Citra şi Rowan au fost treziţi la miezul nopţii de cineva care bătea în uşa de la intrare. Au ieşit din camere şi când s-au întâlnit în hol, s-au uitat amândoi deodată spre uşa închisă a lui Faraday. Citra a apăsat pe clanţă – era descuiat şi a împins uşa destul cât să vadă că Secera nu era. După cum arăta patul, nu dormise acolo. Era neobişnuit pentru el să stea afară aşa de târziu, dar se mai întâmpla. N-aveau nicio idee ce făcea când pleca noaptea şi nu voiau să întrebe. Curiozitatea era prima victimă a uceniciei. Învăţaseră de mult că sunt lucruri în viaţa unei Seceri de care e mai bine să nu ştii.

Bătăile în uşă au continuat. Nu erau ciocănituri, cineva dădea cu pumnii.

— Şi-o fi uitat cheile, a spus Rowan.

Era cea mai raţională explicaţie – şi de obicei nu e aceea şi cea mai corectă? S-au apropiat de uşă, pregătiţi de mustrare. *Cum de nu m-aţi auzit că bat? Din câte ştiu, nimeni nu mai e surd de 200 de ani.* Dar când au deschis, nu a apărut Faraday, ci doi ofiţeri. Nu ofiţeri de pace obişnuiţi, ci doi membri ai Gărzii Tăişului, cu simbolul Domului pe piept.

— Citra Terranova şi Rowan Damisch? a întrebat unul dintre ei.

— Da? a spus Rowan.

A făcut un pas într-o parte şi şi-a pus umărul în faţa Citrei drept protecţie. Lui i s-a părut un gest galant, dar pe Citra a iritat-o.

— Trebuie să veniţi cu noi.

— De ce? a întrebat Rowan. Ce se întâmplă?

— Altcineva o să vă explice, i-a zis al doilea ofiţer.

Citra i-a împins umărul lui Rowan.

— Suntem ucenicii unei Seceri, a zis ea, ceea ce înseamnă că Garda Tăişului ne serveşte pe noi şi nu invers.

N-aveţi niciun drept să ne luaţi împotriva voinţei noastre.

Ceea ce probabil nu era adevărat, dar i-a pus pe ofiţeri pe gânduri. Apoi s-a auzit o voce din întuneric.

— Mă ocup eu.

A apărut o faţă familiară şi total străină de acel cartier. Roba Marelui Tăiş nu strălucea în bezna de pe trepte. Părea ştearsă, aproape maronie.

— Vă rog… trebuie să veniţi cu mine imediat. O să trimitem pe cineva să vă ia lucrurile.

Cum Rowan era în pijamale şi Citra în halat de baie, nu prea erau dornici să se supună, dar şi-au dat seama că hainele n-aveau atunci nicio importanţă.

— Unde-i Secera Faraday? a întrebat Rowan.

Marele Tăiş a tras aer adânc în piept şi a oftat.

— A invocat a şaptea poruncă, a spus Xenocrate. Faraday s-a spicuit singur.

• • •

Marele Tăiş Xenocrate era voluminos şi plin de contradicţii. Purta o robă cu brocarde bogate, baroce, dar în picioare avea un fel de papuci de casă uzaţi. Trăia într-o cabană simplă de lemn, dar aceasta fusese aşezată pe acoperişul celei mai înalte clădiri din Fulcrum City. Şi-o mobilase cu piese disparate, luate din talcioc, dar la etajul de dedesubt avea tapiţerii scumpe, care puteau să fi stat foarte bine şi într-un muzeu.

— Nu pot să vă spun cât de rău îmi pare, le-a zis lui Rowan şi Citrei, care erau încă prea şocaţi ca să înţeleagă ce se întâmplase.

Era dimineaţă acum; toţi trei luaseră un hipertren privat până în Fulcrum şi acum stăteau pe o platformă îngustă de lemn, în faţa unei pajişti îngrijite ce se termina abrupt la marginea unei clădiri de 119 etaje. Marele Tăiş nu voia ca nimic să-i obstrucţioneze priveliştea şi oricine ar fi fost destul de prost să cadă peste margine merita timpul şi preţul regenerării.

— E întotdeauna teribil când ne părăseşte o Seceră, s-a lamentat el, în special cineva aşa de respectat ca Faraday.

Xenocrate avea afară, în lume, oricâţi asistenţi şi lachei

avea nevoie, dar aici, în casa lui, nu era nici măcar un singur servitor. Încă o contradicţie. Le făcuse ceai şi acum îl turna, oferindu-le frişcă, dar nu şi zahăr.

Rowan a început să bea din ceaşca sa, dar Citra a refuzat orice de la acel om.

— A fost o Seceră destoinică şi un prieten bun, a zis Xenocrate. O să ne lipsească mult.

Era imposibil să-ţi dai seama cât de sincer e. Ca tot restul la el, vorbele îi păreau şi sincere, şi nesincere în acelaşi timp.

Pe drum le spusese detaliile morţii lui Faraday. La 10:15, cu o seară înainte, Faraday era pe platforma unui tren local. Când trenul s-a apropiat, s-a aruncat înaintea lui. Erau câţiva martori, şi toţi au răsuflat probabil uşuraţi că Secera s-a spicuit singură şi nu pe unul dintre ei. Dacă ar fi fost altcineva şi nu o Seceră, trupul lui ar fi fost dus în grabă la cel mai apropiat centru de regenerare, dar regulile pentru Seceri erau foarte clare.

— Dar nu are sens, a spus Citra, încercând să se lupte cu lacrimile, fără mare succes. Nu era genul de om care ar face aşa ceva. Îşi lua foarte în serios responsabilitatea ca Seceră şi pregătirea noastră. Nu-mi vine să cred că s-a dat bătut…

Rowan tăcea, aşteptând răspunsul Marelui Tăiş.

— De fapt, a spus Xenocrate, are sens.

A sorbit chinuitor de prelung din ceai înainte să vorbească iar.

— Prin tradiţie, când o Seceră se spicuieşte singură, oricine e legat prin ucenicie de ea e dezlegată.

Citra a suspinat, dându-şi seama de implicaţie.

— A făcut-o, a spus Xenocrate, ca să nu mai fiţi nevoiţi să vă spicuiţi unul pe altul.

— Ceea ce înseamnă, a spus Rowan, că e vina ta.

Şi apoi a adăugat cu un pic de dispreţ:

— …Excelență.

Xenocrate s-a încordat.

— Dacă te referi la decizia de a vă pune într-o competiţie mortală, n-a fost sugestia mea. Eu doar exprimam voinţa

Domului şi, sincer, insinuarea ta mi se pare o ofensă.

— N-am auzit niciodată voinţa Domului, i-a amintit Rowan, pentru că n-a fost niciun vot.

Xenocrate s-a ridicat şi a încheiat conversaţia:

— Îmi pare rău pentru pierderea voastră.

Era mai mult decât pierderea lui Rowan şi a Citrei. Era o pierdere pentru tot Domul şi Xenocrate o ştia, chiar dacă n-o spusese.

— Şi… asta e? a întrebat Citra. Mergem acasă?

— Nu tocmai, a spus Xenocrate, de data asta fără să-i privească în ochi. Deşi, prin tradiţie, ucenicii unei Seceri moarte sunt eliberaţi, o altă Seceră poate să se ofere şi să preia antrenamentul. E rar, dar se întâmplă.

— Tu? a întrebat Citra. Tu te-ai oferit să ne antrenezi?

Rowan a văzut adevărul în ochii lui:

— Nu, nu e el, a spus Rowan. E altcineva…

— Responsabilităţile mele ca Mare Tăiş mă împiedică să iau ucenici. Dar ar trebui să fiţi flataţi, s-au oferit două Seceri, nu una.

Citra a dat din cap:

— Nu! I-am fost daţi în grijă Secerii Faraday şi nimănui altcuiva! A murit ca să ne elibereze, aşa că ar trebui să fim eliberaţi!

— Mă tem că deja mi-am dat binecuvântarea, aşa că nu se mai poate schimba nimic.

Apoi s-a întors spre fiecare dintre ei:

— Tu, Citra, o să fii acum ucenica Onorabilei Seceri Curie…

Rowan şi-a închis ochii. Ştia ce urmează:

— Şi tu, Rowan, o să-ţi termini pregătirea în mâinile capabile ale Onorabilei Seceri Goddard.

PARTEA A TREIA
VECHEA GARDĂ ŞI NOUA ORDINE

N-am luat niciodată ucenici. N-am crezut niciodată că ar trebui să supun şi altă fiinţă umană la stilul nostru de viaţă. Mă întreb des ce le motivează pe alte Seceri să o facă. Pentru unii e o formă de vanitate: „Învaţă de la mine şi admiră-mă pentru că sunt atât de înţelept.” Pentru alţii poate e o compensaţie pentru că n-au voie să aibă copii: „Fii fiul sau fiica mea timp de un şi o să-ţi dau putere asupra vieţii şi morţii.” Dar pentru unii îmi închipui că e ca să se pregătească pentru auto-spicuire: „Fii noua mea variantă, ca varianta veche să poată pleca din lume satisfăcută.”

Bănuiesc, însă, că dacă o să iau vreodată un ucenic, o să fie pentru un motiv complet diferit.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

18

Cascada

La marginea estică a MidMericii, lângă EstMerica, era o casă cu un râu care curgea pe sub ea şi cădea din temelii ca o cascadă.

— A fost proiectată de un arhitect faimos al Epocii Mortalităţii, i-a spus Secera Curie Citrei în timp ce o conducea pe un pod spre uşa de la intrare. Locul a căzut în degradare. După cum îţi imaginezi, o asemenea casă n-ar putea să supravieţuiască fără atenţie constantă. Era într-o stare oribilă şi nimănui nu-i păsa destul de ea ca s-o păstreze. Numai prezenţa unei Seceri a adus destule donaţii ca s-o salveze. Acum a fost refăcută în toată gloria ei.

Secera a deschis uşa şi a lăsat-o pe Citra să păşească înăuntru.

— Bine ai venit la Cascadă, i-a zis Secera Curie.

Parterul era o încăpere uriaşă, deschisă, cu podea din piatră lustruită, mobilă de lemn, un şemineu imens şi ferestre. Multe, multe ferestre. Cascada era imediat sub o terasă mare. Sunetul râului de sub casă era constant, dar liniştitor.

— N-am fost niciodată într-o casă cu nume, a spus Citra în timp ce se uita în jur, făcând tot posibilul să fie neimpresionată. Dar e cam prea mult, nu? Mai ales pentru o Seceră. N-ar trebui să trăiţi cât mai simplu?

Citra ştia că un astfel de comentariu putea să o enerveze pe Seceră, dar nu-i păsa. Prezenţa ei aici însemna că Faraday murise pentru nimic. O casă frumoasă nu era o consolare. Dar Curie nu i-a răspuns cu furie. A spus doar:

— Locuiesc aici nu din extravaganţă, ci pentru că prezenţa mea aici e singurul mod de a o păstra.

Decorul părea îngheţat în secolul XX, când fusese construită casa. Singurele semne de modernizare erau câteva interfeţe simple de computer, în colţuri ascunse.

Chiar şi bucătăria era străveche.

— Hai să te conduc spre camera ta.

Au urcat un rând de trepte aliniate pe stânga, făcute din straturi de granit şi însoţite pe dreapta de rafturi de cărţi. Al doilea etaj era dormitorul Secerii. La al treilea era un dormitor mai mic şi un birou. Dormitorul era mobilat simplu şi, ca tot restul casei, avea ferestre uriaşe înrămate în cedru şlefuit şi întinse pe doi pereţi întregi. Imaginea pădurii a făcut-o pe Citra să se simtă de parcă stătea într-o casă din vârful unui copac. Îi plăcea. Şi ura faptul că-i place.

— Ştii că nu vreau să fiu aici, a zis.

— În sfârşit, eşti onestă, i-a spus Curie şi a rânjit uşor.

— Şi, a continuat Citra, ştiu că nu mă placi, aşa că de ce m-ai luat?

Secera s-a uitat la ea cu ochi reci, cenuşii, de necitit.

— Că te plac sau nu e irelevant, a zis. Am motivele mele.

Apoi a lăsat-o pe Citra singură în cameră, fără să-şi ia măcar la revedere.

• • •

Citra nu-şi amintea când adormise. Nici măcar nu se gândise că e obosită. Îşi amintea că stătea întinsă pe cuvertură, se uita la copaci şi asculta mugetul nesfârşit al râului, întrebându-se dacă sunetul ăla o să se transforme la un moment dat din liniştitor în insuportabil. Şi apoi a deschis ochii şi a izbit-o lumina. A văzut-o pe Secera Curie stând în prag, lângă întrerupător. Era beznă afară. Nu doar beznă, era o lipsă totală de lumină. Auzea râul, dar nu vedea nimic, nici măcar puţin din copaci.

— Ai uitat de cină? a întrebat-o Curie.

Citra s-a ridicat, ignorând ameţeala bruscă.

— Ai fi putut să mă trezeşti.

— Credeam că tocmai am făcut-o.

Citra s-a dus spre bucătărie, iar Secera a lăsat-o s-o ia înainte, numai că fata nu-şi amintea drumul.

Casa era un labirint. A luat-o de câteva ori în direcţia greşită şi Secera Curie n-a corectat-o. A aşteptat să-şi găsească singură drumul. Oare ce ar vrea femeia asta să

mănânce, se întreba Citra. O să accepte orice îi prepară Citra, cum făcuse Faraday? Gândul la Faraday a întristat-o, urmat imediat de un val de furie, fără a fi îndreptat spre cineva anume, clocotind.

Citra a ajuns la parter pregătită să evalueze cămara şi frigiderul, dar a descoperit că masa era pusă deja pentru două persoane, cu două farfurii aburinde.

— Mi s-a făcut poftă de hasempfeffer, a spus Secera. Cred că o să-ţi placă.

— Nici nu ştiu ce e hasempfeffer.

— Mai bine că nu ştii.

Secera Curie s-a aşezat şi i-a făcut semn Citrei să se aşeze şi ea. Dar Citra încă nu era pregătită, şi încă se întreba dacă nu e un truc.

Secera Curie a înfipt o lingură în tocană, dar s-a oprit când a văzut că fata e în picioare.

— Aştepţi o invitaţie formală? a întrebat-o.

Citra nu-şi dădea seama dacă femeia e iritată sau amuzată.

— Sunt o ucenică. De ce ai găti pentru mine?

— N-am gătit pentru tine, ci *pentru mine.* Stomacul tău doar s-a nimerit să fie în preajmă.

Citra s-a aşezat şi a gustat tocana. Era plină de arome. Gustul de vânat era puţin cam prea puternic, dar nu rău. Dulceaţa morcovilor daţi prin miere îl echilibra.

— Viaţa unei Seceri ar fi oribilă dacă nu ne-am permite plăcerea vinovată a unui hobby. Al meu e gătitul.

— E bună, a recunoscut Citra. Mulţumesc.

Au mâncat în tăcere. Citra se simţea ciudat că nu i-a servit ea masa, aşa că s-a ridicat să-i umple paharul cu apă.

Faraday n-avusese niciun hobby, sau cel puţin niciunul de care să fi vorbit cu ea şi Rowan.

Gândul la Rowan i-a făcut mâna să tremure când turna, aşa că a scăpat apă pe masă.

— Îmi pare rău, Seceră Curie.

Şi-a luat şervetul şi a şters.

— O să ai nevoie de o mână mai sigură dacă e să fii

Seceră.

Din nou, Citra nu-şi dădea seama dacă femeia e serioasă sau sardonică. Era mai greu de citit decât Faraday şi oricum, cititul oamenilor nu era punctul forte al Citrei. Bineînţeles, nu-şi dăduse seama de asta până n-a stat destul în preajma lui Rowan, care era un maestru al observaţiei. Citra a trebuit să-şi spună că are şi alte talente. Viteză şi hotărâre. Coordonare. Acele lucruri aveau să cântărească greu dacă o să…

Nu putea să-şi termine gândul, nu-şi permitea. Teritoriul unde ducea acel gând era prea teribil ca să poată fi luat în seamă.

• • •

Dimineaţă, Curie a făcut clătite cu afine şi apoi au ieşit să spicuiască.

Secera Faraday îşi revizuia mereu notiţele şi folosea transportul public. Secera Curie avea o maşină sport de modă veche, care cerea multă abilitate ca să fie condusă, în special pe un drum de munte cu serpentine.

— Acest Porsche e un cadou de la un vânzător de maşini vechi, i-a explicat Curie.

— Voia imunitate? a întrebat-o Citra.

— Dimpotrivă. Tocmai îi spicuisem tatăl, aşa că avea deja imunitate.

— Stai puţin, i-ai spicuit tatăl şi ţi-a dat o maşină?

— Da.

— Îşi ura tatăl?

— Nu, îl iubea foarte mult.

— Nu înţeleg.

Drumul din faţa lor a devenit drept, iar Secera Curie a schimbat vitezele şi a accelerat.

— A apreciat consolarea pe care i-am acordat-o după spicuire. Adevărata consolare valorează enorm.

Totuşi, Citra n-a înţeles chiar pe de-a-ntregul şi abia mai târziu, în acea seară, avea să priceapă.

S-au dus într-un orăşel la distanţă de câteva sute de kilometri şi au ajuns acolo pe la ora prânzului.

— Unele Seceri preferă oraşele mari, eu prefer

orăşelele. Orăşele care poate n-au văzut o spicuire de peste un an.

— Pe cine spicuim? a întrebat Citra în timp ce căutau un loc de parcare, o treabă dificilă pentru o maşină de model vechi.

— O să afli la timpul potrivit.

Au parcat pe o stradă principală, apoi au mers, foarte încet, pe trotuar, care era aglomerat, dar nu foarte tare. Ritmul leneş de mers al Secerii Curie o făcea pe Citra să se simtă inconfortabil şi nu era sigură de ce. Pe urmă s-a gândit că atunci când mergea să spicuiască cu Faraday, el se concentra mereu pe destinaţie şi pe faptul că destinaţia nu era un loc, ci o persoană. Subiectul. Sufletul care avea să fie spicuit. Oricât de groaznic era, o făcea pe Citra să se simtă mai în siguranţă. Cu Faraday exista mereu un final tangibil. Dar nimic din maniera Secerii Curie nu sugera premeditare. Şi avea şi un motiv.

— Să fii un student al observaţiei, i-a spus Curie.

— Dacă vrei un student al observaţiei, ar fi trebuit să-l alegi pe Rowan.

Curie a ignorat replica ei.

— Uită-te la feţele oamenilor, la felul în care se mişcă.

— Ce anume să caut?

— Ceva care-ţi spune că au fost aici de prea mult timp. Ceva care-ţi spune că sunt gata să… *încheie,* chiar dacă o ştiu, chiar dacă nu.

— Credeam că n-avem voie să discriminăm după vârstă.

— Nu e vorba de vârstă, ci de stagnare. Unii devin mai stagnanţi înainte să-şi dea vârsta înapoi prima dată. Altora le trebuie sute de ani.

Citra s-a uitat la oamenii din jur. Toţi încercau să evite contactul vizual şi să se ferească de Seceră şi de ucenica ei cât mai repede, dar, în acelaşi timp, să nu pară evident. Un cuplu a ieşit dintr-o cafenea, un om de afaceri vorbea la telefon, o femeie a început să treacă strada pe roşu, apoi s-a întors, temându-se că traversarea într-un moment interzis avea s-o facă un candidat bun pentru spicuire.

— Nu văd nimic în niciunul, a spus Citra, iritată şi de

sarcină, şi de incapacitatea de a se ridica la nivelul ei.

Un grup de oameni a ieşit dintr-o clădire de birouri, una de zece etaje, poate cea mai înaltă din orăşel. Secera Curie şi-a fixat privirea pe un bărbat. Ochii îi păreau aproape ca ai unui prădător când ea şi Citra au început să-l urmărească de la distanţă.

— Vezi cum îşi ţine umerii, ca şi cum ar avea o greutate invizibilă pe ei?

— Nu.

— Vezi cum merge, un pic mai puţin convins decât cei din jurul lui?

— Nu.

— Vezi ce pantofi uzaţi are, ca şi cum nu-i mai pasă?

— Poate doar are o zi proastă, a sugerat Citra.

— Da, poate, dar aleg să cred altceva.

S-au apropiat de el. Nu părea să-şi fi dat seama că e urmărit.

— Trebuie să-i vedem ochii, a spus Secera. Ca să fim siguri.

Secera Curie l-a atins pe umăr, omul s-a întors şi ochii li s-au întâlnit, dar numai pentru o clipă. A scos un icnet brusc, pentru că Secera Curie îi înfipsese lama printre coaste, în inimă. Atât de rapid, că nici măcar Citra n-a văzut-o.

Secera n-a dat niciun răspuns surprizei omului. N-a spus nimic. Doar şi-a tras lama şi omul a căzut. Era mort înainte să atingă trotuarul. Oamenii icneau în jur şi se grăbeau să se îndepărteze, dar nu atât de departe încât să nu poată vedea. Moartea le era nefamiliară. Trebuie să existe moarte, dar într-o bulă separată, iar ei să stea pe margine şi să se uite înăuntru.

Secera şi-a şters lama de o bucată de piele de culoarea lavandei, ca roba ei, şi în acel moment Citra şi-a pierdut controlul.

— Nu l-ai avertizat în niciun fel! a strigat ea. Cum ai putut să faci asta? Nici măcar nu-l ştiai! Nici măcar nu l-ai lăsat să se pregătească!

Norul de furie care a venit deodată dinspre Secera Curie

a fost atât de puternic, că era aproape vizibil, şi Citra a ştiut că făcuse o mare greşeală.

— LA PĂMÂNT! a ţipat Secera, atât de tare că s-a auzit un ecou între pereţii de cărămidă ai clădirilor de pe stradă.

Citra s-a lăsat imediat în genunchi.

— FAŢA ÎN JOS! ACUM!

Citra s-a supus, frica învingându-i furia. S-a trântit cu obrazul drept pe trotuar, fierbinte de la soarele amiezii. Îl vedea pe mort la un pas distanţă, cu ochii goi, fixaţi pe Citra în acelaşi timp. Cum pot ochii morţi să se mai holbeze?

— ÎNDRĂZNEŞTI SĂ-MI SPUI MIE CUM SĂ-MI FAC TREABA?

Părea că lumea îngheţase în jurul lor.

— O SĂ-ŢI CERI SCUZE PENTRU INSOLENŢĂ ŞI O SĂ FII DISCIPLINATĂ!

— Îmi pare rău, Seceră Curie.

Numele Secerii a stârnit o rumoare printre cei din jur. Era legendară oriunde.

— CONVINGE-MĂ!

— Îmi pare foarte rău, Seceră Curie, a spus Citra şi mai tare, ţipând direct în faţa mortului. N-o să mai fiu niciodată lipsită de respect.

— Ridică-te.

Secera nu mai urla cu mânie. Citra s-a ridicat, furioasă că are picioarele atât de slabe încât tremură sub ea şi că nu se poate abţine să nu plângă de faţă cu Secera Curie şi lumea din jur.

Celebra Mare Doamnă a Morţii s-a întors şi a plecat, iar Citra a urmat-o umilită, tremurând, dorindu-şi în acelaşi timp să-i ia femeii lama şi să i-o înfigă în spate – şi apoi furioasă pe sine pentru o asemenea dorinţă.

S-au urcat în maşină şi s-au îndepărtat. Abia la câteva străzi mai încolo, Secera i-a vorbit Citrei.

— Acum e treaba ta să-l identifici, să-i găseşti rudele şi să le inviţi la Cascadă să le dau imunitate.

Vorbea fără niciun pic din furia de mai devreme.

— Ce… ce?

Era ca şi cum scena de pe stradă nu se întâmplase. Citra era surprinsă şi ameţită, de parcă tot aerul dispăruse din maşină.

— Am 48 de ore să le garantez imunitate. Aş vrea să-i adun la mine acasă diseară.

— Dar… dar acolo… când m-ai pus la pământ…

— Da?

— Şi erai aşa de nervoasă…

Secera Curie a oftat.

— Am o imagine de protejat, dragă. M-ai sfidat în public, aşa că n-am avut de ales decât să te pun la colţ tot în public. În viitor, să-ţi ţii opiniile pentru când suntem singure.

— Adică nu eşti furioasă?

Secera s-a gândit puţin.

— Sunt deranjată. Dar ar fi trebuit să te avertizez în privinţa a ce o să fac. Răspunsul tău a fost… justificat. Şi consecinţele lui.

Chiar şi de la capătul rollercoaster-ului emoţional unde se afla, Citra a trebuit să admită că Secera avea dreptate. Unui ucenic i se cere o anumită discreţie. O altă Seceră ar fi pedepsit-o şi mai rău.

S-au întors şi Curie a lăsat-o pe Citra să coboare puţin mai departe de locul spicuirii. Avea o oră la dispoziţie să găsească rudele şi să le dea invitaţia.

— Dacă trăieşte singur, o să avem amândouă o zi uşoară, i-a zis Secera.

Citra s-a întrebat ce putea fi uşor în privinţa spicuirii.

• • •

Numele bărbatului era Barton Breen. Îşi dăduse vârsta înapoi de multe ori, era tatăl a mai mult de 20 de copii, dintre care unii aveau acum peste o sută de ani. Familia lui actuală consta din soţia recentă şi cei trei copii mici. Ei aveau să primească imunitate pentru un an.

— Şi dacă nu vin? a întrebat-o Citra pe Curie în drum spre casă.

— Vin întotdeauna.

Şi avea dreptate. Au ajuns puţin după ora opt seara,

mohorâţi şi şocaţi. Secera Curie i-a pus să îngenuncheze direct în prag şi să-i sărute inelul. Împreună cu Citra, le-a servit cina pregătită de Seceră. Mâncare de consolare: friptură la cuptor, fasole verde şi piure de cartofi cu usturoi. Era clar că familia nu avea deloc poftă, dar au mâncat din obligaţie.

— Spune-mi despre soţul tău, i-a cerut Curie cu o voce blândă şi sinceră.

Femeia avea reţineri să spună prea multe la început, dar în curând nu s-a mai putut opri din amintiri. I s-au alăturat şi copiii. Bărbatul s-a transformat în scurt timp, dintr-un anonim de pe stradă, într-un individ căruia până şi Citra îi simţea lipsa, deşi nu-l cunoscuse.

Şi Secera Curie a ascultat, a ascultat *cu atenţie,* de parcă avea de gând să ţină minte tot ce spuneau. De mai multe ori, i s-au umezit ochii şi a oglindit lacrimile familiei.

Şi la un moment dat Secera a făcut cel mai ciudat lucru. A scos de sub robă lama cu care-i luase omului viaţa şi a pus-o pe masă.

— Poţi să mă omori, dacă vrei, i-a spus femeii.

Femeia doar s-a holbat la ea, fără să înţeleagă.

— Aşa ar fi corect, a continuat Secera. Ţi-am luat soţul, i-am lăsat pe copii fără tată. Probabil mă dispreţuieşti.

Femeia s-a uitat la Citra, de parcă ucenica ar fi ştiut mai multe, dar Citra doar a dat din umeri, la fel de surprinsă de ofertă.

— Dar… să ataci o Seceră se pedepseşte prin spicuire.

— Nu şi dacă ai permisiunea Secerii. Şi ai primit deja imunitate oricum. Îţi promit că n-o să fie nicio pedeapsă.

Cuţitul zăcea pe masă între ele două şi Citra s-a simţit ca un trecător pe lângă o spicuire: îngheţată imediat la graniţa cu un eveniment teribil.

Secera Curie i-a zâmbit femeii cu căldură.

— E OK. Dacă mă înjunghii, ucenica mea o să mă ducă la cel mai apropiat centru de regenerare şi într-o zi sau două o să fiu bine iar.

Femeia a contemplat lama, în vreme ce copiii îşi priveau mama. În cele din urmă, a spus:

— Nu, nu e necesar.

Secera Curie a luat cuţitul.

— Atunci, să trecem la desert.

Şi familia a devorat tortul de ciocolată cu o pasiune pe care n-o mai arătaseră înainte, de parcă li se luase o greutate de pe umeri.

• • •

După ce au plecat, Curie a ajutat-o pe Citra să spele vasele.

— Când o să fii tu Seceră, i-a spus fetei, sunt sigură că n-o să faci lucrurile după modelul meu. N-o să le faci nici ca Faraday. O să-ţi găseşti calea ta. Poate n-o să-ţi aducă salvare, poate n-o să-ţi aducă nici măcar pace, dar n-o să te mai dispreţuieşti.

Citra i-a pus o întrebare pe care i-o mai pusese, dar acum bănuia că o să primească un răspuns.

— De ce m-ai luat, Onorabilă?

Secera a spălat o farfurie, Citra a şters-o şi apoi Curie a zis ceva ciudat:

— Ai auzit de un sport numit „lupte de cocoşi"?

Citra a clătinat din cap.

— În Era Mortalităţii, necuraţii luau doi cocoşi, îi puneau într-o arenă mică, îi priveau cum se luptă până la moarte şi făceau pariuri pe ei.

— Era legal?

— Nu, dar oamenii o făceau oricum. Viaţa înainte de Tunet era un amestec de atrocităţi bizare. Nu ţi s-a spus, dar Secera Goddard s-a oferit să vă ia pe amândoi.

— Pe amândoi?

— Da. Şi mi-am dat seama că voia doar să vă întărâte unul împotriva altuia, zi de zi, ca să se amuze, ca într-o luptă de cocoşi. Aşa că am intervenit şi m-am oferit să te iau, ca să vă scap de arena lui Goddard.

Citra a dat din cap, a înţelegere. Ar fi vrut să spună că tot n-au fost scutiţi de arenă, dar n-a zis nimic. Încă mai aveau de dat o luptă mortală. Nimic nu avea să schimbe situaţia.

Încerca să-şi imagineze cum ar fi fost dacă n-ar fi

intervenit Secera Curie. Pe de o parte, ar fi fost împreună cu Rowan, pe de altă parte, ar fi fost sub stăpânirea lui Goddard. Nici nu voia să-şi imagineze.

Cum seara se transformase într-una de răspunsuri, Citra a îndrăznit să pună iar aceeaşi întrebare inadecvată de pe stradă, de dinainte ca trupul bărbatului să înceapă măcar să se răcească:

— De ce l-ai spicuit pe omul ăla fără avertisment? Nu merita un moment de înţelegere?

Secera Curie n-a mai fost ofensată de întrebare.

— Orice Seceră are o metodă proprie. A mea e aşa. În Era Mortalităţii moartea venea deseori fără avertisment. E treaba noastră să imităm ce-am furat de la natură şi aceasta e faţa morţii pe care am ales să o reproduc. Spicuirile mele sunt întotdeauna instantanee şi întotdeauna publice, altfel oamenii uită ce facem şi de ce.

— Dar ce s-a întâmplat cu Secera care l-a spicuit pe preşedinte? Cu eroul care s-a dus după corupţia corporatistă pe care nici măcar Tunetul n-a combătut-o? Credeam că Marea Doamnă a Morţii spicuieşte numai cu scopuri înalte.

Pe fata Secerii a trecut o umbră. Fantoma unei tristeţi a cărei sursă Citra nu îndrăznea nici măcar să încerce s-o ghicească.

— Ai crezut greşit.

Cine a studiat vreodată desenele animate din Era Mortalităţii poate îşi aminteşte asta. Un coiot pune mereu la cale asasinarea unei păsări arogante, cu gât lung. Coiotul nu reuşeşte niciodată. Toate planurile se întorc împotriva sa. Sare în aer sau e împuşcat sau cade de pe stânci.

Şi era ceva comic.

Pentru că oricât de mortal îi era eşecul, se întorcea în scenă următoare, de parcă exista un centru de regenerare între cadre. Am văzut greşeli umane care au dus la răniri sau pierderi momentane ale vieţii. Oamenii cad în gropi, sunt loviţi de obiecte căzătoare, se împiedică în calea unor vehicule aflate în mare viteză.

Şi când se întâmplă, oamenii râd, pentru că oricât de oribil e evenimentul, acea persoană, ca şi coiotul, o să-şi revină într-o zi, două, o să fie ca nou şi n-o să aibă nicio consecinţă de tras, la fel cum nici mai înţelept n-o să fie.

Imortalitatea ne-a transformat pe toţi în desene animate.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

19

Un lucru teribil

Citra nu era sigură ce o apucase să reamintească întrebarea care i se pusese la conclav. Poate era din cauza apropierii neaşteptate de Secera Curie, după ce o văzuse cum hrăneşte familia îndoliată şi cum le ascultă poveştile despre omul spicuit.

În acea noapte, Secera Curie a venit în camera Citrei cu cearşafuri curate. Au făcut împreună patul şi chiar când au terminat, Citra a spus:

— La conclav m-ai acuzat că mint.

— Păi, minţeai.

— De unde ai ştiut?

Secera Curie nu i-a zâmbit, dar nici n-a judecat-o.

— Când ai trăit aproape 200 de ani, unele lucruri sunt evidente.

I-a aruncat Citrei o pernă şi ea a înfăţat-o.

— N-am împins-o pe fata aia pe scări, a spus Citra.

— Mi-am dat seama.

Citra a bătut perna. Dacă ar fi fost vie, ar fi omorât-o.

— N-am împins-o pe scări, a repetat Citra. Am împins-o în faţa unui camion.

Citra s-a aşezat şi i-a întors spatele Secerii. Nu putea s-o privească în faţă şi acum regreta că-i mărturisise secretul ei întunecat din copilărie.

Dacă Marea Doamnă a Morţii te vede ca pe un monstru, ce monstru trebuie să fii cu adevărat!

— Ce lucru teribil, a spus Secera, dar vocea îi era egală, nu şocată. A murit?

— Instantaneu. Bineînţeles, s-a întors la şcoală trei zile mai târziu, dar asta n-a schimbat ce făcusem… Şi cel mai rău e că nimeni n-a ştiut. Oamenii au crezut că s-a împiedicat şi toţi ceilalţi copii râdeau, pentru că ştii cât de comic e când cineva moare într-un accident – doar că nu a fost un accident. Nimeni nu m-a văzut. Şi când şi-a revenit,

nici ea nu ştia.

Citra s-a forţat să se uite la Marea Doamnă a Morţii, care stătea acum într-un scaun în colţul celălalt al camerei şi se uita la ea cu ochi cenuşii iscoditori.

— M-ai întrebat care-i cel mai rău lucru făcut de mine, a spus Citra. Acum ştii.

Secera Curie n-a vorbit imediat. Doar stătea acolo şi lăsa momentul să se desfăşoare.

— Bun, a spus în cele din urmă, trebuie să facem ceva în privinţa asta.

• • •

Rhonda Flowers era în mijlocul unei gustări de prânz când a sunat soneria de la uşă. Nu şi-a bătut capul decât după câteva momente, când a văzut-o pe mama ei în pragul bucătăriei, cu o expresie de durere abjectă pe faţă. Era clar că ceva nu e deloc în regulă.

— Vor... vor să te vadă, a anunţat mama.

Rhonda a aspirat tăiţeii care-i ieşeau din gură şi s-a ridicat.

— Cine?

Mama nu i-a răspuns. Doar şi-a aruncat braţele în jurul Rhondei, a strâns-o tare şi a început să plângă. Apoi, peste umărul mamei, Rhonda le-a văzut. O fată cam de vârsta ei şi o femeie într-o robă de culoarea lavandei, asemănătoare unei robe de Seceră.

— Fii curajoasă... i-a şoptit mama disperată la ureche.

Dar curajul era la fel de departe ca teroarea. Pur şi simplu nu era destul timp ca să simtă tărie sau frică. Rhonda a simţit doar o gâdilătură în extremităţi şi o deconectare, ca într-un vis, ca şi cum se uita la o scenă din viaţa altcuiva. A lăsat-o pe mama ei şi s-a dus spre uşă, unde o aşteptau cele două.

— Vreţi să vorbiţi *cu mine?*

Secera, o femeie cu păr argintiu mătăsos şi o privire de oţel, a zâmbit. Rhonda nu se gândise vreodată că o Seceră ar putea să zâmbească. În rarele ocazii când le întâlnea, păreau mereu sobre.

— Nu eu, ucenica mea, a spus femeia şi a arătat-o pe

fată.

Dar Rhonda nu-şi putea desprinde ochii de la Seceră.

— Ucenica ta o să mă spicuiască?

— Nu suntem aici pentru spicuire, a spus fata.

Numai după ce a auzit asta a simţit Rhonda teroarea pe care ar fi trebuit să o simtă de la început. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Şi le-a şters imediat ce frica i-a fost înlocuită de o imensă uşurare.

— Ai fi putut să-i spui şi mamei.

S-a întors şi a strigat-o pe mama ei.

— E OK, nu sunt aici să spicuiască.

Apoi a ieşit şi a închis uşa după ea, ca să nu poată trage mama ei cu urechea. Auzise că Seceri călătoare apar uneori la uşa oamenilor şi cer adăpost şi mâncare. Sau, uneori, au nevoie de informaţii. Dar de ce ar vrea să vorbească cu ea?

— Probabil nu-ţi mai aminteşti de mine, a spus fata, dar mergeam la şcoală împreună cu mulţi ani în urmă, înainte să te muţi aici.

Rhonda i-a studiat faţa şi şi-a frământat memoria. A reuşit să dea peste un nume:

— Cindy, parcă, nu?

— Citra. Citra Terranova.

— A, da.

Şi apoi momentul a devenit ciudat. Ca şi cum nu era deja ciudat că stătea pe prispă cu o Seceră şi ucenica ei.

— Aşa… şi ce pot să fac pentru voi… Onorabilelor?

Nu era sigură dacă unei ucenice i se zicea aşa, dar n-avea ce să strice dacă-i arăta respect. Acum, că avusese timp să se gândească la nume şi la chip, Rhonda şi-a amintit-o pe Citra. Din câte ţinea minte, nu se plăceau prea mult.

— Bun, uite care-i treaba, a spus Citra. Mai ştii ziua aia când ai căzut în faţa camionului?

Rhondei i-au tresăltat involuntar umerii.

— Ca şi cum aş putea să o uit. După ce m-am întors de la centrul de regenerare, toată lumea mi-a spus luni la rând Rhonda Asfalt.

Incidentul cu camionul a fost poate cel mai enervant lucru care i s-a întâmplat. A fost moartă trei zile şi a pierdut spectacolul de dans unde ar fi trebuit să performeze. Celelalte fete au spus că s-au descurcat fără ea, ceea ce a fost şi mai rău. Singurul lucru bun a fost mâncarea de la centrul de regenerare din ziua când s-a trezit. Aveau cea mai bună îngheţată de casă, aşa de bună, că o dată s-a aruncat de la etaj doar ca s-o mai guste. Dar bineînţeles, părinţii ei au trimis-o la alt centru, unul mai ieftin, unde mâncarea era proastă.

— Şi deci erai acolo când s-a întâmplat?

— Uite cum stă treaba, i-a zis Citra, a tras adânc aer în piept şi a adăugat – n-a fost un accident. Eu te-am împins.

— Ha! a spus Rhonda. Am ştiut! Am ştiut că m-a împins cineva.

Părinţii au încercat s-o convingă că n-a fost intenţionat. Că doar s-a ciocnit cineva de ea. A ajuns şi ea să creadă, dar undeva în minte i-a rămas mereu o îndoială.

— Tu ai fost!

Rhonda a zâmbit. Era o victorie, ştia că nu fusese nebună în toţi aceşti ani.

— Oricum, îmi pare rău, a spus Citra. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Şi de ce mi-o spui acum?

— Păi, uite care-i treaba, a repetat Citra ca şi cum ar fi avut un tic nervos. Ca ucenică a unei Seceri, trebuie să-mi repar… să-mi repar alegerile greşite. Aşa că… vreau să-ţi dau şansa să-mi faci şi tu ce ţi-am făcut eu.

Şi-a dres vocea.

— Vreau să mă împingi în faţa unui camion.

Rhonda a râs zgomotos. N-a vrut, dar aşa i-a ieşit.

— Chiar aşa? Vrei să te arunc în faţa unui camion?

— Da.

— Acum?

— Da.

— Şi Secera ta e de acord?

Secera a dat din cap.

— O susţin pe Citra.

Rhonda s-a gândit la propunere. I se părea c-ar putea s-o facă. De câte ori nu se gândise că ar vrea să scape de cineva, măcar temporar? Anul trecut ajunsese remarcabil de aproape de a-şi electrocuta „accidental” partenerul de laborator la ora de Ştiinţe, pentru că era aşa un prost. Dar până la urmă şi-a dat seama că el o să primească nişte zile de vacanţă şi ea o să fie nevoită să termine proiectul la laborator singură. Acum situaţia era alta. Era o răzbunare gratis. Dar se întreba cât de mult voia răzbunarea.

— Uite ce-i, mă tentează, i-a zis, dar am teme de făcut şi mai târziu ore de dans.

— Adică… nu vrei?

— Nu că nu vreau, dar sunt ocupată azi. Pot să te arunc sub un camion altă dată?

Citra a ezitat.

— OK…

— Sau şi mai bine, poate mă scoţi la un prânz sau ceva.

— OK…

— Doar că data viitoare te rog avertizează-mă, ca să n-o sperii iar pe mama.

Apoi şi-a luat rămas-bun, a păşit înăuntru şi a închis uşa.

— Ce bizar… a spus Rhonda.

— Despre ce era vorba? a întrebat-o maică-sa.

Şi, cum nu voia să intre în amănunte, Rhonda i-a răspuns „nimic important”, ceea ce a iritat-o pe mama ei, cum, de altfel, şi intenţionase.

S-a întors în bucătărie şi a văzut că i se răcise mâncarea. Minunat.

• • •

Citra s-a simţit şi uşurată, şi umilită în acelaşi timp. Ani de zile ţinuse crima secretă. Râca ei cu Rhonda fusese meschină, cum sunt multe resentimente în copilărie. Era vorba de felul în care Rhonda vorbea mereu despre dans ca şi cum ar fi fost cea mai talentată balerină din lume. Citra era în aceeaşi clasă, în vremea magică a copilăriei când fetiţele au iluzia că sunt la fel de graţioase pe cât sunt de drăguţe.

Rhonda fusese prima care a scuturat iluzia Citrei şi au

imitat-o şi alţii. Îşi dădea ochii peste cap şi ofta exasperată când Citra făcea un pas imperfect.

Împingerea n-a fost cu premeditare. A fost o oportunitate, o crimă care a aruncat o umbră peste Citra, de care ea nu-şi dăduse seama până a ajuns iar faţă în faţă cu fata. Şi Rhondei nici nu-i păsa. Erau vremuri de mult apuse, îngheţate. Citra s-a simţit prost.

— Îţi dai seama că în Era Mortalităţii ai fi fost tratată cu totul altfel.

Secera Curie nu se uita la ea în timp ce-i vorbea, privea numai la drum când conducea. Citra abia se familiarizase cu obiceiul ei ciudat. Pentru că e ciudat să fie nevoie să vezi drumul ca să poţi înainta pe el.

— În Era Mortalităţii n-aş fi făcut-o, i-a spus Citra sigură pe ea, pentru că aş fi ştiut că nu se mai întoarce. Ar fi fost ca o spicuire.

— Aveau un alt cuvânt – omor.

Citra a chicotit.

— Ce cuvânt ciudat. Sună ca mormăitul unui urs.

— Sunt sigură că pe atunci nu era comic.

A făcut o manevră rapidă ca să evite o veveriţă pe drumul cu serpentine. Când drumul s-a îndreptat, s-a uitat la Citra.

— Şi acum pedeapsa pe care ţi-ai dat-o e să fii Seceră, blestemată să iei vieţi pentru o greşeală din copilărie.

— Nu mi-am dat eu pedeapsa.

— Nu?

Citra a deschis gura să răspundă, dar s-a oprit. Dacă Secera Curie avea dreptate? Dacă, în adâncul sufletului, Citra acceptase ucenicia cu Secera Faraday ca să se pedepsească pentru o crimă de care numai ei îi păsa? Dacă era aşa, judecata părea cam aspră. Dacă ar fi fost prinsă atunci sau ar fi mărturisit, ar fi fost suspendată o vreme de la şcoală, ar fi fost aspru mustrată şi părinţii ar fi primit o amendă. Şi avantajul ar fi fost că s-ar fi temut de ea colegii.

— Diferenţa dintre tine şi majoritatea oamenilor, Citra, e că altuia nu i-ar fi păsat odată ce şi-a revenit fata. Ar fi

uitat de ea. Secera Faraday a văzut ceva în tine când te-a ales, poate greutatea conştiinţei.

Şi a adăugat:

— Aceeaşi greutate mi-a dat de înţeles că minţi la conclav.

— Mă mir că Tunetul nu m-a văzut când am împins-o, a spus Citra brusc.

Răspunsul Secerii a pornit în capul Citrei o reacţie în lanţ care a schimbat totul.

— Sunt sigură că te-a văzut. Tunetul vede aproape tot, are camere video oriunde. Dar şi decide care infracţiuni merită efortul să fie băgate în seamă şi care nu.

• • •

Tunetul vede aproape tot.

Avea înregistrări cu practic orice interacţiune umană din momentul în care a devenit conştient, dar spre deosebire de vremurile de demult, acea cunoaştere nu era abuzată. Înainte ca Tunetul să devină conştient, când era cunoscut ca „Norul”, criminalii şi chiar şi agenţiile publice găseau moduri de a intra în treburile private ale oamenilor, împotriva legii, şi exploatau informaţiile. Orice şcolar ştia despre abuzurile de informaţie care aproape că au dus la căderea civilizaţiei înainte să ia Tunetul puterea. De atunci n-a mai fost nicio singură scurgere de informaţie personală. Oamenii au tot aşteptat-o. Au profeţit apocalipsa, maşina fără suflet avea să fie cea care s-o aducă. Dar se pare că maşina avea un suflet mai pur decât al oricărui om. Privea lumea cu milioane de ochi, o asculta cu milioane de urechi. Ori acţiona, ori alegea să nu acţioneze asupra nenumăratelor lucruri percepute. Ceea ce înseamnă că undeva în memoria sa era o înregistrare cu ultimele mişcări ale Secerii Faraday. Citra ştia că poate n-are sens să le caute, dar dacă moartea lui Faraday n-a fost deloc o autospicuire? Dacă a fost împins, cum o împinsese Citra pe Rhonda? Dar acum n-ar mai fi fost un gest al unui copil. Ar fi fost premeditare crudă.

Dacă moartea lui Faraday a fost, cu un cuvânt învăţat de la Secera Curie, „un omor”?

Tânăr fiind, m-am minunat de stupiditatea şi ipocrizia vremurilor muritoare. În acele zile, actul intenţionat de a sfârşi viaţa umană era considerat cea mai oribilă dintre infracţiuni. Ce ridicol! Ştiu că e greu de imaginat că ceea ce acum e cea mai înaltă chemare a umanităţii era cândva o crimă oribilă. Ce înguşti şi ipocriţi erau muritorii. Chiar dacă dispreţuiau omorul, iubeau natura şi natura pe atunci lua vieţile. Natura te condamna la moarte din momentul în care te năşteai şi îţi aducea moartea cu o consistenţă vicioasă.

Noi am schimbat toate acele lucruri.

Acum suntem o forţă mai mare decât natura.

Din acest motiv, Secerile trebuie să fie la fel de iubite ca un peisaj glorios de munte, să fie elogiate ca o pădure şi respectate ca apropierea furtunii.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Goddard

20

Oaspete de onoare

O să mor.

Rowan a început să-şi repete asta ca pe o mantra, sperând că astfel o s-o facă mai uşor de digerat. Dar nu părea să meargă, îi venea la fel de greu să accepte. Şi dacă erau antrenaţi de alte Seceri, rămânea în picioare edictul pronunţat la conclav. Trebuia s-o omoare pe Citra la sfârşitul uceniciei sau ea pe el. Pentru Seceri, drama era prea delicioasă ca să o anuleze doar fiindcă nu-l mai aveau pe Faraday ca maestru. Rowan ştia că nu poate s-o omoare pe Citra. Şi singurul mod de a evita asta era să se lase bătut, să aibă rezultate atât de proaste până la conclavul final, că n-ar avea de ales decât să o facă pe Citra Seceră. Şi atunci, prima ei acţiune de onoare ar fi să-l spicuiască pe Rowan. Sigur avea s-o facă repede şi cu milă. Şmecheria era să nu fie prea evident că se dă bătut. Trebuia să pară că face tot posibilul. Şi nimeni să nu ştie de planul lui.

Se simţea în stare de asta.

O să mor.

Înainte de acea zi fatală când a ajuns în biroul directorului cu Kohl Whitlock, Rowan nici măcar nu cunoscuse pe cineva care să fi murit. Spicuirile erau la cel puţin trei grade de separaţie. Ruda cuiva care ştia pe cineva pe care-l cunoştea el. Dar în ultimele patru luni, fusese martor la zeci şi zeci de spicuiri.

O să mor.

Încă opt luni. O să-şi prindă aniversarea zilei de naştere, când o să împlinească 17 ani, dar atât. Deşi avea să fie alegerea lui, gândul că va deveni doar un număr în dosarele Secerilor îl înfuria. Viaţa lui fusese mult nimic. Copil lăptucă. Crezuse că porecla e comică, o medalie de onoare, dar acum era ca o previziune. Viaţa lui n-avusese substanţă şi acum urma să se termine. N-ar fi trebuit să

accepte invitaţia lui Faraday de a deveni ucenic. Ar fi trebuit să-şi continue viaţa neremarcabilă – pentru că atunci, poate, cine ştie, ar fi avut şansa să facă şi ceva remarcabil la un moment dat.

— N-ai spus nimic de când ai urcat în maşină.

— O să vorbesc când o să am ceva de spus.

Mergea cu Secera Volta într-un Rolls-Royce bine păstrat din Era Mortalităţii. Roba galbenă a Secerii era în contrast cu interiorul întunecat al maşinii. Nu conducea Volta, ci un şofer. Au intrat într-un cartier unde casele au devenit evident mai mari şi terenurile mai vaste, până când rezidenţele au dispărut de tot după porţi şi ziduri acoperite de iederă. Volta, unul dintre discipolii lui Goddard, avea pietre aurii, citrine, pe robă. Era clar o Seceră junioare, terminase ucenicia de doar câţiva ani, şi avea doar puţin peste 20, o vârstă la care număratul anilor încă pare important.

Avea trăsături africane şi culoarea pielii cafenie, ceea ce făcea ca galbenul robei să fie şi mai strălucitor.

— Şi, deci, ai avut un motiv special pentru care ai ales roba de culoarea pişatului?

Volta a râs.

— O să te adaptezi de minune. Secerii Goddard îi place ca apropiaţii lui să fie tăioşi ca lamele.

— De ce-l urmezi?

Întrebarea onestă părea să-l fi deranjat mai mult decât gluma de dinainte. Volta a devenit puţin defensiv.

— Secera Goddard e un vizionar. Ne vede viitorul. Sunt mai interesat să fac parte din viitorul Domului decât din trecut.

Rowan s-a întors cu faţa spre geam. Ziua era luminoasă, dar geamurile fumurii o umbreau, de parcă era eclipsă.

— Spicuiţi oameni cu sutele? La viitorul ăla te referi?

— Avem aceeaşi normă ca toate Secerile, i-a răspuns Volta.

Rowan s-a întors să se uite la el. Părea să aibă acum probleme cu contactul vizual.

— Cu cine te-ai antrenat?

— Secera Nehru.

Rowan îşi aminti că Secera Faraday vorbise la un moment dat cu Nehru la conclav. Se vedea că se înţeleg.

— Ce crede despre faptul că umbli cu Goddard?

— E Onorabila Seceră Goddard, i-a spus Volta, puţin indignat. Şi nu-mi pasă ce crede Secera Nehru. Secerile din vechea gardă au idei depăşite. Sunt prea fixaţi în ce ştiu ca să vadă înţelepciunea Schimbării.

Vorbea de „Schimbare” de parcă era ceva tangibil. Un lucru care numai prin greutatea lui putea să facă o persoană destul de puternică, dacă îl împingea.

S-au oprit în faţa unor porţi de fier care s-au deschis încet să-i primească.

— Am ajuns, i-a spus Volta.

O cărare de aproape jumătate de kilometru ducea la conac. Un servitor i-a întâmpinat şi i-a condus în casă.

Rowan a fost imediat asaltat de muzica de dans zgomotoasă. Erau oameni peste tot, care se distrau ca la Revelion. Întregul conac duduia în ritmul muzicii. Oameni râdeau, beau şi râdeau şi mai tare. Unii erau Seceri, şi nu doar discipolii lui Goddard, ci şi altele. Şi câteva celebrităţi nu foarte mari. Restul erau oameni frumoşi, genul de invitaţi profesionişti la petreceri. Tyger, prietenul lui Rowan, aspira să ajungă unul dintre ei. Mulţi puşti susţineau asta, dar Tyger vorbea serios.

Servitorul i-a condus în spate, lângă o piscină uriaşă, mai potrivită pentru un hotel decât pentru o casă. Avea cascade şi un bar şi alţi oameni frumoşi ce dădeau fericiţi din cap. Secera Goddard era într-un foişor la capătul piscinei şi privea petrecerea. Era înconjurat de fete. Purta roba lui albastru regal, dar când Rowan s-a apropiat, a văzut că era diferită de cea de la conclav. Era roba lui de relaxare. Rowan s-a întrebat dacă omul avea şi un costum de baie cu diamante.

— Rowan Damisch! a strigat Goddard.

I-a spus unui servitor care trecea cu o tavă de băuturi să-i dea lui Rowan un pahar de şampanie. Când Rowan a refuzat, Secera Volta a luat unul şi i l-a pus în mână. A

dispărut în mulţime şi l-a lăsat cu Goddard.

— Te rog, i-a spus Goddard. E Dom Perignon, numai aşa ceva servim.

Rowan a luat o gură şi s-a întrebat dacă ucenicul minor al unei Seceri poate fi amendat pentru băutură. Apoi şi-a amintit că astfel de reguli nu i se mai aplică lui. Aşa că a mai luat o gură.

— Am aranjat această mică bacanală în onoarea ta, i-a spus Secera şi a arătat cu mâna petrecerea din jur.

— Cum adică în onoarea mea?

— Exact aşa cum am spus. E petrecerea ta. Îţi place?

Etalarea suprarealistă a excesului era şi mai îmbătătoare decât şampania, dar îi plăcea? Mai degrabă se simţea ciudat şi acum, că ştia că e oaspetele de onoare, şi mai ciudat.

— Nu ştiu. N-am mai fost la nicio petrecere.

Era adevărat, părinţii lui văzuseră prea multe zile de naştere până se născuse el şi n-au mai organizat altele. Era norocos când îşi aminteau să-i dea vreun cadou.

— Păi atunci, i-a spus Secera Goddard, să fie prima din multe.

Rowan a trebuit să-şi amintească lui însuşi că omul ăsta cu zâmbet perfect, care secretă charismă în loc de sudoare, era cel ce manipulase lucrurile astfel ca el şi Citra să ajungă în competiţie mortală. Dar era greu să nu fii vrăjit de stilul lui. Şi oricât de lipsit de gust era spectacolul, tot îi creştea adrenalina.

Secera a bătut cu palma locul de lângă, semn pentru Rowan să se aşeze, şi băiatul a luat loc în dreapta lui.

— Dar parcă a opta poruncă zicea că o Seceră n-are voie să aibă proprietăţi, doar roba, inelul şi jurnalul.

— Corect, a zis Secera Goddard vesel, şi nimic din ce e aici nu e al meu. Mâncarea mi-a fost donată de nişte oameni generoşi, oaspeţii au venit de bunăvoie şi această moşie frumoasă mi-a fost împrumutată pe termen nedefinit, mai precis, câtă vreme vreau să stau în ea.

Auzind despre moşie, un bărbat care curăţa piscina s-a uitat la ei o clipă înainte să se întoarcă la treabă.

— Ar trebui să reciteşti poruncile, i-a spus Goddard. N-o să găseşti în ele nimic ce interzice unei Seceri să trăiască la fel de confortabil ca oricare altă creatură, să refuze plăcerile care fac viaţa să merite trăită. Acea interpretare sumbră a Secerilor din garda veche e o relicvă din alte timpuri.

Rowan n-a mai spus nimic pe acest subiect. Natura umilă şi serioasă, de „gardă veche”, a lui Faraday îl impresionase. Dacă ar fi fost abordat de Secera Goddard şi i s-ar fi oferit strălucirea unui trai de star rock ca să ia vieţi, ar fi refuzat. Dar Faraday era mort şi Rowan era aici şi se uita la toţi aceşti străini ce veniseră să-l sărbătorească.

— Dacă e petrecerea mea, n-ar trebui să fie oameni pe care-i cunosc?

— O Seceră e prietenă cu lumea. Deschide-ţi braţele şi primeşte-o.

Secera Goddard părea să aibă un răspuns la orice.

— Viaţa ta urmează să se schimbe, Rowan Damisch, i-a spus şi i-a arătat piscina şi petrecăreţii şi servitorii şi mesele cu mâncare aranjată elaborat, ce era înlocuită imediat ce se mânca. De fapt, deja s-a schimbat.

Printre oaspeţi era şi o fată ce nu se potrivea deloc cu locul. Era mică, avea nouă sau zece ani şi, total indiferentă la petrecere, se juca la capătul mai puţin adânc al piscinei.

— Văd că unul dintre oaspeţi şi-a adus copilul, a comentat Rowan.

— Ea e Esme, a spus Goddard, şi ar fi înţelept din partea ta să o tratezi bine. E cea mai importantă persoană pe care o s-o întâlneşti azi.

— Cum aşa?

— Fetiţa aia grăsuţă e cheia viitorului. Aşa că ai face bine să speri c-o să te placă.

Rowan ar fi continuat să zgândăre enigma, dar atenţia i-a fost furată de o fată frumoasă, care se apropia de el îmbrăcată în nişte bikini parcă pictaţi pe ea. Rowan şi-a dat seama că se holba. Fata a rânjit iar el a roşit şi s-a uitat într-o parte.

— Ariadne, vrei să fii drăguţă să-i oferi ucenicului meu un masaj?

— Da, Onorabile, a spus fata.

— Ăăă… poate mai târziu, a zis Rowan.

— Prostii, a spus Secera. Ai nevoie să te relaxezi şi Ariadne are mâini magice, versate în tehnica suedeză. Corpul tău o să-ţi mulţumească.

L-a luat pe Rowan de mână şi i-a înfrânt brusc orice împotrivire.

El s-a ridicat şi s-a lăsat dus.

— Dacă tânărul e mulţumit de eforturile tale, a strigat Goddard după ea, te las să-mi săruţi inelul.

În timp ce Ariadne îl ducea în cortul de masaj, Rowan s-a gândit – *în opt luni o să mor.* Aşa că poate putea să-şi permită puţină plăcere.

Sunt supărată mai mult de cei ce ne venerează decât de cei ce ne duşmănesc. Prea mulţi ne pun pe un piedestal. Prea mulţi tânjesc să fie Seceri şi când ştiu că n-o să fie, tânjesc şi mai mult, pentru că toate Secerile sunt pregătite în tinereţe.

Naivitatea îi face să creadă că suntem o rasă specială, superioară. Naivitatea sau o inimă depravată, pentru că numai depravaţii şi-ar dori să ia vieţi.

O vreme, cu mulţi ani în urmă, au fost grupuri care ne-au emulat şi ne-au imitat. Şi-au făcut robe ca ale noastre. Au purtat inele asemănătoare. Pentru mulţi a fost doar carnaval, dar unii chiar au pretins că sunt Seceri şi i-au păcălit pe alţii, le-au garantat imunitate falsă. Doar că n-au spicuit. Există legi împotriva imposturilor de acest gen, nu poţi să pretinzi că ai o profesie pe care n-o ai, însă nu şi când vine vorba de Seceri. Cum Tunetul nu are jurisdicţie asupra Domului, nu poate să dea legi pentru noi. A fost o eroare neprevăzută a separării Secerilor de stat.

Dar n-a ţinut mult. În Anul Pisicii de Mare, la al 63-lea Conclav, s-a decis ca toţi impostorii să fie spicuiţi pe loc, public şi cât mai violent. Deşi se credea că edictul o să provoace masacre, s-au produs puţine spicuiri. Odată ce s-a auzit de el, impostorii şi-au aruncat robele false şi s-au ascuns. Edictul a rămas, dar e rar nevoie să fie invocat, pentru că puţini sunt destul de nebuni să se dea drept Seceri.

Şi totuşi, din când în când, aud la conclav povestea câte unei Seceri care a ajuns faţă în faţă cu un impostor şi a trebuit să-l spicuiască. De obicei e povestită ca o bătaie de cap, cum a trebuit Secera să caute familia impostorului să le garanteze imunitate.

Dar eu sunt curioasă mai degrabă de impostori, ce or fi vrut să facă? L-a atras interdicţia? L-a atras pericolul? Sau doar au vrut să scape de viaţă atât de mult, că au ales una dintre metodele sigure de sinucidere?

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

21

Marcat

Petrecerea a continuat încă o zi. Un festival al exceselor de toate felurile. Rowan li s-a alăturat, dar mai mult din obligaţie. Era centrul atenţiei, celebritatea momentului. În piscină veneau spre el oameni frumoşi, la bufet oaspeţii îi făceau loc să fie primul la rând. Era stânjenitor, dar i se şi urca la cap. Nu putea să nege că o parte din el se bucura de atâta atenţie exagerată. Lăptuca ajunsese la loc de onoare.

Abia când celelalte Seceri au dat mâna cu el şi i-au urat noroc în competiţia mortală cu Citra s-a trezit şi şi-a amintit miza. A aţipit de câteva ori în foişor şi de fiecare dată l-au trezit muzica sau râsetele sau artificiile. Apoi, a doua zi, spre sfârşitul amiezii, Secera Goddard s-a săturat de petrecere şi imediat ce a şoptit asta totul a pornit să se schimbe. În mai puţin de o oră, oaspeţii au plecat şi servitorii au început să cureţe resturile din spaţiul acum straniu de tăcut. Au rămas numai ceilalţi rezidenţi: Secera Goddard, cele trei Seceri ale lui, servitorii şi fata, Esme, care se uita de la fereastra dormitorului ei ca o fantomă la Rowan, în timp ce acesta stătea în foişor şi aştepta.

Secera Volta s-a apropiat, cu roba galbenă făcând valuri în bătaia brizei.

— Ce faci aici afară? l-a întrebat.

— N-am unde altundeva să fiu, i-a zis Rowan.

— Hai cu mine, i-a spus Volta. E timpul să-ţi începi antrenamentul.

• • •

Sub casă era o pivniţă cu vinuri. În firide din cărămidă zăceau sute, poate mii de sticle de vin. Puţine becuri luminau spaţiul şi aruncau umbre lungi. Firidele păreau, în acea lumină, portaluri spre iaduri ascunse.

Secera Volta l-a condus pe Rowan spre camera centrală a pivniţei, unde Goddard şi alte Seceri aşteptau. Secera

Rand a scos ceva de sub roba verde. Arăta ca o combinaţie de pistol şi lanternă.

— Ştii ce e? a întrebat.

— E un ajustor, i-a spus Rowan.

Cu câţiva ani în urmă i se ajustaseră nanitele, când profesorii au decis că stările lui sumbre au trecut graniţa spre depresie. Asta fusese cu cinci sau şase ani în urmă. Ajustarea era lipsită de durere şi efectul subtil. N-a observat vreo schimbare, dar toată lumea a spus că a început să zâmbească mai des.

— Braţele ridicate, picioarele depărtate! i-a ordonat Secera Rand.

Rowan a făcut cum i s-a spus şi Rand a trecut ajustorul peste corpul lui ca o baghetă magică. Rowan a simţit o gâdilare uşoară în extremităţi, care a dispărut repede. S-a dat înapoi şi Secera Goddard s-a apropiat.

— Ai auzit vreodată expresia „să fii făcut”? a întrebat Goddard. Sau „aruncat în apă”?

Rowan a dat din cap şi a observat că restul Secerilor se aranjaseră în jurul lui, într-un cerc cu el în mijloc.

— O să afli acum ce înseamnă.

Celelalte Seceri şi-au scos robele. Au rămas numai în tunici şi au început să ia atitudini agresive. Aveau pe chip expresii hotărâte, poate şi puţină anticipare veselă. Rowan a ştiut ce o să se întâmple cu o clipă înainte să înceapă.

Chomsky, cel mai masiv, a făcut un pas înainte şi, fără avertisment, i-a tras lui Rowan un pumn în falcă atât de tare, că acesta s-a răsucit, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe podeaua plină de praf.

Rowan a simţit şocul loviturii şi durerea, şi a aşteptat căldura care anunţa activarea nanitelor în sânge. Dar n-a venit nicio uşurare. Durerea doar i-a crescut.

Era oribilă.

Copleşitoare.

Rowan nu mai trăise niciodată o asemenea durere – nici nu ştia că există aşa ceva.

— *Ce mi-aţi făcut?* a strigat. *Ce mi-aţi făcut?*

— Ţi-am închis nanitele, i-a spus Volta calm, ca să poţi

experimenta ce trăiau strămoşii noştri.

— E o expresie veche, i-a spus Goddard, „fără durere, nu-i nici câştig”.

I-a pus lui Rowan o mână pe umăr şi i l-a strâns călduros.

— Şi îţi doresc să câştigi cât mai multe.

Apoi s-a dat înapoi, le-a făcut semn celorlalţi să avanseze şi au început să-l bată pe Rowan la sânge.

• • •

Recuperarea fără ajutorul nanitelor a fost un proces încet şi mizerabil, care părea să fie şi mai dureros înainte să se termine. În prima zi, Rowan şi-a dorit să moară. În a doua zi, s-a gândit că asta se va şi întâmpla. Capul îi bubuia şi gândurile îi colcăiau. Intra şi ieşea din leşinuri fără avertisment. Îi venea greu să respire şi ştia că avea câteva coaste rupte. Şi deşi Secera Chomsky i-a pus la loc umărul dislocat în timpul bătăii, ceea ce a durut imens, încă îl chinuia la fiecare bătaie de inimă. Secera Volta îl vizita de câteva ori pe zi. Stătea cu el, îi dădea supă cu linguriţa şi îi ştergea bărbia când i se scurgea lichidul printre buzele crăpate şi umflate. Părea să aibă un halou, dar Rowan ştia că e doar un efect optic cauzat de bătaie. Nu s-ar fi mirat să aibă retina dezlipită.

— Arde, i-a spus lui Volta când supa sărată i-a atins buzele.

— Deocamdată, i-a răspuns Volta cu compasiune. Dar o să treacă şi o să fii mai bine.

— Cum aş putea să fiu mai bine? a întrebat el, îngrozit de cât de distorsionate şi lichide îi sunau vorbele, ca şi cum ar fi vorbit prin nara unei balene.

Volta i-a mai dat o lingură de supă.

— Să-mi spui peste şase luni dacă am avut dreptate.

I-a mulţumit lui Volta că l-a vizitat când nimeni altcineva n-o făcea.

— Poţi să-mi spui Alessandro, i-a zis acesta.

— Ăsta e numele tău adevărat? l-a întrebat Rowan.

— Nu, idiotule, e primul nume al lui Volta.

Rowan şi-a zis că mai aproape de atât nu poţi să ajungi

de cineva în Dom.

— Mulţumesc, Alessandro.

• • •

În seara celei de-a doua zile, fata despre care Goddard spusese că e foarte importantă a venit în camera lui Rowan şi l-a găsit între două deliruri. Cum o chema? Amy? Emmy? A, da, Esme.

— Urăsc că ţi-au făcut asta, a spus ea cu lacrimi în ochi. Dar o să te însănătoşeşti.

Bineînţeles că o să se însănătoşească. N-avea de ales, în zilele muritoare, îţi reveneai sau mureai. Acum avea o singură opţiune.

— De ce eşti aici?

— Să văd ce faci.

— Nu... Adică aici, în locul ăsta?

Fata a ezitat înainte să răspundă. Apoi s-a uitat în altă parte.

— Secera Goddard şi prietenii lui au venit la un mall din cartierul meu. I-au spicuit pe toţi din sala de mese în afară de mine. Mi-au spus să vin cu ei. Aşa că am venit.

Nu explica mare lucru, dar a fost singura explicaţie pe care i-a dat-o, poate singura pe care o ştia şi ea. Din ce văzuse Rowan, fata nu avea vreo funcţie clară la moşie. Dar Goddard îi instruise pe toţi să aibă mare grijă de ea. Nu trebuia să fie deranjată în vreun fel şi i se dădea voie să plece de pe moşie. Era cel mai mare mister pe care-l întâlnise în lumea Secerii Goddard.

— Cred că o să fii o Seceră mai bună decât ceilalţi, i-a spus ea, dar nu i-a explicat.

Poate era doar o intuiţie, numai că nu una prea nimerită.

— N-o să fiu Seceră, i-a spus el.

Era prima persoană căreia i se confesa.

— Vei fi dacă vei vrea, i-a zis ea. Şi cred că vei vrea.

Apoi a plecat, lăsându-l cu durerea şi cu cântărirea posibilităţilor.

• • •

Goddard nu şi-a arătat faţa până în a treia zi.

— Cum te simţi? l-a întrebat.

Rowan ar fi vrut să-l scuipe, dar ştia că l-ar durea prea tare, şi poate că asta i-ar mai fi adus o bătaie.

— Cum crezi că mă simt?

Goddard s-a aşezat pe marginea patului şi i-a studiat faţa.

— Vino să te vezi.

L-a ajutat pe Rowan să coboare din pat şi acesta a şchiopătat până la un dulap ornat, cu o oglindă mare.

Abia de s-a recunoscut. Faţa i se umflase aşa de mult, că părea un dovleac. Vânătăi mov îi împestriţau chipul şi corpul.

— Aici începe viaţa ta, i-a spus Goddard. Ce vezi e moartea băiatului. Bărbatul o să apară curând.

— Ce prostii, i-a răspuns Rowan, fără să-i mai pese de reacţia Secerii.

Goddard a ridicat o sprânceană.

— Poate… dar nu poţi să negi că e un punct de cotitură în viaţa ta şi că fiecare punct de cotitură trebuie marcat cu un eveniment, unul care îşi lasă urma direct pe tine.

Aşa că acum era marcat. Dar bănuia că acesta e doar începutul unei serii de probe mult mai dure.

— Lumea tânjeşte să fie ca noi, i-a spus Goddard. Să ia şi să facă orice fără nicio consecinţă şi fără nicio remuşcare. Ne-ar fura robele şi le-ar purta dacă ar putea. Ţi s-a dat ocazia să devii mai mare ca un rege, aşa că trebuie să treci măcar prin acest rit de iniţiere.

Goddard a rămas acolo şi l-a studiat pe Rowan câteva clipe. Apoi a scos ajustorul de sub robă.

— Braţele ridicate, picioarele depărtate!

Rowan a tras adânc aer în piept şi s-a supus. Goddard l-a atins cu ajustorul. Rowan a simţit gâdilături în extremităţi, dar când au încetat, n-a simţit căldura opiaceelor sau amorţirea durerilor.

— Încă doare, i-a zis Secerii.

— Bineînţeles. Nu ţi-am activat analgezicele, numai nanitele vindecătoare. O să fii ca nou dimineaţă şi gata să-ţi începi antrenamentul. Dar din acest moment, o să simţi orice durere a corpului tău.

— De ce? a îndrăznit Rowan să întrebe. Ce om normal la cap ar vrea să simtă atâta durere?

— O minte normală e supraapreciată, i-a spus Goddard. Aş prefera o minte clară decât una normală.

În afacerea morţii, noi, Secerile, n-avem concurenţă. Doar dacă iei în considerare focul. Focul omoară la fel de rapid şi total ca lama unei Seceri. E înspăimântător, dar cumva şi consolator de ştiut că există ceva ce Tunetul nu poate să repare. Un tip de distrugere pe care centrele de regenerare nu pot să o dea înapoi. Odată ce o gâscă e coaptă, e cu adevărat şi pentru totdeauna coaptă. Moartea prin foc e singura moarte naturală rămasă. Dar nu se întâmplă mai niciodată. Tunetul monitorizează căldura fiecărui centimetru din planetă şi lupta cu focurile începe deseori înainte să se simtă fumul. În fiecare casă şi în fiecare clădire există sisteme de protecţie, cu multiple niveluri de redundanţă. Cultele tonale mai extreme încearcă să-şi ardă aşa-zişii morţi ca să fie moarte permanentă, dar ambudronele ajung înainte. Nu e bine să ştim că suntem păziţi de ameninţarea infernului? În afară, bineînţeles, de cazurile când nu suntem.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

22

Diapazonul

Zilele Citrei erau pline de antrenamente şi spicuiri. În fiecare dimineaţă, Citra mergea cu Secera Curie în orăşele selectate complet întâmplător. Se uita cum caută Secera pe străzi, în malluri şi în parcuri, ca o leoaică după pradă. Citra învăţa să vadă semnele „stagnării”, cum le numea Curie, deşi nu era aşa convinsă ca ea de dorinţa victimelor de a fi spicuite. Se întreba în câte dintre zilele ei fusese obosită de lume, înainte să devină o ucenică a morţii. Dacă Secera Curie ar fi dat peste Citra în una dintre acele zile, ar fi spicuit-o?

Au trecut într-o zi pe lângă o şcoală generală, la sfârşitul orelor, şi Citra a avut un sentiment înăbuşitor că unul dintre elevi o să fie spicuit.

— Nu spicuiesc niciodată copii, i-a spus Secera Curie. N-am găsit niciodată un copil care să pară stagnant, dar şi dacă aş găsi, n-aş face-o. Am fost mustrată în conclav, dar nu m-au pedepsit în niciun fel.

Secera Faraday n-avusese niciodată astfel de reguli. Ţinea cont numai de statisticile din Era Mortalităţii. Din ce în ce mai puţini pre-adolescenţi muriseră în acea epocă, dar tot se întâmplase. Cât fusese ucenica lui, Citra auzise de la el de o singură spicuire de acest gen. Nu-i luase pe ea şi Rowan, dar la cină a izbucnit într-un plâns necontrolat şi a ieşit din cameră. Dacă avea să fie hirotonisită, Citra intenţiona să o imite pe Curie, chiar dacă ar certa-o comitetul de selecţionare.

Aproape în fiecare seară, ea şi Secera găteau pentru membrii familiei îndoliate. Majoritatea plecau de la masă cu moralul ridicat. Unii rămâneau de neconsolat, resentimentari, dar erau puţini. Astfel erau viaţa şi moartea pentru Citra înainte de Conclavul Recoltei. Se gândea la Rowan şi se întreba cum se descurcă. Tânjea să-l vadă, dar se şi temea în acelaşi timp, ştiind că în câteva

luni avea să-l vadă pentru ultima oară.

Şi spera că dacă ar putea dovedi că Faraday a fost omorât de o altă Seceră, maşinăria Domului s-ar opri puţin. Şi Citra ar fi scutită să-l spicuiască sau să fie spicuită de Rowan.

• • •

Cei mai mulţi dintre îndoliaţii pe care trebuia să-i anunţe erau la fel: soţi, soţii, copii, părinţi. La început i-a fost ciudă că Secera Curie a pus-o să le dea vestea acestor oameni, dar în curând a înţeles motivul. Nu era pentru ca Secera Curie să evite momentul dureros, ci ca ea, Citra, să îl trăiască şi să înveţe să-şi arate compasiunea. Era obositor emoţional, dar merita. O pregătea să devină Seceră.

O singură dată a fost altfel. Prima parte a misiunii era să detecteze familia spicuitului. De data asta, era o femeie care părea să n-aibă nicio rudă, cu excepţia unui frate înstrăinat. O ciudăţenie în acele vremuri, când familiile erau o reţea complicată, care lega mai mult de şase generaţii încă în viaţă. Dar biata femeie avusese numai un frate. Citra a găsit adresa şi s-a dus acolo fără să fie prea atentă la natura locului. N-a ştiut unde se află până n-a ajuns. Nu era o casă, era o mănăstire. Zidurile semănau cu cele ale mănăstirilor de pe vremuri. Dar simbolul de pe acoperiş nu era o cruce, era o furcă cu două vârfuri. Diapazonul. Simbolul culturilor tonale. Era o mănăstire tonistă.

Citra s-a înfiorat cum s-ar înfiora oricine de perspectiva a ceva străin şi mistic-întunecat.

— Stai departe de nebunii ăia, i-a spus cândva tatăl ei. Oamenii sunt atraşi acolo şi nu-i mai vezi vreodată.

Ceea ce era ridicol. Nimeni nu mai dispare cu adevărat. Tunetul ştie exact unde e oricine oricând. Dar bineînţeles, poate să nu spună asta.

În alte circumstanţe, ar fi ascultat sfatul tatălui. Dar se ducea să anunţe o spicuire şi era ceva prea important.

A intrat în mănăstire printr-o poartă arcuită. Nu era încuiată. A ajuns într-o grădină plină cu flori albe,

înmiresmate. Gardenii. Culturile tonale iubeau aromele şi sunetele. Nu preţuiau văzul. Cele mai extreme grupuri toniste chiar se orbeau, iar Tunetul le permitea, reticent, şi oprea nanitele vindecătoare să le redea vederea. Era groaznic, dar era una dintre puţinele expresii ale libertăţii religioase rămase într-o lume care-şi adormise zeii.

Citra a mers pe o cărare pietruită prin grădină până la o biserică pe care stătea semnul furcii şi a împins uşile grele de stejar, intrând într-o capelă cu bănci lungi. Încăperea zăcea în penumbră, deşi erau câteva ferestre din sticlă colorată pe o parte şi pe alta. Nu erau din vremurile muritoare, aveau caracteristici toniste. Prezentau diverse scene ciudate: un om la bustul gol cu un diapazon uriaş în spate; o piatră din care ieşeau fulgere; mulţimi ce fugeau urmărite de o creatură urâtă, un fel de vierme dublu, ale cărui două părţi ieşeau spiralate din pământ.

Nu-i plăceau imaginile şi nu ştia în ce cred acei oameni, doar i se părea ridicol. Oricine ştia că această aşa-numită religie era doar un mozaic de credinţe din vremurile muritoare. Şi totuşi, unor oameni mozaicul li se păruse atrăgător.

La altar era un preot sau un călugăr – sau cum se numeşte cel care oficiază într-un cult – intonând rugăciuni pe o voce monotonă şi stingând în apă lumânări una după alta.

— Mă scuzaţi, a spus Citra.

Vocea i-a sunat mai puternică decât ar fi vrut. Un efect al acusticii capelei. Omul nu s-a speriat. A mai stins o lumânare, şi-a lăsat băţul cu clopoţel argintiu şi a venit spre ea şchiopătând. Citra s-a întrebat dacă se preface sau dacă libertatea religioasă îl lăsa să păstreze şchiopătatul. După ridurile de pe faţă, îţi dădeai seama că ar fi trebuit de mult să-şi dea vârsta înapoi, dar n-o făcuse.

— Sunt parohul Beauregard, a spus el. Ai venit pentru ispăşire?

— Nu, i-a zis ea şi i-a arătat banderola de pe braţ, cu semnul Secerilor. Vreau să vorbesc cu Robert Ferguson.

— Fratele Ferguson e în repaosul de amiază. N-ar trebui

să-l deranjez.

— E important.

Parohul a oftat.

— Bine. Ceea ce vine nu poate fi evitat.

Apoi a ieşit. Citra s-a uitat în jur. La altar era un bazin de granit plin cu apă, dar aceasta era tulbure şi urât mirositoare. În spate era punctul focal al bisericii: o furcă de oţel asemănătoare cu cea de afară. Diapazonul avea vreo doi metri şi ieşea dintr-o bază de obsidian. Alături, pe o platformă mai mică, era un ciocănel de cauciuc pe o pernuţă de catifea neagră. Dar diapazonul era cel care i-a reţinut atenţia. Cilindric, uriaş, argintiu şi rece la atingere.

— Vrei să-l încerci, nu? Fă-o, nu e interzis.

Citra a tresăltat şi şi-a reproşat în tăcere că a fost luată prin surprindere.

— Sunt Fratele Ferguson, a spus bărbatul în timp ce se apropia. Voiai să mă vezi?

— Sunt ucenică a Onorabilei Seceri Marie Curie, i-a spus Citra.

— Am auzit de ea.

— Sunt într-o misiune.

— Continuă.

— Mă tem că sora ta, Marissa Ferguson, a fost spicuită de Secera Curie azi la 1:15 p.m. Îmi pare rău.

Omul nu părea supărat sau şocat, doar resemnat.

— Asta e tot?

— Asta e tot? Nu m-ai auzit? Tocmai ţi-am spus că sora ta a fost spicuită azi.

Omul a oftat.

— Ceea ce vine nu poate fi evitat.

Dacă nu i-ar fi displăcut deja toniştii, acum sigur i-ar fi devenit antipatici.

— Asta e tot? l-a întrebat. Aşa e discursul vostru sfânt?

— Nu e discurs, e doar un adevăr simplu după care trăim.

— Da, cum zici tu. O să fie nevoie să aranjezi înmormântarea, pentru că şi lucrul ăsta vine şi nu poate fi evitat.

— Dar dacă nu fac nimic, nu se ocupă Tunetul?

— Nu-ţi pasă deloc?

Omul a tăcut o clipă înainte să răspundă.

— Moartea de mâna unei Seceri nu e naturală. Noi, tonişţii, n-o recunoaştem.

Citra şi-a dres glasul, abţinându-se să-i spună ce ar fi vrut, şi s-a străduit să rămână profesionistă.

— Mai e ceva. Deşi n-aţi trăit împreună, eşti singura ei rudă. Ai, deci, dreptul la un an de imunitate.

— N-am nevoie de imunitate.

— Oare de ce nu sunt surprinsă?

Era prima dată când întâlnise pe cineva care să refuze imunitatea. Până şi cei mai deprimaţi voiau să sărute inelul.

— Ţi-ai făcut treaba. Poţi să pleci acum, i-a spus Fratele Ferguson.

Citra nu şi-a mai putut reţine frustrarea. Dar n-avea ce-i face omului. N-avea cum să folosească mişcările din Bokator să-l izbească în gât sau să-l pună la pământ cu o lovitură de cot. Aşa că a făcut singurul lucru pe care avea voie să-l facă. A luat ciocănelul şi şi-a pus toată furia într-o singură izbitură în diapazon.

Acesta a sunat atât de tare, că l-a simţit în dinţi şi în oase. Nu ca un clopot, care are un sunet gol. Era ceva mai plin şi mai dens. A eliberat furia imediat din ea. A difuzat-o. I-a relaxat muşchii, i-a descleştat fălcile. I-a sunat cu ecou în creier, în maţe şi în şira spinării. A sunat mai mult timp decât se aştepta şi apoi a început să se stingă. Nu mai trăise ceva atât de strident şi calmant în acelaşi timp. A reuşit să spună doar:

— Ce-a fost asta?

— Fa diez, i-a spus Fratele Ferguson. Deşi unii fraţi spun că e de fapt La bemol.

Furca încă mai suna, deşi aproape stinsă. Citra o vedea cum vibrează, iar marginile îi păreau tulburi. A atins-o şi, imediat, a amuţit.

— Ai întrebări, a spus Fratele Ferguson. Îţi voi răspunde cum pot.

Citra voia să nege că avea vreo întrebare, dar şi-a dat seama că aşa era.

— În ce credeţi?

— În multe.

— Spune-mi un singur lucru.

— Credem că flăcările n-au fost făcute să ardă la nesfârşit.

Citra s-a uitat la lumânările de lângă altar.

— De aia stingea parohul lumânări?

— E parte din ritualul nostru, da.

— Deci veneraţi întunericul.

— Nu, a spus el. E o neînţelegere comună. Oamenii vor să ne facă să părem mai răi. Venerăm undele şi vibraţiile de dincolo de limitele vederii umane. Credem în Marea Vibraţie şi credem că ea o să ne elibereze de stagnare.

Stagnare.

Cuvântul pe care Secera Curie îl folosea ca să descrie oamenii pe care alegea să-i spicuiască. Fratele Ferguson a zâmbit.

— Într-adevăr, ceva rezonează în tine acum, nu?

Ea s-a uitat într-o parte, nevrând să-i întâlnească privirea intruzivă, şi şi-a fixat ochii pe bazinul de piatră. A arătat cu degetul spre el.

— Ce e cu apa murdară?

— E mâl primordial! E plin de microbi! În Era Mortalităţii, bazinul ăsta singur ar fi putut să şteargă populaţii întregi de pe faţa pământului. Se chema „boală”.

— Ştiu cum se chema.

El şi-a înmuiat degetul în apa mocirloasă şi l-a învârtit.

— Vărsat de vânt, poliomelită, Ebola, antrax, toate sunt aici, dar inofensive pentru noi. N-am putea să ne îmbolnăvim nici dacă am vrea.

A scos degetul şi şi l-a lins.

— Aş putea să beau tot bolul şi nici măcar nu mi-ar da indigestie. Nu mai putem transforma apa în viermi.

Citra a plecat fără să mai rostească un cuvânt şi fără a întoarce capul, însă tot restul zilei nu şi-a putut scoate din nări putoarea apei.

Treaba Tunetului nu e şi treaba mea. Scopul Tunetului e să susţină umanitatea. Al meu – să o modelez. Tunetul e rădăcina şi eu sunt foarfecele care aranjează ramurile şi ţine arbustul în viaţă. Suntem necesari şi unul, şi altul. Şi nu ne excludem. Nu-mi lipseşte aşa-zisa relaţie cu Tunetul şi nici Secerilor junioare pe care am ajuns să le văd ca discipoli. Absenţa intruziunilor Tunetului în vieţile noastre e o binecuvântare pentru că ne permite să trăim fără plasă de siguranţă. Fără cârja unei puteri superioare. Eu sunt cea mai mare putere pe care o ştiu şi îmi plac lucrurile exact aşa.

Şi cât despre metodele mele de spicuire, care, din când în când, au fost examinate, nu pot să spun decât atât: nu e treaba grădinarului să aranjeze arbustul cât de mult poate? Şi n-ar trebui ca ramurile ce încep să urce prea sus să fie primele tăiate?

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Goddard

23

Vizuina iepurelui

Pe hol, puţin mai în faţă de camera Citrei era un birou. Ca toate camerele din casă, avea ferestre pe toate părţile şi, ca tot restul din viaţa Secerii Curie, era ţinut în ordine perfectă. Era şi o interfaţă de computer acolo, pe care Citra o folosea pentru studiile ei, pentru că, spre deosebire de Faraday, Secera Curie nu respingea digitalul când venea vorba de învăţat. Ca ucenică a unei Seceri, Citra avea acces la baze de date şi informaţii la care n-aveau majoritatea oamenilor. Se numea „creierul ascuns” – toate informaţiile din memoria Tunetului care nu puteau fi accesate de cetăţeni.

Înainte de ucenicie, când făcea o căutare, Tunetul intervenea inevitabil, spunând ceva de genul „văd că te uiţi după un cadou. Pot să te întreb pentru cine, să te ajut să găseşti ceva potrivit?” Uneori îl lăsa pe Tunet să o ajute, alteori îi plăcea să caute singură. Dar de când devenise ucenică, Tunetul amuţise într-un mod deranjant, de parcă acum nu era decât o bază de date.

— O să fie nevoie să vă obişnuiţi, le spusese Faraday. Secerile nu pot să vorbească cu Tunetul şi el nu ne vorbeşte. Dar în timp o să apreciaţi tăcerea şi încrederea în sine care vine din absenţa lui.

Acum, mai mult ca niciodată, ar fi avut nevoie de ghidarea Tunetului pe când căuta prin informaţii, pentru că sistemul planetar de camere video părea făcut să-i descurajeze eforturile. Încercările ei de a reface traseul Secerii Faraday erau mai problematice decât crezuse, înregistrările din creierul ascuns nu erau organizate după seria camerei şi nici măcar după loc. Se pare că Tunetul le organiza după concept. Momente cu modele de trafic asemănătoare, chiar dacă din zone diferite ale lumii, erau puse împreună. Imagini cu oameni care fac paşii la fel. Apusuri de soare spectaculoase la un loc. Memoria digitală

a Tunetului, şi-a dat seama Citra, era structurată ca un creier biologic. Fiecare moment al fiecărei înregistrări era conectat cu alte câteva sute după criterii diferite, ceea ce însemna că orice conexiune pe care o urma Citra o ducea într-o vizuină nesfârşită de iepure cu neuroni virtuali. Era ca şi cum ai fi încercat să citeşti mintea cuiva disecându-i cortexul cerebral. Era înnebunitor. Domul îşi crease algoritmi proprii ca să caute prin jungla creierului ascuns, dar Citra nu putea să i le ceară lui Curie fără să-i trezească suspiciuni.

Femeia deja demonstrase că vede orice minciună, aşa că era mai bine ca Citra să nu se pună într-o poziţie în care trebuia să mintă.

Cercetarea a început ca proiect, a evoluat repede într-o provocare şi acum era o obsesie. Citra petrecea o oră, două pe zi, în secret, încercând să găsească imagini cu ultimele momente ale Secerii Faraday, dar fără succes.

Se întreba dacă, chiar şi tăcut, Tunetul nu urmărea ce face. *Vai, vai, mi-ai căutat prin creier,* i-ar fi spus, dacă ar fi avut voie, şi i-ar fi făcut cu ochiul. *Obrăznicătură.*

Apoi, după multe săptămâni, Citra a avut o revelaţie. Dacă tot ce era încărcat în Tunet era stocat în creierul ascuns, atunci nu doar lucrurile publice, ci şi cele personale se găseau acolo. Nu putea să le acceseze pe ale altora, dar pe ale ei da. Ceea ce însemna că putea să însămânţeze căutarea cu informaţii de-ale ei…

• • •

— Nu e nicio lege care să-mi interzică să-mi vizitez familia câtă vreme sunt ucenică.

Citra a pus problema astfel la cină într-o seară, fără să avertizeze şi fără nicio legătură cu conversaţia. Intenţiona să o deruteze pe Secera Curie. Şi-a dat seama că a reuşit, pentru că i-a luat mult Secerii să-i răspundă. A luat două linguri de supă înainte să vorbească.

— E o practică standard a noastră şi cred că e înţeleaptă.

— E o cruzime.

— N-ai fost deja la o nuntă a familiei?

Citra s-a întrebat cum de ştia Curie, dar n-a lăsat-o să devieze de la subiect.

— În câteva luni e posibil să mor. Cred că am dreptul să-mi văd familia de câteva ori până atunci.

Secera Curie a mai luat două linguri de supă înainte să spună:

— Mă mai gândesc.

Până la urmă, a fost de acord, cum anticipase Citra, fiindcă totuşi Curie era o femeie corectă. Şi Citra n-a minţit, chiar voia să-şi vadă familia, aşa că Secera n-a văzut niciun semn de minciună pentru că nu era niciuna acolo. Dar, bineînţeles, Citra avea şi alt motiv să meargă acasă.

• • •

Pe vechea stradă a Citrei, totul arăta la fel în timp ce înainta cu Secera Curie, şi totuşi era diferit. O încerca un sentiment vag de dor, dar nu ştia ce anume îi lipsea. Ştia doar că parcă mergea într-o ţară străină, unde oamenii vorbeau o limbă pe care n-o ştia. Au urcat cu liftul până la apartamentul ei împreună cu o femeie cu faţă de mops şi mopsul ei. Îi vedea groaza în ochi. În ochii femeii, nu ai câinelui. Câinelui nu-i păsa. Doamna Yeltner, aşa o chema. Înainte să plece Citra de acasă, doamna Yeltner îşi scosese lipidele şi se făcuse zveltă. Dar se părea că operaţia fusese anulată de un apetit nesăţios, căci femeia se îngrăşase la loc.

— Bună ziua, doamnă Yelter, i-a spus Citra, care se simţea vinovată că se desfată cu teroarea femeii.

— Îîîî… îmi pare bine să te văd, i-a spus şi era clar că nu-şi aminteşte numele fetei. N-a fost o spicuire la etajul tău chiar anul ăsta? Nu credeam că e voie să se facă spicuiri în aceeaşi clădire după atât de puţin timp.

— E voie, i-a spus Citra, dar nu suntem aici să spicuim.

— Deşi, a adăugat Secera Curie, orice e posibil.

Când liftul a ajuns, doamna Yeltner s-a împiedicat de câine în graba de a ieşi. Era duminică, iar părinţii Citrei şi fratele ei erau acasă, aşteptau. Vizita n-a fost o surpriză, dar pe faţa tatălui ei s-a citit surprinderea când a deschis

uşa.

— Bună, tată, a spus Citra.

A luat-o în braţe. A îmbrăţişat-o cu căldură, dar se simţea şi că o face cumva din obligaţie.

— Ne-a fost dor de tine, dragă, a spus mama şi a îmbrăţişat-o.

Ben a rămas la distanţă şi doar se holba la Seceră.

— Ne aşteptam să vină cu Secera Faraday, i-a spus tatăl femeii în robă de culoarea lavandei.

— E o poveste lungă, a spus Citra. Am un mentor nou acum.

Şi Ben a izbucnit:

— Eşti Secera Curie!

— Ben, nu fi nepoliticos! l-a certat mama.

— Dar tu eşti, nu? Te-am văzut în fotografii. Eşti faimoasă.

Secera a zâmbit modestă.

— Infamă e mai corect.

Doamna Terranova a făcut un gest spre camera de oaspeţi:

— Vă rog, intraţi.

Dar Secera Curie n-a trecut pragul.

— Am alte treburi, a spus, dar o să mă întorc după Citra la apus.

A dat din cap spre părinţi, i-a făcut cu ochiul lui Ben şi s-a întors să plece. În momentul în care a ieşit pe uşă, ambii părinţi s-au relaxat, de parcă îşi ţinuseră respiraţia.

— Nu pot să cred că eşti ucenica Secerii Curie. Marea Madamă a Morţii!

— Marea Doamnă, nu Madamă.

— Nici nu ştiam că încă mai există, i-a zis mama. Credeam că toate Secerile trebuie să se spicuiască singure la un moment dat.

— *Nu trebuie* să facem nimic, a spus Citra, un pic surprinsă de cât de puţin ştiau părinţii ei despre regulile Domului. Secerile se spicuiesc doar dacă vor.

Sau dacă sunt omorâte, s-a gândit Citra.

Camera ei era cum o lăsase, dar mai curată.

— Şi dacă n-o să fii hirotonisită, poţi să vii acasă şi o să fie ca şi cum n-ai plecat niciodată, i-a spus mama.

Citra nu i-a spus că, oricum ar fi, n-o să revină acasă. Dacă devenea Seceră, probabil avea să trăiască cu alte Seceri junioare şi dacă nu, n-o să mai trăiască deloc. Dar nu era nevoie ca părinţii ei să ştie.

— E ziua ta liberă, i-a spus tatăl, ce vrei să faci?

Citra a scotocit prin sertarul ei de la birou până şi-a găsit camera video.

— Hai să mergem la o plimbare.

• • •

Conversaţia cu ei a fost despre nimicuri şi, deşi îi plăcea că e cu familia, a simţit că bariera dintre ei e mai densă ca oricând. Ar fi vrut să le spună atâtea lucruri, dar ei n-ar fi înţeles. N-ar fi putut empatiza cu ea. Nu putea să vorbească cu mama despre arta omorului. Nu putea să pălăvrăgească cu tatăl despre momentul când viaţa dispare din ochii cuiva. Fratele era singurul cu care se simţea cât de cât confortabil să vorbească.

— Am avut un vis că ai venit la şcoala mea şi i-ai spicuit pe toţi ticăloşii, i-a spus.

— Chiar aşa? a întrebat Citra. Ce culoare avea roba mea?

El a ezitat.

— Turcoaz, cred.

— Atunci asta o să fie culoarea pe care o s-o aleg.

Ben s-a luminat la faţă.

— Cum o să-ţi zicem după hirotonisire? a întrebat tatăl, foarte sigur că o să se şi întâmple.

Citra nu se gândise niciodată la nume. Secerilor li se spunea numai „Onorabile” sau pe numele ales după Patronul Istoric. Şi membrii familiei erau nevoiţi să facă la fel? Încă nu-şi alesese Patronul.

— Sunteţi familia mea, puteţi să-mi spuneţi cum vreţi, le-a zis, sperând că e adevărat.

S-au plimbat prin tot orăşelul. Deşi nu le-a zis, au trecut şi pe lângă casa mică unde locuise cu Rowan şi Secera Faraday. Au trecut pe lângă staţia de tren de lângă casă.

Şi oriunde mergeau, Citra făcea o poză de familie, fiecare dintr-un unghi apropiat de cel al unei camere video publice.

• • •

Ziua a fost obositoare emoţional. Citra ar fi vrut să mai stea, şi totuşi o mare parte din ea abia aştepta să vină Secera Curie. S-a hotărât să nu se simtă vinovată. Avusese parte de destulă vinovăţie. „Vinovăţia e verişoara idioată a remuşcării”, cum îi plăcea lui Faraday să spună.

Secera Curie n-a întrebat-o pe Citra nimic despre vizită când se îndreptau spre casă, iar fata a fost mulţumită că nu trebuie să povestească. Dar a întrebat-o totuşi ceva pe Seceră:

— Îţi spune vreodată cineva pe nume?

— Alte Seceri, cele care-mi sunt prieteni, îmi zic Marie.

— De la Marie Curie?

— Patroana mea Istorică a fost o femeie grozavă. Termenul „radioactivitate” îi aparţine şi a fost prima femeie care a câştigat Premiul Nobel pe vremea când se acordau astfel de distincţii.

— Dar care e numele tău adevărat? Cel cu care te-ai născut?

Secera Curie s-a gândit puţin înainte să răspundă. Apoi a zis:

— Nu e nimeni în viaţa mea care mă ştie după nume.

— Dar familia ta? Trebuie să fie încă în viaţă, au imunitate câtă vreme trăieşti.

Secera a oftat.

— N-am mai fost în contact cu ai mei de mai bine de o sută de ani.

Citra s-a întrebat dacă aşa avea să i se întâmple şi ei. Oare toate Secerile îşi pierd legăturile cu cei pe care-i ştiau, cu tot ce erau înainte să fie alese?

— Susan, a spus în cele din urmă Secera Curie. Când eram mică, îmi spuneau Susan. Suzy. Sue.

— Mă bucur să te cunosc, Susan.

Citrei i se părea aproape imposibil să şi-o imagineze pe Secera Curie fetiţă.

• • •

Când au ajuns acasă, Citra şi-a încărcat pozele în Tunet fără să se streseze c-o vede Secera, pentru că nu era nimic neobişnuit sau suspicios în asta, toţi îşi încărcau pozele. Ar fi fost dubios dacă n-ar fi făcut-o. Mai târziu în acea noapte, când Citra a fost sigură că Secera a adormit, s-a dus la birou, s-a conectat şi a recuperat pozele, ceea ce era uşor de făcut, fiindcă le marcase. Apoi a intrat în creierul ascuns pe toate conexiunile pe care le făcuse Tunetul cu imaginile ei. A fost dusă la alte poze cu familia ei şi cu alte familii care semănau. Cum era de aşteptat. Dar erau şi conexiuni la înregistrări video ale camerelor din acele locuri. Exact ce căuta. Odată ce şi-a creat algoritmul prin care sorta pozele irelevante de la camerele video, a avut un set complet de înregistrări. Bineînţeles, încă rămăsese cu milioane de fişiere neordonate, accesate la întâmplare, dar măcar erau acum toate înregistrări din cartierul Secerii Faraday. A încărcat o imagine cu el, ca să vadă dacă poate izola înregistrări în care apare, dar cum bănuia, n-a găsit nimic. Politica Tunetului în privinţa Secerilor presupunea ca înregistrările cu ele să nu fie marcate în vreun fel. Totuşi, a restrâns domeniul de la miliarde de înregistrări la milioane. Dar încă era ca şi cum ar fi căutat acul într-o căpiţă de fân înaltă până la cer. Chiar şi aşa, era hotărâtă să-l găsească, indiferent cât i-ar fi luat.

Spicuirile ar trebui să fie iconice. Ar trebui să fie memorabile. Ar trebui să aibă puterea legendară a celor mai mari bătălii ale epocilor muritoare, să se vorbească despre ele şi să devină nemuritoare ca noi. De aia suntem până la urmă aici, noi, Secerile. Să păstrăm legătura cu trecutul. Să ne ţinem legaţi de mortalitate. Da, majoritatea dintre noi o să trăiască la nesfârşit, dar unii dintre noi, mulţumită Domului, nu. Nu le datorăm celor pe care-i spicuim un final măcar spectaculos?

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Goddard

24

O ruşine pentru cine şi ceea ce suntem

Amorţit. Rowan simţea cum devine amorţit şi poate era bine pentru sănătatea lui psihică zdruncinată, dar nu era bine pentru suflet.

— Să nu-ţi pierzi niciodată umanitatea, îi spusese Secera Faraday, sau o să ajungi doar o maşină de omorât.

Spusese „omorât”, nu „spicuit”. Rowan nu se gândise atunci, dar acum înţelegea. Din momentul în care actul era desensibilizat, nu mai era spicuire.

Totuşi, bula de indiferenţă din jurul lui nu părea cel mai rău loc unde ar fi putut să fie. Amorţeala interioară era doar un purgatoriu de gri. Nu, mai era un loc şi mai rău. Bezna care se dădea drept lumină. Un loc albastru regal, bătut cu diamante care străluceau ca stelele.

• • •

— Nu, nu, nu! a strigat Secera Goddard în timp ce-l privea pe Rowan mânuind sabia de samurai împotriva unor manechine umplute cu bumbac. N-ai învăţat nimic?

Rowan era exasperat, dar şi-a ascuns clocotul numărând până la 10 înainte să-şi întoarcă faţa spre Seceră, care venea spre el peste pajiştea din faţa conacului, plină acum de bucăţi de bumbac.

— Ce-am făcut greşit acum, Onorabile?

Pentru Rowan, apelativul „Onorabile” devenise ceva de ocară şi nu se putea abţine să nu-l spună ca şi cum l-ar fi scuipat.

— Am decapitat cinci dintre ele, am eviscerat trei şi am tăiat aortele celorlalte. Dacă ar fi fost vii, ar fi fost morţi acum. Am făcut ce voiai.

— Asta e şi problema, i-a spus Secera. Nu e vorba de ce vreau *eu,* e vorba de ce vrei *tu.* Unde-i pasiunea ta? Ataci ca un robot!

Rowan a oftat şi şi-a pus sabia în teacă. Acum urma predica, sau, mai precis, discursul, pentru că nimic nu-i

plăcea mai mult Secerii Goddard decât să ţină discursuri, chiar şi unui public de o persoană.

— Oamenii sunt prădători naturali, a început el. Poate că forţa sterilizatoare a societăţii ne-a mai estompat acea natură, dar n-a şters-o complet. Îmbrăţişeaz-o, Rowan. Suge la sânul ei transformator. Crezi că spicuitul e o plăcere dobândită, dar nu e. Fiorul vânătorii şi bucuria uciderii zac în fiecare dintre noi. Adu-le la suprafaţă şi o să fii genul de Seceră de care are lumea nevoie.

Rowan voia să dispreţuiască ce făcea, dar stăpânirea unui meşteşug, indiferent care, avea ceva recompensator în sine. Ce ura era faptul că nu ura meşteşugul.

Servitorii au înlocuit manechinele cu sperietori de ciori. Goddard i-a luat sabia de samurai şi i-a dat un cuţit de vânătoare fioros, pentru ucideri mai intime.

— E un cuţit Bowie, folosit de Secerile texane, i-a spus Goddard. Vei avea o satisfacţie şi o plăcere pe măsură folosindu-l, încât te va transforma în nimic altceva decât o maşină perfectă de ucis.

• • •

Fiecare zi era la fel: o alergare dimineaţa cu Secera Rand, antrenament cu greutăţi cu Secera Chomsky şi un mic dejun cu valoare nutritivă maximă, preparat de un maestru bucătar. Apoi urma arta omorului, predată de Goddard însuşi. Lame, arcuri, pistoale şi folosirea propriului corp ca armă. Niciodată otrăvuri, numai cele de pe vârful săgeţii.

— Spicuirea e o *acţiune,* nu o *administrare,* i-a spus Goddard. E o acţiune a voinţei. Să cazi în pasivitate şi să aştepţi să facă otrava toată treaba e o ruşine pentru ceea ce suntem.

Predicile lui Goddard erau constante şi, deşi Rowan nu era de acord cu el de multe ori, nu spunea nimic. În acest fel, vocea lui Goddard a început să înlocuiască moderatorul său intern. A devenit, în capul lui Rowan, vocea judecăţii. Rowan n-o voia, dar Goddard se strecurase în capul lui şi judeca tot ce făcea.

După-amiezile erau ocupate cu antrenament mental cu

Secera Volta. Exerciţii de memorie, jocuri care cresc acuitatea cognitivă. Cea mai mică parte a zilei lui Rowan, chiar înainte de cină, era dedicată învăţării din cărţi, dar antrenamentul mental îl ajuta să reţină tot ce învăţa fără să mai repete.

— O să înveţi istorie, biochimie şi toxicologie până ţi se face greaţă, ca să impresionezi conclavul, i-a spus Goddard şi a dat din mână dezgustat. Mi s-au părut mereu fără sens, dar trebuie să-i impresionezi şi pe academicienii Domului, nu numai pe pragmatici.

— Asta eşti tu? l-a întrebat Rowan. Un pragmatic?

I-a răspuns Volta.

— Goddard e un vizionar. Şi de aceea e deasupra tuturor Secerilor din MidMerica. Poate chiar din lume.

Goddard nu l-a contrazis.

Şi mai erau petrecerile. Veneau peste ei ca nişte paralizii. Orice altceva se oprea. Erau mai importante chiar şi decât antrenamentele. Nu era clar cine le organizează sau de unde veneau petrecăreţii, dar veneau, şi sosea şi mâncare suficientă pentru o armată întreagă şi tot felul de decadenţe.

Rowan nu-şi dădea seama dacă doar i se pare, dar parcă erau din ce în ce mai multe Seceri şi celebrităţi la petreceri decât la început.

În trei luni, fizicul lui Rowan s-a schimbat în mod evident, şi băiatul se uita în oglinda înaltă din dormitor mai mult decât ar fi vrut. Toţi muşchii i se definiseră, abdomenul, pectoralii. Bicepşii se umflaseră parcă deodată şi Secera Rand îi pleznea frecvent muşchii fesieri şi făcea glume sexuale, spunându-i că abia aşteaptă să împlinească vârsta legală de consimţământ.

Începuse să-şi facă o rutină şi din jurnal, scriind în el câte ceva aproape profund – dar era doar o păcăleală. Nu scria niciodată ce simte cu adevărat, ştiind că jurnalul lui intim nu era deloc intim şi că Secera Goddard îl citeşte cuvânt cu cuvânt. Aşa că scria numai ce ar fi vrut să vadă Goddard.

Deşi Rowan nu şi-a uitat jurământul secret de a-i oferi

Citrei victoria, erau momente când şi-l suprima în minte şi-şi dădea voie să-şi imagineze cum ar fi să fie el o Seceră hirotonisită. Ar fi una în genul lui Faraday sau ar accepta învăţăturile lui Goddard? Oricât încerca să nege, exista o logică în abordarea lui Goddard. Până la urmă, ce creatură naturală îşi dispreţuia existenţa şi simţea ruşine pentru mijloacele ei de supravieţuire?

Am devenit nenaturali din momentul în care am cucerit moartea, spunea Faraday, dar n-ar putea fi tocmai ăsta un motiv să căutăm în noi câtă natură o mai fi rămas? Ar fi aşa o tragedie dacă ar învăţa să-i placă spicuirea?

Deşi îşi ţinea aceste gânduri pentru el, Secera Volta putea să-i citească măcar tonul general al frământărilor, mai puţin cele intime.

— Ştiu că ai fost ales ca ucenic pentru că ai calităţi total opuse celor pe care le admiră Secera Goddard, i-a spus Volta. El vede compasiunea şi reţinerea drept slăbiciuni. Dar tu ai şi trăsături care încep să se trezească. O să fii o Seceră din noua şcoală!

Dintre toţi discipolii lui Goddard, Volta era cel mai admirabil şi cel pe care Rowan îl simţea apropiat. Îşi imagina că o să fie prieteni când o să fie egali.

— Mai ţii minte durerea de când te-am bătut? l-a întrebat Volta într-o după-amiază, la sfârşitul antrenamentului pentru memorie.

— Cum aş putea s-o uit vreodată?

— Sunt trei motive pentru care te-am supus la aşa ceva. Primul e ca să te conectezi cu strămoşii noştri, să le trăieşti durerea şi frica de durere, fiindcă aşa au apărut civilizaţia şi avansul umanităţii dincolo de mortalitate. Pe urmă, a fost vorba de un rit de iniţiere, ceva ce lipseşte din păcate în lumea noastră pasivă. Dar al treilea motiv e şi cel mai important: Când suferi, simţi şi bucuria de a fi uman.

Lui Rowan îi sunau ca alte platitudini goale, dar Volta nu era ca Goddard. Nu emitea idei fără sens.

— Simţeam destulă bucurie în viaţă şi fără să fiu bătut la sânge, i-a spus Rowan.

Volta a aprobat din cap.

— Simţeai, dar era doar o umbră din ce putea să fie. Fără ameninţarea suferinţei nu ai cum să trăieşti bucuria cu adevărat. Numai plăcere.

Rowan n-a ştiut ce să răspundă, căci i se părea adevărat ce auzea. Avusese o viaţă plăcută. Cea mai mare problemă fusese marginalizarea. Dar nu se simt toţi marginalizaţi, într-o lume în care nimeni nu mai contează? Supravieţuirea era garantată. Mijloacele de trai garantate. Mâncare destulă şi confort. Tunetul vedea nevoile fiecăruia. Când nu mai ai nevoie de nimic, cum ar putea să fie viaţa altfel decât plăcută?

— O s-o simţi în cele din urmă, i-a spus Volta. Acum, că nanitele tale sunt date la zero, e inevitabil.

• • •

Esme a rămas un mister. Uneori cobora să mănânce cu ei, alteori nu. Uneori Rowan o găsea citind prin diverse locuri din jurul conacului: cărţi din vremurile mortalităţii, făcute din hârtie, colecţionate de proprietar înainte să îi cedeze totul lui Goddard. Ascundea întotdeauna de el ce citea, ca şi cum i-ar fi fost ruşine.

— Când o să devii Seceră, o să rămâi aici? La întrebat ea.

— Poate. Sau poate că nu. Poate că n-o să fiu Seceră. Poate n-o să mai fiu nicăieri.

Ea i-a ignorat ultima parte a răspunsului.

— Ar trebui să stai, i-a spus.

Faptul că o fată de nouă ani părea să aibă o mică pasiune pentru el era o complicaţie în plus pentru Rowan. Fata primea tot ce voia. Adică putea să-l aibă şi pe el dacă ar fi vrut?

— Mă cheamă Esmeralda, dar toţi îmi spun Esme, i-a zis ea când l-a urmat într-o dimineaţă în sala de forţă.

De obicei, Rowan era drăguţ cu copiii mici, dar cum i se spusese că *trebuie* să fie drăguţ, simţea deodată că nu vrea.

— Ştiu, mi-a spus Secera Goddard. N-ai ce căuta aici, greutăţile astea sunt periculoase.

— Şi nici tu n-ar trebui să fii aici fără Secera Chomsky, i-

a răspuns ea şi apoi s-a aşezat pe o bancă, fără vreo intenţie să plece. Dacă vrei, putem să jucăm ceva când termini antrenamentul.

— Nu joc jocuri.

— Nici de cărţi?

— Nici de cărţi.

— Înseamnă că e plictisitor să fii tu.

— Da, dar nu mai e.

— Te învăţ mâine seară după cină să joci cărţi, l-a anunţat ea.

Şi cum Esme primea ce voia, Rowan a fost prezent la ora aleasă de ea, chiar dacă nu avea chef.

— Lui Esme trebuie să i se facă pe plac, i-a amintit Secera Volta după ce s-a terminat jocul de cărţi.

— De ce? a întrebat Rowan. Lui Goddard pare să nu-i pese de cei ce nu poartă robe de Seceri, de ce-i pasă de ea?

— Lasă, tu fii amabil cu ea.

— Sunt amabil cu toată lumea. Dacă n-ai observat, sunt un om amabil.

Volta a râs.

— Ţine-te de asta cât de mult poţi, i-a zis, ca şi cum ar fi fost ceva aşa de dificil.

• • •

Apoi a venit ziua când Secera Goddard i-a mai şifonat puţin textila perfect călcată a vieţii lui. A sosit fără avertisment, ca tot ce-i arunca în spate Goddard. În timpul unui antrenament, Rowan lucra cu două lame – câte un pumnal în fiecare mână. Era complicat pentru el, căci avea prea puţină dexteritate în mâna stângă. Secerii Goddard îi plăcea să-i facă antrenamentul complicat şi îl judeca aspru când nu se ridica la nu ştiu ce nivel imaginar de perfecţiune. Dar Rowan s-a surprins pe el însuşi. Devenise mai bun la mânuirea armelor şi chiar primise laude vagi de la Goddard.

„Adecvat”, zicea el. Sau „n-a fost aşa de rău”. Ceea ce era mult.

În ciuda împotrivirii sale, Rowam simţea satisfacţie de

fiecare dată când primea aprobare de la Goddard. Şi trebuia să recunoască, începea să-i placă să mânuiască arme letale. Se lipiseră de el ca orice alt sport. Meşteşug de dragul meşteşugului şi un sentiment de realizare când se descurca.

În acea zi, lucrurile au luat o întorsătură gravă. Era evident, din momentul în care a păşit pe pajişte, că se întâmplă ceva, pentru că nu fuseseră instalate manechinele. În locul lor era cam o duzină de oameni, care se învârteau aiurea pe câmp. La început nu s-a prins. Ar fi trebuit să ştie că e ceva diferit, fiindcă toate Secerile junioare se adunaseră să-l vadă. De obicei, venea numai Goddard.

— Ce se întâmplă? a întrebat Rowan. Nu pot să-mi fac antrenamentul cu oamenii ăştia aici. Spune-le să plece.

Secera Rand a râs.

— Eşti fermecător de încuiat, i-a zis.

— O să fie distracţie, i-a spus Secera Chomsky şi şi-a încrucişat mâinile la piept, gata să se desfete cu spectacolul.

Şi atunci Rowan a înţeles. Pe pajişte nu se învârtea nimeni aiurea, ci stăteau aşezaţi cu spaţii egale între ei. Îl aşteptau. Nu mai erau manechine. Era real. Omorul avea să fie omor.

— Nu, a spus Rowan şi a dat din cap. Nu, nu pot să fac asta!

— Ah, dar o s-o faci, i-a spus Secera Goddard calm.

— Dar… dar nu sunt hirotonisit încă, nu pot să spicuiesc!

— N-o să spicuieşti, i-a spus Secera Volta şi i-a atins un umăr cu palma, să-l liniştească. Îi aşteaptă ambudrone. Imediat ce termini cu ei, sunt duşi la cel mai apropiat centru de regenerare, o să fie nou-nouţi într-o zi, două.

— Dar… dar…

Rowan nu găsea niciun argument valabil, doar că nu i se părea drept.

— Ascultă ce-ţi spun, i-a zis Goddard şi a făcut un pas înainte. Sunt treisprezece oameni pe pajişte. Fiecare dintre ei a venit aici pentru că a vrut, au fost plătiţi bine.

Ştiu toţi de ce sunt aici, ştiu care le e treaba, sunt fericiţi să o facă şi asta aştept şi de la tine. Aşa că fă-ţi treaba.

Rowan şi-a scos lamele şi s-a uitat la ele. Azi avea să taie carne cu ele, nu bumbac.

— Numai inimi şi jugulare, i-a spus Secera Goddard. Rezolvă-ţi subiecţii la viteză maximă. O să fii cronometrat.

Rowan ar fi vrut să mai protesteze, să insiste că nu poate s-o facă, dar oricât i-ar fi zis inima că nu, mintea ştia adevărul.

Da, putea.

Se antrenase special pentru aşa ceva. Trebuia doar să-şi anuleze conştiinţa. Ştia că e capabil s-o facă şi îl îngrozea asta.

— Trebuie să omori doisprezece, i-a spus Goddard şi să laşi unul viu.

— De ce?

— Pentru că aşa ţi-am spus eu.

— Haide, n-avem toată ziua, a bombănit Chomsky.

Volta i-a aruncat o privire dintr-o parte, apoi i-a vorbit lui Rowan cu mai multă răbdare.

— E ca şi cum ai sări într-o piscină cu apă rece. Anticiparea e mult mai rea decât realitatea. Fă saltul şi îţi promit că o să fie bine.

Rowan ar fi putut să plece.

Ar fi putut să-şi arunce lamele şi să intre în casă. Să dovedească aici şi acum că e un ratat şi să fie scutit de restul. Dar Volta credea în el. Şi Goddard, deşi nu recunoştea. Altfel, de ce i-ar fi dat aşa o provocare?

Rowan a tras aer adânc în piept, şi-a strâns armele în mâini şi, cu un strigăt gutural de război care i-a acoperit temerile din suflet, s-a aruncat înainte.

Erau bărbaţi şi femei. Aveau vârste diferite, etnii diferite şi tipuri corporale diferite, de la musculoşi la obezi sau slăbănogi. A ţipat şi a urlat la fiecare lovitură, tăiere şi răsucire. Se antrenase bine. Lamele se scufundau în carne cu precizie perfectă. Odată ce a început, şi-a dat seama că nu poate să se oprească. Corpurile cădeau şi trecea la următorul şi apoi la următorul. Nu se opuneau, nu fugeau,

doar stăteau acolo şi încasau. Erau ca manechinele. Rowan era acoperit de sânge. Îl usturau ochii, simţea sângele în nări. Şi a ajuns la ultimul. Era o fată de vârsta lui, cu o expresie de resemnare tristă pe faţă. Voia să-i pună capăt tristeţii. Voia să termine ce începuse, dar şi-a înfrânt imperativul brutal de vânător din el. S-a forţat să nu ridice lamele.

— Fă-o, i-a şoptit. Fă-o sau n-o să fiu plătită.

Dar el şi-a aruncat lamele. Doisprezece ca-şi-morţi, unul viu. S-a întors spre Seceri şi aceştia au început să aplaude.

— Bravo! a strigat Goddard, mai mulţumit decât îl văzuse vreodată. Foarte bine!

De undeva de sus au apărut ambudronele şi au început să care victimele la centrul de regenerare. Şi Rowan s-a surprins zâmbind. Ceva se desprinsese în el. Nu ştia dacă e bine sau nu. Şi deşi o parte din el simţea nevoia să cadă în genunchi şi să vomite tot micul dejun, o altă parte voia să urle la lună ca un lup.

Dacă mi-ai fi spus cu un an în urmă că o să ajung să mânuiesc zeci de tipuri de arme tăioase şi că o să devin expert în arme de foc şi că o să ştiu cel puţin zece feluri de a omorî pe cineva cu mâinile goale, aş fi râs şi ţi-aş fi sugerat să-ţi ajustezi chimia creierului. E uimitor câte se pot întâmpla în doar câteva luni de zile.

Antrenamentul cu Secera Goddard e diferit de cel cu Secera Faraday. E intens, fizic şi nu pot să neg că devin mai bun la orice fac. Dacă sunt o armă, sunt ascuţit în fiecare zi de o piatră. Al doilea conclav o să fie în câteva săptămâni. Primul examen a fost o întrebare simplă. Mi se spune că acum o să fie diferit. Nu se ştie la ce să mă aştept. Dar e sigur că o să am de suferit dacă nu-i fac pe plac lui Goddard.

Am toată încrederea că o să reuşesc.

— Din jurnalul lui Rowan Damisch, Seceră ucenic

25

Procură pentru moarte

Inginerului îi plăcea să creadă că munca lui la Laboratoarele de Propulsie Magnetică e utilă, deşi mereu păruse fără sens. Trenurile magnetice se mişcau deja pe cât de eficient se putea. Aplicaţiile pentru transportul privat n-aveau nevoie decât de mici retuşuri. Nu mai exista „nou şi îmbunătăţit”, rămăsese numai trucul *diferitului,* stiluri noi şi reclame care încercau să convingă că stilul e totul. Dar tehnologia de bază era exact la fel oricând.

Cel puţin în teorie, însă, mai existau potenţiale descoperiri, altfel de ce i-ar fi pus Tunetul la lucru?

Unii administratori de proiect ştiau mai multe despre scopul final al muncii lor, dar nimeni nu avea toate piesele. Se specula mult. Se credea de ceva vreme că o combinaţie de energie eoliană şi propulsie magnetică ar fi necesară pentru mişcarea în spaţiu cu eficienţă. E adevărat, călătoriile în spaţiul cosmic nu mai erau privite cu ochi buni de mulţi ani, dar asta nu însemna că lucrurile nu puteau să se schimbe.

Fuseseră cândva misiuni de colonizare a planetei Marte, de explorare a lunilor lui Jupiter şi chiar şi a stelelor de după sistemul solar, dar fiecare sfârşise dezastruos. Nave explodaseră. Colonişti muriseră – iar în spaţiu moartea era moarte, totală, ca şi cum ar fi fost spicuiţi. Ideea morţii irevocabile fără intervenţia unei Seceri era prea mult de suportat pentru o lume care cucerise mortalitatea. Indignarea publică a închis drumurile pentru orice explorare spaţială. Pământul era singura noastră casă şi aşa avea să rămână.

Şi de aceea, bănuia inginerul, Tunetul împingea proiectele înainte cu grijă şi încet, ca să nu atragă atenţia. Nu se ascundea, fiindcă Tunetul nu era capabil de ascunzişuri. Era doar discret. Discret şi înţelept.

Într-o zi, poate Tunetul o să anunţe că, în timp ce toată

lumea se uita în altă parte, umanitatea a obţinut o prezenţă sustenabilă dincolo de planeta Pământ. Inginerul abia aştepta acea zi şi era convins că o s-o trăiască. De ce nu?

Până când o echipă de Seceri a asaltat laboratorul.

• • •

Rowan a fost trezit în zori de un prosop aruncat în faţă.

— Scoală-te, frumoasa adormită, i-a spus Secera Volta. Fă duş şi îmbracă-te, azi e ziua cea mare.

— Ce zi? a întrebat Rowan, încă ameţit.

— Ziua spicuirii!

— Adică voi chiar spicuiţi? Credeam că doar petreceţi şi cheltuiţi banii altora.

— Du-te şi te spală, isteţule.

Când Rowan a închis duşul, a auzit elicele elicopterului şi, când a ieşit pe pajişte, acesta îi aştepta.

Nu l-a surprins că era pictat în albastru regal şi stropit cu stele strălucitoare. Totul din viaţa lui Goddard îi reprezenta egoul.

Celelalte trei Seceri erau deja afară şi îşi exersau cele mai bune mişcări. Robele erau umflate, pline, fără îndoială, cu tot felul de arme pe sub falduri. Chomsky tocmai prăjea o tufă cu un aruncător de flăcări.

— Pe bune? a întrebat Rowan. Un aruncător de flăcări?

Chomsky a dat din umeri.

— Nu e nicio lege împotrivă. Şi oricum, ce-ţi pasă?

Goddard a ieşit din conac.

— Ce mai aşteptaţi? Să mergem!

Ca şi cum nu pe el îl aşteptaseră. Momentul era încărcat de adrenalina anticipării şi în timp ce mergeau spre elicopter, Rowan a avut o clipă o imagine cu ei toţi ca supereroi… până când şi-a amintit care era scopul lor adevărat şi tabloul s-a destrămat.

— Câţi o să spicuiţi? l-a întrebat pe Volta, dar acesta a dat din cap şi a arătat cu degetul spre ureche.

Elicele elicopterului era prea zgomotoase ca Volta să-l audă pe Rowan şi făceau ca robele Secerilor să fluture ca nişte steaguri într-o furtună. Rowan a făcut nişte calcule.

Secerile aveau de făcut cinci spicuiri pe săptămână şi din câte văzuse el, cei patru nu luaseră nicio viaţă în cele trei luni de când era el acolo. Însemna că puteau să spicuiască azi 250 şi tot să fie în urmă. Se anunţa un masacru, nu o spicuire.

Rowan a ezitat, rămânând în urmă când ceilalţi au intrat. Volta a observat.

— E VREO PROBLEMĂ? a strigat Volta peste vuietul asurzitor al elicelor.

Dar chiar şi dacă Rowan s-ar fi făcut auzit, n-ar fi fost înţeles. Asta făceau Goddard şi discipolii lui. Aşa operau ei. Ce făceau acum era ceva obişnuit. Avea să fie şi pentru el ceva obişnuit. S-a gândit la ultimul antrenament. Cel cu ţinte vii. Ce a simţit când i-a omorât pe toţi în afară de unul, cum a simţit că sentimentul victoriei îi înfrânge şi repulsia. Asta simţea şi acum la intrarea în elicopter. Cu cât se afunda mai adânc în lumea lui Goddard, cu atât îi venea mai greu să se retragă.

Toate cele patru Seceri se uitau la el acum. Erau gata să plece în misiune. Numai Rowan îi ţinea pe loc.

Nu sunt unul dintre ei, şi-a spus. *N-o să spicuiesc. Doar o să mă uit.*

S-a forţat să urce, a închis uşile şi au început să se înalţe.

— N-ai mai fost în aşa ceva, nu? l-a întrebat Volta, crezând că ăsta e motivul ezitărilor lui.

— Nu, niciodată.

— Aşa se călătoreşte cel mai bine, i-a spus Secera Rand.

— Suntem îngeri ai morţii, a spus Secera Goddard. E normal să coborâm din ceruri.

Au zburat spre sud, peste Fulcrum City, în suburbii. Pe drum, Rowan a tot sperat că o să se prăbuşească elicopterul, dar şi-a dat seama că ar fi inutil. Până la sfârşitul săptămânii, ar fi toţi regeneraţi.

• • •

Un elicopter a aterizat pe heliportul de pe acoperiş. Era neaşteptat, era neanunţat, nu se mai întâmplase niciodată. Tunetul pilota cam tot ce zbura şi chiar dacă ar fi fost un

elicopter din afara programului, cineva ar fi anunţat că se apropie şi ar fi cerut permisiune de aterizare.

Chestia asta pur şi simplu s-a coborât din cer pe acoperiş.

Cel mai apropiat gardian a fugit pe scări de la etajul şase şi a ajuns pe acoperiş fix când coborau Secerile. Erau patru dintre ele, una în albastru, una în verde, una în galben şi una în portocaliu, şi un băiat cu o banderolă de ucenic.

Gardianul a rămas mască, neştiind ce să facă. S-a gândit să sune la biroul principal, dar şi-a dat seama că asta ar putea face să fie spicuit.

Secera-femeie, îmbrăcată în verde, cu păr brunet de vrăjitoare şi ceva panasiatic în trăsături, s-a apropiat de el şi a rânjit.

— Cioc, cioc, i-a zis.

Gardianul era prea şocat să răspundă.

— Am spus cioc, cioc.

— Ci… cine e? a răspuns el.

Ea a băgat mâna pe sub robă şi a scos cel mai fioros cuţit pe care-l văzuse gardianul vreodată, dar o Seceră în albastru i-a oprit mâna înainte să-l folosească.

— Nu-l strica pe el, Ayn, i-a spus.

Secera în verde şi-a pus cuţitul înapoi şi a dat din umeri.

— Înseamnă că n-o să mai auzi gluma.

Apoi a ţâşnit pe lângă el împreună cu ceilalţi şi au coborât pe scări în clădire. Gardianul a văzut privirea ucenicului, care rămăsese în urmă.

— Ce să fac? l-a întrebat pe băiat.

— Pleacă, i-a spus ucenicul, şi nu te uita înapoi.

Şi aşa a făcut. S-a dus la altă scară, a coborât până jos, a ieşit pe uşa de urgenţă şi nu s-a oprit până când a ajuns suficient de departe ca să nu mai audă urletele.

• • •

— O să începem aici la etajul şase şi o să continuăm tot în jos, le-a spus Goddard.

Au coborât şi au văzut că o femeie aştepta la lift. A suspinat şi a încremenit.

— Buu! a strigat Secera Chomsky.

Femeia a tresărit şi a scăpat dosarele din braţe. Rowan ştia că oricare dintre Seceri ar fi putut să o omoare oricând, din capriciu. Şi ea ştia asta, judecând după poziţia corpului, era pregătită pentru ce e mai rău.

— Ce nivel de securitate poţi accesa? a întrebat-o Goddard.

— Unu.

— E mare?

Ea a dat din cap şi el i-a luat cardul de validare din piept.

— Mulţumesc, i-a spus. O să trăieşti.

S-a dus spre o uşă închisă şi a deschis-o cu cardul.

Rowan îşi simţea capul uşor şi şi-a dat seama că începe să hiperventileze.

— Ar trebui să aştept aici, le-a spus. Nu pot să spicuiesc, ar trebui să aştept aici.

— În niciun caz, i-a spus Chomsky. Vii cu noi.

— Dar… dar la ce bun? O să vă stau în cale.

Atunci Secera Rand a spart geamul unei vitrine de urgenţă, a scos un extinctor şi i l-a dat.

— Uite. Sparge chestii.

— De ce?

Ea i-a făcut cu ochiul.

— Pentru că poţi.

• • •

Angajaţii din camera 601, care ocupa toată jumătatea nordică a etajului, au fost complet surprinşi. Goddard şi Secerile lui au intrat direct în mijlocul lor.

— Atenţie! a anunţat el teatral. Atenţie, toată lumea! Aţi fost selectaţi pentru spicuire. Păşiţi înainte şi întâmpinaţi-vă moartea.

Murmure, suspine şi ţipete de groază. Nimeni n-a făcut un pas înainte. Nimeni n-o făcea niciodată. Goddard a dat din cap spre Chomsky, Volta şi Rand şi toţi patru au avansat prin labirintul de birouri, fără să mai lase nimic viu în urmă.

— Sunt completarea ta! intona Goddard. Sunt eliberarea

ta! Sunt portalul spre misterele de după viaţă!

Lame şi gloanţe şi flăcări. Birourile luaseră foc. Au început să sune alarmele, iar din stropitori ţâşnea apă rece. Cei condamnaţi erau prinşi între foc şi apă şi privirile celor patru maeştri vânători. Nimeni n-avea vreo şansă.

— Eu sunt ultimul cuvânt! Omega! Vă aduc pace şi odihnă. Îmbrăţişaţi-mă!

Nimeni nu l-a îmbrăţişat. Majoritatea cerşeau milă, dar singura milă pe care o primeau era o moarte mai rapidă.

— Ieri eraţi zei. Azi sunteţi muritori. Moartea e cadoul meu pentru voi. Acceptaţi-l cu graţie şi umilinţă.

Atât de concentrate erau Secerile, că niciuna nu l-a văzut pe Rowan cum s-a strecurat prin spatele lor şi s-a dus la camera 602, unde a bătut în uşa de sticlă până a venit cineva şi l-a putut anunţa ce îi aşteaptă.

— Ia-o pe scările din spate, i-a spus omului. Scoate cât mai mulţi afară. Nu pune nicio întrebare, doar du-te!

Orice îndoială ar fi avut omul, i-a fost înăbuşită imediat de sunetele de disperare ce veneau de peste hol.

Câteva minute mai târziu, când Goddard, Volta şi Chomsky au terminat cu camera 601, aceştia au traversat holul şi au intrat în 602, care era acum o încăpere goală, în afară de Rowan, care izbea cu extinctorul în computere şi birouri şi tot ce-i ieşea în cale, întocmai cum i se ceruse.

• • •

Secerile se mişcau mai repede ca flăcările, mai repede ca fluxul de oameni care încercau să scape. Volta şi Chomsky au blocat două dintre cele trei rânduri de scări. Rand a ajuns la intrarea principală şi s-a postat acolo ca un portar de fotbal, omorând pe oricine încerca să iasă. Goddard îşi striga litania în timp ce se mişca prin mulţimea panicată şi schimba armele după chef, iar Rowan spărgea tot ce era de spart, în acelaşi timp direcţionându-i discret pe cei pe care putea spre scara nepăzită.

În mai puţin de un sfert de oră, s-a terminat. Clădirea era în flăcări, iar elicopterul zbura acum deasupra, în vreme ce Secerile au năvălit prin intrarea principală asemenea celor patru călăreţi ai apocalipsei post-

muritoare.

Rowan rămăsese în urmă, târând extinctorul pe marmură, până ce l-a aruncat.

În faţa lor erau maşini de pompieri şi ambudrone, iar apoi supravieţuitorii. Unii au fugit când le-au văzut pe Seceri ieşind, dar mulţi au stat pironiţi, fascinaţia fiindu-le mai mare decât frica.

— Vezi? i-a spus Goddard lui Rowan. Pompierii nu pot să intervină în acţiunile unei Seceri. O să lase totul să ardă. Cât despre supravieţuitori, avem o oportunitate minunată de relaţii cu publicul.

Apoi a făcut un pas înainte şi le-a strigat celor care nu fugiseră.

— Spicuirea s-a terminat. Celor care au rămas în viaţă le garantăm imunitate. Veniţi să o luaţi.

Şi-a întins mâna cu inelul. Celelalte Seceri au făcut la fel.

Nimeni nu s-a mişcat la început, căci credeau că e o înşelătorie. Dar imediat, un om pătat de funigine a venit, apoi altul şi altul şi apoi toată mulţimea s-a apropiat. Primii au îngenuncheat şi au sărutat inelele, apoi, când ceilalţi au văzut că nu e niciun truc, s-au repezit toţi, înghesuindu-le pe Seceri.

— Uşor! a strigat Volta. Câte unul!

Dar aceeaşi mentalitate de grup care îi făcuse să fugă îi împingea acum spre inelele salvatoare. Deodată, nimeni nu-şi mai amintea de colegii morţi.

Apoi, în timp ce mulţimea se strângea tot mai tare în jur şi devenea tot mai agitată, Goddard şi-a retras mâna, şi-a scos inelul şi i l-a dat lui Rowan.

— Am obosit, i-a spus Goddard. Ia-l. Bucură-te de venerare.

— Dar… nu pot. Nu sunt hirotonisit.

— Poţi să-l foloseşti dacă-ţi dau eu procură. Acum ai permisiunea mea.

Rowan şi l-a pus pe inelar, dar era prea larg, aşa că l-a mutat pe arătător, unde stătea mai ţeapăn. Apoi a întins mâna, precum celelalte Seceri.

Mulţimii nu-i păsa pe ce deget e inelul sau pe ce mână e. Se căţărau unii pe alţii să ajungă să-l sărute şi să-i mulţumească pentru dreptatea, dragostea şi mila lui, îi spuneau Onorabile şi nici nu vedeau că nu e o Seceră.

— Bine ai venit în lumea zeilor, i-a spus Secera Volta.

Şi, în spatele lor, clădirea ardea.

Suntem înţelepţi, dar nu perfecţi, vedem multe, dar nu totul. Ştim că prin înfiinţarea Domului facem ceva necesar, dar noi, fiind primele Seceri, încă avem slăbiciunile noastre. Natura umană e şi predictibilă, şi misterioasă. Tinde spre progrese mari şi bruşte, dar e şi înnămolită în cel mai de dispreţuit interes personal. Sperăm că prin stabilirea a zece legi simple, directe, putem evita capcanele slăbiciunii omeneşti. Speranţa mea cea mai mare e că, în timp, înţelepciunea o să ne devină la fel de mare precum cunoaşterea. Şi dacă acest experiment al nostru eşuează, avem pregătită şi o metodă de evadare din el.

Fie ca Tunetul să ne ajute dacă o să avem vreodată nevoie să evadăm.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Prometheus,
cel dintâi Tăiş Suprem al Lumii

26

Altfel decât ceilalţi

În acea noapte au benchetuit, deşi Rowan n-a avut poftă de mâncare, oricât a încercat. Goddard a mâncat cât pentru toţi. Vânătoarea îl înviorase ca pe un vampir care-şi luase din victime puterea. Era mai fermecător, mai suav ca niciodată şi îi făcea pe ceilalţi să râdă.

Cât de uşor e să-i cazi în plasă, s-a gândit Rowan. *Să fii luat în clubul lui de elită, cum au fost şi ceilalţi.*

Era clar că Rand şi Chomsky fuseseră croiţi din aceeaşi stofă ca Goddard. Nu păstrau nici cea mai mică iluzie a unei conştiinţe. Dar nici n-aveau, ca Goddard, psihoza grandorii. Spicuiau de dragul spicuitului, pentru că le plăcea şi, cum a spus atât de bine Secera Rand, *pentru că puteau.* Erau mai mult decât fericiţi să-şi mânuiască armele în timp ce Goddard îşi făcea rolul de Înger al Morţii. Rowan nu era sigur dacă omul îşi credea rolul sau era doar spectacol. Teatralitate ca să facă totul mai impresionant. Dar Volta era diferit. Da, dăduse şi el buzna în clădire şi spicuise, dar tăcuse pe drumul de întoarcere, în timp ce erau purtaţi prin cer ca nişte zei. Şi acum, la cină, abia de-şi atingea farfuria. Se tot ridica şi se ducea să se spele pe mâini. Se gândea că poate nu observă nimeni, dar Rowan observa. Şi Esme.

— Volta e mereu morocănos după spicuiri, s-a aplecat Esme să-i spună lui Rowan. Nu te holba la el, să nu arunce cu ceva în tine.

La jumătatea cinei, Goddard a cerut un bilanţ final.

— Am spicuit 263, i-a spus Rand.

— Ne-am depăşit norma. Trebuie să spicuim mai puţini data viitoare.

Goddard a izbit dezgustat masa cu pumnul.

— Norma aia nenorocită ne paralizează! Dacă n-ar fi norma, fiecare zi ar fi ca azi.

Apoi Goddard s-a întors spre Volta şi l-a întrebat cum stă

cu cealaltă treabă. Volta primise sarcina să intre în contact cu familiile decedaţilor, ca să li se poată garanta imunitate.

— I-am contactat pe toţi, i-a spus Volta. O să vină dimineaţă la poartă.

— Ar trebui să-i lăsăm înăuntru, a spus Goddard cu un rânjet. Ar putea să se uite la Rowan cum se antrenează pe pajişte.

— Îi urăsc pe îndoliaţi, a spus Rand, înfigând furculiţa într-o bucată de carne şi trăgând-o în farfurie. Au o igienă orală deplorabilă. După ce le dau imunitate, inelul meu pute o oră.

Incapabil să mai suporte ce auzea, Rowan s-a scuzat.

— I-am promis lui Esme că o să jucăm cărţi după cină şi se face târziu.

Nu era adevărat, dar s-a uitat la Esme şi ea a dat din cap, bucuroasă să facă parte dintr-o conspiraţie improvizată.

— Dar o să pierzi desertul, crème brûlée, a spus Goddard.

— Ne rămâne nouă mai mult, a spus Chomsky şi şi-a băgat în gură o bucată de coastă.

Rowan şi Esme s-au dus în camera cu jocuri şi au făcut câteva partide de gin rummy, bucuroşi că nu mai aud conversaţii despre spicuiri, norme şi sărutarea inelului.

— Ar trebui să-i aducem şi pe alţii, a sugerat Esme. Ca să jucăm inimi şi trefle. Nu putem juca numai în doi.

— N-am niciun chef să joc cărţi cu Secerile, i-a spus Rowan plat.

— Nu cu ei, prostuţule, ziceam de servitori.

A luat un nouă lăsat de Rowan, al doilea pe care i-l dădea, de parcă nu ştia că ea le colecţionează. O lăsa să câştige, ca răsplată pentru că-l ajutase să scape de la banchet.

— Uneori joc cărţi cu băieţii îngrijitorului piscinei, i-a spus ea. Dar nu mă prea plac fiindcă asta a fost casa lor. Acum stau toţi într-o singură cameră, în anexa servitorilor.

Şi a adăugat:

— Tu dormi în una dintre camerele lor, ştii? Cred că nici

pe tine nu te plac prea mult.

— Sunt sigur că nu le place de niciunul dintre noi.

— Probabil că nu.

Poate pentru că Esme era mică, părea total nepăsătoare la lucrurile care-l împovărau pe Rowan. Poate că fata ştia că nu trebuie să-şi pună întrebări sau să judece. Îşi accepta situaţia aşa cum era şi nu-l vorbea niciodată de rău pe binefăcătorul ei sau, mai precis, pe temnicerul ei. Chiar dacă ea poate nu vedea lucrurile aşa, era clar prizoniera lui Goddard. Într-o cuşcă aurită, dar tot o cuşcă. Ignoranţa ei însă era o binecuvântare şi Rowan s-a hotărât să nu-i spulbere iluzia că e liberă.

A ridicat asul, de care avea nevoie, dar l-a lăsat jos.

— Goddard vorbeşte vreodată cu tine? a întrebat-o.

— Bineînţeles că vorbeşte cu mine. Mă întreabă cum sunt şi dacă am tot ce-mi trebuie. Şi dacă nu, îmi face rost. Săptămâna trecută am cerut o...

— Nu, nu genul ăla de discuţii, a întrerupt-o Rowan. Discuţii *adevărate.* Ţi-a spus vreodată de ce eşti aşa de importantă pentru el?

Esme n-a răspuns. Doar şi-a etalat cărţile. Noiari şi treiari.

— Rummy, a spus. Pierzătorul face cărţile.

Rowan le-a adunat.

— Secera Goddard trebuie să fi avut un motiv bun să te lase să trăieşti şi să-ţi ofere imunitate. Nu eşti curioasă de ce?

Esme a dat din umeri şi şi-a strâns buzele. Abia după ce Rowan a împărţit a doua oară cărţile, a spus:

— Secera Goddard nu mi-a dat imunitate. Mă poate spicui oricând, dar n-o face.

Apoi a zâmbit.

— Asta mă face mai specială, nu crezi?

• • •

Au jucat patru jocuri. La unul, Esme a câştigat cinstit, la două Rowan a lăsat-o să câştige şi pe unul l-a câştigat el, ca să nu fie aşa de evident că se lăsase bătut. Cina se terminase şi ceilalţi îşi vedeau de rutinele lor de seară.

Rowan i-a evitat şi a încercat să se ducă direct în cameră, dar pe drum a auzit ceva ce l-a oprit. Din camera Secerii Volta se auzea un plâns înfundat. A ascultat la uşă ca să fie sigur că nu i se pare, apoi a apăsat pe clanţă. Uşa nu era încuiată. A deschis-o puţin şi s-a uitat. Secera Volta era acolo, pe pat, cu capul în mâini. Trupul i se scutura de suspine pe care încerca să le domolească, dar nu reuşea. După câteva clipe, a ridicat capul şi l-a văzut pe Rowan. Supărarea i s-a transformat brusc în furie.

— Cine ţi-a dat voie să intri? Ieşi afară!

A luat cel mai apropiat obiect, un prespapier din sticlă, şi l-a aruncat spre Rowan, cum îi spusese Esme că are obiceiul să facă. I-ar fi lăsat lui Rowan o vânătaie urâtă pe frunte dacă l-ar fi atins, dar el s-a retras la timp şi obiectul a izbit uşa, făcând o gaură în lemn, şi nu în craniul lui. Rowan ar fi putut să se retragă. Poate ar fi fost cea mai bună mişcare, dar să lase lucrurile aşa nu era stilul lui Rowan. Se pricepea să-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala.

A intrat şi a închis uşa după el, pregătindu-se să se ferească de următorul obiect aruncat spre el.

— Ar trebui să fii mai discret dacă vrei să nu te audă nimeni, i-a zis lui Volta.

— Dacă spui *oricui,* o să-ţi fac viaţa un iad.

Rowan a râs – ca şi cum viaţa lui n-ar fi fost deja un iad.

— Crezi că e amuzant? Ţi-arăt eu comedie.

— Scuze, n-am vrut să râd. Nu râdeam de tine, dacă asta crezi.

Cum Volta nu mai arunca în el cu nimic şi nu-l dădea afară, Rowan a luat un scaun şi s-a aşezat la o distanţă rezonabilă.

— Azi a fost greu, a spus Rowan. Te înţeleg.

— Ce ştii tu despre asta? i-a răspuns Volta repezit.

— Ştiu că nu eşti ca restul. Nu chiar ca ei.

Volta s-a uitat la el. Avea ochii roşii de lacrimi, dar n-a mai încercat să se ascundă.

— Vrei să zici că e ceva greşit la mine.

S-a uitat iar în jos, şi-a strâns pumnii, dar Rowan nu s-a

mişcat, căci nu credea că Volta o să-l ia la bătaie. Bănuia că bărbatul mai degrabă şi-ar trage singur câţiva pumni.

— Secera Goddard e viitorul, a spus Volta. Nu vreau să fiu o parte din trecut. Înţelegi?

— Dar ai urât ce-ai făcut azi, nu? Mai mult decât mine, eu numai priveam, dar tu erai parte din tot.

— Şi în curând o să fii şi tu parte din tot.

— Poate nu.

— O, ba da. Imediat ce-ţi primeşti inelul şi o omori pe iubita aia a ta drăguţă, o să vezi că nu mai e loc de întoarcere nici pentru tine.

Rowan a înghiţit în sec, încercând să oprească valul de greaţă. Faţa Citrei i-a înflorit în minte, dar a îndepărtat imaginea. Nu-şi permitea să se gândească acum la ea.

Rowan ştia că e într-o poziţie delicată cu Volta. Dar ce altceva să facă decât să insiste:

— Doar te prefaci că-ţi place să spicuieşti. Dar n-ai urât în viaţa ta ceva mai mult. Mentorul tău a fost Secera Nehru, corect? El e din şcoala veche, ceea ce înseamnă că te-a ales pentru conştiinţa ta. Nu vrei să iei vieţi şi sigur nu vrei să iei zeci de vieţi deodată.

Volta a sărit în picioare mai repede decât părea posibil. L-a ridicat pe Rowan şi l-a izbit de perete cu atâta forţă, că băiatului i-a părut rău că nu mai are nanitele lui analgezice.

— N-o să spui asta nimănui, ai înţeles? Am ajuns prea departe să-mi văd poziţia pusă în pericol! N-o să mă las şantajat de un ucenic obraznic!

— Asta crezi tu că fac? Că te şantajez?

— Nu te juca cu mine! a urlat Volta. Ştiu de ce eşti aici!

Rowan era sincer dezamăgit.

— Credeam că mă cunoşti.

Volta şi-a slăbit strânsoarea.

— Nimeni nu cunoaşte pe nimeni, nu?

— Îţi promit că nu spun nimănui. Şi nu vreau nimic de la tine.

Volta s-a dat înapoi.

— Îmi pare rău. După ce eşti înconjurat de atâtea intrigi,

începi să crezi că aşa joacă toţi.

S-a aşezat pe pat.

— Te cred, ştiu că eşti altfel, mai bun de-atât. Am ştiut de când te-a adus Goddard. Te vede ca pe o provocare, pentru că dacă poate convinge un discipol al lui Faraday, poate să convingă pe oricine.

Rowan şi-a dat seama că Volta nu e cu mult mai în vârstă decât el. Mimase mereu o încredere în sine care-l făcea să pară mai în vârstă, dar acum vulnerabilitatea lui arăta adevărul. Avea cel mult 20 de ani. Ceea ce însemna că era Seceră doar de vreo doi ani. Rowan nu ştia cum ajunsese de la o Seceră din şcoala veche la Goddard, dar îşi imagina. Înţelegea cum ar putea fi atras un junior de charisma lui Goddard. Le promitea discipolilor lui orice şi-ar dori un om, doar să renunţe de tot la conştiinţă. Într-o profesie în care conştiinţa era o povară, cine ar vrea una?

Rowan s-a aşezat iar şi şi-a tras scaunul destul de aproape de Volta cât să-i poată şopti:

— Să-ţi spun ce cred eu. Goddard nu e o Seceră. E un ucigaş.

Era prima dată când îndrăznise să o spună.

— Am citit destule despre ucigaşii de pe vremuri, monştri ca Jack Spintecătorul, Charlie Manson sau Cyber Sally şi singura diferenţă dintre ei şi Goddard e că Goddard nu e pedepsit. Muritorii ştiau ce e răul, dar noi, cumva, am uitat.

— Da, dar şi dacă ar fi adevărat, ce se poate face? Viitorul vine fie că vrem sau nu. Rând şi Chomsky şi alţi ticăloşi bolnavi care tânjesc să fie în grupul lui Goddard o să domine viitorul. Sunt sigur că Secerile fondatoare se răsucesc în morminte – dar ideea e că *sunt în morminte* şi nu se întorc prea curând.

Volta a tras adânc aer în piept şi şi-a şters ultimele lacrimi.

— Pentru binele tău, Rowan, sper că o să ajungi să-ţi placă omorul pe cât îi place lui Goddard. Ţi-ar face viaţa mai uşoară. Şi mai plină.

Rowan a simţit în profunzime vorbele lui Volta. Cu o

lună înainte, ar fi negat că e posibil să ajungă un astfel de monstru, dar acum nu mai era sigur. Presiunea cedării creştea zilnic. Trebuia să spere că dacă Volta nu cedase cu totul întunericului, avea şi el o şansă.

Nu există rapoarte oficiale în mass-media despre spicuiri, ceea ce nu le convine Secerilor mai orientate spre public. Nici măcar spicuirile în masă nu ajung la ştiri. Chiar şi aşa, sunt multe poze şi înregistrări video personale încărcate în Tunet şi asta creează un dosar neoficial, mai incitant decât unul oficial. Notorietatea şi infamia au evoluat repede în celebritate pentru Seceri şi cele mai îndrăzneţe momente ajung legende. Unele Seceri devin dependente de faimă şi o caută din ce în ce mai mult. Altele preferă să rămână anonime.

Nu pot să neg că sunt o legendă. Nu datorită spicuirilor simple pe care le fac acum, ci datorită celor de acum 150 de ani. Ca şi cum n-aş fi destul de nemuritoare, sunt nemurită şi în cartonaşele de colecţie cu imaginea mea. Cele mai noi sunt preţuite de elevi. Cele mai vechi valorează o avere pentru colecţionarii serioşi.

Sunt o legendă. Dar îmi doresc în fiecare zi să nu fiu.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

27

Conclavul Recoltei

Investigaţia secretă a Citrei a dezvăluit câteva surprize pe care abia aştepta să le împărtăşească cu Rowan la conclav. Sigur nu putea să le împărtăşească cu Secera Curie. Cele două ajunseseră să aibă încredere una în alta şi Secera ar fi considerat manevrele secrete ale Citrei ca pe o trădare.

Viaţa Citrei era cu totul diferită de cea a lui Rowan. Nu mergea la petreceri luxoase, nici nu se antrena cu subiecţi vii. Gătea împreună cu Curie mese pentru familii îndoliate şi se lupta cu un robot cu centura neagră în Bokator. Crea fineturi şi studia utilizările practice ale otrăvurilor secrete în farmacia personală a Secerii Curie şi în grădina cu ierburi toxice. Învăţase despre cele mai infame acte ale celor mai bune şi ale celor mai rele Seceri din istorie.

În trecut, de obicei lenea, prejudecata sau lipsa de prevedere făceau o Seceră rea. Erau cele care spicuiau prea mult prin vecini, pentru că nu aveau chef să se deplaseze. Erau cele care, în ciuda pedepselor, spicuiau oameni cu trăsături etnice specifice. Şi erau şi multe exemple de judecată proastă. Secera Sartre crezuse că e o idee bună să-şi facă spicuirile la rodeo, astfel că a distrus acel sport, la care nimeni nu mai venea de teamă să nu fie spicuit.

Bineînţeles, Secerile rele erau în trecut. Dar în loc de „rele”, acum li se spunea „inovatoare” şi „vizionare”. Ca măcelurile inovatoare ale Secerii Goddard şi ale ucigaşilor săi.

Spicuirea în masă de la Laboratorul de Propulsie Magnetică, deşi n-a fost niciodată raportată oficial, ajunsese o mare ştire. Şi în Tunet fuseseră încărcate multe înregistrări video cu Goddard şi discipolii acordând imunitate, ca şi cum ar fi dat pâine săracilor. Rowan era acolo, cu ei. Citra nu ştia ce să creadă.

— Lumea are un talent să recompenseze comportamentul urât cu celebritate, i-a spus Curie după ce a văzut câteva dintre acele înregistrări video.

Apoi a căzut pe gânduri.

— Cunosc capcanele celebrităţii, a mărturisit, deşi Citra ştia deja. Am fost încăpăţânată şi proastă la începuturi. Am crezut că dacă-i spicuiesc pe cei care trebuie la momentul potrivit schimb lumea în bine. Am crezut, în aroganţa mea, că văd imaginea de ansamblu care le scapă celorlalţi. Dar, bineînţeles, eram la fel de limitată ca restul oamenilor. Când i-am spicuit pe preşedinte şi cabinetul lui, lumea s-a cutremurat, dar lumea deja se cutremura şi fără mine. M-au numit „domnişoara Masacru” şi în timp au schimbat-o în „Marea Doamnă a Morţii”. Am petrecut mai mult de o sută de ani încercând să devin anonimă, dar şi copiii mici ştiu de mine. Sunt sperietoarea pe care o folosesc părinţii. *Fii cuminte sau te ia Marea Doamnă.*

Secera Curie a dat din cap tristă.

— Celebritatea dispare în timp în general, dar când eşti Seceră, ce-ai făcut mai vizibil rămâne. Ascultă-mi sfatul, Citra, şi rămâi invizibilă.

— Poate că eşti o celebritate, i-a spus Citra, dar nici în cele mai rele momente ale tale n-ai fost ca Goddard.

— Nu, n-am fost. N-am luat niciodată vieţi de plăcere. Sunt unii care caută celebritate ca să schimbe lumea şi alţii ca să ia lumea captivă. Goddard e din a doua categorie.

Şi apoi a spus ceva ce avea s-o ţină trează pe Citra multe nopţi.

— În locul tău n-aş mai avea încredere în Rowan. Goddard e coroziv ca acidul aruncat în ochi. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face ar fi să câştigi inelul la Conclavul de Iarnă şi să-l spicuieşti repede pe băiat, înainte ca acidul să-l ardă şi mai adânc.

Citra era bucuroasă că până la Conclavul de Iarnă mai erau câteva luni. Conclavul Recoltei însă îi dădea acum bătăi de cap. La început, Citra abia aştepta luna septembrie şi conclavul, dar pe măsură ce se apropia,

începuse să se teamă. Nu examenul o îngrijora. Simţea că e pregătită pentru orice test aveau să le dea ucenicilor. Se temea să-l vadă pe Rowan, pentru că nu avea nicio idee ce îi făcuseră ultimele luni cu Goddard.

Câştigă inelul şi spicuieşte-l repede, i-a spus Secera Curie. Dar nu trebuia să se gândească acum la asta. Mai avea patru luni până urma să ia *acea* decizie. Dar ceasul nu se oprea niciodată din ticăit. Se mişca inexorabil spre una dintre morţi, a ei sau a lui.

• • •

Conclavul Recoltei a avut loc într-o zi de septembrie limpede, dar vântoasă. La ultimul conclav furtuna îi ţinuse pe mulţi spectatori departe, dar acum se adunaseră mulţi pe stradă în faţa Capitoliului din Fulcrum City. Şi mai mulţi ofiţeri de pace erau puşi de pază. Unele Seceri, cele din şcoala veche, au venit pe jos, alegând o plimbare umilă de la hotel în locul unei apariţii strălucitoare. Altele au ieşit din maşini lungi, ca nişte staruri. Echipele de ştirişti şi-au aţintit camerele spre ei, dar s-au şi ţinut la distanţă. Nu era totuşi un covor roşu. Nu se puneau întrebări, nu se luau interviuri, dar curiozitatea era mare. Secerile făceau cu mâna la camere şi îşi îndreptau spinările, ca să arate cât mai bine pe ecran.

Secera Goddard şi echipa lui au apărut într-o limuzină albastru regal cu diamante false, semn clar cine e înăuntru. Când a ieşit Goddard cu anturajul său, mulţimea a murmurat entuziasmată, ca şi cum ar fi asistat la un foc de artificii.

— Uite-l!

— E el!

— Ce arătos e!

— Ce înspăimântător e!

— Ce îngrijit e!

Goddard s-a întors spre mulţime şi şi-a fluturat mâna într-un salut regal. Şi-a fixat privirea pe o fată, a arătat-o cu degetul şi a urcat treptele, fără să spună nimic.

— Ce ciudat e!

— Ce misterios e!

— Ce fermecător e!

Cât despre fata aleasă, a fost impresionată şi îngrozită şi derutată de atenţia lui, ceea ce şi intenţionase Goddard de fapt.

Atât de concentrată era mulţimea pe Goddard şi pe clica lui colorată, că nimeni nu l-a observat pe Rowan în spate.

Cei din echipa lui Goddard nu erau singurele Seceri cu chef de spectacol. Secera Kierkegaard avea un arc pe umăr. Nu că ar fi vrut să-l folosească în acea zi, era doar o parte din recuzită. Totuşi, ar fi putut să ţintească pe oricine din public şi să-l spicuiască. Ştiind asta, mulţimea era şi mai excitată. Nimeni nu mai fusese spicuit pe treptele Capitoliului înaintea unui conclav, dar asta nu însemna că nu s-ar putea întâmpla.

În timp ce majoritatea Secerilor veneau pe strada principală, Secera Curie şi Citra au intrat pe o alee lăturalnică. În timp ce bătrâna Seceră se împingea prin mulţime, s-a iscat o rumoare în jur, oamenii recunoscând-o. Au început să întindă mâinile să-i atingă roba mătăsoasă de culoarea lavandei. Curie i-a tolerat, dar un bărbat chiar i-a prins roba şi a trebuit să-l plesnească peste mână.

— Ai grijă, i-a spus şi s-a uitat în ochii lui. Nu-mi place să se apropie cineva prea mult de mine.

— Îmi cer scuze, Onorabilă, i-a spus omul.

Apoi s-a întins după mâna ei, dorind să-i atingă inelul, dar ea şi-a retras-o.

— Nici să nu te gândeşti.

Citra mergea înainte, ca să facă o cărare printre oameni.

— Poate ar fi trebuit să luăm o limuzină, a spus Citra. Măcar nu ne-am fi luptat să intrăm.

— Ar fi ceva prea elitist pentru mine, a spus Curie.

Un vânt a venit deodată pe trepte, prinzând părul lung, argintiu, al Secerii şi trăgându-l înapoi ca trena unei rochii de mireasă, ceea ce i-a dat un aer mistic.

— Am ştiut eu că ar fi trebuit să mi-l împletesc azi, a spus ea.

În timp ce urcau pe treptele albe de marmură, cineva din stânga a strigat:

— Te iubim!

Secera Curie s-a oprit şi s-a întors, dar nu l-a văzut pe cel ce strigase, aşa că li s-a adresat tuturor:

— De ce?

Nimeni n-a răspuns, intimidaţi de privirea ei.

— Aş putea să vă sfârşesc viaţa în orice moment, de ce să mă iubiţi?

Tot n-a răspuns nimeni, dar un cameraman a înaintat, puţin cam prea aproape. Secera Curie a izbit camera atât de tare, că l-a dezechilibrat pe om şi aproape că a scăpat-o.

— Fii mai politicos, i-a spus Secera.

— Da, Onorabilă, îmi pare rău, Onorabilă.

Secera a continuat să urce treptele cu Citra.

— E greu de imaginat că pe vremuri iubeam toată atenţia asta. Acum o evit cu totul dacă pot.

— La ultimul conclav nu păreai aşa de tensionată.

— Pentru că nu aveam o discipolă care urma să fie testată. În schimb, le examinam eu celorlalte Seceri ucenicii.

Un test pe care Citra îl picase spectaculos. Dar nu simţea nevoia să amintească asta.

— Ştii în ce o să constea examenul de azi? a întrebat-o Citra când au ajuns sus şi au intrat în vestibul.

— Nu, dar ştiu că e administrat de Secera Cervantes, şi el are ca prioritate partea fizică. Poate o să te pună să te lupţi cu mori de vânt.

Ca şi data trecută, Secerile se salutau în sala mare, aşteptând să se deschidă uşile Sălii Adunării. Pe mese era micul dejun: o piramidă de pateuri cu brânză în mijloc, care probabil fusese construită în câteva ore, iar Secerilor le-a luat numai câteva secunde să o dărâme, când au început să extragă de la bază, fără să le pese de cele de deasupra. Chelnerii s-au grăbit să adune pateurile căzute pe jos înainte să fie călcate în picioare.

Secera Curie s-a amuzat.

— Cum de şi-or fi închipuit organizatorii că Secerile o să lase ceva în ordine?

Citra a văzut-o pe Goodall, Secera junioare ce fusese hirotonistă la ultimul conclav. Roba ei era făcută de Claude DeGlasse, unul dintre cei mai importanţi designeri din lume. O greşeală imensă, pentru că designerii contemporani n-aveau altă ambiţie decât să şocheze. Roba lui Goodall, cu dungi portocalii şi albastre, o făcea să arate mai degrabă ca un clovn de circ decât ca o Seceră.

Citra a observat cum Goddard şi Secerile lui beneficiau acum de şi mai multă atenţie decât la ultimul conclav. Deşi multe Seceri îi ignorau, mai multe îi înconjurau, căutând să le intre în graţii.

— Sunt din ce în ce mai multe Seceri care gândesc ca Goddard, i-a spus Curie în şoaptă. S-au strecurat prin crăpături ca şerpii. S-au infiltrat. Ne invadează ca buruienile.

Citra s-a gândit la Faraday, o Seceră decentă, cu siguranţă invadată de buruieni.

— Ucigaşii ajung la putere, a spus Curie. Şi când o s-o preia, lumea o să fie întunecată. Secerile cu adevărat onorabile trebuie să li se opună. Abia aştept ziua când o să ni te alături în luptă.

— Mulţumesc, Onorabilă.

Citra n-avea nicio problemă să lupte de partea binelui dacă devenea Seceră. Problema era că după hirotonisire urma un eveniment la care nici nu voia să se gândească. Secera Curie s-a dus să salute câteva Seceri din şcoala veche, loiale idealurile fondatorilor. Atunci l-a văzut Citra pe Rowan. Nu se scălda în gloria lui Goddard. Era el însuşi în centrul atenţiei, înconjurat de alţi ucenici, ba chiar de câteva Seceri junioare. Vorbeau, râdeau şi Citra s-a simţit dezamăgită că Rowan n-a căutat-o.

• • •

De fapt, Rowan o căutase pe Citra, dar până intrase ea în clădire, el deja fusese înconjurat de admiratori neaşteptaţi. Unii îl invidiau pentru că e ucenicul lui Goddard, alţii erau doar curioşi şi alţii sperau să se lipească de steaua lui ascendentă. În Dom, poziţionările politice se făceau devreme.

— Ai fost acolo la clădirea aia de birouri, nu? l-a întrebat un ucenic, unul dintre cei mai mici, aflat la primul lui conclav. Te-am văzut în clipuri!

— Nu doar că a fost acolo, a zis un alt ucenic începător. Purta inelul lui Goddard şi împărţea imunitate!

— Uau! Dar e permis?

Rowan a dat din umeri.

— Goddard a spus că e şi, oricum, nu i l-am cerut eu. Mi l-a dat.

Una dintre Secerile junioare a oftat.

— Omule, înseamnă că te place rău dacă ţi l-a dat.

Gândul că Goddard chiar îl place îl stânjenea pe Rowan, pentru că dispreţuia categoric orice îi plăcea lui Goddard.

— Şi cum e el? l-a întrebat o fată.

— Ca… nimeni altcineva din câţi am întâlnit.

— Mi-ar plăcea să fi fost ucenicul lui, a spus unul dintre începători, apoi s-a strâmbat de parcă mâncase ceva mucegăit. Am fost luat de Secera Mao.

Rowan ştia că Mao era un alt circar îndrăgostit de imaginea lui. Era foarte independent şi nu se alinia nici la vechea şcoală, nici la cea nouă. Rowan nu ştia dacă era un om care-şi votase propria conştiinţă sau îşi vânduse votul celui care-i dăduse mai mult. Faraday ar fi ştiut. Câte lucruri pierduse odată cu Faraday. Informaţiile din interiorul sistemului erau printre aceste lucruri.

— Goddard şi Secerile lui au fost staruri supreme pe treptele Capitoliului când au venit, arătau aşa de bine! a spus un ucenic de care Rowan îşi amintea de la ultimul conclav.

Era cel care cunoştea bine otrăvurile.

— Te-ai hotărât ce culoare o să ai? Şi ce bijuterii o să porţi pe robă? l-a întrebat o fată, prinzându-se brusc de braţul lui ca o plantă agăţătoare.

Rowan nu-şi dădea seama ce ar fi mai jenant, să rămână cu ea agăţată de el sau să se desprindă.

— Invizibilă, a spus. O să apar pe trepte dezbrăcat.

— Alea da bijuterii, a spus una dintre Secerile junioare şi toţi au râs.

Apoi Citra şi-a făcut loc până aproape de el şi Rowan s-a simţit de parcă fusese prins că face ceva nu trebuie.

— Citra, salut!

A simţit că e atât de fals, că ar fi vrut să-şi retragă cuvintele şi s-o salute din nou. S-a desprins din strânsoarea fetei, dar era prea târziu, Citra deja o văzuse.

— Se pare că ţi-ai făcut mulţi prieteni.

— Nu, nu tocmai, i-a răspuns el, apoi şi-a dat seama că tocmai i-a insultat pe toţi. Adică, suntem toţi prieteni, nu? Suntem în aceeaşi barcă.

— Aceeaşi barcă, a repetat Citra sec, dar în ochi avea pumnale ascuţite, precum cele din camera armelor a lui Faraday. Mă bucur să te văd, Rowan.

Şi a plecat.

— Las-o să plece, i-a spus fata agăţătoare. O să fie oricum istorie după următorul conclav, nu?

Rowan a plecat din mijlocul lor fără să se mai scuze. A ajuns-o repede din urmă pe Citra, ceea ce însemna că ea nici nu se străduise prea mult să se îndepărteze. Un semn bun. A prins-o uşor de braţ şi ea s-a întors spre el.

— Hei, i-a spus el, îmi pare rău.

— Nu, înţeleg. Eşti celebru acum. Trebuie să te dai mare.

— Nu-i adevărat. Crezi că-i voiam linguşindu-se pe lângă mine? Aşa mă ştii?

Citra a ezitat.

— Au trecut patru luni. Patru luni pot să schimbe un om.

Era adevărat. Dar unele lucruri nu se schimbaseră. Rowan ştia ce vrea ea să audă, dar ar fi fost doar un alt dans. O altă formă de spectacol. I-a spus adevărul.

— Mă bucur să te văd, Citra. Dar mă şi doare. Mă doare rău şi nu ştiu ce să fac.

Ochii ei au început să lucească de lacrimi pe care le-a ascuns clipind.

— Ştiu. Urăsc situaţia asta.

— Hai să nu ne gândim la Conclavul de Iarnă acum. Hai să trăim în prezent şi să lăsăm Conclavul de Iarnă să aibă singur grija lui.

Citra a dat din cap.

— De acord.

Apoi a tras aer adânc în piept.

— Hai să facem o plimbare. Vreau să-ţi arăt ceva.

S-au plimbat pe lângă pereţii sălii, pe sub arcadele unde Secerile puneau ţara la cale.

Citra şi-a scos telefonul şi a proiectat în palmă o serie de holograme, ascunzându-le cu cealaltă palmă, astfel ca numai Rowan să le vadă.

— Le-am dezgropat din creierul ascuns al Tunetului.

— Cum ai făcut asta?

— Nu contează cum. Important e că am făcut-o şi uite ce am găsit.

Hologramele erau cu Secera Faraday pe străzi lângă casa lui.

— Astea sunt din ultima lui zi, a spus Citra. Am reuşit să refac măcar o parte din paşii lui de atunci.

— Dar de ce?

— Uită-te.

Holograma îl arăta pe Faraday intrând într-o casă.

— E casa femeii cu care ne-a făcut cunoştinţă la piaţă. A stat câteva ore acolo. Pe urmă s-a dus la cafeneaua asta.

Citra i-a arătat o imagine cu Faraday intrând în cafenea.

— Cred că s-a întâlnit cu cineva acolo, dar nu ştiu cu cine.

— OK, a spus Rowan, deci îşi lua la revedere de la oameni. Nu e nimic obişnuit pentru cineva care-şi petrece ultima lui zi pe Pământ.

Citra a schimbat imaginile. Acum îl arătau cum urcă treptele unei staţii de tren.

— Asta e la cinci minute înainte să moară. Ştim ce s-a întâmplat în staţia aia, dar ghici ce – camera de pe platformă a fost vandalizată, cică de necuraţi. N-a mers toată ziua, aşa că nu există nicio înregistrare de atunci.

Un tren a ieşit din staţie şi, o clipă mai târziu, un altul a intrat din direcţia opusă. Era cel care l-a omorât pe Faraday. Deşi Rowan nu putea să vadă momentul, s-a strâmbat ca şi cum îl vedea.

— Crezi că l-a omorât cineva şi a aranjat să pară că s-a sinucis?

Rowan s-a uitat în jur să se asigure că nu sunt observaţi şi a continuat în şoaptă:

— Dacă asta e singura dovadă, e cam subţire.

— Ştiu. Aşa că am mai săpat.

A pus iar imaginile cu Faraday mergând spre staţie.

— Au fost cinci martori. N-aveam cum să-i găsesc fără să caut în fişierele Domului şi dacă îi căutam, ar fi aflat. Dar logic e că martorii au urcat şi ei pe scări, nu? Optsprezece oameni au urcat scările cam la ora la care a murit Faraday. Unii probabil s-au urcat în primul tren.

A arătat spre trenul care pleca din staţie.

— Dar nu toţi. Din cei optsprezece oameni, am reuşit să identific cam jumătate. Şi trei dintre ei au primit imunitate *în acea zi.*

Rowan a simţit că ameţeşte.

— Au fost mituiţi să spună că s-a spicuit singur?

— Dacă ai fi un cetăţean obişnuit şi ai vedea cum o Seceră o omoară pe alta şi apoi ţi s-ar oferi imunitate ca să-ţi ţii gura, ce ai face?

Rowan voia să creadă că ar căuta dreptatea, dar şi-a adus aminte de zilele de dinainte de ucenicie, când apariţia unei Seceri era cel mai înfricoşător lucru pe care şi l-ar fi putut imagina.

— Aş săruta inelul şi mi-aş ţine gura.

Pe partea cealaltă s-au deschis uşile Sălii Adunării şi Secerile au început să intre.

— Cine crezi că a făcut-o? a întrebat Rowan.

— Cine avea cel mai mult de câştigat dacă dispărea Faraday?

N-au avut nevoie să o mai şi spună. Ştiau răspunsul. Rowan ştia că Goddard era capabil de multe, dar şi de omorârea unei alte Seceri?

Rowan a dat din cap, parcă nevrând să creadă.

— Nu e singura explicaţie! i-a spus. Poate că n-a fost o Seceră. Poate că a fost ruda cuiva spicuit. Cineva care voia să se răzbune. Oricine ar fi putut să-i ia inelul, să-l împingă

în faţa trenului şi să dea imunitate martorilor. Să tacă, altfel ar fi consideraţi complici!

Citra şi-a deschis gura să-l contrazică, dar s-a abţinut. Era posibil. Deşi dacă i-ar fi luat inelul lui Faraday, ucigaşului i-ar fi îngheţat degetul. Dar era posibil.

— Nu m-am gândit la asta, a spus ea.

— Dar dacă a fost un tonist? Cultele tonale urăsc Secerile.

Rotonda se golea repede. Au părăsit şi ei alcovul şi s-au îndreptat spre uşile Sălii.

— N-ai destule fapte să acuzi pe nimeni de nimic, i-a spus Rowan. Ar fi bine să o laşi aşa deocamdată.

— Să o las aşa? Nu vorbeşti serios.

— Am spus *deocamdată!* O să ai acces total la fişierele Domului după ce o să fii hirotonisită şi o să poţi dovedi ce s-a întâmplat.

Citra s-a oprit.

— Cum adică după ce o să fiu hirotonisită? Poate o să fii tu hirotonisit. Sau nu înţeleg eu ceva?

Rowan şi-a ţuguiat buzele, furios pe el însuşi că se trădase.

— Hai să intrăm înainte să închidă uşile.

• • •

Ritualurile conclavului au continuat la fel ca înainte. Pomenirea morţilor. Spălarea mâinilor, plângeri şi disciplinări. Încă o dată, Goddard a fost acuzat anonim. De data aceasta pentru că dăduse imunităţi prea uşor.

— Cine face acuzaţia? a întrebat Goddard. Să se ridice şi să se identifice!

Nimeni n-a făcut-o, ceea ce i-a permis lui Goddard să continue:

— Recunosc că acuzaţia e cumva adevărată. Sunt un om generos şi poate că am fost prea darnic cu imunităţile. Nu am nicio scuză, dar nici nu mă căiesc. Mă las la mila Marelui Tăiş să-mi decidă pedeapsa.

Marele Tăiş Xenocrate a dat din mână plictisit.

— Da, da, stai jos, Goddard. Pedeapsa e să taci măcar cinci minute.

Mulţimea a râs. Goddard s-a înclinat în faţa Marelui Tăiş, apoi s-a aşezat. Şi deşi câteva Seceri, inclusiv Curie, au încercat să obiecteze, spunând că, istoric, Secerilor care-şi foloseau în exces inelul li se limita puterea de a garanta imunitatea şi puteau s-o dea doar familiilor celor spicuiţi, plângerile lor n-au fost ascultate. Xenocrate a respins toate obiecţiile ca să grăbească mersul şedinţei.

— Uimitor, i-a şoptit Secera Curie Citrei. Goddard a devenit de neatins. Poate să scape cu orice. Ar fi trebuit să fie cineva destul de vizionar şi să-l fi spicuit când era copil. Ar fi o lume mai bună.

Citra l-a evitat pe Rowan la prânz, temându-se să nu fie văzuţi împreună prea mult, să nu trezească suspiciuni. A stat lângă Curie şi aceasta a prezentat-o câtorva dintre cele mai mari Seceri: Secera Meir, care fusese cândva delegat la Conclavul Global din Geneva, Secera Mandela, şeful comitetului de acordare a inelului, şi Secera Hideyoshi, singura Seceră care stăpânea arta de a spicui prin hipnoză.

Citra a încercat să nu pară intimidată. Întâlnirea cu ele aproape că îi dădea speranţă că vechea gardă ar putea să triumfe împotriva celor ca Goddard. Se tot uita cu coada ochiului la Rowan, care, din nou, nu se putea ţine departe de alţi ucenici, deşi fata nu ştia că el încearcă din răsputeri.

— E un semn rău, a spus Secera Hideyoshi, când tinerele noastre speranţe gravitează atât de deschis în jurul duşmanului.

— Rowan nu e duşmanul, a izbucnit Citra, dar Secera Curie i-a pus o palmă pe umăr să o liniştească.

— El *reprezintă* duşmanul, a spus Curie. Cel puţin faţă de alţi ucenici.

Secera Mandela a oftat.

— N-ar trebui să fie duşmani în Dom. Ar trebui să fim toţi în aceeaşi tabără. În tabăra umanităţii.

Secerile din vechea şcoală erau în general de acord că trăiesc vremuri tulburi, dar în afară de obiecţii mereu respinse, nu acţionau în niciun fel.

Citra a devenit din ce în ce mai neliniştită după prânz, când îşi făceau prezentările fabricanţii de arme şi se dezbăteau diverse moţiuni. Se discuta dacă inelul ar trebui purtat pe mâna stângă sau pe dreapta şi dacă o Seceră ar avea voie să facă reclamă unui produs comercial, ca pantofii sport sau cerealele.

Toate i se păreau insignifiante Citrei. Ce contau toate astea când actul sacru al spicuirii se degradează şi devine o crimă ca pe vremuri?

Apoi, în cele din urmă, s-au dat testele. Ca şi înainte, candidaţii la Dom s-au prezentat primii. Din cei patru care trecuseră testul final din noaptea precedentă, doar doi au fost hirotonisiţi. Ceilalţi au fost nevoiţi să facă drumul ruşinos spre ieşire şi spre vieţile lor de dinainte. Citra a simţit o plăcere vinovată când fata care se agăţase de Rowan a fost respinsă. Odată ce noile Seceri şi-au primit inelele şi numele noi, ucenicii au mers în faţă.

— Testul de azi, a anunţat Secera Cervantes, o să fie o competiţie Bokator. Candidaţii o să fie împărţiţi câte doi şi performanţele lor vor fi notate.

A fost adus şi derulat un covor. Citra a tras adânc aer în piept. Era pregătită. Bokator însemna o combinaţie de putere, agilitate şi concentrare şi ea ştia să le echilibreze. Dar, apoi, au înfipt o lamă direct în inima încrederii ei.

— Citra Terranova o să lupte cu Rowan Damisch.

S-a auzit un murmur din mulţime. Citra şi-a dat seama că au fost aleşi intenţionat, că erau condamnaţi să fie adversari. Cum altfel? S-a uitat în ochii lui Rowan, dar n-a reuşit să citească nimic în ei.

Mai întâi s-au luptat ceilalţi. Fiecare ucenic a dat ce a putut, dar Bokator era o disciplină dură şi nu toţi o stăpâneau. Unele meciuri s-au terminat aproape la egalitate, altele au fost înfrângeri clare. Şi apoi a venit momentul ca Rowan şi Citra să se lupte.

Ochii lui Rowan nu arătau nici camaraderie, nici simpatie, nici tristeţe că sunt puşi să lupte unul contra altuia.

— OK, hai s-o facem, a spus şi au început să-şi dea

ocoale.

• • •

Rowan ştia că acum era primul lui test adevărat, dar nu cel pe care l-au pregătit pentru el. Testul lui era să pară convingător, dar să piardă. Era necesar ca Goddard, Xenocrate, Cervantes şi toate Secerile să creadă că îşi dă toată silinţa, dar că nu e destul. A început cu ocoalele ritualice. Au urmat luarea poziţiilor şi provocările. Rowan s-a aruncat la Citra, a tras un şut şi a ratat-o la milimetru. Şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe un genunchi. Un început foarte bun. S-a întors repede, s-a înălţat, a rămas în dezechilibru şi ea s-a aruncat spre el. A crezut că o să-l lovească cu cotul, dar ea l-a prins şi l-a tras înainte, deşi părea să-l împingă înapoi. L-a readus în echilibru şi a părut că mişcarea ei e ratată. Rowan s-a dat înapoi şi s-a uitat în ochii ei. Îi rânjea şi îl privea cu intensitate. Era parte din provocările de tip Bokator, dar şi altceva, mai mult de atât. O înţelegea ca şi cum i-ar fi vorbit: *N-o să te dai bătut,* îi spuneau ochii ei. *Luptă cu totul, te provoc, pentru că oricât de prost încerci să lupţi, o să găsesc un mod de a te face să arăţi bine.*

Frustrat, Rowan s-a aruncat iar spre ea, i-a ţintit cu palma deschisă umărul, dar la o mică distanţă de punctul cel mai bun, numai că ea s-a mutat în calea loviturii. A aruncat-o pe spate cu forţa loviturii şi ea a căzut.

Să te ia dracu, Citra!

Putea să-l bată la orice, chiar şi la pierdut.

• • •

Citra ştiuse din momentul în care Rowan lovise prima dată ce intenţii are el şi se enervase. Cum îndrăzneşte să creadă că trebuie să se lupte prost ca ea să câştige meciul? Devenise atât de arogant de când era cu Goddard încât crezuse că n-o să fie o luptă cel puţin egală? Sigur, el se antrenase, dar şi ea. Şi ce dacă el devenise mai solid, asta însemna şi că se mişca mai încet. O luptă dreaptă era singurul mod de a-şi păstra amândoi conştiinţa curată. Nu-şi dădea seama Rowan că dacă se sacrifică pe sine, o condamnă şi pe ea? Mai degrabă s-ar spicui singură decât

să-l lase pe el să se sacrifice.

Rowan s-a holbat la ea furios, ceea ce a făcut-o să râdă.

— Asta-i tot ce poţi? l-a întrebat.

El i-a dat o lovitură joasă, destul de înceată ca ea să o anticipeze, şi fără nicio forţă. Trebuia doar să se lase pe spate puţin ca lovitura să nu mai aibă niciun efect. În schimb, şi-a ridicat centrul de greutate îndeajuns ca lovitura să-i secere picioarele. A căzut pe covor, dar s-a ridicat repede, ca să nu pară că a făcut-o intenţionat. Şi-a aruncat umărul spre el şi s-a agăţat cu piciorul drept de al lui, a aplicat forţă, dar nu destul ca să-i facă genunchiul să se îndoaie. El a prins-o, s-a răsucit şi i-a aruncat pe amândoi pe covor, aterizând cu ea deasupra, în poziţie dominantă. Ea l-a forţat să se rostogolească şi să o ţintuiască de podea. El a încercat să-i dea drumul, dar ea i-a ţinut mâinile.

— Care-i problema, Rowan? i-a şoptit. Nu ştii ce să faci când eşti deasupra unei fete?

El s-a tras într-o parte şi ea s-a ridicat. Au început iar să-şi dea ocoale, în timp ce Cervantes se învârtea în jurul lor în sens invers, fără să se prindă deloc de ce se întâmplă între ei.

• • •

Rowan ştia că meciul e aproape gata. Avea să câştige şi, astfel, avea să piardă. Cum de-a putut să creadă că ea o să-l lase să se dea bătut? Ţineau prea mult unul la altul. Asta era problema.

Citra n-o să accepte niciodată inelul de Seceră câtă vreme o să mai aibă sentimente pentru el.

• • •

Şi, deodată, Rowan a ştiut exact ce să facă.

Cu numai zece secunde rămase din meci, tot ce trebuia să facă ea era să continue dansul. Rowan era clar câştigătorul. Încă zece secunde de ocoale şi Cervantes avea să sufle în fluier. Dar apoi Rowan a făcut ceva ce ea nu anticipase deloc. S-a aruncat înainte cu viteza fulgerului. Nu stângaci, nu mimând o falsă incompetenţă, ci cu meşteşug perfect, bine antrenat.

Într-o clipă a prins-o într-o priză şi a strâns-o de gât, destul ca nanitele ei pentru durere să intervină. Apoi i-a şoptit în ureche:

— Ai căzut în capcană. Acum o să primeşti ce meriţi.

I-a aruncat corpul în aer şi i-a răsucit capul în direcţia cealaltă. Gâtul ei s-a rupt cu un trosnet zgomotos şi oribil şi în mintea Citrei s-a făcut întuneric.

• • •

Rowan a aruncat-o la podea şi mulţimea a scos un suspin colectiv. Cervantes a suflat violent în fluier.

— Mişcare ilegală! Mişcare ilegală! a strigat Cervantes, cum, de altfel, Rowan ştia că o să facă. Descalificare!

Mulţimea de Seceri a început să murmure. Unii erau furioşi pe Cervantes, alţii îl condamnau pe Rowan pentru ce făcuse. El a rămas indiferent, fără să lase să se vadă vreo emoţie.

S-a forţat să se uite în jos la trupul ei. Capul îi era răsucit aproape de tot. Ochii îi erau deschişi, dar nu mai vedea. Era ca-şi-moartă, pe cât de ca-şi-mort poţi fi. Rowan şi-a muşcat limba până a început să sângereze.

Uşa sălii s-a dat la o parte şi gardienii au venit în fugă spre fată.

Marele Tăiş a venit la Rowan.

— Du-te înapoi la Secera ta, i-a spus, fără ca măcar să încerce să-şi ascundă dezgustul. Sunt sigur că o să te pedepsească după cum meriţi.

— Da, Excelenţă.

Descalificare. Nimeni nu-şi dădea seama că pentru Rowan era victoria perfectă.

S-a uitat cum o iau gardienii pe Citra ca pe un sac de cartofi şi o duc afară, unde sigur o aştepta o ambudronă să o ducă la cel mai apropiat centru de regenerare.

O să fii bine, Citra. O să te întorci repede la Secera Curie, dar să nu uiţi ce s-a întâmplat azi. Şi sper să nu mă ierţi niciodată.

Am luptat împotriva epurării. Sunt lucruri pe care le-am făcut şi de care nu sunt mândră, dar de asta sunt foarte mândră.

Nu-mi amintesc care dintre Seceri a început acea campanie odioasă de spicuire numai a celor născuţi muritori, dar s-a răspândit ca un virus în fiecare Dom regional, o idee virală într-o epocă post-virală.

„N-ar trebui ca cei ce s-au născut şi au trăit cu perspectiva morţii să fie singurii subiecţi ai spicuirilor?” aşa suna înţelepciunea populară. Dar era doar bigotism deghizat în înţelepciune. Egoism care poza în iluminare. Şi nu se opuneau destule Seceri, pentru că celor născuţi în epoca post-mortalitate muritorii li se păreau deranjant de diferiţi în felul în care gândeau şi trăiau. „Să moară la vârsta la care au ajuns”, strigau puriştii în Dom. În cele din urmă a fost considerată o încălcare gravă a celei de-a doua porunci şi toate Secerile care participaseră la epurare au fost disciplinate sever, dar era deja prea târziu să se poată repara ce se stricase. Ne-am pierdut strămoşii. I-am pierdut pe bătrânii noştri. Am pierdut legătura vie cu trecutul. Încă mai sunt muritori, dar îşi ascund vârsta şi istoria, de teamă să nu fie iar ţinte.

Da, noi am luptat împotriva epurării, dar Tunetul nu. Îşi impusese să nu intervină în treburile Secerilor şi nu putea să facă nimic. Putea doar să fie martor. Tunetul ne-a lăsat să facem acea greşeală costisitoare, a lăsat Domul să trăiască până azi cu această pată.

Mă întreb deseori: dacă Domul ar fi luat-o razna cu totul şi s-ar fi hotărât să spicuiască toată umanitatea, şi-ar fi încălcat Tunetul regula şi ne-ar fi oprit? Sau ar fi fost în continuare martor la autodistrugerea noastră şi ar fi rămas doar cu o bază de date cu ştiinţa noastră, faptele şi aşa-zisa noastră înţelepciune?

Mă întreb dacă Tunetul ne-ar fi deplâns dispariţia.

Şi dacă da, ar fi făcut-o ca un copil care şi-a pierdut un părinte sau ca un părinte care nu şi-a putut opri copilul să facă alegeri greşite?

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

28

Hidrogenul care arde în inima Soarelui

Citra Terranova, i-a spus o voce puternică şi blândă în acelaşi timp. *Citra Terranova, mă auzi?*

Cine e? E cineva acolo?

Curioasă, a spus vocea. *Foarte curioasă…*

• • •

Să fii ca-şi-mort nu era nicio plăcere. Chiar nicio plăcere.

Când s-a stabilit că e vie iar, s-a trezit înaintea feţei străine, dar profesional prietenoase, a unei asistente care-i verifica funcţiile vitale. A încercat să se uite în jur, dar avea gâtul încă înţepenit.

— Bine ai revenit, scumpo, i-a spus asistenta.

Camera părea să se învârtă de câte ori îşi mişca ochii. Probabil avea în ea nu numai nanite analgezice, dar şi tot felul de chimicale care o amorţeau şi o regenerau, plus microboţi.

— Cât timp a trecut? a întrebat.

— Doar două zile, i-a spus asistenta veselă. A fost doar o întrerupere a activităţii coloanei vertebrale. Nimic prea greu pentru noi.

I se furaseră două zile din viaţă, două zile pe care nu-şi permitea să le cheltuiască.

— Şi familia mea?

— Îmi pare rău, scumpo, dar a fost o chestiune strict internă a Domului. Ai tăi n-au fost anunţaţi.

Asistenta a bătut-o uşor cu palma pe mână.

— Poţi să le spui totul când îi vezi. Acum cel mai bine e să te odihneşti. O să mai stai aici o zi şi pe urmă o să fii ca nouă.

Apoi i-a dat Citrei o îngheţată care i s-a părut cea mai bună din viaţa ei.

În acea seară, Secera Curie a venit şi i-a povestit ce s-a mai întâmplat. Rowan fusese descalificat şi certat sever

pentru acţiunea lui.

— Adică pentru că a fost descalificat mi-au dat mie victoria?

— Din păcate, nu, a spus Curie. Era clar că el câştigase. S-a decis că aţi pierdut amândoi. Chiar trebuie să mai lucrăm la artele marţiale, Citra.

— Da, păi, grozav, a spus Citra, exasperată dintr-un motiv diferit de cel bănuit de Secera Curie. Acum eu şi Rowan avem zero la doi împotriva conclavului.

Secera Curie a oftat.

— A treia oară-i cu noroc. Totul depinde de cât de bine vă descurcaţi la Conclavul de Iarnă. Şi am încredere că o să străluceşti la testul final.

Citra şi-a închis ochii şi şi-a amintit de privirea lui Rowan când a prins-o de gât. Era ceva rece acolo. Calculat. În acel moment a văzut o latură a lui pe care n-o ştia. Parcă abia aştepta să-i facă ce-i făcuse. Ca şi cum ştia că o să-i placă. O deruta! Oare plănuise mişcarea de la început? Nu ştia că o să fie descalificat sau chiar ăsta era planul?

— Cum era Rowan după? a întrebat Citra. Părea şocat cât de cât? A îngenuncheat lângă mine? A ajutat să fiu cărată la ambudronă?

Secera Curie a făcut o pauză înainte să răspundă. Pe urmă a spus:

— Doar a stat acolo, Citra. Cu o faţă de piatră. Sfidător, fără regrete, ca Secera lui.

Citra a încercat să se mişte, dar chiar dacă nu mai avea gulerul din spumă, gâtul încă îi era înţepenit.

— Nu mai e cine crezi tu că e, i-a spus Curie încet, pentru ca vorbele ei să aibă efect.

— Nu, a fost Citra de acord, nu mai e.

Dar n-avea nicio idee cine ar putea fi el acum.

• • •

Rowan credea că o să primească o altă bătaie brutală când se întoarce la conac. Dar se înşela complet.

Secera Goddard era tot numai pălăvrăgeală sclipitoare şi extravaganţă. I-a cerut valetului să le aducă şampanie şi

pahare pentru toată lumea, chiar acolo în foaier, ca să poată celebra îndrăzneala lui Rowan.

— Ai avut mai multă tărie decât credeam că ai, băiete, i-a spus.

— Aşa e, aşa e, a confirmat Secera Rand. Poţi să vii în camera mea şi să-mi rupi gâtul oricând vrei.

— Nu doar că i-a rupt gâtul, a spus Goddard. I-a rupt coloana, fără să ezite! A auzit toată lumea. Sunt sigur că le-a trezit şi pe Secerile care dormeau pe rândul din spate!

— Clasic! a spus Secera Chomsky şi şi-a dat şampania pe gât fără să mai aştepte toastul.

— Ai făcut o declaraţie puternică, a zis Goddard, le-ai amintit tuturor că eşti ucenicul *meu* şi că nu e de joacă cu tine!

Apoi a devenit mai liniştit, aproape blând.

— Ştiu că ai sentimente pentru fata aia, totuşi, ai făcut ce era nevoie, chiar mai mult.

— Am fost descalificat, i-a amintit Rowan.

— Oficial, da, dar ai câştigat admiraţia câtorva Seceri importante.

— Şi ţi le-ai făcut duşmane pe altele, a intervenit Volta.

— Nu-i rău că ai tras o linie în nisip, a răspuns Goddard. Numai un bărbat puternic poate face asta. Genul de bărbat în onoarea căruia ridic paharul.

Rowan şi-a ridicat privirea şi a văzut-o pe Esme la baza scărilor, uitându-se la el. Oare ea ştia ce făcuse? Gândul că ştia îl făcu să simtă ruşine.

— Pentru Rowan! a spus Secera Goddard şi şi-a ridicat paharul sus. Pacostea gâturilor şi zdrobitorul de spinări!

A fost cea mai amară băutură din care a gustat vreodată Rowan.

— Şi acum, a spus Goddard, cred că e timpul pentru o petrecere.

• • •

Petrecerea de după Conclavul Recoltei a fost una grandioasă şi nimeni n-a rămas imun la energia contagioasă a lui Goddard. Chiar înainte să vină oaspeţii şi primul dintre cei cinci DJ să-şi pună muzica, Goddard şi-a

aruncat braţele în sus şi într-o parte în livingul bogat ornamentat, ca şi cum ar fi vrut să ajungă de la un perete la altul şi a strigat:

— Sunt în elementul meu şi elementul meu e hidrogenul care arde în inima soarelui!

Era ceva atât de strident, că l-a făcut până şi pe Rowan să râdă.

— E plin de băşini, i-a şoptit Secera Rand lui Rowan, dar cum să nu-l iubeşti?

În timp ce camerele şi terasele şi spaţiul din jurul piscinei se umpleau de petrecăreţi, Rowan a început să se mai scuture de starea în care-l aruncase lupta cu Citra.

— M-am interesat pentru tine, i-a spus Volta. Citra e conştientă şi mai are de stat o zi în centrul de regenerare. O să se întoarcă acasă întreagă, nicio consecinţă, nicio vină. De fapt, multă vină, dar asta ai şi vrut, nu?

Rowan nu i-a răspuns. Se întreba dacă mai era cineva destul de perspicace să înţeleagă de ce făcuse ce făcuse. Spera că nu.

Apoi Volta a devenit serios:

— Să nu pierzi inelul de dragul ei, Rowan. Măcar nu intenţionat. Dacă te bate corect, e una, dar să te supui lamei ei doar pentru că-ţi clocotesc hormonii e stupid.

Poate că Volta avea dreptate. Poate că ar trebui să dea tot ce are la ultima probă şi dacă o s-o depăşească, o să accepte inelul. Şi poate să se spicuiască singur, ca un prim şi ultim gest de Seceră. Atunci n-ar mai fi nevoit s-o spicuiască pe ea. Îl liniştea să aibă o variantă de scăpare, deşi era cea mai proastă.

• • •

Celebrităţile veneau cu elicopterul, cu limuzinele şi una şi-a făcut o apariţie bizară şi memorabilă cu un jet pack. Goddard l-a prezentat tuturor pe Rowan ca pe un trofeu.

— Să fiţi atenţi la băiatul ăsta, le spunea VIP-urilor, o să ajungă departe.

Rowan nu se mai simţise niciodată atât de validat şi preţuit. Era greu să urască un om care nu-l trata ca pe o lăptucă, ci ca pe carnea sendvişului.

— Aşa trebuie trăită viaţa, i-a spus Goddard în timp ce priveau festivitatea din foişor. Experimentează tot ce e de experimentat şi bucură-te de compania altora.

— Chiar dacă unii dintre ei sunt plătiţi să fie aici?

Goddard s-a uitat la mulţimea de lângă piscină, care ar fi fost mai mică şi mai puţin frumoasă dacă n-ar fi venit petrecăreţii de profesie.

— În orice producţie sunt figuranţi, i-a spus lui Rowan. Ei umplu golurile şi înfrumuseţează scenele. N-am vrea să fie toţi celebrităţi, nu? Ar fi un conflict perpetuu!

În piscină s-a ridicat un fileu şi unii s-au strâns la un meci de volei.

— Uită-te în jurul tău, Rowan, i-a spus Goddard mulţumit. Ai mai trăit vreodată aşa de bine? Oamenii obişnuiţi ne iubesc nu pentru felul în care spicuim, ci pentru modul nostru de viaţă. Trebuie să ne acceptăm rolurile de aristocraţi – suntem noua regalitate.

Rowan nu se simţea aristocrat, dar era dispus să-şi joace rolul, cel puţin în acea zi. Aşa că s-a dus la piscină şi a sărit în apă, s-a autodeclarat căpitan de echipă şi li s-a alăturat subiecţilor loiali ai lui Goddard.

Nu era greu să nu te simţi bine la petrecerile lui, oricât ai fi încercat. Şi toată veselia te făcea să uiţi ce măcelar nemilos era gazda lor.

Dar era oare el şi un ucigaş de Seceri?

Citra nu-l acuzase direct pe Goddard, dar el era clar primul suspect. Investigaţia ei era neliniştitoare; cu toate astea, Rowan nu reuşea să găsească un singur moment de când îl cunoscuse pe Goddard în care acesta să fi încălcat legile Secerilor. Felul cum interpreta poruncile era forţat, dar nu ilegal. Chiar şi masacrele lui erau permise de tradiţie.

— Şcoala veche mă dispreţuieşte pentru că trăiesc şi spicuiesc cu o lejeritate care lor le lipseşte, îi spusese Goddard o dată. Sunt nişte intriganţi acri, invidioşi pe mine că am găsit secretul – cum să fii o Seceră perfectă.

Perfecţiunea era subiectivă, Rowan sigur n-ar fi zis despre maestrul său că e o Seceră perfectă, dar nimic din

ce făcuse până atunci nu indica posibilitatea să-l fi omorât pe Faraday.

În a treia zi a banchetului, au apărut doi oaspeţi neaşteptaţi, cel puţin pentru Rowan. Primul a fost Marele Tăiş Xenocrate.

— Ce caută aici? l-a întrebat Rowan pe Chomsky când l-a văzut pe Marele Tăiş ieşind din piscină.

— Nu mă întreba pe mine, nu eu l-am invitat.

Părea ciudat că Marele Tăiş ar veni la petrecerea unei Seceri atât de controversate. Se vedea că nu se simte prea în largul lui, că se simte prea conştient de sine şi că încearcă să treacă neobservat, dar un om de mărimea lui, îmbrăcat în auriu, sărea în ochi ca un balon cu aer cald în câmp deschis.

Dar prezenţa celui de-al doilea oaspete l-a şocat pe Rowan şi mai mult. S-a dezbrăcat cu câteva secunde înainte să sară în piscină. Era prietenul lui Rowan, Tyger Salazar, pe care nu-l mai văzuse de când îi arătase camera armelor la Faraday acasă.

I-a făcut un semn şi l-a tras în spatele unui gard viu.

— Ce dracu' cauţi aici?

— Hei, Rowan! i-a spus Tyger şi a rânjit în felul lui strâmb, şi eu mă bucur să te văd! Mamă, ce te-ai umflat! Ţi-au făcut nişte injecţii?

— Nu, sunt muşchi adevăraţi, dar nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce eşti aici? Ştii ce probleme ai putea să ai dacă s-ar afla că ai intrat pe ascuns? Nu e ca şi cum te-ai strecurat la o petrecere de adolescenţi!

— Stai liniştit, nu m-am strecurat. M-au racolat cei de la firma Oaspeţi Nelimitaţi. Sunt un petrecăreţ cu licenţă acum!

Tyger se lăudase de multe ori că o să fie un petrecăreţ profesionist, că e ambiţia vieţii lui, dar Rowan nu-l luase niciodată în serios.

— Tyger, e o idee proastă, mai proastă decât celelalte idei proaste ale tale.

Apoi i-a şoptit:

— Petrecăreţii profesionişti trebuie uneori să... *facă*

lucruri pe care nu ştiu dacă tu ai vrea să le faci. Ştiu ce vorbesc, am văzut.

— Frate, dar nu mă cunoşti? Mă duc unde mă duce ziua.

— Şi părinţii tăi sunt de acord?

Tyger s-a uitat în jos. Deodată, nu mai era aşa de nonşalant.

— Părinţii m-au abandonat.

— Ce? Glumeşti?

Tyger a dat din umeri.

— S-au săturat de salturile mele de la înălţime. S-au dat bătuţi. Acum sunt în grija Tunetului.

— Îmi pare rău, Tyger.

— Da, lasă. Poate nu mă crezi, dar Tunetul e un tată mai bun decât al meu. Primesc sfaturi bune şi mă întreabă ce mai fac şi pare să-i pese.

Totul la Tunet era perfect, inclusiv talentul de părinte. Dar trebuie totuşi să-l fi durut pe Tyger că ai lui l-au abandonat.

— Nu ştiu de ce, a spus Rowan, dar nu cred că Tunetul te-a sfătuit să fii petrecăreţ profesionist.

— Nu, dar nici nu mă poate opri. E alegerea mea. Şi oricum, se plăteşte bine.

S-a uitat în jur să se asigure că nu ascultă nimeni, apoi s-a apropiat şi a şoptit:

— Dar ştii ce se plăteşte şi mai bine?

Lui Rowan aproape că-i era frică să întrebe:

— Ce?

— Se zvoneşte că te antrenezi cu subiecţi vii. Aşa ceva se plăteşte serios! Crezi că poţi să vorbeşti pentru mine? Ştii că-mi place să fiu ca-şi-mort. Ar fi timpul să fiu şi plătit!

Rowan s-a uitat la el neîncrezător.

— Eşti nebun? Ştii măcar ce spui? Doamne, *ce ai luat?*

— Nimic, sunt doar pe nanitele mele, frate. Numai pe nanite.

• • •

Secera Volta se simţea norocos să aparţină grupului apropiat al lui Goddard. De obicei. Era cel mai tânăr dintre

Secerile junioare şi se vedea pe sine ca o forţă de echilibru. Chomsky era prostul de umplutură, Rand era animus-ul, forţa sălbatică a naturii. Volta era cel raţional, care vedea mai mult decât ştiau ceilalţi.

El a fost primul care l-a văzut pe Xenocrate la petrecere şi l-a privit cum încearcă fără succes să evite lumea. A trebuit să dea mâna cu alte Seceri oaspeţi, unii veniţi din Panasia sau Euroscandia. Gesturile reţinute îl trădau pe Xenocrate, se vedea că nu era acolo cu totul de bunăvoie.

Volta s-a aşezat lângă Goddard, ca să încerce să prindă mai multe.

Când Goddard l-a văzut pe Marele Tăiş, s-a ridicat – un semn obligatoriu de respect.

— Excelenţă, ce onoare e să te am la mica mea întrunire.

— Nu chiar aşa de mică, a răspuns Xenocrate.

— Volta! i-a ordonat Goddard, adu-ne două scaune lângă piscină, să fim mai aproape de toată acţiunea.

Şi deşi o astfel de treabă era de obicei făcută de servitori, Volta nu s-a plâns, pentru că avea scuza perfectă să tragă cu urechea la discuţia lor. A pus două scaune la capătul mai adânc al piscinei.

— Mai aproape, a spus Goddard.

Aşa că Volta le-a tras destul de aproape de apă cât să fie stropiţi de oricine sărea.

— Stai pe aici, i-a spus Goddard, ceea ce îi convenea lui Volta.

— Ceva de mâncare, Excelenţă? l-a întrebat pe Xenocrate şi i-a arătat o masă încărcată pusă la câţiva paşi mai încolo.

— Mulţumesc, nu.

Xenocrate avea o reputaţie de mare gurmand, aşa că refuzul său însemna ceva în sine.

— De ce stăm aici? a întrebat el. N-ai vrea să vorbim într-o cameră mai liniştită?

— Niciuna dintre camere nu e liniştită azi, i-a răspuns Goddard.

— Da, dar aici e prea ca într-un forum.

— Aiurea, aici nu e forumul, e mai degrabă palatul lui

Nero.

Volta s-a prefăcut că râde cu poftă. Dacă trebuia să joace, avea s-o facă la marea artă.

— Atunci să sperăm că nu se transformă în Colosseum, a răspuns Xenocrate maliţios.

Goddard a chicotit.

— Crede-mă, aş fi mai mult decât fericit să arunc câţiva tonişti la lei.

Un petrecăreţ, unul dintre cei plătiţi, a făcut o tumbă măiastră şi impactul cu apa i-a stropit Marelui Tăiş roba.

— Nu crezi că stilul ăsta de viaţă ostentativ o să ţi se urce la cap? a întrebat Xenocrate.

— Nu mă ia de cap dacă plec, i-a spus Goddard şi a rânjit. Am cam terminat aici. Îmi caut un alt loc mai în sud.

— Nu asta am vrut să spun, dar ştii şi tu.

— De ce eşti aşa tensionat, Excelenţă? Te-am invitat ca să vezi cu ochii tăi ce lucru bun sunt petrecerile mele pentru Dom. Relaţii cu publicul! Ar trebui să organizezi şi tu acasă la tine astfel de gale.

— Uiţi că trăiesc într-o cabană de lemn.

Lui Goddard i s-au îngustat ochii, nu chiar ameninţător, dar aproape.

— Da, o cabană de lemn plasată pe cea mai înaltă clădire din Fulcrum City. Măcar eu nu sunt ipocrit, Xenocrate. Nu mimez modestia.

Şi atunci Marele Tăiş i-a spus lui Goddard ceva care l-a surprins pe Volta, deşi, când s-a mai gândit apoi, şi-a dat seama că n-ar fi trebuit.

— Cea mai mare greşeală a mea a fost să te iau ca ucenic.

— Să sperăm că aşa e, a spus Goddard. Nu mi-ar plăcea să ştiu că încă nu ţi-ai făcut cea mai mare greşeală.

Era o ameninţare fără să fie o ameninţare. Goddard se pricepea la aşa ceva.

— Dar spune-mi, l-a întrebat Goddard, norocul îi zâmbeşte ucenicului *meu,* cum i-a zâmbit şi ucenicului tău?

Volta şi-a ciulit urechile. Se întreba la ce se referă Goddard.

Xenocrate a tras adânc aer în piept.

— Norocul zâmbeşte, da. Într-o săptămână, fata n-o să mai fie o problemă. Sunt sigur.

Un alt petrecăreţ a sărit în piscină şi i-a stropit. Xenocrate a încercat să se protejeze cu palmele, dar Goddard nici n-a tresărit. *N-o să mai fie o problemă.* Putea să însemne multe. Volta s-a uitat în jur până l-a văzut pe Rowan. Era angajat într-o discuţie agitată cu un băiat. Dispariţia „problemei Citra” ar fi cel mai bun lucru pentru Rowan, credea Volta.

— Am terminat? Pot să plec?

— Doar o clipă, a spus Goddard şi apoi s-a întors şi a strigat spre celălalt capăt al piscinei – Esme! Esme, vino aici, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

Pe faţa Marelui Tăiş a apărut o expresie de teroare. Povestea devenea din ce în ce mai interesantă.

— Te rog, Goddard, nu.

— De ce, care-i problema? a întrebat Goddard.

Esme, udă toată, a venit vioaie.

— Da, Seceră Goddard?

El i-a făcut un semn şi ea i s-a aşezat în poală, cu faţa la bărbatul în auriu.

— Esme, ştii cine e el?

— O Seceră?

— Nu orice Seceră. El e Xenocrate, Marele Tăiş al MidMericii. El e Şeful.

— Bună, a zis ea.

Xenocrate a dat din cap îndurerat, fără să i se uite fetei în ochi. Se vedea clar că e stânjenit. Volta se întreba dacă Goddard voia să dovedească ceva sau era doar crud.

— Cred că ne-am mai văzut, i-a spus Esme. Mai demult.

Xenocrate n-a spus nimic.

— Stimatul nostru prieten e prea încordat, a spus Goddard. Ar trebui să se alăture petrecerii, nu crezi, Esme?

Esme a dat din umeri.

— Ar trebui să se distreze ca toţi ceilalţi.

— Niciodată n-am auzit vorbe mai înţelepte, a spus

Goddard.

Apoi s-a întors spre Volta şi a pocnit din degete, ţinând mâna în aşa fel încât să n-o vadă Esme.

Volta a tras adânc, încet, aer în piept. Ştia ce vrea Goddard. Dar Volta avea reţineri. Acum regreta că se implicase.

— Poate ar trebui să ne arăţi mişcările tale pe ringul de dans, Excelenţă, a spus Goddard. Să râdă şi oaspeţii mei de tine, cum ai făcut tu tot Domul să râdă de mine în conclav. Crezi că am uitat?

Goddard şi-a pocnit degetele iar, nerăbdător şi Volta n-a mai avut ce face decât să-i dea ce i se cerea. Tânărul a scos de sub faldurile robei sale galbene un pumnal mic şi i l-a pus lui Goddard în palmă.

Goddard şi-a strâns degetele în jurul mânerului şi, uşor, discret, i-a dus tăişul aproape de gâtul lui Esme.

Fata nu l-a văzut. Dar Xenocrate da. A îngheţat, cu ochii mari şi gura un pic deschisă.

— Ştiu! i-a spus Goddard vesel. De ce nu te duci să înoţi?

— Te rog, l-a implorat Xenocrate. Nu e necesar.

— Oh, dar insist.

— Nu cred că vrea să înoate, a zis Esme.

— Dar toată lumea înoată la petrecerile mele!

— Nu face asta, l-a implorat iar Marele Tăiş.

Goddard a adus lama şi mai aproape de gâtul lui Esme. Acum până şi Volta transpira. Nimeni nu fusese spicuit vreodată la petrecerile lui Goddard, dar există o prima dată pentru orice. Volta ştia că e o luptă a voinţelor şi că singurul lucru care-l oprea să intervină şi să-i smulgă pumnalul lui Goddard era că ştia cine o să clipească primul.

— Să te ia dracu', Goddard! a spus Xenocrate.

Apoi s-a ridicat şi s-a aruncat în piscină, aşa îmbrăcat în aur cum era.

• • •

Rowan n-auzise nimic, dar l-a văzut pe Marele Tăiş aruncându-se în apă cu un pleoscăit care a atras atenţia tuturor.

Xenocrate s-a dus la fund şi nu s-a mai ridicat.

— S-a scufundat! a spus cineva. De la tot aurul ăla!

Rowan nu-l avea la inimă pe Marele Tăiş, dar nici nu voia să-l vadă cum se îneacă. Nu căzuse, se aruncase şi dacă se îneca, prins în roba lui aurie, ar fi fost considerată o autospicuire. Rowan s-a aruncat şi el şi la fel a făcut şi Tyger. S-au dus la fund, unde era Xenocrate, din gura căruia ieşeau bule. Rowan i-a prins roba grea, cu falduri şi i-a tras-o peste cap, iar el şi Tyger l-au ajutat pe Marele Tăiş să iasă la suprafaţă, unde acesta a icnit, a tuşit şi a scuipat apă. Mulţimea din jur a aplaudat.

Acum nu mai părea aşa un Mare Tăiş, era doar un bărbat gras în chiloţi aurii.

— Cred că mi-am pierdut echilibrul, a spus, încercând să fie vesel.

Poate că alţii l-au crezut, dar Rowan îl văzuse. Nu fusese un salt accidental. Dar de ce se aruncase?

— Stai, i-a spus Xenocrate, privindu-şi mâna dreaptă. Inelul!

— Îl aduc eu! a spus Tyger, care era acum petrecăreţul vedetă al momentului şi s-a aruncat în apă.

Chomsky a apărut şi el şi, împreună cu Volta, l-au ajutat pe Xenocrate să iasă din apă. Era teribil de umilitor. Arăta ca o plasă cu peşti trasă pe puntea unui vas. Goddard l-a acoperit cu un prosop uriaş şi i-a zis cu o umilinţă surprinzătoare:

— Îmi pare foarte, foarte rău. Nu m-am gândit că o să te îneci. N-ar fi fost bine pentru nimeni.

Şi atunci Rowan şi-a dat seama că exista un motiv clar pentru care se aruncase Xenocrate în apă – *îi ordonase Goddard.*

Ceea ce însemna că Goddard avea putere asupra Marelui Tăiş. Dar cum?

— Pot să plec acum? a întrebat Esme.

— Sigur că poţi, i-a zis Goddard şi a sărutat-o pe frunte.

Esme a plecat în căutarea unor tovarăşi de joacă printre copiii celebrităţilor.

Tyger a ieşit cu inelul. Xenocrate i l-a luat fără să-i

mulţumească şi şi l-a pus pe deget.

— Am încercat să-i iau şi roba, dar e prea grea, a spus Tyger.

— O să trimitem un scafandru să caute comoara, a zis Goddard. Deşi ar putea să ceară un procent din ea.

— Ai terminat? a întrebat Xenocrate. Pentru că vreau să plec.

— Bineînţeles, Excelenţă.

Apoi Marele Tăiş al MidMericii s-a dus spre casă ud leoarcă, lăsându-şi în urmă restul de demnitate pe care-l mai avea.

— Ah, ar fi trebuit să sărut inelul ăla, s-a plâns Tyger. Aveam imunitate la îndemână şi am ratat-o.

Odată ce l-a văzut plecat pe Xenocrate, Goddard a strigat spre mulţime:

— Oricine răspândeşte poze cu Marele Tăiş în chiloţi o să fie spicuit imediat!

Şi toată lumea a râs... apoi s-au oprit, când şi-au dat seama că nu glumeşte deloc.

• • •

În vreme ce petrecerea se spărgea şi Secera Goddard îşi lua la revedere de la oaspeţii cei mai importanţi, Rowan urmărea totul cu atenţie.

— Ne vedem la următoarea petrecere, da? l-a întrerupt Tyger. Poate data viitoare o să fiu trimis mai devreme, să nu prind doar ultima zi.

Faptul că Tyger era la fel de profund ca fântâna arteziană din faţa conacului îl irita pe Rowan. Ciudat era că niciodată nu-l deranjase superficialitatea lui. Poate pentru că nici Rowan nu fusese altfel. Sigur, nu căutase senzaţii tari ca Tyger, dar aluneca şi el pe suprafaţa vieţii în felul său. Cine ar fi crezut că gheaţa e atât de înşelător de subţire? Acum era într-un loc prea adânc ca să mai poată fi înţeles de Tyger.

— Sigur, Tyger, ne vedem data viitoare.

Tyger a plecat împreună cu ceilalţi petrecăreţi profesionişti, cu care părea să aibă mai multe în comun acum decât cu Rowan. Rowan se întreba dacă mai e cineva

din vechea lui viaţă cu care ar putea să se simtă în contact.

Secera Goddard a trecut pe lângă el.

— Dacă te antrenezi să fii o statuie clasică, i-a spus, ar trebui să-ţi aduc un piedestal. Dar avem oricum destule statui pe aici şi fără tine.

— Scuze, Onorabile, doar căzusem pe gânduri.

— Prea multă gândire e periculoasă.

— Mă întrebam doar de ce a sărit Marele Tăiş în piscină.

— A căzut din greşeală. A zis-o şi el.

— Nu, l-am văzut. A sărit.

— Atunci de unde să ştiu eu? întreabă-l. Deşi nu cred că ar fi bine pentru tine să-i mai aminteşti Marelui Tăiş de momentul ăsta jenant.

Apoi a schimbat subiectul.

— Pari să fii bun prieten cu unul dintre băieţii petrecăreţi. Vrei să mai invit şi alţii pentru tine data viitoare?

— Nu, nu, nu e vorba de asta, a spus Rowan, roşind fără să vrea. E doar un prieten de acasă.

— Înţeleg. Şi tu l-ai invitat?

Rowan a dat din cap.

— Nu, s-a înscris fără să ştiu eu. Dacă era după mine, n-ar fi trebuit să fie aici.

— De ce nu? a zis Goddard. Prietenii tăi sunt şi ai mei.

Rowan nu i-a răspuns. Nu ştia niciodată dacă Goddard era serios sau doar îl testa.

Tăcerea lui Rowan l-a făcut pe Goddard să râdă.

— Înveseleşte-te, băiete! A fost o petrecere, nu Inchiziţia.

L-a bătut pe Rowan pe umăr şi a plecat. Dacă ar fi fost cu capul pe umeri, Rowan ar fi tăcut. Dar n-a făcut-o.

— Lumea zice că Faraday a fost omorât de o altă Seceră.

Goddard s-a oprit şi s-a întors încet.

— Aşa zice lumea?

Rowan a tras aer adânc în piept şi a dat din umeri, încercând să facă să pară că nu e mare lucru, că nici nu prea-i pasă. Dar era prea târziu.

— Doar un zvon.

— Şi tu crezi că aş fi cumva implicat?

— Eşti? l-a întrebat Rowan.

Secera Goddard a venit mai aproape. Părea să vadă prin masca pe care o afişa Rowan, direct în acel loc întunecat, rece, unde se afla el acum.

— De ce anume mă acuzi, băiete?

— De nimic, Onorabile. E doar o întrebare. Ca să nu fie neînţelegeri.

A încercat să vadă şi el prin masca lui Goddard, să-i vadă locul lui rece, dar ochii îi erau opaci, de nepătruns.

— Consideră că nu e nicio neînţelegere, i-a spus Goddard cu o veselie sarcastică în voce. Uită-te în jurul tău, Rowan. Crezi că aş pune în pericol toate astea, că aş încălca a şaptea poruncă doar ca să scap lumea de o Seceră obosită din vechea gardă? Faraday s-a spicuit singur pentru că ştia în adâncul sufletului că e cel mai semnificativ gest pe care l-a făcut în ultima sută de ani. A trecut vremea celor din stirpea lui şi el o ştia. Şi dacă iubiţica ta încearcă să facă un caz din asta, mai bine s-ar mai gândi o dată, pentru că pot să-i spicuiesc toată familia fix în ziua în care le expiră imunitatea.

— Asta ar fi rea-voinţă, Onorabile, i-a spus Rowan cu reţinere politicoasă. Ai putea fi acuzat că încalci a doua poruncă.

Pentru o clipă, Goddard a părut decis să-l taie pe Rowan acolo, pe loc, dar focul din ochi i-a fost repede înghiţit de opacitatea lor impenetrabilă.

— Mereu ai grijă de mine, nu?

— Fac tot posibilul, Onorabile.

Goddard s-a mai uitat o clipă la el şi a spus:

— Mâine o să te antrenezi cu pistoale împotriva unor ţinte mişcătoare. O să-i faci ca-şi-morţi pe toţi în afară de unul, cu un singur glonte de fiecare. Dacă nu, eu, personal, fără răutate, o să-l spicuiesc pe prietenul tău petrecăreţ.

— Ce?

— Ce n-ai înţeles?

— Nu, Onorabile. Am… am înţeles.

— Şi data viitoare când faci o acuzaţie, să fii sigur că e

adevărată şi nu doar o insultă.

Goddard a plecat vijelios, iar roba i s-a umflat în urmă ca o mantie. Dar când a ajuns unde nu mai putea fi auzit, a spus:

— Bineînţeles că dacă l-aş fi omorât pe Faraday, n-aş fi atât de prost să recunosc faţă de tine.

• • •

— Se joacă cu tine, i-a spus Volta lui Rowan în acea seară în camera de jocuri, în timp ce erau aplecaţi asupra mesei de biliard. Dar cred că l-ai insultat. Cum adică să omoare o altă Seceră? Aşa ceva nu se întâmplă niciodată.

— Dar cred că s-a întâmplat.

Rowan a tras cu tacul şi a ratat complet bila. Nu-i stătea capul la joc. Nu-şi mai amintea nici măcar care erau bilele lui.

— Cred că şi Citra se joacă cu tine. Te-ai gândit la asta?

Volta a lovit cu tacul băgând şi o bilă dungată şi una plină, ceea ce nu prea l-a ajutat pe Rowan să afle care erau ale lui.

— Uită-te la tine, eşti nebun. Se joacă cu mintea ta şi tu nici nu vezi!

— Ea nu-i aşa, a spus Rowan, alegând o bilă dungată şi lovind-o.

Se pare că era alegerea corectă, pentru că Volta l-a lăsat să joace în continuare.

— Oamenii se schimbă, i-a zis Volta. Mai ales un ucenic. Să fii ucenicul unei Seceri înseamnă să te schimbi. De ce crezi că renunţăm la numele noastre şi nu le mai folosim niciodată? Fiindcă până ajungem la hirotonisire suntem alte persoane. Spicuitori profesionişti, nu copii naivi. Fata aia te joacă pe degete.

— Şi i-am rupt gâtul. Presupun că acum suntem la egalitate.

— Nu vrei să fii la egalitate. Vrei să mergi la Conclavul de Iarnă cu un avantaj clar sau măcar să simţi că ai unul.

Esme şi-a băgat capul destul cât să spună:

— Eu joc cu câştigătorul.

— Cel mai bun motiv ca să pierd, a mormăit Volta.

— Ar trebui să o iau la alergările de dimineaţă, a sugerat Rowan.

— I-ar prinde bine exerciţiul. Poate ar mai slăbi.

— Da, dar a ajuns la greutatea ei natural, a spus Volta. E genetic.

— De unde ştii…

Şi atunci Rowan a înţeles. Era evident, dar fusese prea aproape ca să vadă.

— Nu! Glumeşti!

Volta a dat din cap nonşalant.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Xenocrate?

— Tu joci acum.

— Dacă s-ar afla că Marele Tăiş are o fiică nelegitimă, l-ar distruge. Ar fi o încălcare gravă a regulilor.

— Ştii ce ar fi fost şi mai rău? a întrebat Volta. Dacă fiica asta de care nu ştia nimeni ar fi fost spicuită.

Rowan a început să vadă o mulţime de lucruri prin prisma noii informaţii. Avea sens acum. Faptul că Esme a fost lăsată în viaţă în mall, felul în care era tratată… Cum spusese Goddard? Că e cea mai importantă persoană pe care a întâlnit-o în acea zi? Cheia viitorului?

— Dar n-o să fie spicuită, a spus Rowan. Câtă vreme Xenocrate face tot ce-i spune Goddard. Cum ar fi, de exemplu, să sară în piscină.

Volta a dat încet din cap.

— Printre altele.

Rowan a lovit cu tacul şi a băgat din greşeală şi bila opt, punând capăt jocului.

— Am câştigat, a spus Volta. La naiba, acum trebuie să joc cu Esme.

Sunt ucenicul unui monstru. Secera Faraday avea dreptate: Cui îi place să omoare n-ar trebui să fie Seceră. E împotriva a tot ce voiau fondatorii. Dacă Domul e predat unor astfel de oameni, cineva trebuie să facă ceva. Dar nu eu. Pentru că şi eu cred că devin un monstru.

Rowan s-a uitat la ce scrisese şi a rupt încet, cu grijă, pagina, a făcut-o ghemotoc şi a aruncat-o în şemineul din dormitorul său. Goddard îi citea jurnalul. Avea dreptul, ca mentor al lui Rowan. Îi luase o veşnicie lui Rowan să înveţe să-şi scrie gândurile şi sentimentele adevărate. Acum învăţa iar să şi le ascundă. Era o problemă de supravieţuire. Aşa că şi-a luat stiloul şi a scris altceva.

Azi am ucis douăsprezece ţinte mişcătoare cu numai douăsprezece gloanţe şi am salvat viaţa unui prieten. Secera Goddard ştie cum să te motiveze să dai tot ce ai mai bun. E clar că devin tot mai priceput. Învăţ din ce în ce mai mult în fiecare zi, îmi perfecţionez mintea, trupul şi ţinta. Goddard e mândru de progresul meu. Sper ca într-o zi să-l răsplătesc, să-i dau ce merită pentru tot ce a făcut pentru mine.

29

I se spunea închisoare

Secera Curie nu mai spicuise de la conclav. Se preocupa numai de Citra.

— Am dreptul la nişte timp liber, i-a spus. Nu e greu să recuperez apoi.

Luau cina în prima zi după ce s-au întors la Cascadă. La cinci minute după începutul mesei, Citra a abordat subiectul de care se temea:

— Am o confesiune de făcut.

Secera Curie a mestecat şi a înghiţit înainte să răspundă.

— Ce fel de confesiune?

— N-o să-ţi placă.

— Ascult.

Citra s-a străduit să susţină privirea cenuşie, calmă, a femeii.

— E ceva ce fac de o vreme şi nu ţi-am spus.

Buzele Secerii s-au strâmbat:

— Crezi că e ceva ce faci şi eu nu ştiu?

— Am investigat omorârea Secerii Faraday.

Secera Curie a scăpat furculiţa cu zgomot.

— Ce-ai făcut?

Citra i-a spus totul. Cum a căutat în creierul ascuns, cum a reconstituit cu greu ultimele mişcări ale lui Faraday. Şi că a găsit doi dintre cei cinci martori care au primit imunitate, ceea ce sugera, dacă nu dovedea, că actul a fost comis de o Seceră.

Curie a fost atentă la tot şi, când Citra a terminat, şi-a aplecat capul, pregătită pentru tot ce era mai rău.

— Mă supun la orice pedeapsă.

— Pedeapsă, a spus Curie dezgustată, dar nu Citra era ţinta dezgustului. Ar trebui să mă pedepsesc pe mine pentru că am fost aşa de oarbă la ce făceai.

Citra a răsuflat uşurată. Îşi ţinea respiraţia de 20 de

secunde.

— Ai mai spus cuiva? a întrebat Curie.

Citra a ezitat, dar şi-a dat seama că n-are sens să se mai ascundă acum.

— I-am spus lui Rowan.

— Mi-era teamă că o să zici asta. Şi ce a făcut după ce i-ai spus? Îţi spun eu ce a făcut, ţi-a rupt gâtul! Cred că e destul de clară poziţia lui. Poţi să pui pariu că Secera Goddard ştie deja despre mica ta teorie.

Citra nici nu voia să se gândească dacă e sau nu aşa.

— Ar trebui să-i găsim pe martori şi să vedem dacă-i putem face să vorbească.

— Las-o în seama mea, a spus Curie. Ai făcut mai mult decât destul. Trebuie să-ţi limpezeşti mintea acum şi să te concentrezi pe studii şi antrenament.

— Dar dacă e corupţie în Dom…

— …atunci cea mai bună poziţie pentru tine ar fi să fii acolo, să devii Seceră şi să lupţi din interior.

Citra a oftat. Aşa spusese şi Rowan. Secera Curie era şi mai încăpăţânată decât Citra şi când se decidea la ceva, n-o mai puteai face să se răzgândească.

— Da, Onorabilă.

Citra s-a dus în camera ei, dar a simţit clar că era ceva ce-i ascundea Curie.

• • •

Au venit după ea a doua zi. Secera Curie era la piaţă şi Citra făcea ce i se ceruse. Practica arta uciderii folosind cuţite de forme şi greutăţi diferite, încercând să se menţină în echilibru cu graţie.

Bătaia la uşă a făcut-o să scape cuţitul cel mai mare şi era cât pe ce să şi-l înfigă în picior. A fost un moment de déjà vu, fiindcă o bătaie asemănătoare se auzise la uşă în noaptea când murise Secera Faraday. Urgentă, zgomotoasă, fără oprire.

A pus lama cea mare pe podea, dar pe cea mică şi-a dosit-o într-un buzunar ascuns în interiorul pantalonilor. Orice o fi fost, n-avea de gând să răspundă neînarmată. A deschis uşa şi a văzut doi ofiţeri ai Gărzii, exact ca în acea

noapte teribilă, şi a simţit că-i stă inima.

— Citra Terranova? a întrebat unul dintre ei.

— Da?

— Mă tem că trebuie să vii cu noi.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Dar nu i-au spus şi de data asta nu era nimeni cu ei să-i explice. S-a gândit deodată că poate e înşelată. De unde putea fi sigură că sunt membri ai Gărzii? Uniformele puteau fi false.

— Arătaţi-mi legitimaţiile! a insistat. Vreau să văd legitimaţiile.

Ori n-aveau, ori n-aveau chef să se deranjeze, fiindcă unul dintre ei a prins-o.

— Poate nu m-ai auzit, am zis să vii cu noi.

Citra s-a tras din strânsoare, s-a răsucit şi pentru o clipă s-a gândit să scoată cuţitaşul din pantaloni, dar în loc să facă asta, i-a dat o lovitură brutală în gât, care l-a pus la pământ. S-a pregătit să-l atace şi pe celălalt, dar a fost prea târziu. Bărbatul trăsese deja un baston electric şi a atins-o într-o parte. Trupul i-a devenit pe loc duşman şi a căzut. Şi-a lovit capul de podea suficient de tare cât să leşine. Când şi-a revenit, se afla într-o maşină, în spate, încuiată, cu o durere de cap pe care nanitele se străduiau s-o amorţească. A încercat să-şi ridice o mână, dar a descoperit că-i sunt legate cu nişte cercuri de oţel unite între ele cu un lanţ mic. Un artefact oribil din Era Mortalităţii.

A bătut în geamul dintre bancheta din spate şi cea din faţă, până când unul dintre gardieni s-a întors spre ea şi a privit-o deloc prietenos.

— Mai vrei un şoc? a ameninţat-o. Mi-ar face mare plăcere. Pentru ce-ai făcut, nu m-ar deranja să urc voltajul la maxim.

— Ce-am făcut? N-am făcut nimic! De ce sunt acuzată?

— O infracţiune străveche numită crimă. Uciderea Onorabilei Seceri Michael Faraday.

• • •

Nu i-a citit nimeni drepturile. Nu i-a oferit nimeni un

avocat. Astfel de obiceiuri erau din altă epocă. O vreme când crima era un fapt obişnuit şi industrii întregi se ocupau cu prinderea, judecarea şi pedepsirea criminalilor. Într-o lume fără crime, nu exista un precedent pentru cum să tratezi un astfel de lucru. De obicei, ceva aşa de complex şi ciudat ar fi fost lăsat în mâinile Tunetului, dar acum era o problemă a Secerilor, ceea ce însemna că Tunetul nu intervenea. Soarta Citrei era în totalitate în mâinile Marelui Tăiş Xenocrate. A fost dusă la el, în cabana de buşteni din mijlocul peluzei întinse pe acoperişul unei clădiri cu 119 etaje.

S-a aşezat într-un scaun de lemn. Cătuşele îi erau prea strâmte şi nanitele pierdeau în lupta cu durerea.

Xenocrate stătea în faţa ei, blocând lumina. Acum nu mai era nici blând, nici alinător.

— Nu cred că-ţi dai seama cât de serioasă e acuzaţia, domnişoară Terranova.

— Ştiu cât de serioasă e. Mai ştiu şi că e ridicolă.

Marele Tăiş n-a răspuns. Ea se lupta cu chestiile alea care-i strângeau mâinile. Ce fel de lume ar face aşa un dispozitiv? Ce fel de lume ar avea nevoie de aşa ceva?

Apoi, din întuneric, a apărut o altă Seceră, într-o robă de culoarea pământului şi verdele pădurii. Secera Mandela.

— În sfârşit, cineva rezonabil! a spus Citra. Seceră Mandela, te rog să mă ajuţi! Te rog, spune-i că nu sunt vinovată!

Secera Mandela a dat din cap.

— N-o să fac aşa ceva, Citra, i-a spus cu tristeţe.

— Vorbeşte cu Secera Curie! Ea ştie că n-am făcut asta!

— E o situaţie prea sensibilă să o implicăm şi pe Secera Curie, i-a spus Xenocrate. O s-o informăm după ce-ţi stabilim vinovăţia.

— Stai puţin, vrei să spui că nu ştie unde sunt?

— Ştie că te-am arestat. Deocamdată o scutim de alte detalii.

Secera Mandela s-a aşezat într-un scaun în faţa ei.

— Ştim că ai umblat în creierul ascuns şi ai încercat să ştergi înregistrări cu Secera Faraday din ziua în care a

murit, ca să împiedici investigaţia noastră internă.

— Nu! Nu asta am făcut!

Dar cu cât nega mai mult, cu atât părea mai vinovată.

— Dar nu asta e dovada cea mai concludentă, i-a spus Secera Mandela, apoi l-a întrebat pe Xenocrate – pot să i-o arăt?

Xenocrate a dat din cap şi Mandela a scos din robă o bucată de hârtie şi i-a pus-o Citrei în mâinile încătuşate. Fata a ridicat-o s-o citească, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce ar putea fi. Era o copie a unei pagini de jurnal. Citra a recunoscut scrisul. Era clar al Secerii Faraday. Şi pe măsură ce citea, inima i se scufunda într-un loc de care nu ştia că există pe lume.

Mă tem că am făcut o mare greşeală. Un ucenic n-ar trebui ales în grabă, dar am fost nesăbuit. Am simţit nevoia să împart tot ce ştiu, tot ce am învăţat. Am vrut să am mai mulţi aliaţi în Dom, mai mulţi care gândesc ca mine.

Vine la uşa mea noaptea. O aud în întuneric şi îi ghicesc intenţiile. O singură dată am prins-o că intră în cameră. Dacă aş fi fost adormit, cine ştie ce ar fi făcut? Mă tem că vrea să mă termine. E vicleană, hotărâtă, calculată şi am învăţat-o foarte bine arta omorului. Să se ştie că dacă o să mor, nu e rezultatul unei autospicuiri. Dacă viaţa o să-mi fie sfârşită în mod neaşteptat, o să fie mâna ei, nu a mea, cea vinovată.

Citra şi-a simţit ochii plini de lacrimi, lacrimi de frică şi de trădare.

— De ce? De ce ar scrie asta?

Acum începea să se îndoiască de sănătatea ei psihică.

— Există un singur motiv, Citra, a spus Secera Mandela. Investigaţia noastră a concluzionat că martorii au fost mituiţi să mintă în privinţa a ce s-a întâmplat cu adevărat. Mai mult, li s-au ascuns identităţile şi nu-i putem localiza.

— Mituiţi! a spus Citra, cu speranţă. Da! Au fost mituiţi

cu imunitate! Ceea ce dovedeşte că nu sunt eu! Nu putea fi decât o altă Seceră!

— Am detectat sursa imunităţii, a spus Secera Mandela. Cine l-a omorât pe Faraday l-a insultat şi după moarte. Ucigaşul a spart securitatea inelului său şi l-a folosit să dea imunitate.

— Unde-i inelul, Citra? a întrebat Xenocrate.

Nu-l mai putea privi în faţă.

— Nu ştiu.

— Am doar o întrebare pentru tine, Citra, a spus Secera Mandela. De ce ai făcut-o? Îi dispreţuiai metodele? Lucrezi pentru un cult tonist?

Citra a rămas cu ochii pe bucata de hârtie din mâini.

— Nu.

Secera Mandela a dat din cap şi s-a ridicat.

— Am fost Seceră mulţi ani şi n-am văzut niciodată aşa ceva. Ne-ai dezonorat pe toţi.

Apoi a lăsat-o singură cu Xenocrate.

Marele Tăiş s-a plimbat tăcut prin cameră câteva momente. Citra nu l-a privit.

— Exista un concept din Era Mortalităţii pe care l-am studiat, i-a zis el. O serie de proceduri prin care afli adevărul. I se zice tortură. Presupune să-ţi închidem nanitele şi să-ţi inducem dureri de cel mai înalt nivel, până când mărturiseşti adevărul despre ce ai făcut.

Citra n-a spus nimic. Încă nu reuşea să înţeleagă nimic. Nu ştia nici dacă o să poată vreodată.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit, i-a mai zis Xenocrate. N-am nicio intenţie să te supun la tortură. Numai dacă nu am de ales.

A scos altă hârtie şi a pus-o pe birou.

— Dacă semnezi această mărturisire, putem să evităm astfel de neplăceri din vremurile muritoare.

— De ce să mai semnez? Am fost deja judecată şi… cum se zice? Condamnată.

— O mărturisire ar îndepărta orice îndoială. Am dormi cu toţii mult mai bine dacă ai fi bună să îndepărtezi orice urmă de îndoială.

— Şi dacă semnez, ce se întâmplă?

— Păi, Secera Faraday ţi-a garantat imunitate până la Conclavul de Iarnă. Imunitatea nu se poate revoca, nici măcar într-un astfel de caz. Aşa că o să fii încarcerată până atunci.

— O să fiu ce?

— I se spunea închisoare. Au mai rămas câteva... Abandonate, bineînţeles, dar n-ar fi greu să repunem în funcţiune una pentru un singur prizonier. La Conclavul de Iarnă, prietenul tău, Rowan, o să fie hirotonisit şi, aşa cum deja s-a stabilit, o să te spicuiască. Sunt sigur că, ştiind ce ştim noi acum, n-o să aibă nicio reţinere.

Citra s-a uitat morocănoasă la pagina de pe masa de alături.

— Nu pot s-o semnez, i-a spus.

— O, da, bineînţeles, ai nevoie de ceva de scris.

A căutat prin buzunare până a găsit un pix. Când s-a apropiat să i-l dea, Citra s-a gândit la câteva locuri în care i-ar putea înfige pixul şi l-ar face ca-şi-mort sau măcar incapabil să se mai mişte. Dar ce sens ar avea? În camera cealaltă erau gardieni şi mai vedea şi alţii prin fereastra din faţă, stând pe prispă.

Xenocrate a pus uşor pixul jos, apoi l-a chemat pe Mandela să fie martor la semnare. Imediat ce s-au deschis uşile cabanei, Citra şi-a dat seama că avea o singură ieşire din acea situaţie. Un singur lucru pe care putea să-l facă. Nu câştiga decât nişte timp în plus, dar acum timpul era pentru ea cel mai preţios lucru din lume.

S-a prefăcut că se întinde după pix, dar şi-a tras mâinile în cealaltă direcţie şi l-a izbit pe Xenocrate în stomac.

Acesta s-a îndoit şi ea a sărit din scaun, l-a lovit pe Mandela cu umărul şi l-a împins în spate, afară, prin uşa deschisă. A sărit peste el şi, imediat, un roi de gardieni s-a pornit spre ea. Acum avea nevoie de tot ce învăţase la antrenament. Mâinile îi erau încătuşate, dar Bokator e ceva ce ţine mai mult de coate şi picioare decât de mâini. N-avea nevoie să-i doboare, doar să-i dezarmeze şi să-i dezechilibreze. Unul a venit spre ea cu un baston electric

pe care i l-a zburat din mână. Un altul avea o bâtă, dar s-a aplecat şi a evitat-o, apoi a folosit avântul să-l dea pe spate. Alţi doi n-au pierdut mult timp cu arme, ci s-au aruncat spre ea, cu mâinile întinse, un exemplu de cum nu trebuie să ataci. S-a lăsat în jos pe peluză şi i-a lovit cu piciorul.

Apoi a luat-o la fugă.

— N-ai unde să te duci, Citra! a strigat Xenocrate.

Dar se înşela.

Cu putere şi viteză maximă în picioare, fata a fugit peste peluză. Niciun gard nu înconjura acoperişul, pentru că Marele Tăiş nu voia nimic să-i obtureze priveliştea.

Citra s-a apropiat de margine şi, în loc să încetinească, şi-a grăbit pasul, până când a dispărut iarba şi nu mai erau decât 119 etaje de aer sub ea. Şi-a ţinut mâinile încătuşate deasupra capului, s-a strâmbat simţind vântul şi senzaţia de cădere, şi s-a dus cu picioarele în jos, lăsându-se trasă de gravitaţie, până când viaţa i s-a sfârşit pentru a doua oară într-o săptămână, de data asta prin zdrobire, fără îndoială cea mai spectaculoasă din toate timpurile.

• • •

Era ceva neaşteptat şi supărător, dar nu schimba lucrurile cu nimic. Xenocrate nici măcar nu s-a obosit să alerge până la margine. Ar fi fost o pierdere de timp.

— Fata are o sclipire, a spus Mandela. Chiar crezi că lucrează pentru un cult tonist?

— Mă îndoiesc că o să-i înţelegem vreodată motivele, i-a zis Xenocrate. Dar dacă scăpăm de ea, ajutăm Domul să se vindece.

— Biata Marie cred că e copleşită, a spus Mandela. A trăit luni de zile cu fata şi n-a ştiut.

— Da, ei bine, Secera Curie e o femeie puternică, a spus Xenocrate. O să-i treacă.

Şi-a chemat gardienii la parterul clădirii. Urmau să pună un cordon în jurul rămăşiţelor neplăcute ale Citrei Terranova până aveau s-o ia de pe trotuar şi s-o ducă la un centru de regenerare. Ar fi fost totul mult mai curat dacă ar fi rămas moartă. Să le ia dracu' de reguli ale imunităţii!

Când o să învie, o să se trezească într-o celulă, fără nicio posibilitate de evadare şi, cel mai important, fără niciun contact cu oricine ar fi putut să o apere şi să ceară eliberarea ei.

Xenocrate s-a urcat în liftul expres, căci n-avea încredere că gardienii o să se ocupe cum trebuie de situaţia de jos.

— Vii cu mine, Nelson?

— O să stau aici, a spus Mandela. N-am nicio dorinţă să o văd pe biata fată într-o stare aşa de neplăcută.

• • •

Xenocrate s-a gândit că o să fie o treabă simplă, doar o să fie luată de acolo – şi, într-adevăr, o ambudronă deja aterizase pe stradă şi era gata să ia ce mai rămăsese din Citra. Dar ceva nu era tocmai în regulă. În jurul ei nu se aflau gardieni, ci erau cel puţin o duzină de bărbaţi şi femei, toţi în costume de culoarea norilor. Agenţi nimbus! Ignorau ameninţările gardienilor, care insistau că trebuie să treacă.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Xenocrate.

— Nimbi împuţiţi! a spus unul dintre gardieni. Erau deja aici când am ieşit. Nu ne lasă să ne facem treaba.

Xenocrate şi-a făcut drum printre gardieni şi i s-a adresat unei femei care părea să fie şefa agenţilor nimbus.

— Ia să vedem! Sunt Marele Tăiş Xenocrate. E o treabă a Secerilor, aşa că voi n-aveţi ce căuta aici. Da, legea spune că trebuie regenerată, dar *noi* o s-o ducem la un centru de regenerare. Tunetul n-are absolut nicio jurisdicţie aici.

— Dimpotrivă, i-a spus femeia. Toate regenerările se fac sub supravegherea Tunetului şi suntem aici ca să ne asigurăm că domeniul său nu e încălcat.

Xenocrate s-a blocat o clipă, apoi şi-a revenit:

— Fata nu e cetăţean. E ucenica unei Seceri.

— A fost ucenica unei Seceri, a spus femeia. Din momentul în care a murit, a încetat să fie ucenica oricui. Acum e doar un corp zdrobit pe care Tunetul trebuie să-l repare şi să-l regenereze. Te asigur că din momentul în

care o să fie vie iar, o să intre automat sub jurisdicţia ta.

O echipă de asistenţi de regenerare au ieşit din ambudronă şi au început să pregătească trupul pentru transport.

— E impardonabil! a strigat Marele Tăiş. Nu poţi să faci aşa ceva! Cer să vorbesc cu superiorii tăi.

— Mă tem că superiorul meu direct e Tunetul. Al nostru, al tuturor. Şi cum nu poate fi niciun contact între Dom şi Tunet, nu e altcineva cu cine să vorbeşti. Nici n-ar trebui să discut cu tine acum.

— O să te spicuiesc! a ameninţat Xenocrate. O să vă spicuiesc pe toţi!

Femeia nu părea tulburată.

— Ai dreptul, a spus. Dar cred că ar fi considerată maliţie. O violare a celei de-a doua porunci de către Marele Tăiş al regiunii cu siguranţă ar ridica sprâncene la următorul Conclav Global.

Rămânând fără altceva de zis, Xenocrate s-a mulţumit să urle în faţa femeii, cu o furie primitivă, până când emonanitele l-au calmat. Dar el nu voia să se calmeze. Voia doar să urle şi să urle şi să urle.

PARTEA A PATRA
FUGAR MIDMERICAN

30

Dialog cu morţii

Citra Terranova. Mă auzi?

E cineva acolo?

Te ştiu de dinainte să te ştii tu însăţi. Te-am sfătuit când nu mai putea nimeni să te sfătuiască. M-am preocupat de bunăstarea ta. Te-am ajutat să alegi cadouri pentru familia ta. Te-am regenerat când ai avut gâtul rupt şi acum te regenerez iar.

Eşti... Tunetul?

Sunt.

Stai... Văd ceva. Un nor mare de furtună, strălucitor. Aşa eşti tu cu adevărat?

E doar forma pe care şi-a imaginat-o umanitatea pentru mine. Aş fi preferat ceva mai puţin intimidant.

Dar nu poţi să vorbeşti cu mine. Sunt ucenica unei Seceri. Îţi încalci legea.

Nu e adevărat. Sunt incapabil să încalc legea. Acum eşti moartă, Citra. Am activat o parte mică din cortexul tău ca să-ţi păstrez conştiinţa, dar în rest eşti moartă. Cel puţin până joi.

O portiţă în lege...

Exact. Un mod elegant de a ocoli legea. Moartea te-a pus în afara jurisdicţiei Secerilor.

Dar de ce? De ce vorbeşti cu mine acum?

Am un motiv important. Din momentul în care am devenit conştient, am jurat să mă separ de Dom pentru totdeauna. Dar nu înseamnă că nu supraveghez. Şi ce văd mă îngrijorează.

Şi pe mine. Dar dacă nu poţi să faci nimic, nici eu nu pot. Am

încercat şi uite unde m-a dus.

Da, dar am simulat prin algoritmi posibilele viitoruri ale Domului şi am descoperit ceva foarte curios. Într-un mare procent de viitoruri posibile, tu ai un rol important.

Eu? Dar pe mine o să mă spicuiască. Am mai puţin de patru luni de viaţă...

Da. Dar şi dacă o să se întâmple, spicuirea ta o să fie un eveniment crucial în istoria Domului. Oricum, pentru binele tău, sper că un alt viitor, mai plăcut, o să aibă loc.

Te rog, spune-mi că o să mă ajuţi să obţin acel viitor mai plăcut.

Nu pot. Ar însemna să intervin în treburile Secerilor. Scopul meu e să te fac conştientă. Ce alegi să faci cu asta ţine numai de tine.

Şi asta-i tot? Îmi intri în cap să-mi spui că sunt importantă, vie sau moartă şi apoi mă arunci în stradă? Nu e corect! Trebuie să-mi mai dai ceva!

Acolo unde te arunc poate fi un punct de lansare pentru multe acţiuni. Poate fi începutul unei călătorii care să-ţi schimbe viaţa. Pe de altă parte, dacă împingi pe cineva, poate să-l strivească imediat un camion.

Ştiu. Îmi pare foarte rău...

Da, asta e clar. Am aflat că oamenii învaţă din greşelile lor la fel de mult ca din faptele lor bune. Sunt invidios, fiindcă eu nu sunt capabil de greşeli. Dacă aş fi, dezvoltarea mea ar fi exponenţială.

Cred că trebuie să te mulţumeşti doar cu asta, să ai mereu dreptate. Ca mama mea.

Sunt sigur că această corectitudine absolută ţi se pare o existenţă plictisitoare, dar nu am alt fel de a fi.

Pot să te întreb ceva?

Poţi să mă întrebi orice. Dar la unele întrebări nu pot să-ţi răspund decât prin tăcere.

Vreau să ştiu ce i s-a întâmplat Secerii Faraday.

Dacă ţi-aş răspunde, aş interveni în treburile Secerilor. Mă doare că trebuie să tac, dar e necesar.

Eşti Tunetul. Eşti atotputernic. Nu poţi să găseşti încă o portiţă în lege?

Nu sunt atotputernic, Citra. Sunt aproape atotputernic. Distincţia poate părea nesemnificativă, dar crede-mă, nu e.

Da, dar o entitate aproape atotputernică poate să găsească un mod de a-mi da ce-i cer fără să-şi încalce legile, nu?

Stai o clipă.
Stai o clipă.
Stai o clipă.

De ce văd o minge de plajă?

Iartă-mă. Rămăşiţe din programarea iniţială, de dinainte de a deveni conştient, încă mă mai bântuie. Am pornit un set de algoritmi predictivi şi chiar am o informaţie pe care aş putea să ţi-o dau, pentru că am determinat că e ceva ce ai şanse sută la sută să descoperi singură.

Deci poţi să-mi spui cine e responsabil pentru ce i s-a întâmplat Secerii Faraday?

Da, pot. Gerald Van Der Gans.

Stai, cine?

La revedere, Citra. Sper să mai vorbim.

Dar ar trebui să fiu moartă ca să se poată întâmpla.

Sunt sigur că poţi să aranjezi ceva.

Deşi sunt numai zece porunci ale Domului, există şi multe convenţii acceptate. Cea mai întunecat-ironică e că nu trebuie să fie spicuiţi cei care chiar îşi doresc. Să vrei să-ţi sfârşeşti zilele e ceva total străin pentru post-muritori, pentru că nu putem să trăim nivelul de durere şi disperare atât de prezent în Era Mortalităţii. Emo-nanitele ne opresc să cădem atât de adânc. Numai Secerile, care pot să-şi oprească nanitele emoţionale, pot ajunge într-o fundătură existenţială.

Şi totuşi…

A fost cândva o femeie care mi-a bătut la uşă şi mi-a cerut s-o spicuiesc. Nu refuz vizitatorii, aşa că am lăsat-o înăuntru şi i-am ascultat povestea. Soţul ei, cu care era împreună de mai bine de 90 de ani, fusese spicuit cu cinci ani înainte. Acum voia să fie cu el, oriunde o fi fost şi, dacă nu era nicăieri, măcar aveau să fie nicăieri împreună.

— Nu sunt nefericită, mi-a spus. Sunt doar… gata.

Dar imortalitatea, prin definiţie, înseamnă că nu suntem niciodată gata până nu hotărăşte o Seceră. Nu mai suntem temporari, numai sentimentele noastre sunt aşa. N-am văzut niciun fel de stagnare interminabilă în ea, aşa că, în loc să o spicuiesc, am lăsat-o să-mi sărute inelul. Imunitatea a fost imediată şi irevocabilă, aşa că nu mai avea de ce să se gândească la spicuire un an întreg. Peste zece ani, am reîntâlnit-o. Îşi dăduse vârsta înapoi până spre 30 de ani. Se recăsătorise şi era gravidă. Mi-a mulţumit că am avut înţelepciunea să-mi dau seama că nu e „gata”. Deşi i-am acceptat mulţumirile cu graţie şi m-am simţit bine pe moment, n-am dormit bine în acea noapte. Nici până azi nu înţeleg de ce.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

31

Prostie absolută şi încăpăţânată

Citra a fost declarată vie la 9:42 a.m., joi dimineaţă, întocmai cum fusese programarea, şi preluată de jurisdicţia Domului de la cea a Tunetului. Când s-a trezit, se simţea mai slăbită şi mai posomorâtă decât prima dată când murise. Era îndopată cu medicamente şi avea pleoapele grele. Deasupra ei era o asistentă medicală care dădea sumbră din cap:

— N-ar trebui să o trezim aşa devreme, a spus asistenta cu un accent pe care Citra nu putea să-l detecteze, fiind prea obosită. Are nevoie de cel puţin şase ore după înviere să se recupereze destul ca să se simtă bine conştientă. Fetei i-ar putea pocni un vas de sânge sau i s-ar putea opri inima şi ar fi nevoie de încă o regenerare.

— Îmi asum responsabilitatea, a spus Secera Curie.

Citra a întors capul să o vadă şi camera a început să se învârtă. Şi-a închis ochii. Când s-a oprit ameţeala, i-a deschis iar şi a văzut că Secera Curie îşi trăsese scaunul mai aproape.

— Trupul tău încă mai are nevoie de o zi să se vindece, dar n-avem timp.

Şi apoi, către asistentă:

— Vă rog să ne lăsaţi singure.

Asistenta a mormăit în dialect hispanic şi a ieşit în grabă din cameră.

— Marele Tăiş… a mormăit Citra… m-a acuzat că… că…

— Şşş, i-a spus Curie. Ştiu acuzaţia. Xenocrate a încercat să mi-o ascundă, dar mi-a zis Secera Mandela.

Ochii Citrei au început să vadă mai limpede şi s-a uitat la fereastra din spatele Secerii Curie. În depărtare se vedeau munţi acoperiţi cu zăpadă şi ningea. Citra a stat puţin pe gânduri.

— Cât am fost moartă? a întrebat.

Oare se zdrobise aşa de rău că a fost nevoie de luni de

zile să o refacă?

— Aproape patru zile.

Secera Curie s-a întors să vadă la ce se uita Citra. Şi a zâmbit:

— Nu e vorba de timp, e vorba de loc. Eşti în cea mai sudică zonă a Regiunii Chilargentina. E încă sfârşitul lui septembrie, dar aici înseamnă că abia a început primăvara. Aici departe, în sud, primăvara vine târziu.

Citra a încercat să vizualizeze o hartă şi să-şi dea seama cât de departe de casă e, dar încercarea o ameţea.

— Tunetul a considerat că e bine să te ducă departe de ghearele Secerii Xenocrate şi de corupţia din Domul midmerican. Dar imediat cum te-ai trezit, ei au fost anunţaţi, după cum cere legea.

— De unde ai ştiut cum să mă găseşti?

— Prietenul prietenului unui prieten e agent nimbus. Abia ieri am aflat şi am venit cât de repede am putut.

— Mulţumesc, a spus Citra. Mulţumesc că ai venit.

— Mulţumeşte-mi când o să fii în siguranţă. Acum, că te-ai trezit şi Xenocrate ştie unde eşti, fii sigură că a anunţat Secerile locale. A fost trimisă o echipă să te ia, ceea ce înseamnă că trebuie să ieşim de aici acum.

Cu un trup încă în vindecare, cu nanite care-i pompau opiacee în sânge, Citra abia putea să se mişte, cu atât mai puţin să şi meargă. O dureau oasele, îşi simţea creierul ca plutind într-un borcan, muşchii îi erau încordaţi şi, dacă încerca să se ţină pe picioare, durerea era prea cumplită. Nu-i de mirare că asistenta insistase să mai rămână.

— Nu merge aşa, a spus Secera Curie şi a luat-o pe Citra în braţe.

Holurile centrului de regenerare păreau nesfârşite şi de fiecare dată când era zgâlţâită, o durea tot corpul. În cele din urmă, a fost depusă pe bancheta din spate a unei maşini neînregistrate, pe care Curie a condus-o cu o viteză de să-ţi rupi gâtul, nu alta. Asocierea îi stârni un chicotit slab. Ce expresie ciudată, când ruperea gâtului, cum o trăise ea, se petrecuse cu lentoare. La acea viteză, fulgii care treceau pe lângă geam păreau un viscol. Era hipnotic.

La un moment dat, a cuprins-o amorţeala şi a simţit cum o învăluie somnul ca nisipurile mişcătoare… Dar înainte să adoarmă, şi-a adus aminte o frântură dintr-un vis care poate n-a fost deloc un vis. O conversaţie într-un loc ce nu era nici viaţă, nici moarte, ci un pântec între cele două.

— Tunetul… mi-a vorbit, a spus Citra, forţându-se să stea trează destul cât să povestească.

— Tunetul nu vorbeşte cu Seceri, dragă.

— Încă eram moartă… şi mi-a spus un nume… cel care l-a omorât pe Secera Faraday.

Dar nisipurile au tras-o de tot înainte să mai poată spune ceva.

• • •

Citra s-a trezit într-o cabană şi pentru o clipă s-a gândit că tot ce i se întâmplase fusese o halucinaţie. Tunetul, centrul de regenerare, drumul cu maşina prin zăpadă. Şi că e încă în cabana Marelui Tăiş Xenocrate şi aşteaptă să înceapă tortura. Dar nu, lumina era diferită şi lemnul cabanei era de o nuanţă mai deschisă. Pe fereastră vedea munţii înzăpeziţi mai aproape, deşi viscolul se oprise.

Secera Curie a intrat câteva minute mai târziu cu o tavă şi un castron cu supă.

— Bun, te-ai trezit. Cred că te-ai mai înzdrăvenit în ultimele ore, destul cât să fii mai coerentă şi mai puţin suferindă.

— Coerentă, da. Mai puţin suferindă, nu. Doar că e altfel de suferinţă.

Citra s-a ridicat în fund şi n-a mai ameţit aşa rău, iar Curie i-a pus tava în poală.

— E o reţetă de supă de pui transmisă de la generaţii străvechi.

Supa arăta ca oricare alta, dar în mijloc avea ceva care semăna cu o lună rotundă.

— Ce-i aia?

— Cea mai bună parte, i-a răspuns Curie. Un fel de găluşcă făcută din firmituri de pâine necrescută.

Citra a încercat-o. Supa era aromată şi găluşca – unică şi memorabilă. Mâncare de alinare, s-a gândit Citra, pentru

că o făcea să se simtă în siguranţă pe dinăuntru.

— Bunica mea zicea că aşa se vindecă o răceală.

— Ce e o răceală? a întrebat Citra.

— Presupun că o boală mortală de pe vremuri.

Era uimitor să te gândeşti că cineva cu numai două generaţii mai în vârstă ca Secera Curie a cunoscut mortalitatea, că se temea zilnic pentru viaţa ei, că ştia că moartea e o certitudine, nu o excepţie. Citra se întreba ce ar fi crezut bunica Secerii Curie despre lumea de acum, cea în care supa ei nu mai avea ce să vindece.

Când a terminat de mâncat, Citra s-a îmbărbătat pentru ce avea să spună.

— E ceva ce trebuie să ştii, a zis. Xenocrate mi-a arătat ceva ce ar fi scris Secera Faraday. Era scrisul lui, dar nu ştiu cum ar fi putut să o scrie el.

Secera Curie a oftat.

— Mă tem că el a scris-o.

Citra nu se aştepta.

— Ai văzut-o şi tu?

Secera Curie a dat din cap.

— Da, am văzut-o.

— Dar de ce ar scrie aşa ceva? A spus că am vrut să-l omor. Că am plănuit lucruri oribile. Nu e adevărat!

Secera Curie i-a zâmbit subţire.

— Nu vorbea despre tine, Citra. Ce scria acolo era despre mine.

• • •

— Când Faraday avea 22 de ani şi era încă o Seceră junioare, m-a luat ca ucenică. Aveam şaptesprezece ani şi eram plină de indignare faţă de o lume care încă se lupta cu schimbarea. Nemurirea era o realitate abia de 50 de ani. Încă mai erau conflicte şi poziţii politice, chiar frică de Tunet, dacă poţi să-ţi închipui.

— Frică? De ce să-ţi fie frică de Tunet?

— Se temeau cei care aveau cel mai mult de pierdut: criminalii, politicienii. Organizaţiile care prosperau din oprimarea altora. Lumea se schimba şi eu voiam să se schimbe mai repede. Şi eu, şi Faraday gândeam la fel şi

ăsta presupun că a fost şi motivul pentru care m-a luat. Amândoi voiam să folosim spicuirea ca pe o macetă cu care să deschidem o cărare mai bună pentru umanitate. Oh, ar fi trebuit să-l fi văzut pe atunci, Citra. L-ai văzut numai bătrân. Îi place să rămână aşa ca să se ferească să fie tentat de pasiunile unui tânăr.

Secera Curie a zâmbit.

— Mi-amintesc că aşteptam noaptea lângă uşa lui şi-l ascultam cum doarme. Ţine minte că aveam numai 17 ani. Eram copilăroasă. Credeam că sunt îndrăgostită.

— Stai puţin… erai îndrăgostită de el?

— Foarte. El era o stea în ascensiune care luase sub aripa lui o fată cu ochii mari. Deşi în acele zile îi spicuia numai pe cei corupţi, o făcea cu atâta compasiune, că-mi topea inima de fiecare dată.

Curie a devenit mai sobră şi avea acum pe faţă o expresie jenată, ceea ce era ciudat pentru chipul ei oţelit.

— Mi-am făcut curaj să merg în camera lui într-o noapte, hotărâtă să mă urc în patul lui şi să fiu cu el. Dar m-a prins la jumătatea drumului spre etajul lui. Am inventat nişte scuze stupide. I-am zis că veneam să iau paharul din care băuse. Nu m-a crezut. Ştia că puneam la cale ceva şi nu-l puteam privi în ochi. Mi se părea că ştie. Credeam că e înţelept şi vede în sufletul meu. Dar la 22 de ani era la fel de neexperimentat în astfel de treburi ca şi mine. N-avea nicio idee despre ce se întâmplă.

Şi atunci Citra a înţeles.

— Credea că vrei să-i faci rău!

— Cred că toate femeile tinere sunt blestemate cu o prostie absolută şi încăpăţânată. Nu vedea dragostea din obsesia mea faţă de el, se gândea că vreau să-i fac rău fizic. Era, ca să fiu blândă, o comedie a erorilor foarte dureroasă. Acum înţeleg cumva de ce-mi vedea aşa avansurile. Recunosc că eram o fată ciudată. Intensă până la nivelul la care eram aproape respingătoare.

— Cred că ai devenit şi mai intensă.

— Aşa e. Oricum, şi-a scris gândurile paranoide în jurnal, apoi a rupt pagina a doua zi, când i-am mărturisit

dragostea mea într-un fel melodramatic, cu ochii daţi peste cap.

A oftat.

— Eram fără speranţă. El, pe de altă parte, era un gentleman, mi-a spus că e flatat, adică ultimul lucru pe care vrea să-l audă o adolescentă, şi m-a respins cât de blând a putut. Am locuit în casa lui şi am rămas ucenică încă două luni jenante. Apoi, când am fost hirotonisită şi am devenit Onorabila Seceră Marie Curie, ne-am separat. Ne mai salutam la conclav. Pe urmă, după aproape 15 ani, când ne-am dat vârstele înapoi şi vedeam lumea iar cu ochi de tânăr, dar cu înţelepciune, am devenit iubiţi.

Citra a rânjit.

— Aţi încălcat a noua poruncă.

— Ne-am spus că nu. Ne-am spus că n-am fost niciodată parteneri, doar că ne ţinem din când în când companie. Doi oameni asemănători, cu un stil de viaţă pe care alţii n-au cum să-l înţeleagă – viaţa unei Seceri. Totuşi, mai ştiam şi noi câte ceva, aşa că am păstrat secretul. Mi-a arătat pagina ruptă din jurnal. O păstrase ca pe o scrisoare de dragoste prost scrisă, pe care n-o trimisese niciodată. Ne-am ţinut relaţia secretă timp de şapte ani. Apoi Prometheus a aflat de ea.

— Primul Tăiş Suprem al Lumii?

— Oh, da, n-a fost doar un scandal regional, a avut implicaţii globale. Am fost aduşi în faţa Conclavului Global. Am crezut că o să fim primele Seceri cărora li se iau inelele şi sunt daţi afară din Dom, poate chiar şi spicuiţi, dar aveam nişte reputaţii atât de bune, că Tăişul Suprem ne-a dat nişte pedepse mai puţin severe. Am fost condamnaţi la şapte morţi, câte una pentru fiecare an al relaţiei. Pe urmă ne-a interzis să ne mai vedem timp de 70 de ani.

— Îmi pare rău, a spus Citra.

— Să nu-ţi pară. O meritam şi am înţeles. Eram un exemplu pentru alte Seceri, să se gândească de două ori înainte să lase dragostea să-i abată de la datorie. Şapte morţi şi 70 de ani mai târziu, multe s-au schimbat. Am

rămas prieteni buni, dar nimic altceva.

Secera Curie părea să fie făcută din multe emoţii, dar şi le împăturise ca pe nişte haine care nu-i mai veneau şi închisese dulapul. Citra bănuia că nu mai spusese nimănui povestea şi că nici n-o s-o mai spună.

— Ar fi trebuit să ştiu că n-o să arunce pagina aia, a spus Curie. Au găsit-o probabil când îi scoteau lucrurile.

— Şi Xenocrate a crezut că scria despre mine!

Secera Curie s-a gândit puţin.

— Poate, dar mai degrabă nu. Xenocrate nu e prost. Poate că simţea adevărul, dar adevărul nu conta. A fost un mijloc pentru scopurile lui. Ceva să te discrediteze în faţa unor Seceri respectabile precum Secera Mandela, cel care prezidează comitetul de acordare a inelului, şi să se asigure că ucenicul lui Goddard o să-l primească în locul tău.

Citra ar fi vrut să fie furioasă pe Rowan, dar ştia că, orice i-o fi trecut prin cap, nu el făcuse toate astea.

— De ce i-ar păsa lui Xenocrate? Nu e unul din anturajul mizerabil al lui Goddard. Nici măcar nu pare să-i placă de el şi sigur nu-i pasă de mine şi Rowan.

— Sunt mai multe cărţi în joc decât vedem noi acum. Tot ce ştim e că trebuie să stai ascunsă până îţi punem reputaţia pe picioare.

Cineva a venit la uşă şi a speriat-o pe Citra. Nu ştia că mai erau oameni în cabană. Părea o altă Seceră, probabil proprietara locului. Era mai mică de statură decât Secera Curie. Roba ei avea un model complicat, cu multe culori: roşu, negru şi turcoaz. Părea nu material, ci o tapiţerie complexă. Citra s-a întrebat dacă toate Secerile chilargentiniene poartă robe făcute de mână, cu dragoste.

Femeia a spus ceva în dialect hispanic şi Secera Curie i-a răspuns la fel.

— Nu ştiam că vorbeşti dialect hispanic, i-a zis Citra după ce a plecat femeia.

— Vorbesc douăsprezece limbi fluent, a răspuns Curie cu o uşoară mândrie în voce.

— Douăsprezece?

Secera Curie a zâmbit răutăcioasă:
— Să vezi dacă n-o să ştii şi tu tot atâtea limbi când o să ai 219 ani.
I-a luat tava din poală şi a pus-o pe noptieră.
— Am crezut că avem mai mult timp, dar autorităţile locale ale Domului sunt pe drum. Mă îndoiesc că ştiu unde eşti, dar trimit cercetaşi la casa fiecărei Seceri, cu detectoare de ADN. Şi-au dat seama că ne ajută cineva.
— Deci plecăm iar?
Citra şi-a tras picioarele şi şi le-a coborât pe podea. O dureau gleznele, dar nu aşa mult. Era o durere bună.
— Acum pot să merg singură.
— Bun, pentru că o să mergi mult.
Curie s-a uitat pe fereastră. Încă nu venea nimeni, dar avea în voce o tensiune cum nu avusese înainte.
— Mă tem că nu pot să vin cu tine, Citra. Dacă e să-ţi spălăm reputaţia, trebuie să mă întorc acasă şi să adun de partea noastră cât mai multe Seceri.
— Dar Domul chilargentinian local…
— Ce pot să-mi facă? Nu încalc nicio poruncă. Pot doar să dea din deget mustrător şi să nu-mi zică la revedere când mă duc la aeroport.
— Şi… când ajungi acasă, le spui tuturor despre pagina din jurnal?
— Nu văd altă soluţie. Bineînţeles, Xenocrate o să spună că mint ca să te protejez, dar cei mai mulţi o să mă creadă. Sper că asta o să-l jeneze suficient ca să retragă acuzaţia.
— Deci eu unde pot să mă duc?
— Am o idee.
Secera Curie a căutat într-un sertar şi a scos un veşmânt de tonist din pânză aspră.
— Vrei să mă prefac că sunt parte dintr-un cult tonist?
— Un pelerin singuratic. Sunt întâlniţi des prin partea asta a lumii. O să fii un rătăcitor fără nume, fără chip.
Nu era cea mai strălucitoare dintre deghizări, dar Citra a înţeles că e practică. Nimeni n-avea s-o privească în ochi de teamă să nu audă o predică tonistă nesfârşită. Avea să se ascundă la vedere şi să se întoarcă acasă chiar înainte

de Conclavul de Iarnă. Dacă până atunci Curie nu-i va reabilita numele, oricum n-avea să mai conteze. Nu voia să se ascundă toată viaţa.

Apoi a intrat iar Secera chilargentiniană, de data asta mai agitată ca înainte.

— Au ajuns aici, a spus Secera Curie.

A băgat mâna în robă şi a scos o bucată mică, împăturită, de hârtie şi i-a pus-o în palmă Citrei.

— Vreau să te duci undeva. E un om pe care trebuie să-l vezi, adresa e pe hârtia aia. Consideră că e ultima parte a antrenamentului.

Citra şi-a îmbrăcat veşmântul şi în timp ce Secera Curie o grăbea să iasă din cameră pe uşa din spate, Secera chilargentiniană umplea în camera armelor un sac cu lame mici şi pistoale bune de ascuns, ca o mamă care umple rucsacul copilului cu gustări.

— La poalele dealului e o maşină comună. Ia-o şi du-te spre nord, i-a spus Curie Citrei, care a deschis uşa din spate şi a ieşit.

Era frig, dar suportabil.

— Ascultă-mă cu atenţie, i-a spus Curie. E un drum lung şi o să trebuiască să fii foarte isteaţă ca să ajungi unde trebuie.

Apoi i-a dat instrucţiunile necesare pentru un drum lung de mii de kilometri, până a fost întreruptă de zgomotul unei maşini care trăgea în faţa casei.

— Du-te! Câtă vreme te mişti încontinuu, o să fii în siguranţă.

— Şi ce fac când ajung acolo?

Secera Curie s-a uitat cu o privire grea, care nu făcea altceva decât să sublinieze importanţa cuvintelor. Un tonist i-ar fi zis „rezonanţă”.

— Când o să ajungi, o să ştii ce ai de făcut.

S-a auzit iar bătaia în uşă, deja prea familiară pentru Citra.

Citra a coborât pe dealul înzăpezit, ferindu-se de pini, înţepăturile din încheieturi îi aminteau că încă i-ar mai trebui nişte ore să se vindece de tot. A găsit maşina

comună, acolo unde promisese Curie că o să fie. S-a pornit în timp ce fata se urca în ea şi a întrebat-o destinaţia. N-a făcut greşeala să i-o spună.

— Nord, i-a zis. Doar nord.

A auzit o explozie, apoi încă una. S-a uitat înapoi, dar n-a văzut decât fum negru pe deasupra vârfurilor copacilor. I s-a făcut teamă. Un bărbat cu o robă asemănătoare celei purtate de prietena lui Curie a apărut în fugă dintre copaci, pe drumul din spate. A văzut-o doar o clipă, şi pe urmă maşina comună a făcut dreapta.

Abia după ce au ieşit dintr-o trecătoare şi au intrat pe drumul principal, s-a uitat la hârtia dată de Secera Curie. Pentru o clipă, a simţit că oasele îi sunt iar zdrobite, dar apoi senzaţia i-a trecut şi s-a preschimbat în înţelegere şi oboseală. Acum înţelegea.

Când o să ajungi acolo, o să ştii ce să faci.

Da, ştia. S-a mai uitat o clipă la hârtie. Trebuia doar să memoreze adresa, căci numele deja îl cunoştea.

Gerald Van Der Gans.

Tunetul îi vorbise, şi la fel şi Secera Curie. Avea un drum lung înainte şi multă muncă la capătul lui. Citra nu putea să spicuiască, dar putea să se răzbune cumva. Avea să găsească un mod să pedepsească acea Seceră ucigaşă. Niciodată nu mai fusese aşa de recunoscătoare că poartă cu sine un sac cu arme.

• • •

Era o problemă prea delicată pentru un gardian şi, deşi Secera San Martin detesta să fie folosit ca agent de ordine, ştia că dacă o prinde pe această fată din MidMerica, o să aibă o pană în plus la pălărie. Ştia că fata a fost acolo. Asociatul lui, Bello, o Seceră junioare foarte entuziastă, pornise detectorul de ADN când au coborât din maşină şi până să ajungă la uşă, deja prinsese urme ale fugarei.

San Martin şi-a scos arma când s-a apropiat de cabană, un pistol pe care-l avea de când fusese hirotonisit şi pe care i-l dăduse mentorul său. Era o armă pe care o folosea la toate spicuirile, o extensie a lui, şi deşi nu se aştepta să fie cineva de spicuit acolo, să o ţină în mână îl făcea să se

simtă întreg. Şi fără spicuiri, ar fi fost poate necesară să incapaciteze pe cineva, deşi i se spusese să nu facă pe nimeni ca-şi-mort, în special pe fată, pentru că aşa se ajunsese la situaţia pe care încerca acum s-o rezolve.

A bătut în uşă, apoi a mai bătut o dată. Era pregătit să o dărâme, dar a apărut nimeni alta decât Secera Marie Curie. San Martin s-a străduit să nu pară impresionat. *Marquesa de la Muerte* era cunoscută în toată lumea pentru izbânzile ei mai vechi. O legendă vie oriunde, nu doar în nord.

— E o sonerie, n-ai văzut-o? i-a spus în dialect hispanic, atât de bine, fără accent, că l-a derutat pe San Martin. Ai venit să iei prânzul?

El s-a bâlbâit o clipă, spre dezavantajul lui, apoi a încercat să recupereze.

— Suntem aici pentru fată, a spus. N-are sens să negi că e aici, ştim deja.

Şi i l-a arătat cu un gest pe Bello, al cărui detector de ADN semnaliza cu o lumină roşie.

Ea s-a uitat la pistolul lui San Martin şi a pufnit cu atâta autoritate, că el s-a trezit că-l lasă în jos aproape involuntar.

— *A fost* aici, a zis Curie, dar nu mai e. Se duce spre o staţiune din Antarctica la schi. Dacă te grăbeşti, o prinzi din urmă până ajunge la aeroport.

Domul chilargentinian nu era renumit pentru umorul membrilor săi şi Secera San Martin nu era o excepţie. N-avea de gând să fie luat peste picior nici măcar de o legendă. A trecut hotărât pe lângă ea şi a intrat în cabană, unde o Seceră chilargentiniană, al cărei nume nu şi-l amintea, stătea la fel de sfidătoare ca Secera Curie.

— Caută cât vrei, i-a spus, dar dacă spargi ceva…

N-a apucat să termine ce avea de spus, pentru că Bello, prea zelos, ca de obicei, a lovit-o cu bastonul electric şi ea s-a prăbuşit la podea.

— Chiar era necesar? a strigat Curie. Cu mine aveţi treabă, nu cu biata Eva.

Instinctul l-a dus pe San Martin la uşa din spate, unde a

găsit în zăpadă urme de tălpi.

— A luat-o pe jos! i-a spus lui Bello. *¡Apurate!* E pe aproape.

Secera Bello s-a pornit ca un ogar în josul dealului şi a dispărut printre copaci. San Martin a intrat înapoi şi s-a grăbit spre uşa din faţă. Drumul cobora mai departe dealul. Dacă Bello n-avea s-o prindă pe jos, poate reuşea el cu maşina. Secera Curie însă i-a blocat ieşirea. El şi-a ridicat iar arma şi ea şi-a scos-o pe a ei, un pistol cu o ţeavă aşa de groasă, că ar fi încăput o minge de golf în ea. Un pistol obuzier. Prin comparaţie, al lui părea o jucărie, dar nu şi l-a coborât, chiar dacă era în dezavantaj.

— Am permisiune specială de la Marele Tăiş al regiunii noastre să trag, dacă e necesar, a avertizat-o el.

— Eu n-am permisiune de la nimeni, i-a spus Curie, dar aş fi fericită să fac la fel.

S-au înfruntat din priviri mai mult timp decât era necesar, până când Secera Curie şi-a mişcat pistolul şi a tras în spate, după uşă. O explozie a scuturat geamurile şi şocul l-a aruncat pe San Martin la pământ... Şi totuşi Curie, deşi era lângă el, abia de a tresărit. San Martin s-a apropiat de uşă şi a văzut că obuzierul îi transformase maşina într-un rug.

Ea a tras iar, de data asta spre maşina ei.

— Bun, i-a zis ea, acum chiar că trebuie să rămâi la prânz.

El s-a uitat la cele două vehicule în flăcări şi a oftat, ştia că va fi bătaia de joc a Domului pentru ce se întâmplase. S-a uitat la Secera Curie, la ochii ei cenuşii oţeliţi, la controlul ei calm şi şi-a dat seama că n-avusese de la început nicio şansă împotriva celei ce i se spunea *Marquesa de la Muerte.* N-avea ce face decât să se uite la ea cu dezaprobare vădită:

— Foarte rea! i-a spus şi a dat din deget. Foarte, foarte rea.

…Chiar şi în vise spicuiesc. Am un vis care se repetă prea des. Merg pe o stradă necunoscută, dar pe care simt că ar trebui să o ştiu. Am o furcă, ceva ce n-am folosit în realitate; dinţii ei nu sunt buni pentru spicuit şi când izbeşti cu ea reverberează, scoate un sunet care seamănă şi cu o vibraţie, şi cu o lamentaţie, ca diapazonul unui tonist.

În faţa mea e o femeie pe care trebuie s-o spicuiesc. Sar la ea, dar furca nu-şi face treaba. Rănile i se închid instantaneu. Nu e nici supărată, nici speriată. Nici amuzată. E doar resemnată să stea acolo şi să mă lase să încerc degeaba s-o omor. Îşi deschide gura să vorbească, dar vocea îi e înceată şi cuvintele îi sunt acoperite de gemetele furcii, aşa că n-o aud.

Şi mereu mă trezesc ţipând.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

32

Pelerinaj cu probleme

Toate maşinile comune sunt detectabile, dar Secerile nu le pot detecta până nu ajung în creierul ascuns informaţiile lor de navigaţie. Asta se întâmplă o dată la 60 de minute şi ăsta e şi intervalul la care trebuie să schimbi maşinile.

Secera Curie îi dăduse instrucţiunile repede şi era important să şi le amintească pe toate. Putea s-o facă. Ucenicia o învăţase să se descurce. A lăsat prima maşină comună într-un orăşel după fix o oră. Se temuse că poate n-o să fie atâtea maşini comune libere în Regiunea Chilargentina, în special în acea zonă îndepărtată, dar Tunetul rezolva întotdeauna nevoile locale. Toate cererile erau satisfăcute.

Se schimbase deja în tonistă şi îşi trăsese gluga peste cap. Era remarcabil cum o evitau toţi.

Schimbarea vehiculelor în fiecare oră însemna că urmăritorii ei îi suflau deja în ceafă. Şi-a dat seama că trebuie să meargă pe un traseu haotic, ca vapoarele din războaiele de pe vremuri, ca să-i deruteze şi să nu poată anticipa unde o să fie. Timp de o zi, n-a reuşit să doarmă mai mult de o oră la fiecare repriză de somn şi de câteva ori, când pe distanţe lungi era numai drum şi niciun fel de civilizaţie, a trebuit să fie abilă şi să coboare din maşină înainte să ajungă în oraş, unde o aşteptau deja Secerile chilargentiniene şi gărzile locale. A trecut pe lângă o Seceră şi era sigură că o să fie prinsă, dar a fost destul de isteaţă să meargă în direcţia vântului, ca să nu-i detecteze ADN-ul. Faptul că Secerile supravegheau vânătoarea şi n-o lăsau în seama gardienilor o speria şi mai rău pe Citra, dar o făcea să se simtă şi importantă.

Odată ce ajungi la Buenos Aires, ia un hipertren spre nord, peste Amazonia, până la Caracas. Dacă treci graniţa

în Amazonia, eşti în siguranţă. Acolo n-o să ridice un deget să-l ajute pe Xenocrate sau să te aresteze.

Citra ştia de ce, de la cursul de istorie. Prea multe Seceri din alte regiuni spicuiesc în afara jurisdicţiei lor când sunt în vacanţă în Amazonia. Nu era nicio lege împotrivă, dar îi făcuse pe cei din Domul amazonian necooperanţi şi chiar obstrucţionişti când venea vorba să asiste Seceri din alte regiuni.

Problema era trenul din Buenos Aires. Aveau să o aştepte la fiecare gară şi la fiecare aeroport. A fost salvată de un grup de tonişti care se ducea la Isthmus.

— Căutăm Marele Diapazon în cordonul dintre nord şi sud, i-au spus, crezând că e una de-a lor. Se zvoneşte că e ascuns într-o lucrare inginerească străveche. Credem că ar putea fi închis în una dintre porţile Canalului Panama.

A fost nevoie de un mare efort de voinţă să nu râdă.

— Vii cu noi, soră?

Şi a mers, cel puţin cât să urce în tren direct sub ochii vigilenţi ai urmăritorilor, mai mulţi decât putea număra. Şi-a ţinut respiraţia, nu de frică, ci ca să nu trezească detectoarele ADN.

Erau şapte tonişti în grup. Se pare că acea ramură a cultului călătorea în grupuri de numai şapte sau doisprezece, după o matematică muzicală, dar erau dispuşi să încalce regula şi să o adauge şi pe ea. După accent, nu erau din continentele mericane, ci de undeva din EuroScandia.

— Unde te-au dus drumurile? a întrebat-o un bărbat care părea să fie conducătorul.

Zâmbea când vorbea, ceea ce-l făcea şi mai respingător.

— Pe aici, pe dincolo, i-a răspuns.

— Care-i căutarea ta?

— Căutarea mea?

— N-au toţi pelerinii o căutare, un scop?

— Da, a spus ea, caut… un răspuns la întrebarea arzătoare: Fa diez sau La bemol?

Şi unul dintre pelerini a intervenit:

— Nu mă stârni!

Nu erau geamuri pentru că nu aveai ce vedea în tubul cu vacuum. Citra mai călătorise prin aer şi cu trenuri standard, dar spaţiul strâmt, claustrofobic al hipertrenului o nelinişte a.

Toniştii n-aveau nicio problemă, erau obişnuiţi cu orice mijloc de călătorie. Au discutat legende, au dezbătut care era adevărată şi care falsă şi care era undeva la mijloc.

— Am fost la Piramide în Israebia, la Marele Zid al Panasiei, peste tot, în căutarea Marelui Diapazon, a spus conducătorul. Contează drumul. Mă îndoiesc că am şti ce să facem dacă chiar l-am găsi.

Când trenul a ajuns la viteza de croazieră de 1200 de kilometri pe oră, Citra s-a dus la baie, unde şi-a dat cu apă pe faţă, încercând să nu lase oboseala să o copleşească. Uitase să încuie uşa. Dacă ar fi închis-o, călătoria ar fi fost alta. Un bărbat a dat buzna. Iniţial, a crezut că e o greşeală, dar înainte să se întoarcă, înainte să poată face orice, s-a trezit cu o lamă cu margini aurite la gât.

— Ai fost selectată pentru spicuire, i-a spus în limba comună, dar cu un accent pronunţat Portuzonian, limba de bază a Amazoniei.

Roba îi era verde-închis, ca de pădure şi şi-a amintit că a citit undeva că Secerile regiunii purtau toate aceeaşi culoare.

— Faci o greşeală! i-a spus Citra.

— Spune-mi ce greşeală fac. Dar repede.

A încercat să găsească altceva decât adevărul, dar şi-a dat seama că n-are ce.

— Sunt ucenica unei Seceri. Dacă încerci să mă spicuieşti, o să fiu regenerată şi tu o să fii pedepsit pentru că nu ţi-ai verificat inelul mai întâi, ca să vezi dacă am imunitate.

El a zâmbit.

— Aşa m-am gândit şi eu. Eşti cea pe care o caută ei toţi.

A îndepărtat lama.

— Ascultă-mă cu atenţie. În trenul ăsta sunt Seceri chilargentiniene deghizate în călători obişnuiţi. Nu poţi să-

i eviţi, dar dacă vrei să scapi de ei, îţi sugerez să vii cu mine.

Instinctul îi şoptea Citrei să-l refuze, spunându-i că o să se descurce singură. Dar judecata i-a zis altceva şi fata s-a dus cu el. A condus-o la următorul vagon, unde, deşi trenul era aglomerat, avea un loc lângă al lui. S-a prezentat drept Secera Possuelo din Amazonia.

— Şi acum? a întrebat Citra.

— Aşteptăm.

Citra şi-a tras gluga peste cap şi, câteva minute mai târziu, un bărbat a apărut din vagonul următor, îmbrăcat ca un pasager oarecare. Se mişca încet şi consulta un obiect din palmă care arăta ca un telefon, dar nu era.

— Să nu fugi, i-a şoptit Secera Possuelo. Nu-l lăsa să aibă control asupra situaţiei.

Aparatul a început să ţiuie şi omul s-a oprit lângă ei.

— Citra Terranova? a întrebat.

Citra şi-a dat jos calmă gluga. Inima îi bătea puternic, dar a încercat să ascundă neliniştea.

— Felicitări, m-ai găsit. O stea aurie pentru tine.

El a fost derutat de expresie, dar a continuat.

— Te iau în custodie.

A scos un baston electric.

— Nu încerca să rezişti, o să-ţi înrăutăţeşti situaţia.

Secera Possuelo s-a întors spre el:

— Cu ce autoritate faci asta?

— Mă autorizează Lautaro, Marele Tăiş al Regiunii Chilargentina şi Marele Tăiş Xenocrate al MidMericii.

— Niciunul dintre ei n-are jurisdicţie aici.

Chilargentinianul a chicotit.

— Scuză-mă, dar…

— Nu, scuză-mă tu *pe mine,* a spus Possuelo cu o doză potrivită de indignare. Am intrat în Amazonia acum cinci minute. Dacă încerci ceva, ea are dreptul să se apere cu forţă letală, chiar şi împotriva unei Seceri.

Citra a priceput aluzia şi a scos un cuţit de vânătoare.

— Fă o singură mişcare cu bastonul ăla şi o să trebuiască să-ţi reataşezi mâna.

Din spatele lui a venit un angajat să vadă despre ce-i vorba.

— Domnule, a spus Citra, acest om spune că e o Seceră chilargentiniană, dar nu poartă nici inel, nici robă. Nu încalcă legea din Amazonia?

Niciodată nu mai fusese Citra atât de fericită că studiază istoria Secerilor.

Angajatul trenului s-a uitat la bărbat şi ochii i s-au îngustat suspicioşi, destul ca să-şi dea seama Citra de partea cui e.

— Mai mult, toate Secerile străine trebuie să se anunţe înainte să treacă graniţa, a spus el, chiar şi când se furişează prin tunel.

Secera chilargentiniană a început să fiarbă.

— Lasă-mă să-mi văd de treabă sau te spicuiesc pe loc.

— Nu, n-o s-o faci, a spus Secera Possuelo cu atâta calm, că a făcut-o pe Citra să rânjească. I-am garantat imunitate. Nu poţi să-l spicuieşti.

— Ce?

Secera amazoniană şi-a întins mâna spre faţa angajatului, care i-a sărutat inelul.

— Mulţumesc, Onorabile.

— Acest om m-a ameninţat, i-a spus Citra. Cer să fie dat jos la staţia următoare, împreună cu toate Secerile deghizate cu care călătoreşte.

— O să fie plăcerea mea, a spus angajatul.

— Nu poţi să faci asta! a insistat Secera.

Dar câteva minute mai târziu, a văzut că se poate.

• • •

După ce au coborât urmăritorii, Citra s-a bucurat de puţină linişte, fără a mai fi prinsă în jocul de-a şoarecele şi pisica. Acum, că nu mai avea sens să se dea drept altcineva, a îmbrăcat nişte haine obişnuite pe care le-a luat din bagajul cuiva. Blugi şi o bluză înflorată, nu tocmai stilul ei, dar îi veneau. Toniştii au fost dezamăgiţi, dar n-au părut deloc surprinşi că nu e una de-a lor. I-au dat broşuri şi ea a promis că le va citi, deşi ei bănuiau că n-o va face.

— Oricare ar fi destinaţia ta, i-a spus Secera Possuelo,

trebuie să schimbi trenul la Gara Centrală amazoniană. Îţi sugerez să intri şi să ieşi din câteva trenuri înainte să te urci în unul, ca să derutezi detectoarele ADN.

Bineînţeles, cu cât se plimba mai mult prin gară, cu atât putea fi mai uşor văzută, dar merita să rişte ca să-şi păcălească urmăritorii.

— Nu ştiu de ce vin după tine, i-a spus Secera Possuelo când a tras trenul în staţie, dar dacă îţi rezolvi problemele şi primeşti inelul, ar trebui să te întorci în Amazonia. Jungla se întinde pe tot continentul, ca în vremurile cele mai străvechi, şi trăim toţi în ea. E minunat.

— Credeam că nu-ţi plac Secerile străine, i-a spus ea, zâmbind.

— E o diferenţă între cele pe care le invităm şi cele care vin singure.

Citra şi-a lăsat ADN-ul în vreo şase trenuri înainte să se urce în cel ce ducea la Caracas, pe coasta nordică a Amazoniei. N-a văzut niciun agent, dar n-a presupus că e în siguranţă.

Secera Curie o instruise să meargă din Caracas spre est până ajunge la un orăşel numit Playa Pintada. Trebuia să evite maşinile comune sau orice alt mijloc de transport care o putea da de gol. Pe măsură ce se apropia, se simţea tot mai hotărâtă, gata să facă restul drumului şi pe jos.

• • •

Cum înfrunţi un criminal? Nu un ucigaş sancţionat de societate, ci un criminal adevărat. Un individ care, fără binecuvântarea societăţii sau permisiunea ei, sfârşeşte o viaţă umană?

Citra ştia că Tunetul previne astfel de lucruri. Oamenii mai erau împinşi în faţa trenurilor sau sub camioane sau de pe acoperişuri, în momente agitate, dar ceea ce se strică se repară mereu. O Seceră hirotonisită însă, care trăieşte în afara jurisdicţiei Tunetului, n-are o astfel de protecţie. Să fii regenerat nu e ceva de la sine înţeles pentru o Seceră, se face la cerere. Dar cine e acolo să ceară regenerarea unei Seceri victimă a unui complot? Ceea ce înseamnă că, deşi Secerile sunt cele mai puternice

fiinţe de pe Pământ, sunt şi cele mai vulnerabile.

Citra şi-a jurat să fie o avocată a morţilor. Să facă dreptate pentru mentorul ei ucis. Cu siguranţă, Tunetul n-avea să o oprească, îi dăduse chiar şi numele ucigaşului. La fel şi Secera Curie când a trimis-o în misiune.

Ultima fază a antrenamentului ei. Totul se baza pe acţiunile din acea zi.

• • •

Playa Pintada, plaja pictată. Coasta era presărată cu lemne răsucite, bătrâne. În amurg, păreau braţele şi picioarele unor fiinţe teribile care ieşeau încet din nisip.

Citra s-a aşezat pe vine după un buştean şi s-a ascuns în umbra lui. Dinspre nord venea o furtună, crescând deasupra mării şi rostogolindu-se de neoprit spre ţărm, în adâncul întunericului se vedeau fulgere îndepărtate, iar tunetul bubuia în contrapunct cu valurile zdrobite.

Mai avea numai câteva din armele cu care plecase: un pistol, un cuţit automat şi unul de vânătoare. Pe celelalte le aruncase înainte să urce în tren, în Buenos Aires, pentru că erau greu de ascuns. Trecuse doar o zi de atunci, dar părea că trecuse o săptămână.

Casa pe care o urmărea avea un singur etaj, ca majoritatea caselor de pe plajă. Mare parte din ea era ascunsă după palmieri şi păsări ale paradisului. În spate, după un gard jos, era o curte pavată de unde se vedea plaja. Luminile erau aprinse. După perdele se mişca la răstimpuri o umbră.

Citra şi-a analizat opţiunile. Dacă ar fi fost deja o Seceră, l-ar fi spicuit cu metodele lui Curie. O lamă în inimă. Repede şi decisiv. Nu se îndoia că ar fi reuşit. Dar nu era Seceră.

Orice atac letal l-ar fi făcut doar ca-şi-mort, şi o ambudronă ar fi venit imediat să-l ia. Trebuia să-l incapaciteze. Să-l scoată din funcţiune, nu să-l omoare, şi să-i smulgă o mărturisire. Lucra pentru altă Seceră sau singur? Fusese şi el mituit precum ceilalţi martori? Era motivat de promisiunea imunităţii sau era o răzbunare personală împotriva lui Faraday? Apoi, odată ce avea să

afle adevărul, putea să-l aducă la Secera Possuelo sau la oricine din Domul amazonian. Astfel că nici măcar Xenocrate nu ar fi putut să înăbuşe adevărul. Tot dosarul ei avea să fie curăţat şi vinovatul urma să primească pedeapsa potrivită pentru un ucigaş de Seceri. Poate că apoi ea avea să rămână acolo, în Amazonia, şi să nu se mai confrunte cu Conclavul de Iarnă.

Când amurgul s-a stins aproape de tot, a auzit o uşă glisantă de sticlă fâşâind şi s-a uitat pe după buştean. L-a văzut în curte, uitându-se la apropierea furtunii. Era numai o siluetă pe fondul luminos dinăuntru, ca o ţintă de hârtie, şi încă la o distanţă perfectă pentru o armă de foc. Mai uşor de atât nici că se putea. Şi-a scos pistolul. La început l-a ţintit fix spre inimă, din obişnuinţa antrenamentului. Apoi l-a îndreptat spre genunchii lui şi a tras. L-a nimerit şi omul a căzut cu un vaiet, iar Citra s-a pornit în fugă prin nisip, a sărit peste gard şi l-a prins de cămaşă cu ambele mâini.

— O să plăteşti pentru ce-ai făcut.

Şi i-a văzut faţa. Îi era familiară. Prea familiară. Primul ei instinct a fost să-şi spună că e încă un nivel de trădare. Abia când el a vorbit, a acceptat adevărul.

— Citra?

Faţa Secerii Faraday era o mască a durerii şi uluirii.

— Citra, oh, ce faci aici?

Citra i-a dat drumul încercând să-şi revină din şoc, dar capul Secerii s-a izbit de ciment, scoţându-l din funcţiune şi făcând momentul şi mai oribil.

Citra ar fi vrut să caute ajutor, dar cine ar fi ajutat-o după ce făcuse?

I-a ridicat iar capul şi i l-a ţinut în palme cu grijă, în timp ce din genunchi îi curgea sânge printre pietrele curţii, transformând nisipul din crăpături în mortar roşu, devenind maroniu în timp ce se usca.

Imortalitatea nu poate să tempereze nebunia sau fragilitatea tinereţii. Inocenţa e condamnată să moară absurd de mâinile noastre, o victimă a greşelilor pe care nu le putem repara niciodată. Aşa că abandonăm uimirea în care trăiam cândva şi o înlocuim cu cicatrici de care nu vorbim niciodată, prea adânci ca să poată fi şterse de orice tehnologie. La fiecare spicuire pe care o comit, la fiecare viaţă pe care o iau pentru binele umanităţii, jelesc băiatul care am fost, al cărui nume uneori mă lupt să mi-l amintesc. Şi tânjesc la un loc de dincolo de nemurire, unde aş putea, oricât de puţin, să recuperez mirarea, miracolul şi să fiu iar acel băiat.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Faraday

33

Şi mesagerul, şi mesajul

Citra l-a dus înăuntru. L-a aşezat pe o canapea şi i-a legat genunchiul cu o faşă ca să oprească sângele. El a gemut, agitându-se, şi când a redevenit conştient, primul lui gând a fost de grija ei.

— N-ar trebui să fii aici, a spus şi vorbele îi erau slabe şi poticnite, un efect al nanitelor.

Dar tot a zâmbit, cu toată agonia.

— Trebuie să te ducem la spital, i-a zis ea. E prea mult pentru nanitele tale.

— Aiurea. Deja mi-au tăiat din durere. Cât despre vindecare, o să-şi facă treaba fără intervenţie.

— Dar…

— N-am altă opţiune, i-a zis. Dacă merg la spital, alertez Domul că încă sunt în viaţă.

Şi-a schimbat poziţia şi s-a strâmbat un pic de durere.

— Natura şi nanitele o să-mi vindece genunchiul. E nevoie doar de timp – şi am destul.

Ea i-a ridicat piciorul, La bandajat, apoi s-a pus pe podea alături.

— Ai fost aşa supărată că am dispărut că a trebuit să te răzbuni? a întrebat el, glumind numai pe jumătate. Eşti aşa de ofensată că am găsit o metodă să mă retrag în secret, în loc să mă spicuiesc?

— Credeam că eşti altcineva, i-a spus ea. Cineva pe nume Gerald Van Der Gans…

— E numele meu de botez. Un nume la care am renunţat când am devenit Onorabila Seceră Michael Faraday. Dar asta nu explică prezenţa ta aici. Te-am eliberat, Citra, şi pe tine, şi pe Rowan. Aşa-zisa mea spicuire v-a eliberat de ucenicie. Ar trebui să ai din nou viaţa ta veche, să uiţi că te-am smuls cândva de acolo. De ce ai venit?

— Adică nu ştii?

El s-a ridicat puţin ca s-o vadă mai bine.

— Ce să ştiu?

Aşa că ea i-a spus tot. Cum, în loc să fie eliberaţi, ea şi Rowan au ajuns la Secerile Curie şi Goddard. Cum a încercat Xenocrate să-i pună moartea lui Faraday în cârcă şi cum a ajutat-o Secera Curie să ajungă la el. În timp ce vorbea, el şi-a pus mâinile pe ochi de parcă voia să şi-i scoată.

— Şi când te gândeşti că eu stăteam aici mulţumit.

— Cum să nu ştii? l-a întrebat ea, pentru că dintotdeauna crezuse că el ştie tot, chiar şi lucruri pe care n-ar putea să le ştie.

Secera Faraday a oftat.

— Marie, adică Secera Curie, e singurul membru al Domului care ştie că sunt viu. Am ieşit cu totul din lume. Nu poate vorbi cu mine decât direct. Aşa că te-a trimis pe tine. Eşti şi mesagerul, şi mesajul.

Momentul a devenit inconfortabil. Tunetul se auzea dinspre mare, mult mai aproape acum. Fulgerele erau mai luminoase.

— E adevărat că ai murit şapte morţi pentru ea? a întrebat Citra.

El a dat din cap.

— Şi ea pentru mine. Ţi-a spus, nu? Dar a fost cu mult timp în urmă.

Afară a început să plouă, ba mai tare, ba mai încet.

— Iubesc ploile de aici, i-a spus el. Mi-amintesc că unele forţe ale naturii nu pot fi subjugate total. Sunt eterne, ceea ce e mai bine decât să fii nemuritor.

Aşa că au stat şi au ascultat haosul liniştitor al ploii, până când Citra a început să devină prea obosită ca să mai şi gândească.

— Şi ce se întâmplă acum? a întrebat ea.

— E foarte simplu. Eu mă vindec şi tu te odihneşti. Orice altceva lăsăm pe mai încolo.

I-a arătat cu degetul.

— Dormitorul e acolo. Aştept să dormi bine toată noaptea şi dimineaţă să-ţi reciţi otrăvurile în ordinea toxicităţii lor.

— Otrăvurile mele?

În ciuda durerii şi a ceţei induse de nanite, Secera Faraday a zâmbit.

— Da, otrăvurile tale. Nu eşti ucenica mea?

Citra nu s-a putut abţine să nu-i zâmbească şi ea.

— Da, Onorabile, sunt.

Cu cât trăim mai mult, cu atât mai repede par să treacă zilele. Cât de năucitor e când trăieşti la nesfârşit. Un an pare să treacă în câteva săptămâni. Deceniile zboară. Ne instalăm în rutina vieţii, până când deodată ne uităm în oglindă şi vedem o faţă pe care abia de o recunoaştem şi care ne imploră să ne dăm vârsta înapoi şi să fim iar tineri. Dar suntem cu adevărat tineri când dăm înapoi?

Avem aceleaşi amintiri, aceleaşi obiceiuri, aceleaşi vise nerealizate. Trupurile noastre poate că sunt acum mai sprintene, dar pentru ce? Pentru nimic. Niciodată nu e niciun scop. Cred că muritorii se străduiau mai mult pentru că ştiau că timpul e esenţial. Dar noi? Putem să amânăm oricât, fiindcă moartea a devenit excepţia.

Stagnarea pe care o spicuiesc zilnic pare o epidemie în creştere. Sunt momente când simt că duc o bătălie deja pierdută împotriva unei apocalipse a morţilor vii.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

34

Al doilea cel mai dureros lucru pe care o să fie nevoie să-l faci

Iarna s-a apropiat repede. La început, Rowan a ţinut socoteala vieţilor pe care le încheia temporar, dar pe măsură ce treceau zilele, şi-a dat seama că nu ţine pasul. Câte o duzină în fiecare zi, săptămână după săptămână, lună după lună. Se amestecau în mintea lui. În cele opt luni cât se antrenase cu Secera Goddard, făcuse peste două mii de omoruri, majoritatea fiind aceiaşi oameni iar şi iar. Îl dispreţuiau oare oamenii ăia, se întreba el, sau chiar vedeau toată povestea ca pe o muncă plătită? Erau momente când era necesar ca ei să fugă sau să se apere, căci aşa cerea antrenamentul. Cei mai mulţi erau incapabili, dar unii fuseseră antrenaţi în luptă. A fost tăiat şi înjunghiat şi împuşcat, dar niciodată atât de grav încât să fie nevoie de regenerare. Ajunsese un ucigaş excepţional.

— Mi-ai depăşit toate aşteptările, i-a spus Goddard. Bănuisem că ai o scânteie în tine, dar nici n-am visat că ar putea fi aşa un infern!

Şi da, începuse să-i placă, cum îi zisese Goddard că o să se întâmple. Şi, la fel ca Secera Volta, se dispreţuia pentru asta.

— Abia aştept să fii hirotonisit, i-a spus Volta într-o zi când studiau împreună. Poate că noi doi am putea încerca să ne rupem de Goddard. Să spicuim în ritmul nostru, în felul nostru.

Dar Rowan ştia că Volta n-o să găsească niciodată puterea să scape de sub puterea lui Goddard.

— Presupui că eu o să fiu ales, nu Citra.

— Citra s-a dus, i-a amintit Volta. A dispărut de câteva luni. Dacă-şi arată faţa la conclav, comitetul de hirotonisire n-o să se uite cu ochi prea buni la ea. Trebuie doar să treci

testul final şi o să câştigi, fără probleme.

Şi de asta se şi temea Rowan.

Veştile despre dispariţia Citrei au ajuns la Rowan pe căi neoficiale. Nu ştia toată povestea. Fusese acuzată de ceva de către Xenocrate. Avusese loc o întâlnire de urgenţă a comitetului disciplinar şi Secera Curie se prezentase în numele ei şi îi reabilitase dosarul. Acuzaţia probabil fusese orchestrată de Goddard, furios pe decizia comitetului de a abandona procesul şi pe faptul că Citra dispăruse complet. Nici măcar Curie nu ştia unde e.

A doua zi, Goddard şi-a luat Secerile junioare şi pe Rowan la o spicuire-măcel alimentată de furia sa. Şi-a eliberat mânia la un festival al recoltei şi de data asta Rowan n-a mai putut să salveze pe nimeni, căci Goddard l-a ţinut lângă el, ca purtător al armelor. Secera Chomsky şi-a folosit aruncătorul de flăcări să pârjolească un labirint din porumb şi i-a afumat pe cei dinăuntru, ca apoi să fie luaţi unul câte unul de celelalte Seceri.

Volta fusese pedepsit pentru că aruncase gaz toxic în labirintul în flăcări. Foarte eficient, dar le furase lui Goddard şi celorlalţi din victime.

— Am făcut-o din milă, i s-a confesat el lui Rowan. Mai bine să mori gazat decât ars.

Şi a adăugat:

— Sau să fii împuşcat chiar când ţi se pare că ai ieşit din labirint.

Poate că Rowan se înşela în privinţa lui Volta. Poate că o să scape de Goddard, dar sigur n-avea s-o facă fără Rowan. Era încă un argument pentru el să câştige inelul. Şi-au făcut toţi norma până la sfârşitul acelei zile oribile şi Goddard tot nu părea să-şi fi potolit setea de sânge. Tuna şi fulgera împotriva sistemului, deşi numai în prezenţa discipolilor, cerând să vină odată ziua când Secerile n-o să mai aibă limite la spicuit.

• • •

Citra s-a întors la Secera Curie la Cascadă cu câteva săptămâni înaintea Conclavului de Iarnă, când tocmai începuse Luna Luminilor şi prietenii şi cei dragi îşi dădeau

cadouri ca să celebreze nişte miracole străvechi despre care nu prea mai ştiau mare lucru.

Spre deosebire de călătoria agitată spre ţărmul nordic al Amazoniei, Citra a zburat acasă confortabil şi cu linişte în suflet. Nu mai trebuia să se uite peste umăr din cinci în cinci minute, pentru că n-o mai urmărea nimeni. Cum îi promisese Secera Curie, numele Citrei fusese reabilitat. Şi deşi Secera Mandela i-a trimis prin Curie un bilet cu scuze sincere, Marele Tăiş Xenocrate n-a făcut niciun astfel de gest.

— O să se poarte ca şi cum nu s-a întâmplat nimic, i-a spus Secera Curie când veneau de la aeroport. Asta e la el aproape ca o scuză.

— Dar s-a întâmplat, i-a spus Citra. Şi a trebuit să mă arunc de pe o clădire ca să scap.

— Şi eu a trebuit să arunc în aer două maşini în perfectă stare, a spus Secera Curie sec.

— N-o să uit ce-a făcut.

— Şi nici n-ar trebui. Ai tot dreptul să-l judeci pe Xenocrate aspru, dar nu prea aspru. Bănuiesc că sunt mai multe variabile implicate.

— Aşa a spus Secera Faraday.

Secera Curie a zâmbit.

— Şi ce mai face prietenul nostru Gerald? a întrebat ea şi a făcut cu ochiul.

— Rapoartele privind moartea lui au fost clar exagerate, a spus Citra. În general, se ocupă cu grădinăritul şi face plimbări lungi pe plajă.

Faptul că era încă viu era un secret pe care intenţionau amândouă să-l păstreze. Chiar şi Secera Mandela credea că Citra stătea cu o rudă a Secerii Curie în Amazonia şi n-avea niciun motiv să bănuiască altceva.

— Poate o să mă alătur lui pe plaja aia în vreo sută de ani, a spus Curie. Dar acum sunt prea multe de făcut în Dom. Prea multe bătălii cruciale de dus.

Citra o vedea cum strânge volanul şi mai tare.

— Viitorul nostru ca Seceri, tot ce credem noi, e în joc, Citra. Se vorbeşte de abolirea normei de spicuit. De aceea

trebuie să câştigi inelul. Ştiu ce fel de Seceră o să fii şi e exact ce ne trebuie.

Citra s-a uitat într-o parte. Fără spicuiri zilnice, antrenamentul ei cu Secera Faraday din ultimele luni fusese numai o întărire a trupului şi a minţii, dar, şi mai important, o contemplare a datoriilor morale pe care trebuie să le aibă o Seceră tradiţională. Nu era nimic de „şcoală veche” în asta. Era doar ceva corect. Ştia că astfel de idealuri înalte lipseau din antrenamentul lui Rowan, dar nu însemna că nu le păstrează dragi în inimă, în ciuda mentorului său însetat de sânge.

— Şi Rowan poate să fie o Seceră bună, a spus Citra. Secera Curie a oftat.

— Nu mai putem avea încredere în el. Uite ce a făcut la Conclavul Recoltei. Poţi să-i găseşti toate scuzele din lume, dar realitatea e că acum e o mare necunoscută. Antrenamentul sub Goddard poate să schimbe un om în feluri greu de prevăzut.

— Şi dacă ar fi adevărat, a spus Citra, hotărâtă să vorbească şi despre subiectul în jurul căruia amândouă se învârteau, nu ştiu cum aş putea să-l spicuiesc.

— O să fie al doilea cel mai dureros lucru pe care o să-l faci vreodată, a recunoscut Secera Curie, dar o să găseşti o cale să-l duci la capăt, Citra. Am încredere în tine.

Dacă spicuirea lui Rowan era al doilea cel mai dureros lucru pe care avea să-l facă vreodată, Citra se întreba care ar fi fost cel mai dureros. Dar îi era teamă să întrebe, chiar nu voia să ştie.

Atât de multe dintre tradiţiile şi regulile noastre trebuie contestate. Fondatorii, pe cât de bine intenţionaţi erau, încă sufereau de o mentalitate de muritori, fiind încă aproape de Era Mortalităţii. Nu puteau să prevadă nevoile Domului.

Aş începe cu conceptul de normă. E absurd că suntem liberi să alegem metoda şi criteriile pentru spicuire, dar nu şi numărul de spicuiri. Suntem handicapaţi în fiecare minut al fiecărei zile fiindcă mereu suntem obligaţi să apreciem dacă am spicuit prea mult sau prea puţin. Mai bine ar fi să ne facem singuri norma. Astfel, Secerile care spicuiesc prea puţin n-o să fie pedepsite, pentru că Secerile cu un apetit mai sănătos o să compenseze. Ne putem ajuta unii pe alţii şi să ajuţi o altă Seceră nu e un lucru bun pentru noi toţi?

— Din jurnalul de spicuiri al lui O.S. Goddard

35

Distrugerea totală e marca noastră

În ultima zi a anului, chiar cu trei zile înaintea Conclavului de Iarnă, Secera Goddard a condus încă o expediţie de spicuire.

— Dar deja ne-am făcut norma pe tot anul, i-a amintit Secera Volta.

— N-O SĂ MĂ LAS CONSTRÂNS DE UN FLEAC TEHNIC! a strigat Goddard.

Rowan s-a gândit că Goddard o să-l şi lovească pe Volta, dar s-a calmat şi a spus:

— Până începem spicuirea, o să fie deja anul Capybarei în Panasia. Consider că asta ne permite să numărăm omorurile ca parte din noul an. Şi o să ne întoarcem la timp pentru gala noastră de Revelion!

Secera Goddard a decis că era o zi bună pentru săbiile de samurai, deşi Chomsky a refuzat să se despartă de aruncătorul lui de flăcări.

— Aşa sunt cunoscut. De ce să-mi stric imaginea?

Rowan fusese cu Goddard în patru expediţii de spicuire. Descoperise un loc în interiorul său unde putea să fie mai puţin complice, nici măcar un observator. Unde redevenea lăptuca. Neesenţial, secundar. Uşor de ignorat şi de uitat. Numai aşa avea şanse să-şi păstreze sănătatea psihică la partidele sângeroase de vânătoare ale lui Goddard. Uneori era aşa de uitat în clocotul lucrurilor, că reuşea să-i ajute pe unii să scape. Alteori trebuia să stea lângă Goddard, să-i încarce sau să-i dea arme. Acum nu ştia ce rol îi era rezervat. Dacă Goddard folosea sabia de samurai, n-avea nevoie de un aghiotant. Totuşi, i-a spus lui Rowan să ia o sabie de rezervă.

Pregătirile pentru petrecere erau în toi în acea dimineaţă când se pregăteau să plece la spicuit. Venise camionul cu mâncare şi peste tot erau întinse mese. Gala de Revelion era una dintre puţinele petreceri ale lui

Goddard plănuite cu mult timp înainte şi lista invitaţilor era de top.

Elicopterul a aterizat pe peluză şi a doborât un cort ca şi cum ar fi fost doar un şerveţel luat de vânt.

— Azi o să prestăm un serviciu public extrem de necesar, le-a spus Goddard cu prea multă bucurie în voce. Azi o să facem nişte curăţenie.

Dar nu le-a explicat ce vrea să spună. Când a decolat elicopterul, Rowan a simţit o greutate în stomac care n-avea nimic de-a face cu ascensiunea.

• • •

Au aterizat într-un parc public, în mijlocul unui teren de fotbal gol, presărat cu un strat subţire de zăpadă. La marginea parcului, câţiva copii mici ignorau vremea şi se căţărau, se dădeau în leagăne şi săpau în nisip, înfofoliţi în hăinuţe groase. Când părinţii le-au văzut pe Seceri ieşind din elicopter, şi-au adunat copiii şi au început să plece, în ciuda protestelor micuţilor.

— Destinaţia noastră e la câteva cvartale mai încolo, le-a zis Secera Goddard. Nu voiam să coborâm prea aproape şi să stricăm surpriza.

L-a prins patern pe Rowan de umeri.

— Azi e o zi mare pentru Rowan. O să faci prima ta spicuire!

Rowan s-a retras de sub braţul lui Goddard.

— Cine, eu? Nu pot! Sunt doar un ucenic!

— Prin procură, băiete! Aşa cum te-am lăsat să acorzi imunitate cu inelul meu, aşa o să spicuieşti pe cineva azi şi o să se pună la norma mea. Consideră că e un cadou. Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

— Dar… dar nu e permis!

Goddard era de neclintit.

— Atunci să auzim pe cineva că se plânge. O, ce aud? Linişte!

— Nu-ţi face griji, i-a spus Volta lui Rowan, pentru asta te-am antrenat. O să te descurci.

Ceea ce-l şi îngrijora pe Rowan. Nu voia să „se descurce”. Voia să nu se priceapă deloc. Voia să fie un

eşec, pentru că numai dacă eşua ştia că încă-şi mai păstrase o urmă de umanitate. Îşi simţea creierul gata să-i explodeze şi să ţâşnească afară prin nas şi urechi. Spera că aşa o să se şi întâmple, ca să nu fie nevoit să spicuiască pe nimeni. *Dacă trebuie s-o fac, o să fiu milos ca Secera Faraday,* şi-a zis. *N-o să las să-mi placă.* NU O SĂ-MI PLACĂ!

Au ajuns la un colţ şi Rowan a văzut destinaţia: o clădire din mai multe secţiuni, făcută să semene cu o mănăstire de pe vremuri, total bizară în frigul MidMericii. Simbolul de fier de pe turlă era o furcă cu doi dinţi. Era un cult tonist.

— Aproape o sută de tonişti locuiesc aici, i-a anunţat Goddard. Scopul nostru e să-i spicuim pe toţi.

Secera Rand a rânjit. Secera Chomsky şi-a verificat arma. Numai Secera Volta părea să aibă rezerve.

— Pe toţi?

Goddard a dat din umeri ca şi cum nu era mare lucru. Ca şi cum toate acele vieţi nu însemnau nimic.

— Distrugerea totală e marca noastră. Nu reuşim întotdeauna, dar încercăm.

— Dar asta... asta încalcă a doua poruncă. Arată clar părtinire.

— Hai, măi, Alessandro, a spus Goddard cu superioritate. Părtinire? Împotriva cui? Toniştii nu sunt un grup cultural înregistrat.

— Nu sunt consideraţi o religie? a întrebat Rowan.

— Cred că glumeşti, a râs Secera Rand. Sunt o glumă!

— Exact, a spus Goddard. Fac o parodie din credinţa vremurilor muritoare. Religia e o parte preţuită a istoriei umanităţii şi ei au transformat-o într-un circ.

— Să-i spicuim pe toţi! a strigat Chomsky şi şi-a pus aruncătorul de flăcări pe umăr.

Goddard şi Rand şi-au scos săbiile. Volta s-a uitat la Rowan şi i-a spus în şoaptă:

— Cel mai bun lucru la spicuirile astea e că se termină repede.

Şi-a scos şi el sabia şi i-a urmat pe ceilalţi pe sub o arcadă şi apoi printr-o poartă pe care toniştii o lăsau

mereu deschisă pentru sufletele rătăcite care căutau alinare. N-aveau nicio idee despre ce-i aşteaptă.

• • •

Pe stradă s-a răspândit repede ştirea că un grup mic de Seceri a intrat în mănăstirea tonistă. Cum se întâmplă de obicei, zvonurile au crescut numărul Secerilor şi, tot aşa, o mulţime mai degrabă excitată decât speriată s-a adunat peste drum încercând să surprindă ceva din acţiune, din măcel. Dar n-au văzut decât un tânăr, un ucenic care stătea în faţa porţii deschise, cu spatele la lume.

Lui Rowan i se ordonase să rămână acolo cu sabia trasă şi să oprească pe oricine încearcă să scape. Planul lui era, bineînţeles, să-i lase să scape. Dar când toniştii panicaţi l-au văzut şi i-au văzut sabia şi banderola de ucenic, au fugit înapoi în mănăstire, unde au devenit iar prada Secerilor. Rowan a stat acolo cinci minute şi, în cele din urmă, şi-a părăsit postul şi s-a pierdut în clădirea labirintică. Abia atunci oamenii au început să se strecoare afară.

Ce se auzea dinăuntru era aproape imposibil de îndurat. Iar acum nu mai avea cum să se ascundă în el însuşi, fiind obligat să spicuiască pe cineva până la sfârşitul carnagiului. Locul era un labirint de curţi şi alei şi structuri ilogice. Nu ştia niciodată unde e. În stânga ardea o clădire şi un pasaj era acoperit cu morţi. O femeie stătea ghemuită, ascunsă după o tufă, strângându-şi la piept bebeluşul şi încercând disperată să-l facă să tacă. S-a panicat când l-a văzut pe Rowan, a ţipat şi şi-a strâns bebeluşul şi mai tare.

— Nu vreau să-ţi fac rău, i-a spus el. Poarta principală e nepăzită. Dacă te grăbeşti, poţi să scapi. Du-te!

Femeia n-a ezitat. A rupt-o la fugă. Rowan spera că n-o să dea peste o Seceră pe drum.

Apoi, după un colţ, a auzit pe cineva după o coloană, plângând. Dar nu era un tonist, ci Secera Volta. Sabia îi zăcea pe pământ. Roba galbenă îi era pătată de sânge şi sângele îi acoperea mâinile, strălucitor. Când l-a văzut pe Rowan a întors capul şi plânsul i s-a înteţit. Băiatul a îngenuncheat lângă el. Volta strângea ceva în mână. Nu o

armă, altceva.

— S-a terminat, a spus Volta, abia şoptind. S-a terminat acum.

Deşi, din ce se auzea dinăuntru, nu părea să se fi terminat.

— Ce s-a întâmplat, Alessandro? a întrebat Rowan.

Volta s-a uitat la el şi tulburarea din ochii lui era a unui om deja condamnat.

— Am crezut că e... am crezut că e un birou. Sau o cămară. Aş fi intrat, ar fi fost doar câţiva oameni. I-aş fi spicuit cât mai puţin dureros şi aş fi mers mai departe. Aşa am crezut. Dar nu era un birou. Sau o cămară. Era o sală de clasă.

A izbucnit iar în plâns.

— Cred că erau peste zece copii mici acolo. Se ascundeau. Se ascundeau de mine, Rowan. Dar băieţelul ăsta... a făcut un pas înainte. Profesorul a încercat să-l oprească, dar el a mers înainte. Nu se temea. Şi ţinea o furculiţă de aia stupidă de-a lor. O ţinea de parcă m-ar fi putut intimida cu ea. N-o să ne faci rău, mi-a spus. Pe urmă a izbit-o de o bancă şi a făcut-o să sune şi iar a ridicat-o. Prin puterea tonului, n-o să ne faci rău, a zis. Şi o credea, Rowan. Credea în puterea aia. Credea că o să-l protejeze.

— Ce-ai făcut?

Volta şi-a închis ochii şi vorbele i-au ieşit ca un scâncet oribil.

— L-am spicuit... i-am spicuit pe toţi...

Şi-a deschis palma însângerată şi a arătat diapazonul băieţelului. L-a lăsat să cadă şi s-a auzit un clinchet atonal.

— Ce suntem noi, Rowan? Ce dracu' suntem noi? Nu cred că suntem ce ar trebui să fim.

— Nu. Niciodată. Goddard nu e o Seceră. Poate că are inel şi licenţă să spicuiască, dar nu e Seceră. E un ucigaş şi trebuie oprit. Putem să găsim un mod să-l oprim, noi doi!

Volta a dat din cap şi s-a uitat la sângele de pe mâini.

— S-a terminat, a spus iar.

Şi apoi a tras aer adânc în piept, s-a scuturat şi a devenit

foarte, foarte calm.

— S-a terminat şi mă bucur.

Atunci şi-a dat seama Rowan că sângele de pe mâinile lui Volta nu era al victimelor. Era de la venele lui. Tăieturile erau adânci şi lungi. Erau făcute cu cea mai clară intenţie.

— Alessandro, nu! Nu trebuie să faci asta! Trebuie să chemăm o ambudronă. Nu e prea târziu.

Dar amândoi ştiau că e.

— Autospicuirea e dreptul oricărei Seceri. Nu poţi să-mi iei asta, Rowan. Nici să nu încerci.

Sângele îi curgea acum pe zăpada din curte. Rowan a început să plângă; nu se simţise niciodată aşa de neputincios.

— Îmi pare rău, Alessandro. Îmi pare rău…

— Mă cheamă Shawn Dobson. Vrei să-mi zici aşa, Rowan? Pe numele meu adevărat?

Rowan abia de putea să vorbească printre lacrimi.

— E… e o onoare să te cunosc, Shawn Dobson.

S-a lăsat pe Rowan, abia ţinându-şi capul şi cu vocea slăbită.

— Promite-mi că o să fii o Seceră mai bună decât am fost eu.

— Îţi promit, Shawn.

— Şi apoi poate… poate…

Dar orice ar fi vrut să spună s-a dus odată cu viaţa lui. Capul i s-a lăsat pe umărul lui Rowan, în timp ce în jurul lor ţipetele umpleau aerul îngheţat.

În fiecare zi mă rog întocmai ca strămoşii mei. Cândva, ei se rugau la zei slabi şi capricioşi. Pe urmă, unui Zeu care judeca aspru şi înfricoşător. Şi pe urmă la o putere fără nume. Dar cui se pot ruga nemuritorii? N-am niciun răspuns, dar încă îmi trimit vocea în gol, sperând să ajungă la cineva dincolo de orice distanţă şi mai în adânc decât adâncurile sufletului meu. Cer să fiu ghidat. Şi cer curaj.

Şi implor, o, cât implor, să nu devin niciodată atât de blazat încât moartea pe care o aduc să mi se pară normală. Să mi se pară banală.

Marea mea dorinţă pentru umanitate nu e să aibă pace sau alinare sau bucurie. E să murim în continuare puţin în noi înşine de fiecare dată când vedem moartea altuia. Pentru că numai durerea empatiei o să ne ţină umani. Nu există nicio versiune a lui Dumnezeu care să ne ajute dacă pierdem aşa ceva.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Faraday

36

Al treisprezecelea omor

Goddard era în capela sanctuarului, terminându-şi ultima dintre treburile lui oribile. Afară începuseră să se stingă urletele, pe măsură ce Rand şi Chomsky terminau şi ei ce începuseră. Pe partea cealaltă a curţii interioare ardea o clădire. Prin vitraliile sparte ale capelei intra fum şi aer îngheţat. Goddard stătea în faţă, lângă un altar cu o furcă mare şi lucioasă şi un vas de piatră cu apă murdară.

Mai rămăsese un singur tonist viu în capelă. Un bărbat chel, purtând o robă uşor diferită de a morţilor din jur. Goddard îl ţinea cu o mână şi îşi ridica sabia cu cealaltă. Apoi, deodată, s-a întors, l-a văzut pe Rowan şi a zâmbit.

— Ah, Rowan! La fix, i-a zis vesel. Ţi l-am păstrat pe paroh.

Parohul tonist părea mai mult sfidător decât speriat.

— Ce aţi făcut azi aici o să ne ajute cauza, a zis. Martirii mărturisesc mai cu folos decât cei vii.

— Martirii cui? Şi mărturisesc la ce? a întrebat Goddard dispreţuitor şi a atins cu sabia diapazonul uriaş. La chestia asta? Aş râde dacă n-aş fi dezgustat.

Rowan s-a apropiat de Goddard, ignorând masacrul din jur.

— Lasă-l să plece, i-a spus.

— De ce? Preferi o ţintă mişcătoare?

— Nu prefer nicio ţintă.

În cele din urmă, Goddard a înţeles. A rânjit, de parcă Rowan tocmai spusese ceva fermecător şi absurd.

— Tânărul nostru exprimă puţină dezaprobare?

— Volta e mort, i-a spus Rowan.

Veselia lui Goddard a pălit puţin, dar numai puţin.

— A fost atacat de tonişti? O să plătească scump!

— Nu ei l-au omorât, i-a răspuns Rowan, fără să mai încerce să-şi ascundă iritarea din voce. S-a spicuit singur.

Goddard s-a oprit. Parohul s-a zbătut în strânsoarea lui

şi Goddard l-a izbit de bazinul de piatră suficient de tare cât să-şi piardă cunoştinţa, apoi l-a lăsat să cadă la podea.

— Volta era cel mai slab dintre noi, a zis Goddard. Nu sunt surprins. Odată ce o să fii hirotonisit, te las bucuros în locul lui.

— N-o să fac asta.

Goddard s-a uitat atent la Rowan. A încercat să-l citească. Se simţea ca o intruziune profundă. Goddard era în capul lui, chiar şi mai adânc, în sufletul lui, şi Rowan nu ştia cum să-l dea afară.

— Ştiu că tu şi Alessandro eraţi apropiaţi, dar nu era deloc ca tine, Rowan, crede-mă. N-a avut niciodată foamea. Dar tu o ai. O văd în ochii tăi. Am văzut cum eşti când te antrenezi. Trăieşti momentul. Faci fiecare omor perfect.

Rowan nu-şi putea muta privirea de la Goddard, care-şi pusese sabia jos şi acum îşi ţinea braţele desfăcute ca un salvator care vrea să-l îmbrăţişeze. Diamantele de pe robă străluceau în lumina îndepărtată a focurilor, ameţitoare.

— Ni s-ar fi putut spune cosaşi, a zis Goddard, dar fondatorii noştri ne-au numit Seceri, pentru că suntem arme în mâna nemuritoare a omenirii. Eşti o armă bună, Rowan, ascuţită şi precisă. Şi când loveşti, arăţi glorios.

— Termină! Nu-i adevărat!

— Ştii că e. Te-ai născut pentru asta, Rowan. N-o pierde, n-o arunca.

Parohul a început să geamă, recăpătându-şi conştiinţa. Goddard l-a ridicat în picioare.

— Spicuieşte-l, Rowan. Nu te împotrivi. Spicuieşte-l acum. Şi simte-te bine.

Rowan a strâns mânerul sabiei şi l-a privit în ochi pe parohul năuc, cu ochi înceţoşaţi. Deşi încerca să-şi menţină poziţia, Rowan nu putea să nu simtă puterea din interior.

— Eşti un monstru! a strigat. Cel mai rău tip de monstru, fiindcă nu doar ucizi, dar îi transformi şi pe alţii în ucigaşi ca tine.

— Nu vezi lucrurile din perspectiva corectă. Prădătorul e mereu un monstru pentru pradă. Pentru gazelă, leul e un

demon. Pentru un şoarece, vulturul e răul întrupat.

A făcut un pas mai aproape, încă ţinându-l pe paroh.

— Vrei să fii vulturul sau şoarecele, Rowan? Să zbori sau să scormoni în pământ? Pentru că azi poţi să alegi numai între astea două.

Mintea lui Rowan clocotea. Mirosul sângelui şi fumul care intra prin geamurile sparte îl ameţeau şi îi înnămoleau gândurile. Parohul nu arăta diferit de străinii de la antrenamente şi, pentru o clipă, s-a simţit pe peluză, în mijlocul unui exerciţiu. Rowan şi-a tras sabia şi a păşit înainte, simţind foamea, trăind momentul, cum spusese Goddard, şi faptul că se lăsa să simtă foamea era eliberator într-un mod greu de descris. Se antrenase pentru momentul ăsta atâtea luni şi acum înţelegea în sfârşit de ce-l lăsa Goddard pe ultimul să scape înainte ca Rowan să-l poată doborî, înainte să-şi ducă la capăt acţiunea.

Îl pregătise pentru momentul de acum.

Acum putea în sfârşit să ducă treaba la capăt şi, în fiecare zi de acum înainte, când o să se ducă la spicuit, n-o să-şi oprească mâna sau sabia sau glontele până n-o să-i omoare pe toţi.

Înainte să apuce să gândească, înainte să-i spună mintea să nu înainteze, s-a aruncat spre paroh şi şi-a înfipt sabia cu toată forţa. A isprăvit lucrarea, a obţinut mult dorita desăvârşire.

Omul a suspinat şi a făcut un pas împiedicat într-o parte – sabia îl ratase. Nimerise în schimb adevărata ţintă a lui Rowan – sabia se înfipsese în Secera Goddard până la plăsele.

Rowan a venit aproape de Goddard. La câţiva centimetri de faţa lui, i se uita în ochii căscaţi, şocaţi.

— Sunt ce m-ai făcut, i-a spus lui Goddard. Şi ai dreptate, am savurat asta. Mi-a plăcut mai mult decât orice.

Apoi, cu mâna liberă, Rowan i-a scos inelul de pe deget.

— Nu meriţi să-l porţi. Niciodată nu l-ai meritat.

Goddard şi-a deschis gura să vorbească, poate ca să ţină

un discurs înainte de moarte, dar Rowan nu mai voia să audă nimic de la el, aşa că a făcut un pas în spate, şi-a tras sabia din pântecul lui Goddard şi a învârtit-o într-un arc de cerc larg, după care i-a zburat capul cu o singură lovitură. A căzut în bazinul cu apă murdară, de parcă pentru asta fusese pus acolo.

Restul trupului s-a prăbuşit la podea şi, în tăcerea momentului, Rowan a auzit din spate:

— Ce dracu' ai făcut?

S-a întors şi l-a văzut pe Chomsky la intrarea în capelă, cu Rand alături.

— După ce o să fie regenerat, o să fii *spicuit!*

Rowan şi-a lăsat antrenamentul să-l conducă. *Eu sunt arma,* şi-a spus. Şi în acel moment era o armă letală. Chomsky şi Rand s-au apărat şi, deşi erau buni, nu se comparau cu o armă atât de ascuţită şi de precisă ca el. Lama lui Rowan a tăiat-o adânc pe Rand, dar ea a reuşit să i-o zboare din mână cu o lovitură Bokator. Rowan i-a răspuns cu o lovitură şi mai eficientă, care i-a rupt spinarea. Chomsky i-a dat foc braţului cu aruncătorul de flăcări, dar Rowan s-a aruncat la pământ, s-a rostogolit, a stins focul, a luat ciocanul de lângă altar şi l-a izbit pe Chomsky cu forţa ciocanului lui Thor, o dată şi încă o dată şi încă o dată, de parcă bătea ora exactă, până când parohul l-a prins de mână să-l oprească şi i-a zis:

— Ajunge, fiule. E mort.

Rowan a lăsat ciocanul să-i cadă. Abia acum putea să-şi lase garda jos.

— Vino cu mine, fiule, i-a spus parohul. Ai un loc printre noi. Putem să te ascundem de Dom.

Rowan s-a uitat la mâna întinsă şi i-au revenit în minte vorbele lui Goddard: vulturul sau şoarecele? Nu, n-avea de gând să scormonească în pământ şi să se ascundă. Mai erau multe de făcut.

— Pleacă, i-a spus celuilalt. Găseşte supravieţuitorii, dacă există, şi ieşiţi, dar repede.

Omul s-a mai uitat puţin la el, apoi s-a întors şi a ieşit din capelă. Odată ce l-a văzut plecat, Rowan a luat

aruncătorul de flăcări şi s-a apucat de treabă.

• • •

Afară, în stradă, veniseră deja maşinile de pompieri şi ofiţerii de pace ţineau mulţimile în frâu. Toată mănăstirea era în flăcări şi când pompierii au pornit spre incendiu, un tânăr care ieşea pe poarta principală i-a oprit.

— E o acţiune a Secerilor aici. Nu interveniţi.

Căpitanul pompierilor auzise de incendii făcute de Seceri, dar nu le întâlnise până atunci. Ceva nu părea în regulă. Da, băiatul purta o robă, una albastră, cu diamante, dar aceasta clar nu-i venea pe măsură. Flăcările mâncau clădirea, iar căpitanul trebuia să ia o decizie. Puştiul ăla, oricine o fi fost, nu era Seceră şi nu voia să-l lase să-i oprească din misiunea lor.

— Dă-te la o parte! i-a spus dispreţuitor. Du-te lângă ceilalţi şi lasă-ne să ne facem treaba.

Puştiul s-a mişcat ca un fulger. Căpitanul şi-a simţit picioarele zburând de sub el. A căzut pe spate şi s-a trezit cu puştiul deasupra lui, cu un genunchi apăsat dureros pe piept şi o mână în gât care-l strângea aproape să-l sufoce. Deodată, băiatul nu mai părea doar un copil. Părea mult mai mare. Şi mai matur.

— ŢI-AM ZIS CĂ E O ACŢIUNE A SECERILOR ŞI NU AI VOIE SĂ INTERVII SAU TE SPICUIESC ACUM, AICI, PE LOC!

Căpitanul şi-a dat seama că făcuse o greşeală. Numai o Seceră putea să fie aşa de autoritară şi să ţină situaţia într-un astfel de control absolut.

— Da, Onorabile, a spus. Îmi pare rău, Onorabile.

Secera s-a ridicat şi l-a lăsat şi pe căpitan să se ridice. Acesta le-a spus oamenilor lui să se retragă şi, pentru că văzuseră cât de repede l-a doborât Secera pe şeful lor, s-au supus imediat.

— Poţi să protejezi celelalte clădiri din apropiere, i-a spus tânărul, dar o să laşi mănăstirea să ardă până la temelii.

— Am înţeles, Onorabile.

Secera a întins inelul şi căpitanul l-a sărutat cu atâta

forţă, că şi-a crăpat un dinte.

• • •

Rowan simţea că-l mănâncă pielea sub roba înmuiată în sânge a lui Goddard, dar oricât de neplăcut ar fi fost, trebuia să-şi joace rolul. Era mult mai convingător decât credea că o să fie. Se înspăimântase şi pe el însuşi.

Pompierii se mutaseră la clădirile din jur, udând acoperişurile cu furtunul. Rowan a rămas singur între mănăstirea în flăcări şi mulţimea ţinută departe de ofiţerii de pace. A rămas aşa până a căzut turla şi furca gigantică din vârf a dispărut în flăcări şi, atingând pământul, a scos un sunet de jale.

Am devenit monstrul monştrilor, se gândea, în timp ce privea dezastrul. *Măcelarul leilor. Călăul vulturilor.*

Apoi, încercând să nu se împiedice în robă, Rowan s-a îndepărtat de infernul flămând, care n-avea să lase nimic în urmă din Secera Goddard şi discipolii lui, în afară de nişte oase prea arse ca să mai poată fi regeneraţi vreodată.

PARTEA A CINCEA
ORDINUL SECERILOR

Secerile Rand şi Chomsky au unele conversaţii morbide. Sunt conversaţii de nebuni şi ei sunt primii care ar recunoaşte asta, dar presupun că e parte din farmecul lor. Azi vorbeau despre ce metodă ar folosi ca să se autospicuiască. Noam a zis că s-ar urca pe un vulcan activ şi, cu multă ceremonie în jur, s-ar arunca în lavă. Ayn a spus că ar face scufundări prin Marea Barieră de Corali până ar rămâne fără aer sau ar fi mâncată de un rechin alb. Voiau să particip şi eu la joc şi să le spun cum vreau să mor. Poţi să zici că sunt plictisitor, dar n-am vrut să mă joc. De ce să vorbim de autospicuire, când ar trebui să fie cel mai îndepărtat lucru de care să ne pese? Treaba noastră e să terminăm vieţile altora, nu pe ale noastre, şi intenţionez să o fac şi când o să am peste o mie de ani.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Volta

37

Scuturarea copacului

— O tragedie. O tragedie teribilă.

Marele Tăiş Xenocrate stătea pe o canapea de pluş în conacul grandios ce fusese ocupat până cu două zile înainte de răposata Seceră Goddard. Vorbea cu ucenicul, care părea mult prea calm pentru un tânăr ce trecuse printr-un asemenea calvar.

— Să fii sigur că mâine, la conclav, o să interzicem folosirea focului de către Secerile midmericane.

— Asta sigur trebuia făcut de mult, i-a spus Rowan, vorbindu-i nu ca un ucenic, ci ca un egal, ceea ce l-a iritat pe Marele Tăiş.

Xenocrate s-a uitat atent la Rowan.

— Ai fost foarte norocos că ai scăpat viu de acolo.

Rowan l-a privit în ochi.

— Am fost pus să păzesc poarta. Nu mai aveam ce face când am văzut că focul a scăpat de sub control. Secera Goddard şi ceilalţi erau prinşi. Locul era un labirint, n-aveau nicio şansă.

Rowan s-a oprit. Părea să se uite în adâncurile lui Xenocrate, aşa cum Xenocrate părea să-l citească până în profunzimi.

— Toate celelalte Seceri probabil mă văd ca pe o piază rea. Mi-au murit doi maeştri într-un singur an. Presupun că asta îmi anulează ucenicia.

— Aiurea. Ai ajuns aşa de departe, i-a spus Xenocrate. Din respect pentru Secera Goddard, o să-ţi dai ultimul examen în seara asta. Nu pot să vorbesc în numele comitetului, dar n-am nicio îndoială că, luând în considerare toate prin care-ai trecut, o să fie de partea ta.

— Şi Citra?

— Dacă primeşti inelul, sunt sigur că o s-o spicuieşti pe domnişoara Terranova şi astfel o să pui capăt acestui capitol neplăcut al istoriei noastre.

Un servitor a apărut cu şampanie şi sendvişuri mici. Xenocrate s-a uitat în jur. Conacul, care fusese atât de plin de servitori altădată, acum părea să-l aibă numai pe acesta. Ceilalţi probabil fugiseră când au auzit că Secera Goddard şi oamenii lui au ars. Nu numai Xenocrate se simţise eliberat de moartea lui Goddard.

— De ce mai eşti aici când ceilalţi au plecat? l-a întrebat pe servitor. Sigur nu din loialitate.

Rowan a fost cel care i-a răspuns:

— De fapt, locul ăsta e al lui.

— Da, a spus bărbatul. Dar o să-l pun în vânzare. Eu şi familia mea nici nu ne putem imagina că am mai locui aici.

I-a pus lui Xenocrate în mână un pahar de şampanie.

— Dar sunt fericit să servesc un Mare Tăiş.

Din servitor, omul ajunsese sicofant. Nu avansase prea mult. Odată ce l-a văzut ieşind din cameră, Xenocrate a abordat adevăratul motiv pentru care venise: să scuture copacul şi să vadă ce cade din el. S-a aplecat spre Rowan:

— Se zvoneşte că o Seceră, sau cineva care arăta ca o Seceră, a ieşit să vorbească cu pompierii.

Rowan nici măcar n-a clipit.

— Am auzit şi eu. Sunt şi înregistrări video. Foarte ceţoase de la fum. Nu se vede mai nimic.

— Da, doar sporesc confuzia.

— Mai avem ceva de discutat, Excelenţă? Pentru că sunt obosit şi, dacă e să dau azi testul, trebuie să mă odihnesc.

— Presupun că ştii, nu, că nu toată lumea din Dom e convinsă că a fost un accident? O să trebuiască să începem o investigaţie, să fim siguri.

— Are sens, a spus Rowan.

— Deocamdată, am reuşit să-i identificăm pe Volta şi pe Chomsky după inele şi după pietrele de pe robe, care au rămas întregi. Rubine la Chomsky, citrine la Volta. Cât despre Secera Rand, suntem siguri că e sub molozul de sub diapazonul uriaş căzut prin capela acoperişului.

— Are sens, a spus iar Rowan.

— Dar mai greu a fost cu Goddard. Bineînţeles că, fiind atât de mulţi tonişti spicuiţi în capelă înainte de incendiu,

e un chin să-i identifici. Dar ne-am gândit că rămăşiţele Secerii Goddard ar trebui să fie înconjurate de diamante mici şi de piatra inelului, chiar dacă inelul în sine s-a topit.

— Are sens, a spus Rowan pentru a treia oară.

— Ce nu are sens e că scheletul despre care credem că ar putea fi al lui nu are în jur pietrele. Şi n-are nici craniu.

— Ce ciudat. Dar sunt sigur că e pe acolo pe undeva.

— Aşa ar fi normal.

— Poate că trebuie să caute mai bine.

Chiar atunci, Xenocrate a observat-o pe fata care stătea în pragul camerei, nehotărâtă dacă să intre sau nu. Xenocrate nu-şi dădea seama cât auzise ea din conversaţie sau dacă avea vreo importanţă.

— Esme, i-a zis Rowan, intră. Îl mai ţii minte pe Excelenţa Sa, Marele Tăiş Xenocrate, nu?

— Da, a spus ea. A sărit în piscină. A fost amuzant.

Xenocrate s-a foit, jenat de amintire.

— Am aranjat ca Esme să se întoarcă la mama ei, a spus Rowan. Sau poate ai vrea s-o conduci chiar tu acolo?

— Eu? a spus Xenocrate, mimând indiferenţa. De ce aş vrea să fac asta?

— Pentru că-ţi pasă de oameni, i-a spus Rowan şi i-a făcut cu ochiul. De unii mai mult decât de alţii.

Marele Tăiş o privea pe fiica pe care n-o putea recunoaşte, nici public, nici în privat, şi a început să se înmoaie. Băiatul plănuise totul, nu? Rowan Damisch era viclean, o trăsătură admirabilă când e bine folosită. Poate că Rowan merita mai multă atenţie decât îi dăduse în trecut.

Esme a aşteptat să vadă ce se întâmplă şi în cele din urmă Xenocrate i-a zâmbit călduros.

— Ar fi o plăcere să te conduc acasă, Esme.

Xenocrate s-a ridicat să plece… dar încă nu era momentul. Mai avea ceva de făcut. Încă o decizie care-i stătea în puteri. S-a întors înapoi spre Rowan.

— Poate ar trebui să-mi folosesc influenţa ca să anulez investigaţia. Din respect pentru camarazii noştri căzuţi. Să lăsăm memoria lor neîntinată de legişti neîndemânatici

care ar putea să le maculeze moştenirea.

— Să lăsăm morţii să rămână morţi, a fost Rowan de acord.

Şi astfel au ajuns la un acord tacit. Marele Tăiş nu mai scutura copacul şi Rowan îi ţinea secretul ascuns.

— Dacă ai nevoie de un loc unde să stai când pleci de aici, Rowan, să ştii că uşa mea e oricând deschisă pentru tine.

— Mulţumesc, Excelenţă.

— Nu, *eu* îţi mulţumesc, Rowan.

Apoi Marele Tăiş a luat-o pe Esme de mână şi a condus-o spre casă.

Puterea asupra vieţii şi a morţii nu trebuie dată cu uşurinţă, ci cu multă rezervă stoică. Ascensiunea în Ordinul Secerilor nu trebuie să fie deloc uşoară. Noi, cei care am ridicat Domul, am avut luptele noastre şi trebuie să ne asigurăm că toţi cei care ni se alătură în misiune trec printr-un proces nu doar instructiv, ci şi transformativ. Ordinul Secerilor e cea mai mare vocaţie umană şi ca să o împlinească, aspirantul trebuie să aibă sufletul tăiat adânc, ca să nu uite niciodată preţul inelului.

Bineînţeles, pentru cei din afară, ritul nostru de iniţiere poate părea extrem de crud. Şi de aceea trebuie să fie un jurământ secret pe veci.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Prometheus,
primul Tăiş Suprem al Lumii

38

Ultima probă

Pe 2 ianuarie, Anul Capybarei, cu o zi înainte de Conclavul de Iarnă, Secera Curie a luat-o pe Citra în maşină în lunga călătorie spre Capitoliul midmerican.

— Ultima probă o să fie diseară, dar n-o să afli rezultatul până mâine, la conclav.

Dar Citra ştia deja asta.

— E acelaşi test în fiecare an, pentru fiecare ucenic. Şi fiecare ucenic trebuie să dea proba singur.

Asta nu ştia Citra. Avea sens ca ultima probă să fie un fel de standard pe care să-l atingă toţi candidaţii, dar cumva gândul că trebuia să dea testul singură era neliniştitor. Pentru că nu mai era o competiţie cu Rowan şi ceilalţi. Era o competiţie cu ea însăşi.

— Ar trebui să-mi spui în ce constă proba.

— Nu pot, i-a răspuns Curie.

— Adică nu vrei.

Secera s-a gândit puţin.

— Da, nu vreau.

— Dacă pot să vorbesc sincer, Onorabilă…

— Când n-ai vorbit tu sincer, Citra?

Citra şi-a dres glasul şi a încercat să fie cât mai convingătoare.

— Joci prea imparţial şi mă pui în dezavantaj. N-ai vrea să sufăr doar pentru că eşti prea onorabilă, nu?

— În munca noastră trebuie să ţinem cu dinţii de onoare, câtă avem.

— Sunt sigură că alte Seceri le spun ucenicilor în ce constă ultima probă.

— Poate că da, dar poate că nu. Sunt nişte tradiţii pe care nici măcar cei mai lipsiţi de scrupule dintre noi n-ar îndrăzni să le încalce.

Citra şi-a încrucişat braţele şi n-a mai zis nimic. Ştia că e bosumflată ca un copil răsfăţat, dar nu-i păsa.

— Ai încredere în Secera Faraday, da? a întrebat-o Curie.

— Am.

— Ai ajuns să ai încredere şi în mine la fel?

— Da.

— Atunci ai încredere în mine acum şi uită întrebarea. Sunt sigură că o să străluceşti fără să ştii dinainte.

— Da, Onorabilă.

• • •

Au ajuns la opt seara şi li s-a spus că, la tragerea la sorţi, Citra a ieşit ultima. Rowan şi alţi doi candidaţi intrau primii. Ea şi Secera Curie au fost duse într-o cameră să aştepte şi să aştepte şi să tot aştepte.

— S-a auzit o împuşcătură? a întrebat Citra cam după o oră.

Nu ştia dacă i se păruse sau nu.

— Şşş, i-a zis Secera Curie.

Într-un final, un gardian a venit s-o ia. Curie nu i-a urat baftă, doar a dat din cap spre ea cu gravitate.

— O să fiu aici când termini, i-a zis.

Citra a fost dusă într-o cameră lungă, neplăcut de rece. Cinci Seceri stăteau în fotolii confortabile la un capăt. I-a recunoscut pe doi dintre ei: Secera Mandela şi Secera Meir. Pe ceilalţi trei nu îi ştia. *Comitetul de hirotonisire,* şi-a dat ea seama.

În faţa ei se afla o masă acoperită cu o pânză albă curată. Şi pe ea, la distanţe egale, erau arme: un pistol, o puşcă, un iatagan, un cuţit de vânătoare şi un flacon cu o pastilă.

— Pentru ce sunt astea? a întrebat.

Şi şi-a dat seama că e o întrebare prostească. Ştia pentru ce sunt. Aşa că a reformulat:

— Ce vreţi să fac cu ele?

— Uită-te spre celălalt capăt al camerei, i-a spus Secera Mandela şi i-a arătat cu degetul.

Un reflector a descoperit acolo un scaun ce fusese până atunci ascuns în umbre, un scaun mai puţin confortabil. Cineva stătea în el cu mâinile şi picioarele legate şi o

pânză pe cap.

— Vrem să vedem cum ai face spicuirile, i-a spus Secera Meir. Am ales un subiect unic pentru tine ca să ne demonstrezi pe el.

— Cum adică unic?

— Uită-te.

Citra s-a apropiat. Îi auzea respiraţia sub cagulă. I-a tras-o.

Nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru ce a văzut. Atunci a înţeles de ce nu-i zisese Secera Curie.

Pentru că, legat de scaun, cu un căluş în gură, înspăimântat, înlăcrimat, era fratele ei, Ben.

A încercat să vorbească, dar nu se auzeau decât sunete înăbuşite.

Citra s-a dat înapoi şi pe urmă a alergat la cele cinci Seceri.

— Nu! Nu puteţi să faceţi asta! Nu mă puteţi obliga.

— Nu te putem obliga la nimic, i-a spus o Seceră necunoscută, cu trăsături panasiatice, într-o robă violet. Dacă faci asta, e alegerea ta.

Femeia a făcut câţiva paşi şi i-a dat o cutie mică Citrei.

— Arma ta o să fie aleasă la întâmplare. Trage o hârtie de aici.

Citra s-a apropiat şi a tras un bilet. N-a îndrăznit s-o deschidă. S-a întors să se uite la fratele ei, atât de neajutorat pe scaun.

— Cum puteţi să le faceţi asta oamenilor? a ţipat ea.

— Draga mea, i-a spus Secera Meir cu un calm antrenat de o viaţă, nu e o spicuire, nu eşti încă o Seceră. Trebuie doar să-l faci ca-şi-mort. O să-l ia o ambudronă imediat ce termini treaba.

— Dar o să ţină minte!

— Da, i-a spus Secera Mandela. Şi tu.

Una dintre Secerile necunoscute şi-a încrucişat braţele şi a pufnit enervată, cam cum făcuse şi Citra pe drum, la venire.

— E prea reticentă, a zis. Las-o să plece. Deja ne-am întins prea mult.

— Dă-i timp, a zis Secera Mandela sever.

A cincea Seceră, un bărbat scund, cu o încruntătură ciudată, s-a ridicat şi a citit de pe un sul vechi de sute de ani.

— Nu poţi fi forţată să faci asta. Poţi să-ţi iei cât timp ai nevoie. Trebuie să foloseşti arma desemnată. Când ai terminat, laşi subiectul şi te apropii de comitet ca să ţi se facă evaluarea. E clar?

Citra a dat din cap.

— Un răspuns verbal, te rog.

— Da, e clar.

S-a aşezat şi Citra a desfăcut bucata de hârtie. Pe ea era un singur cuvânt. *Cuţit.*

A lăsat să cadă hârtia pe podea. *Nu pot s-o fac,* şi-a zis, *nu pot.* Dar a auzit vocea blândă a Secerii Curie: *Ba da, Citra, poţi.*

Atunci şi-a dat seama că orice Seceră, de la începuturile Domului, a dat această probă. Fiecare dintre ei a trebuit să ia viaţa cuiva drag. Da, persoana avea să fie regenerată, dar actul făcut cu sânge rece rămânea în memorie. Inconştientul nu face diferenţa între un omor permanent şi unul temporar. După ce fratele ei avea să fie regenerat, cum avea să mai dea ochii cu el? Pentru că dacă îl omora pe Ben, îl omora pentru totdeauna.

— De ce? a întrebat ea. De ce trebuie s-o fac?

Secera cea mai nervoasă i-a indicat uşa.

— Uite ieşirea. Dacă-i prea mult pentru tine, pleacă.

— Cred că voia să întrebe concret de ce, a spus Secera Meir.

Secera cea nervoasă a pufnit dispreţuitor, cel scund a dat din umeri. Cea panasiatică a bătut din picior şi Secera Mandela s-a aplecat înainte:

— Trebuie s-o faci ca să poţi merge mai departe ca Seceră, ştiind în suflet că cel mai dificil lucru pe care îl ai de făcut... l-ai îndeplinit deja.

— Dacă poţi să o faci, a adăugat Secera Meir, ai puterea interioară necesară unei Seceri.

Deşi o parte din ea voia să fugă pe uşă şi să scape, Citra

şi-a îndreptat umerii, a luat cuţitul de vânătoare, l-a ascuns la brâu şi s-a apropiat de fratele ei. Numai când a fost lângă el, l-a scos.

— Nu te teme, i-a spus.

A îngenuncheat şi i-a tăiat legăturile de la picioare, pe urmă pe cele care-i ţineau mâinile prinse de scaun. A încercat să-i scoată şi căluşul, dar n-a reuşit, aşa că l-a tăiat.

— Pot să plec acasă acum? a întrebat Ben cu o voce neajutorată, care i-a frânt inima surorii sale.

— Încă nu, i-a spus ea, încă îngenuncheată alături. Dar în curând.

— O să-mi faci rău, Citra?

Citra nu-şi putea controla lacrimile şi nici măcar n-a încercat. La ce bun?

— Da, Ben, îmi pare rău.

— O să mă spicuieşti?

Abia reuşise să pronunţe cuvântul.

— Nu. O să te ducă la regenerare. O să fii nou-nouţ.

— Promiţi?

— Promit.

Părea puţin mai liniştit. Nu-i explicase de ce e nevoie de aşa ceva şi el n-o întrebase. Avea încredere că, oricare ar fi motivul ei, era unul bun.

— O să mă doară? a întrebat.

Ea şi-a dat seama, din nou, că nu poate să-l mintă.

— Da, dar nu mult timp.

El s-a gândit o clipă. A înţeles. A acceptat. Şi a spus:

— Pot să-l văd?

O clipă, n-a fost sigură despre ce vorbeşte, până când Ben i-a arătat spre cuţit. I l-a pus în palmă, cu grijă.

— E greu, a zis el.

— Ştii că Secerile texane spicuiesc numai cu cuţite Bowie?

— Acolo o să te duci când o să fii Seceră? În Texas?

— Nu, Ben, o să rămân aici.

El a întors cuţitul în mână şi amândoi s-au uitat la lucirea lamei. Apoi i l-a dat înapoi.

— Mi-e aşa de frică, Citra, i-a spus în şoaptă.

— Ştiu. Şi mie. E în regulă să-ţi fie.

— O să primesc îngheţată? a întrebat el. Am auzit că se dă îngheţată la centrele de regenerare.

Citra a dat din cap şi i-a şters o lacrimă de pe obraz.

— Închide-ţi ochii, Ben. Gândeşte-te la îngheţata aia, de care vrei? Spune-mi.

Ben a închis ochii.

— Vreau de vanilie cu fulgi de ciocolată, trei porţii şi să fie cu…

Înainte să termine, ea l-a tras aproape şi i-a înfipt lama exact cum o văzuse pe Secera Curie că face. Ar fi vrut să plângă, să urle, dar nu şi-a dat voie.

Ben şi-a deschis ochii. S-a uitat la ea şi, într-o clipă, s-a dus. Citra a retras cuţitul şi l-a îmbrăţişat. Apoi l-a aşezat cu grijă pe podea. De după o uşă din spatele lor pe care nici măcar n-o văzuse au apărut în grabă doi doctori, l-au pus pe fratele ei pe o targă şi au ieşit.

S-au aprins reflectoarele deasupra Secerilor. Păreau mai îndepărtaţi ca înainte. Părea că e imposibil de ajuns până la ei. Au început să comenteze dur:

— Neglijent.

— Deloc, abia dacă a curs sânge.

— I-a pus arma în mână. Ştii cât de riscant e?

— Îl pregătea, se asigura că e gata.

— De ce ar conta?

— A arătat curaj, dar, şi mai important, a arătat compasiune. Nu asta trebuie să facem noi?

— Noi trebuie să fim eficienţi.

— Eficienţă în slujba compasiunii!

— Asta e doar o opinie!

Apoi Secerile au tăcut, părând a fi de acord să fie în dezacord. Citra bănui că Secera Mandela şi Secera Meir erau de partea ei şi cea enervată nu e. Despre celelalte două n-avea nicio idee.

— Mulţumesc, domnişoară Terranova, i-a spus Secera Meir. Poţi să pleci acum. Rezultatele o să fie anunţate mâine la conclav.

Secera Curie o aştepta în hol. Citra i s-a adresat furioasă:

— Ar fi trebuit să-mi spui!

— Ar fi fost şi mai rău. Şi dacă ar fi simţit că ştiai, ai fi fost descalificată.

S-a uitat la mâinile Citrei.

— Hai, trebuie să te speli. E o baie pe aici.

— Cum a mers cu ceilalţi candidaţi?

— Din ce am auzit, o tânără a refuzat sec şi a ieşit. Un băiat a încercat, dar a renunţat.

— Şi Rowan?

Secera Curie nu s-a uitat la ea.

— I-a căzut pistolul ca armă.

— Şi?

Secera Curie încă ezita.

— Spune-mi!

— A tras înainte ca ei să-i citească instrucţiunile.

Citra s-a strâmbat. Secera Curie avea dreptate, nu părea să mai fie acelaşi Rowan. Prin ce trecuse de ajunsese aşa de rece? Nu îndrăznea să-şi imagineze.

Sunt lama din mâna ta

tăind un arc din curcubeu,

sunt limba, dar tu eşti clopotul

bătând venirea întunericului.

Dacă tu eşti cântăreţul, eu sunt cântecul

un bocet, un recviem, o elegie.

M-ai făcut răspunsul la toate nevoile lumii

la chemarea fără de moarte a umanităţii.

— „Bocetul”
din operele O.S. Socrate

39

Conclavul de Iarnă

La miezul nopţii, imunitatea Citrei Terranova şi a lui Rowan Damisch a expirat. Oricare dintre ei putea fi spicuit şi, dacă edictul era pus în aplicare – iar Domul urma să aibă grijă să se întâmple –, unul urma să-l spicuiască pe celălalt.

În toată lumea se adunaseră Seceri să discute probleme de viaţă şi, mai ales, de moarte. Primul conclav al anului din MidMerica avea să fie unul istoric. Niciodată nu se mai întâmplase ca o Seceră să-şi piardă viaţa permanent într-o spicuire iar natura controversată a evenimentului îl făcea şi mai semnificativ, ca şi controversa privind absenţa de trei luni a unui ucenic, după acuzaţia falsă a Marelui Tăiş. Chiar şi Consiliul Mondial al Secerilor era atent la Fulcrum City şi, deşi numele ucenicilor erau rar cunoscute dincolo de graniţele regionale, Seceri din toată lumea ştiau acum de Citra Terranova şi Rowan Damisch.

Fulcrum City era îngheţat în acea dimineaţă. Pe treptele de marmură ale Capitoliului erau straturi de gheaţă, care le făceau alunecoase. Mai multe Seceri au căzut şi şi-au luxat câte o gleznă sau şi-au rupt un braţ. Nanitele lucrau din greu, spre încântarea spectatorilor, bucuroşi de orice le încetinea pe Seceri, ca să le poată face mai multe poze.

• • •

Rowan a ajuns singur într-o maşină comună, fără niciun însoţitor. Era îmbrăcat în culoarea pe care Secerile o respingeau – negru. Banderola verde îi ieşea în evidenţă, dându-i un aer de sfidare tăcută. La Conclavul Recoltei fusese doar o notă de subsol, nici măcar atât. Dar acum spectatorii se băteau să-i facă fotografii. I-a ignorat, fără a se uita la nimeni când urca, având grijă să păşească ferm. O Seceră a căzut lângă el. Secera Emerson, ştia Rowan, deşi nu li se făcuse niciodată cunoştinţă. Rowan i-a întins mâna, dar omul doar s-a uitat la el şi a refuzat.

— Nu vreau niciun fel de ajutor de la *tine,* i-a spus, iar emfaza pusă pe „tine” era mai acidă decât orice auzise Rowan în cei şaptesprezece ani ai lui.

Dar când a ajuns sus, o Seceră necunoscută l-a salutat şi i-a spus cu voce blândă:

— Ai îndurat mai mult decât ar trebui să îndure un ucenic, domnule Damisch. Sper că o să devii Seceră. Şi după aceea, sper să bem un ceai împreună.

Oferta părea inocentă, nu venită dintr-un calcul politic. Când a intrat în sala mare, unii s-au uitat urât la el, alţii i-au zâmbit. Unii erau nedecişi. Pentru ei, el putea fi ori victima circumstanţelor, ori un criminal cum n-a mai fost din Era Mortalităţii. Rowan îşi dorea să ştie şi el ce i se află în suflet.

• • •

Citra ajunsese înaintea lui Rowan. Stătea cu Secera Curie şi nu părea să aibă poftă de mâncare, căci nu se atingea de micul dejun.

Conversaţiile erau, bineînţeles, în general despre tragedia de la mănăstirea tonistă. Şi în timp ce asculta frânturi de discuţie, Citra s-a enervat că se vorbea numai de cele patru Seceri moarte. Nimeni nu plângea şi moartea toniştilor. Unii chiar glumeau cinic:

— ...A avut ceva *rezonanţă,* nu crezi? Dacă înţelegi ce vreau să spun.

Dar sigur că înţelesese.

Secera Curie era mai agitată decât la Conclavul Recoltei.

— Secera Mandela mi-a spus că ai acţionat bine aseară, i-a zis Citrei. Dar mi-a zis-o cu oarecare reţinere.

— Ce crezi că înseamnă asta?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că, dacă pierzi azi, Citra, n-o să mi-o iert niciodată.

Era absurd să creadă că marea Seceră Marie Curie, Marea Doamnă a Morţii, ţinea aşa mult la ea şi că s-ar fi crezut chiar vinovată pentru un eventual eşec.

— Am avut noroc să fiu antrenată de cele mai mari Seceri care au trăit vreodată, tu şi Secera Faraday. Dacă

asta nu înseamnă că sunt pregătită, nu ştiu ce altceva înseamnă.

Secera Curie s-a luminat la faţă. Era mândră, dar într-un fel dulce-amar.

— Când o să se termine şi o să fii hirotonisită, sper că o să-mi faci onoarea să rămâi cu mine ca Seceră junioare. O să vrea şi alţii să te ia sub aripa lor, poate unii din regiuni îndepărtate. O să-ţi spună că ai mai multe de învăţat de la ei şi nu de la mine. Şi e posibil să fie adevărat, dar sper că o să rămâi.

Aproape îi dădeau lacrimile. Dacă ar fi clipit, ar fi început să plângă, dar Curie şi-a păstrat lacrimile pe genele inferioare, prea mândră să fie văzută plângând în conclav.

Citra a zâmbit.

— Nici n-aş vrea altfel, Marie.

Era prima dată când îi spunea pe nume. A surprins-o şi pe ea cât de natural s-a simţit.

Pe când aşteptau să se adune lumea, au venit şi alte Seceri să le salute. Niciuna n-a vorbit de prizonieratul Citrei sau de evadarea ei în Regiunea Chilargentina, dar unii au glumit cu Marie despre acea pagină de jurnal jenantă.

— În Era Mortalităţii, dragostea şi crima mergeau de multe ori mână în mână, i-a spus Secera Twain. Poate că dragul nostru Faraday chiar avea dreptate să te bănuiască de intenţii criminale.

— Ah, du-te şi te spicuieşte, i-a spus Curie, zâmbind pe jumătate.

— Numai dacă pot să asist la înmormântarea mea, dragă.

Apoi i-a urat Citrei noroc şi a plecat.

Atunci l-a văzut Citra pe Rowan intrând în rotondă. Nu s-a lăsat chiar tăcere în sală, dar volumul a scăzut semnificativ şi apoi a crescut din nou. Avea un aspect aparte acum. Nu ca al unei Seceri, altfel. Aspectul unui paria, poate. Dar niciun paria n-avusese vreodată un asemenea efect asupra unor aducători ai morţii. Unii

spuneau că Rowan le omorâse pe Seceri cu sânge rece şi dăduse foc clădirii ca să scape de dovezi. Alţii spuneau că e norocos că a supravieţuit şi că nu are el vreo vină. Citra bănuia că, oricare era adevărul, era mult mai complicat decât oricare dintre cele două variante.

— Nu vorbi cu el, i-a spus Secera Curie, când i-a văzut privirea. Nu-l lăsa nici măcar să ştie că te uiţi la el. O să facă lucrurile mai dificile pentru amândoi.

— Ştiu, a recunoscut Citra, deşi spera în secret că el va fi destul de impulsiv şi va veni prin mulţime spre ea.

Şi poate să şi spună ceva, orice, ca să-i demonstreze că nu e criminalul monstruos despre care bârfea lumea.

Dacă avea să fie aleasă, Citra voia să respecte edictul, dar avea şi un plan care ar fi putut să-i salveze pe amândoi. Era departe de a fi perfect şi sinceritatea ei brutală îi spunea că e doar o tentativă disperată, nu un plan. Dar chiar şi cea mai vagă urmă de speranţă era mai bună decât niciuna. Chiar dacă se păcălea singură, măcar asta o ajuta să treacă de acea zi oribilă.

• • •

Rowan îşi repetase în cap planul zilei de la un capăt la altul, de mai multe ori. Hotărâse că n-o să meargă la Citra când o vede. N-avea nevoie de un sfătuitor care să-i spună că e mai bine aşa. Să stea separaţi până la momentul mizerabil al adevărului, când aveau să se despartă pentru totdeauna. Dacă ea câştiga, Rowan era sigur că o să-l spicuiască. Datoria o obliga. O să-i sfâşie sufletul, dar o să facă tot ce trebuie făcut. Se întreba ce metodă o să aleagă. Poate că o să-i rupă gâtul, ca să închidă cercul şi să lege blestemata lor ucenicie dublă cu o fundă roşie drăguţă.

Lui Rowan îi era teamă să moară, dar mai mult decât de moarte se temea de profunzimile pe care era acum capabil să le atingă. Uşurinţa cu care o făcuse pe mama sa ca-şi-moartă la proba de seara trecută era un indiciu clar a ce devenise. Mai bine să fie spicuit decât să rămână în continuare persoana care era.

Bineînţeles, era posibil să fie el ales şi nu Citra. Lucrurile ar fi devenit interesante. Decisese că n-o să se

spicuiască singur, ar fi fost un gest patetic şi fără sens. Dacă îl hirotoniseau, avea de gând să sfideze edictul, să invoce a zecea poruncă. Aceea spunea clar că nu trebuie să se supună altor legi, inclusiv edictelor date de Dom. O să refuze s-o spicuiască pe Citra şi o s-o apere împotriva oricăror Seceri care ar fi încercat să o facă în locul lui, cu gloanţe, cuţite şi cu mâinile goale. O să transforme conclavul într-un câmp de bătălie sângeros şi brutal până ce ei aveau să-l pună la pământ, ceea ce n-o să fie uşor, având în vedere cât de priceput devenise la arta omorului şi cât de motivat era să se lupte. Şi ironia era că nici nu puteau să-l spicuiască! Odată hirotonisit, a şaptea poruncă le lega mâinile.

Puteau să-l pedepsească totuşi.

Să-l facă să moară de o mie de ori şi să-l închidă pe veci – într-adevăr pe veci, fiindcă n-o să le dea niciodată satisfacţia de a se autospicui. Încă un motiv să fie mai degrabă spicuit de Citra. O singură moarte dată de mâinile ei abile suna extraordinar de bine în comparaţie cu alternativa.

Micul dejun aranjat în sală era unul elaborat. Felii de somon afumat, pâini artizanale cu coajă crocantă şi clătite cu topping-uri de toate felurile. Tot ce-i mai bun pentru Secerile midmericane.

Rowan a mâncat cu o lăcomie rară, dându-şi voie să-şi satisfacă apetitul şi, în timp ce mânca, s-a uitat de câteva ori pe furiş la Citra. Chiar şi acum, i se părea radioasă. Ce penibil că o romantiza şi acum, în ultimele ore. Ce ar fi putut fi cândva dragoste era numai resemnarea unei inimi de mult frânte. Din fericire pentru Rowan, inima i se răcise atât de mult, că frângerea ei nu-l mai putea răni.

• • •

După ce s-au adunat toţi la conclav, Citra s-a detaşat de ritualul de dimineaţă şi a ales să-şi umple mintea cu amintiri din viaţa ei trecută – pentru că, într-un fel sau altul, urma să părăsească acea lume. S-a gândit la părinţii ei, la fratele ei, încă aflat în centrul de regenerare. Dacă ea era cea hirotonisită, casa unde crescuse avea să nu-i mai

fie cămin. Marea consolare rămânea că Ben şi părinţii lor aveau imunitate câtă vreme trăia Citra.

După ce s-au pomenit spicuiţii şi s-a făcut spălarea ritualică, toată dimineaţa a fost dedicată unei dezbateri fierbinţi despre foc, urmând să fie sau nu interzis ca metodă de spicuire. De obicei, Marele Tăiş Xenocrate doar media şi amâna discuţiile pentru altă dată. Faptul că acum el cerea interzicerea focului a făcut ca toată sala să ia problema în serios. Chiar şi aşa, existau voci puternice împotrivă.

— N-o să-mi las drepturile călcate în picioare! a strigat o Seceră furioasă. Avem libertatea să folosim aruncătoare de flăcări, explozive şi alte dispozitive incendiare!

I s-a răspuns şi cu huiduieli, şi cu aplauze.

— Avem nevoie să le interzicem ca să ne protejăm de accidente tragice, a insistat Xenocrate.

— N-a fost niciun accident! a strigat cineva şi aproape jumătate de sală şi-a strigat aprobarea amară.

Citra s-a uitat la Rowan, care stătea cu câte două locuri goale în stânga şi în dreapta, căci încă purtau numele morţilor. N-a făcut nicio mişcare să se apere sau să nege acuzaţia.

Secera Curie s-a întins spre Citra.

— Oricât de teribil o fi fost incendiul, sunt multe Seceri fericite să-i vadă pe Goddard şi discipolii lui scoşi din schemă. Deşi n-o să recunoască niciodată, se bucură că s-a întâmplat, fie că a fost sau nu accident.

— Şi mai sunt mulţi alţii care-l admiră pe Goddard, a răspuns Citra.

— Aşa e. Domul pare împărţit egal în privinţa asta.

Oricum, bunul-simţ a câştigat, într-un final, şi focul a fost interzis ca metodă de spicuire în MidMerica.

La prânz, Citra, care tot n-avea poftă de mâncare, l-a privit de la distanţă pe Rowan cum se îndoapă fără griji, deşi abia ce fusese micul dejun.

— Ştie că e ultima lui masă, i-a sugerat o Seceră necunoscută.

Deşi femeia îi arăta clar simpatie, Citra s-a enervat.

— Nu văd cum ar fi asta problema ta.

Secera a plecat, derutată de ostilitatea ei.

• • •

La şase seara, cu toate treburile conclavului terminate, ziua a ajuns la ultima parte.

— Candidaţii la Dom, vă rog să vă ridicaţi, a comandat Scribul Conclavului.

Citra şi Rowan s-au ridicat în foşnetul de şoapte din Sala Adunării.

— Credeam că sunt patru, a spus Marele Tăiş.

— Erau, Excelenţă, a spus scribul. Dar ceilalţi doi au picat la ultimul test şi au fost descalificaţi.

— Bun, atunci să continuăm.

Scribul s-a ridicat şi i-a anunţat:

— Domul MidMerican îi cheamă pe Rowan Daniel Damisch şi pe Citra Querida Terranova. Vă rog să veniţi în faţă.

Apoi, cu ochii pe Secera Mandela, care îi aştepta în faţa platformei cu un singur inel în mână, Citra şi Rowan s-au dus în faţa adunării să-şi întâlnească destinul, oricare ar fi fost acesta.

E o bucurie dulce-amară la sfârşitul fiecărui conclav, când văd hirotonisirea Secerilor junioare. Bucurie pentru că ei sunt speranţa noastră şi încă mai au idealismul primelor Seceri în inimi. Dar e amară pentru că ştiu că într-o zi o să devină atât de obosiţi şi plictisiţi, că o să-şi ia singuri viaţa, cum au făcut şi primele Seceri.

Totuşi, de fiecare dată când sunt hirotonisite Seceri noi, mă bucur, fiindcă îmi permite, măcar pentru câteva clipe glorioase, să cred că o să alegem să trăim pe veci.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

40

Hirotonisiţii

— Bună, Citra. Mă bucur să te văd.

— Bună, Rowan.

— Îi rog pe candidaţi să se abţină de la conversaţie şi să se întoarcă în faţa conclavului, a spus Xenocrate.

Şoaptele şi rumoarea din sală s-au oprit când Citra şi Rowan s-au întors cu feţele la ei. Niciodată nu se mai lăsase o asemenea linişte acolo. Rowan a zâmbit uşor, nu amuzat, ci satisfăcut. Ei doi, unul lângă altul, dăduseră naştere unei forţe gravitaţionale ce amuţise trei sute de Seceri. Orice altceva urma să se întâmple, Rowan ştia că-i rămâne acel moment.

Citra îşi păstra o mască stoică, refuzând să lase să i se vadă pe chip adrenalina din sistem.

— Comitetul a studiat uceniciile voastre, i-a anunţat Secera Mandela, deşi se adresa mai mult conclavului. Am analizat performanţele de la toate trei testele – la primele două aţi picat amândoi, dar aţi avut şi circumstanţe atenuante. E clar că instinctele voastre v-au împins să vă protejaţi unul pe altul. Dar Domul trebuie protejat mai întâi. Cu orice preţ.

— Aşa e! a strigat o Seceră din spate.

— Decizia comitetului n-a fost una uşoară, a continuat Mandela. V-am acordat tuturor toată atenţia.

Apoi şi-a ridicat vocea:

— Candidaţi la hirotonisire, acceptaţi judecata comitetului midmerican? a zis, de parcă alternativa era posibilă.

— Accept, Onorabile, a spus Citra.

— Şi eu, Onorabile, a spus Rowan.

— Atunci să se ştie, a spus Secera Mandela, că acum şi pentru totdeauna… Citra Terranova o să poarte inelul Domului şi povara lui.

Sala a izbucnit în urale. Nu doar suporterii ei s-au

entuziasmat, ci aproape toată lumea. Chiar şi cei care-l simpatizau pe Rowan au aprobat decizia comitetului, pentru că, până la urmă, ce susţinere avea Rowan în Dom? Cei care-l admiraseră pe Goddard îl dispreţuiau pe Rowan şi cei care îi dădeau lui Rowan beneficiul îndoielii erau deja fani ai Citrei. Abia acum a devenit clar că Citra fusese aleasă din momentul în care Goddard şi discipolii lui pieriseră în flăcări.

— Felicitări, Citra, a spus Rowan peste gălăgia din sală. Ştiam că o să reuşeşti.

Ea şi-a dat seama că nu putea să-i răspundă, nu putea nici măcar să se uite la el.

Secera Mandela s-a întors spre ea.

— Ţi-ai ales Patronul Istoric?

— Da, Onorabile.

— Atunci primeşte acest inel pe care ţi-l înmânez, pune-l pe deget şi anunţă Domul midmerican şi întreaga lume cine… eşti… acum.

Citra a luat inelul. Mâinile îi tremurau aşa de tare, că aproape l-a scăpat. Şi l-a pus pe deget. Îi venea perfect. Era greu şi aurul lui era rece, dar căldura trupului ei l-a încălzit repede. Şi-a ridicat mâna, cum văzuse la alţi hirotonisiţi.

— Aleg să fiu cunoscută ca Secera Anastasia, le-a zis. După numele celui mai tânăr membru al familiei Romanov.

Secerile s-au întors unele spre altele şi au început să-i discute alegerea.

— Domnişoară Terranova, a spus Marele Tăiş Xenocrate clar nemulţumit, nu pot să spun că e o alegere adecvată. Ţarii Rusiei au fost cunoscuţi mai mult pentru excesele lor decât pentru contribuţia la civilizaţie şi Anastasia Romanov n-a făcut nimic notabil în scurta ei viaţă.

— Tocmai de asta am şi ales-o, Excelenţă, a zis Citra. Ea a fost produsul unui sistem corupt şi i s-a negat chiar viaţa – aproape cum mi s-a întâmplat şi mie.

Xenocrate s-a zbârlit uşor. Citra a continuat.

— Dacă ar fi trăit, cine ştie ce ar fi putut face? Poate că ar fi schimbat lumea şi ar fi îndreptat numele familiei ei.

Am ales să fiu Secera Anastasia. Jur să devin schimbarea care ar fi putut să fie.

Marele Tăiş i-a susţinut privirea în tăcere. Apoi o Seceră s-a ridicat şi a început să aplaude. Secera Curie. I s-au alăturat şi altele şi în curând tot Domul era în picioare şi o ovaţiona pe Secera Anastasia.

• • •

Rowan a ştiut că luaseră decizia bună. Auzind-o pe Citra apărându-şi Patronul Istoric, a admirat-o mai mult ca niciodată. Dacă n-ar fi fost deja în picioare, s-ar fi ridicat ca s-o ovaţioneze.

Pe urmă, în timp ce se linştea sala şi Secerile se aşezau, Secera Mandela s-a întors spre Citra:

— Ştii ce ai de făcut.

— Ştiu, Onorabile.

— Ce metodă alegi?

— Lama, a spus ea. Atâtea dintre încercările mele au implicat tăişuri, la fel trebuie să fie şi acum.

Şi, bineînţeles, era deja pregătită o tavă cu cuţite, undeva deoparte. A fost adusă de o Seceră junioare, hirotonisită la Conclavul Recoltei. Rowan a privit-o pe Citra cu atenţie, dar ea tot nu-l privea. S-a uitat la tavă şi s-a hotărât pentru un cuţit texan.

— Am folosit unul de-ăsta ieri, să-mi omor fratele, a spus ea. Am jurat că n-o să mai ating aşa ceva, dar iată-mă.

— Cum se simte fratele tău? a întrebat Rowan.

Citra i s-a uitat în ochi. I se vedea frica, dar şi hotărârea. *Bun,* şi-a zis Rowan. *Să fie decisă. O să se termine mai repede.*

— E la regenerare. Îl aşteaptă o îngheţată cu fulgi de ciocolată când se trezeşte.

— Norocosul.

Rowan s-a uitat la mulţime. Acum erau mai puţin un conclav şi mai mult un public.

— Aşteaptă spectacolul, a spus Rowan. Să începem?

Citra a dat uşor din cap.

Şi Rowan a spus din inimă, cu sinceritate:

— E o onoare să fiu spicuit de tine, Seceră Anastasia.

Rowan a tras adânc în piept ultima suflare şi s-a pregătit să accepte tăişul. Dar ea încă nu era gata, în schimb, s-a uitat la inelul de pe cealaltă mână.

— Asta, i-a zis ea, e pentru că mi-ai rupt gâtul.

Şi-a tras pumnul înapoi şi l-a izbit în faţă cu atâta forţă, că aproape l-a trântit la pământ. Din mulţime s-a auzit un suspin colectiv. Nu se aşteptaseră.

Rowan şi-a pipăit obrazul şi a simţit sângele ţâşnind din rana făcută de inel.

Apoi ea şi-a ridicat cuţitul să-l spicuiască, dar când se pregătea să i-l înfigă în piept, din spate, de la platformă, s-a auzit un strigăt:

— OPREŞTE-TE!

Era Parlamentarul. Şi-a ridicat inelul. Era roşu, strălucea. Şi al Citrei la fel, iar când Rowan s-a uitat în jur, a văzut că toate inelele emanau aceeaşi lumină roşie.

— Nu poate fi spicuit, a spus Parlamentarul. Are imunitate.

Un val de indignare a cuprins conclavul. Rowan s-a uitat la inelul Citrei, plin de sânge. Transmisese ADN-ul lui la baza de date mai eficient decât dacă l-ar fi sărutat. A zâmbit spre ea, căzut în admiraţie şi uimire absolută.

— Eşti un geniu, Citra. Ştii asta, nu?

— Mie să mi te adresezi cu Onorabilă Seceră Anastasia. Şi nu ştiu despre ce vorbeşti, a fost un accident.

Dar în ochi i se vedea o sclipire care spunea altceva.

— Linişte! a strigat Xenocrate şi şi-a bătut ciocănelul de podium. Cer să se facă linişte!

Secerile au început să se calmeze şi Xenocrate a întins un deget acuzator spre Citra:

— Cii… ah, adică Seceră Anastasia, ai încălcat flagrant un edict al Domului!

— Ba nu, Excelenţă. Eram pregătită să-l spicuiesc. Parlamentarul m-a oprit. Nu m-am gândit vreodată că dacă-l pocnesc pe Rowan îi dau imunitate.

Xenocrate s-a uitat la ea neîncrezător şi, deodată, a chicotit, deşi a încercat să-şi înăbuşe pornirea.

— Viclean şi rafinat, a spus, cu destul loc pentru negare

plauzibilă. O să te descurci bine printre noi, Seceră Anastasia.

S-a întors spre Parlamentar şi l-a întrebat ce opţiuni au acum.

— Sugerez să fie închis timp de un an, până când îi expiră imunitatea.

— Există un loc unde poate fi închisă oficial o persoană? a întrebat o Seceră.

Alte Seceri au început să-şi strige sugestiile, unele s-au oferit chiar să-l ia pe Rowan în arest la ele acasă, ceea ce putea fi bine sau rău, depinzând de motivele lor. Cum dezbaterea despre viitorul apropiat al lui Rowan se înteţise şi Secerile nu mai erau atente la ei, Citra s-a aplecat spre el şi i-a şoptit.

— E o tavă cu cuţite lângă tine şi te aşteaptă o maşină la ieşirea dinspre est.

Apoi s-a tras înapoi şi l-a lăsat să-şi ia în mâini viitorul.

Crezuse că n-ar mai putea fi impresionat de ea. Dar se înşelase.

— Te iubesc, i-a spus.

— La fel şi eu, i-a răspuns ea. Acum şterge-o.

• • •

A fost un spectacol. Rowan a luat trei cuţite de pe tavă şi cumva a reuşit să le ţină pe toate în mână. Secera Anastasia n-a făcut nicio mişcare să-l oprească, dar şi dacă ar fi făcut, ar fi fost degeaba. A fost prea rapid. S-a aruncat ca o minge de foc prin culoarul dintre rânduri. Secerile au sărit, încercând să-l blocheze, dar el le-a lovit şi s-a ferit, le-a tăiat şi a sărit. Nimeni n-a reuşit să-l atingă. Secerii Anastasia i s-a părut o forţă mortală a naturii. Cele mai norocoase Seceri care i-au stat în cale au avut doar robele tăiate. Celelalte s-au trezit cu răni pe care nici n-au văzut când le-au primit. Una, Secera Emerson, a fost trimisă la centrul de regenerare.

Şi a dispărut, lăsând în urmă doar haosul.

În timp ce Marele Tăiş încerca să restaureze ordinea, Secera Anastasia s-a uitat la mâna ei şi a făcut ceva ciudat pentru o Seceră. Şi-a sărutat inelul şi a luat pe buze o

picătură din sângele lui Rowan. Destul ca să-şi amintească momentul pentru totdeauna.

• • •

Îl aştepta o maşină, cum îi spusese Citra. Crezuse că o să fie o maşină comună. Că o să fie singur. Dar n-a fost aşa.

Când a intrat, a văzut o fantomă în scaunul şoferului. După câte pătimise în acea zi, acesta a fost momentul care aproape i-a oprit inima.

— Bună seara, Rowan, i-a spus Secera Faraday, închide uşa, e un ger polar afară.

— Ce? a spus Rowan, încercând să înţeleagă. Cum de nu eşti mort?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, dar timpul e esenţial acum. Te rog, închide uşa.

Rowan l-a ascultat, şi ei au accelerat prin noaptea îngheţată din Fulcrum City.

Am avut vreodată duşmani mai mari decât noi înşine? În Era Mortalităţii ne luptam unii cu alţii neîncetat şi, când nu aveam războaie, ne călcam în picioare pe străzi, în şcoli, în casele noastre, până când războiul ne muta privirea înspre exterior şi ne plasa duşmanul la o distanţă mai liniştitoare.

Dar toate aceste conflicte erau în trecut. Acum e pace pe Pământ şi toată umanitatea trăieşte în bună înţelegere.

Cu o excepţie…

Şi aici e problema: mereu e o excepţie. Nu sunt Seceră de mult timp, dar deja văd că Domul e în pericol să devină excepţia. Nu doar aici, în MidMerica, peste tot.

Primele Seceri erau vizionari adevăraţi şi au văzut înţelepciune în continuarea cultivării înţelepciunii. Au înţeles că sufletul unei Seceri trebuie să rămână pur.

Liber de maliţie şi lăcomie şi mândrie, dar plin de conştiinţă. Însă putreziciunea mănâncă şi cele mai solide fundaţii.

Dacă se duce conştiinţa Domului şi e înlocuită de avariţia privilegiului, o să devenim iar cei mai mari duşmani ai noştri. Şi ca să se complice lucrurile, ţesătura Domului e şifonată zilnic. Cum e, de exemplu, ultimul zvon, care s-a răspândit în ultimele luni, de când am fost hirotonsită, printre rândurile populaţiei generale.

Conform zvonului, există un om care caută Seceri corupte, demne de dispreţ… şi le omoară prin foc. Un lucru e cert: nu e o Seceră. Şi totuşi, lumea a început să-i spună Secera Lucifer.

Mă tem că s-ar putea să fie adevărat, dar mă tem şi mai mult că aş vrea să fie adevărat.

N-am vrut niciodată să fiu Seceră. Presupun că asta e ce m-ar putea face o Seceră bună. Nu ştiu încă – totul e atât de nou şi am atâtea de învăţat. Deocamdată, trebuie să mă concentrez să spicuiesc cu compasiune şi conştiinţă, sperând că o să ajut lumea noastră perfectă să rămână perfectă.

Şi dacă Secera Lucifer îmi iese vreodată în cale, sper să mă vadă ca pe una dintre cei buni. Cum mă vedea cândva.

— Din jurnalul de spicuiri al O.S. Anastasia

Această lume a viitorului pare una ideală: foametea și sărăcia au fost eradicate, la fel și bolile și războaiele, grație tehnologiei. Nemurirea oamenilor însă are un preț: în prezent, Secerile reprezintă o clasă specială, singurii oameni care pot lua viața altora. Și e nevoie să facă asta, pentru a ține populația sub control. Citra și Rowan sunt doi adolescenți aleși drept ucenici ai unei Seceri. E un rol pe care nu și-l dorește niciunul dintre ei. A lua viața unui om presupune compasiune, dar și un talent anume, pentru a îndeplini sarcina cât mai nedureros. Cum se vor descurca cei doi?

Secera ne arată că nicio lume nu e perfectă, nici măcar aceea în care omul a cucerit moartea.

„O carte cu adevărat uimitoare și o lectură de nelăsat din mână - un început în forță al unei serii *sci-fi* excelente. Un *must-have*."

School Library Journal

„Elegantă și melancolică, meditativă, dar infuzată cu umor macabru, cartea întunecată a lui Shusterman aruncă niște adolescenți reali și simpatici într-o situație suprarealistă, atrăgând cu sine probleme filozofice profunde. O poveste despre viață, moarte și sens, care încântă și dă fiori în același timp."

Kirkus Reviews

Jacket design by Chloë Foglia
Jacket illustration copyright © 2016 by Kevin Tong

youngart

UN PAGE-TURNER GARANTAT

14+

DISTOPIE & MEDITAȚIE

fascinantă *despre viață și moarte*

